ADINA MOCAN
anidaadina

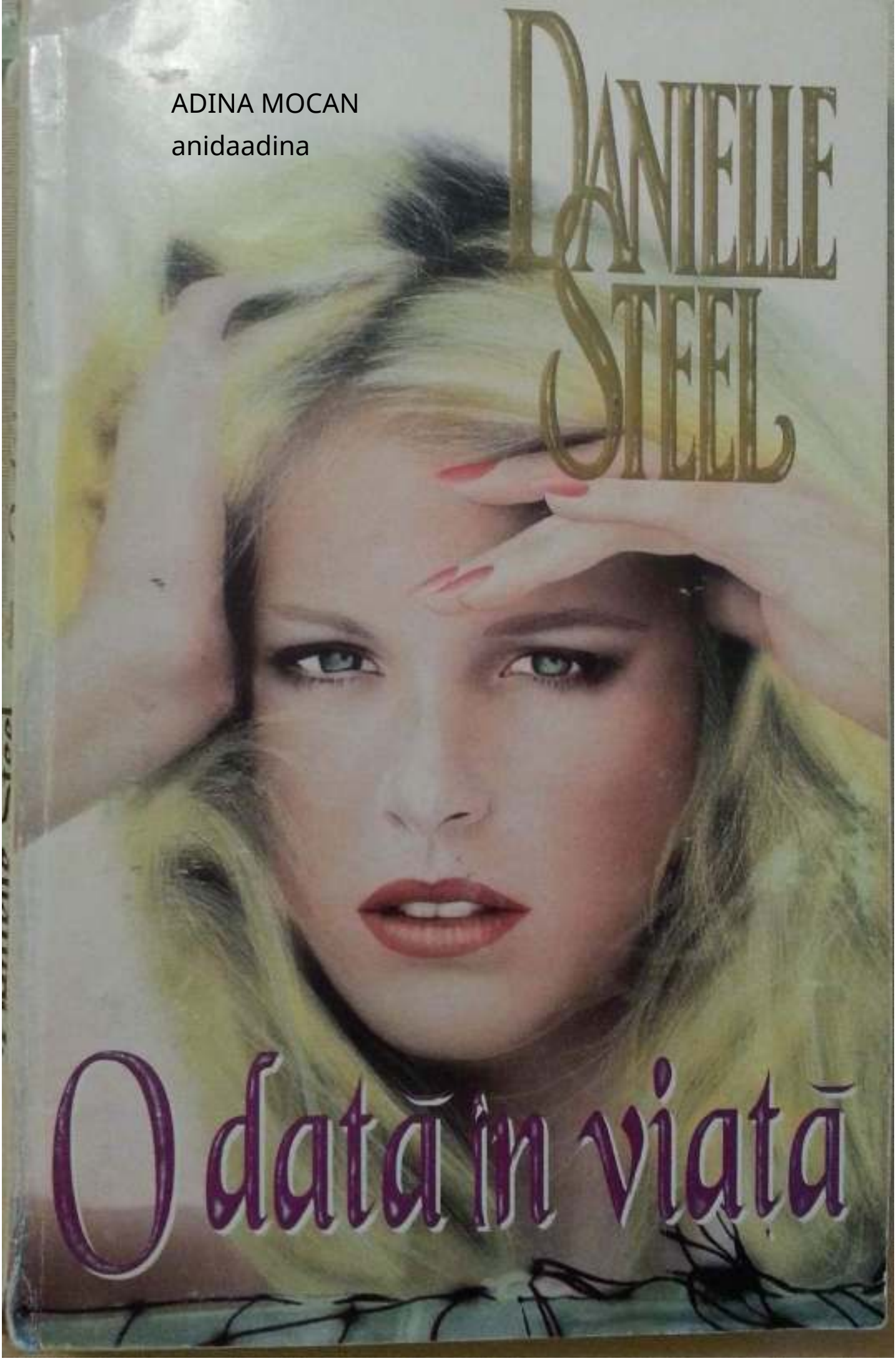

Scanned by CamScanner

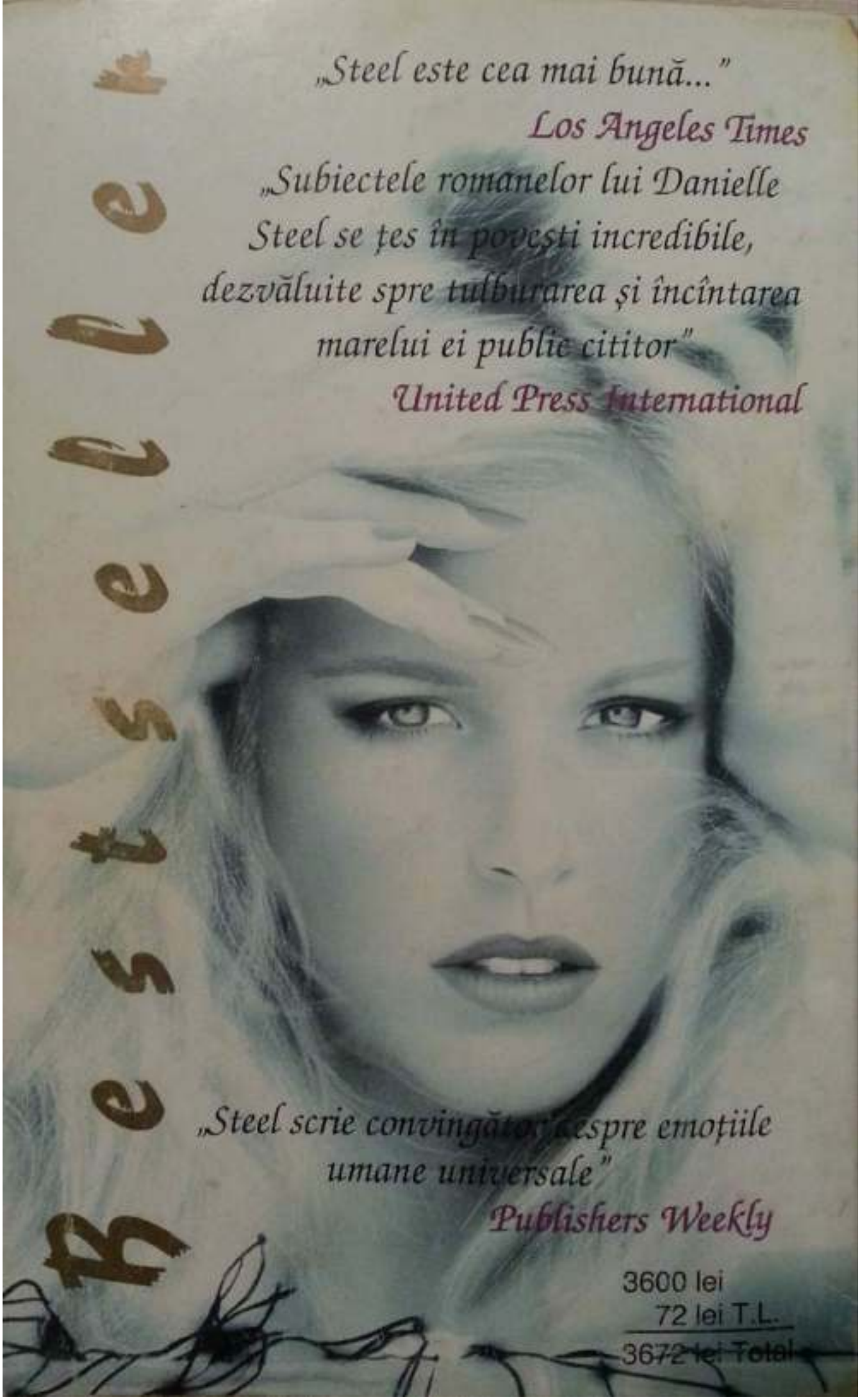
Steel
„Steel este cea mai bună..."
Los Angeles Times
„Subiectele romanelor lui Danielle Steel se țes în povești incredibile, dezvăluite spre tulburarea și încîntarea marelui ei public cititor"
United Press International
„Steel scrie convingător despre emoțiile umane universale"
Publishers Weekly
3600 lei
72 lei T.L.
3672 lei Total

Scanned by CamScanner

ASINA MOCAN
axidaadina

Capitolul 1

Atunci cînd în Ajunul Crăciunului ninge în New York, există o linişte disonantă, asemănătoare celei provocate de contopirea culorilor stridente cu albul zăpezii. Privind de la feréastră spre Central Park, poţi vedea ninsoarea domoală, aşternîndu-şi mantia albă. Totul pare atît de tăcut, atît de liniştit... dar jos, în stradă, există inevitabilele sunete ale New York-ului. Claxoane, oameni ţipînd, zgomotul paşilor, al traficului şi al freneziei înăbuşitoare, abia perceptibile. Şi, în ultimul minut al euforiei Ajunului de Crăciun, există ceva în plus, un fel de încordare minunată care aşteaptă să explodeze în rîsete şi cadouri... oameni grăbindu-se acasă, cu braţele încărcate de pachete, colindători cîntînd, nenumăraţii Moş Crăciun, ameţiţi, cu feţe roşii, sărbătorind ultima noapte în frigul ucigător, femei ţinîndu-şi strîns copiii de mînă, admonestîndu-i să fie atenţi să nu cadă, zîmbind şi rîzînd apoi. Toţi sînt grăbiţi, bine dispuşi, într-o perfectă armonie cu această unică noapte din an... Crăciun fericit!... Portarii se înclină, mulţumiţi de bacşişurile de Crăciun. Într-o zi, într-o săptămînă, euforia va fi uitată, darurile despachetate, lichiorurile băute, banii cheltuiţi, dar în Ajunul Crăciunului nimic nu s-a terminat

Scanned by CamScanner

încă, abia a început totul. Pentru copii este încununarea lunilor de aşteptare, pentru adulţi este sfîrşitul săptămînilor de frenezie, de petreceri, cumpărături, oameni, cadouri... speranţe strălucitoare şi noi ca zăpada ce cade, şi nostalgice surîsuri, la amintirea copilăriei depărtate şi a iubirilor demult uitate. Un timp al amintirilor şi al dragostei.

În timp ce zăpada cădea monoton, traficul începu să se răărească. Era un frig năpraznic, şi numai cîteva suflete temerare se încumetau prin omătul care le scîrţîia sub picioare. Mocirla dimineţii îngheţase, fiind acoperită de stratul proaspăt, de aproximativ cincisprezece centimetri de zăpadă. Era periculos de mers, iar pînă în jurul orei unsprezece toate maşinile patinau înainte de a se opri. Pentru New York era neobişnuit de linişte. Numai cîte un claxon rar suna în depărtare, sau o voce rătăcită striga după un taxi.

Zgomotul a doisprezece oameni care părăseau petrecerea din strada Sixthy-ninth East, numărul 12, răsuna ca un clopot în noapte. Rîdeau, cîntau, petrecuseră extraordinar. Şampania fusese din abundenţă, şi existase de asemenea rom şi vin fiert cu mirodenii, un enorm pom de Crăciun şi castroane de floricele. La plecare toţi primiseră mici atenţii, sticle de parfum, cutii de ciocolată, fulare drăguţe, cărţi. Gazdele erau un fost critic literar de la *New York Times* şi soţia acestuia, o celebră creatoare, iar prietenii lor un interesant grup, de la scriitori debutanţi, la reputaţi pianişti, mari frumuseţi şi minţi luminate, toţi adunaţi într-un imens living, în casa lor din centru, cu majordom şi subrete care serviseră *hors d'oeuvres* şi băuturi. Era cocktail-ul lor anual de Crăciun şi întotdeauna se întindea pînă la trei, patru dimineaţa. Grupul care plecase cu puţin înainte de miezul nopţii era mic, iar din el făcea parte şi o femeie micuţă, purtînd o pălărie mare şi o haină lungă, închisă la culoare, ambele din blană de nurcă. Întregul ei

Scanned by CamScanner

trup era învelit în blana bogată, faţa abia zărindu- i-se din guler, atunci cînd îşi luă la revedere pentru ultima dată de la prieteni şi începu să se îndrepte spre casă. Nu voia să ia un taxi cu ei. Văzuse destui oameni pentru o singură seară şi voia să fie singură. Pentru ea, Ajunul Crăciunului era o seară grea. Ani de zile stătuse acasă. Dar nu şi-n seara aceasta. Nu şi-n anul acesta. De astă dată dorise să vadă prieteni, măcar pentru o clipă. Toţi fuseseră surprinşi şi bucuroşi să o vadă acolo.

– Îmi pare bine că te văd, Daphne. Te-ai întors. Lucrezi la o carte?

– Abia am început una. Ochii mari, albaştri, îi erau blînzi şi dulceaţa delicată a chipului ei îi ascundea vîrsta.

– Ce înseamnă asta? O vei termina pînă săptămîna viitoare?

Era deosebit de prolifică, dar în ultimul an lucrase la un film.

Ea zîmbi din nou, de astă dată cu mai multă voioşie. Era obişnuită cu tachinările lor. O fărîmă de invidie... curiozitate... respect. Era o femeie care le inspira pe toate trei. Daphne Fields era foarte retrasă, muncitoare, ambiţioasă, hotărîtă, o participantă la cercurile literare şi, totuşi, chiar şi atunci cînd era prezentă, nu întotdeauna părea să fie într-adevăr acolo. Mereu dădea senzaţia că se află cu un pas în urmă, departe de înţelegere şi totuşi, cînd te privea, îi puteai simţi atingerea pînă în adîncul sufletului. Ca şi cum ar fi văzut totul şi în acelaşi timp voia să nu fie observată. Era altfel de cum fusese cu zece ani în urmă. La douăzeci şi trei de ani era sociabilă, voioasă, cumplit... de protejată, sigură, fericită. Acum era mai liniştită, voioşia de odinioară era trădată de strălucirea ochilor ei, ecoul acesteia fiind îngropat undeva în sufletul ei.

– Daphne? Aflată la intersecţia cu bulevardul Madison, ea se întoarse brusc auzind în spate paşi înăbuşiţi în

Scanned by CamScanner

zăpadă.

– Da, Jack? Era Jack Hawkins, redactorul şef al editurii *Harbor and Jones*, la care ea publica, cu faţa roşie de frig şi cu ochii de un albastru-strălucitor, lăcrimînd din cauza vîntului.

– Nu vrei să te conducem?

Ea scutură din cap şi zîmbi, frapîndu-l din nou cu statura ei minionă, pierdută în haina imensă de nurcă şi ţinîndu-şi gulerul strîns în jurul capului, cu degetele învelite în mănuşi din velur negru.

– Nu, mulţumesc. Vreau să merg pe jos. Locuiesc la capătul străzii.

– Este tîrziu.

Ca întotdeauna, cînd o vedea, se pomenea dorind să o ia în braţe. Nu că ar fi făcut-o vreodată, dar i-ar fi plăcut. Cum de altfel le-ar fi plăcut şi altor bărbaţi. La treizeci şi trei de ani arăta de douăzeci şi cinci, iar uneori de doisprezece... vulnerabilă, proaspătă, delicată... dar exista şi altceva. Exista o singurătate în ochii femeii, care îţi sfîşia sufletul, indiferent cît de impresionant era zîmbetul ei, cît de caldă îi era privirea. Era o femeie singură. Şi nu ar fi trebuit să fie. Dacă viaţa ar fi fost dreaptă, ea nu ar fi fost. Dar era.

– Este miezul nopţii, Daff... El şovăi înainte de a se alătura din nou grupului care se îndrepta încet spre vest.

– Este Ajunul Crăciunului, Jack. Şi este un ger năprasnic. Ea surîse răutăcios, simţul umorului jucîndu-i în ochi. Nu cred că voi fi violată în noaptea asta.

El zîmbi.

– Nu, dar ai putea să aluneci şi să cazi pe gheaţă.

– Aha! Şi aş putea să-mi rup mîna şi nu aş mai fi în stare să scriu luni de zile, aşa-i? Nu-ţi fie teamă. Pînă în aprilie nu mai am alt contract.

Scanned by CamScanner

– Pentru numele lui Dumnezeu, haide. Ai putea veni cu noi să bem ceva.

Ea se ridică pe vîrfuri, îl sărută pe obraz şi-l bătu pe umăr cu palma.

– Mergi. Sînt bine. Mulţumesc.

Îl împinse uşor, după care se întoarse şi se depărtă rapid, ascunzîndu-şi bărbia în haină, neprivind nici la dreapta, nici la stînga, nici la vitrinele magazinelor, nici la feţele puţinilor oameni care treceau pe lîngă ea. Simţea pe faţă o senzaţie minunată dată de vîntul rece şi, mergînd spre casă, se simţea mai bine decît se simţise toată noaptea. Fusese o seară obositoare, aşa era mereu la petreceri de genul acesta, indiferent cît de plăcute ar fi fosst, indiferent cît de multe persoane cunoştea, toate erau la fel. Dar în seara aceasta voise să fie acolo. Nu voia să fie singură în apartamentul ei, nu voia să fie năpădită de amintirile acestui an... nu voia... nu mai putea suporta. Chiar şi acum, cînd faţa i se cutremură de frig, aceleaşi amintiri se întorseseră, iar ea grăbi pasul, de parcă ar fi căutat să scape de ele, de parcă ar fi reuşit vreodată.

Aproape instinctiv ea fugi pînă la colţ, privi pentru a se asigura, nu văzu nimic, şi presupuse că era verde... de parcă dacă ar fi fugit destul de repede, dacă ar fi traversat strada, ar fi putut lăsa amintirile undeva în spate. Dar ea mereu le purta peste tot cu ea... mai ales în Ajunul de Crăciun.

Traversînd repede bulevardul Madison, ea alunecă, dar se reechilibră balansîndu-şi braţele. Ajunse la colţ, o apucă rapid la stînga pentru a trece strada, dar de data aceasta nu se mai asigură şi nu văzu maşina, o camionetă mare, roşie, plină de lume, care gonea să prindă ultimele clipe de culoare verde. Un strigăt al femeii de lîngă şofer, o bufnitură, un alt strigăt din maşină şi un zgomot ciudat pe durata cît maşina se răsuci pe gheaţă şi pînă se opri.

Scanned by CamScanner

Pentru o clipă interminabilă, peste tot se aşternu tăcerea. Apoi însă toate uşile maşinii se deschiseră simultan şi şase persoane ieşiră grăbite. Cînd şoferul se îndreptă spre ea şi se opri, privind pierdut la femeia care zăcea ca o păpuşă mică stricată, cu faţa ascunsă în zăpadă, nu se mai auzi nici o voce, nici un cuvînt, nici un ţipăt.

– Oh, Doamne... oh, Doamne... Pentru o clipă el rămase acolo neajutorat. Se întoarse apoi înnebunit spre femeia care stătea lîngă el, expresia de pe chipul lui îmbinînd groaza şi furia, de parcă cineva trebuia învinuit de acest lucru, oricine, în afară de el. Pentru numele lui Dumnezeu, cheamă poliţia. El îngenunche lîngă ea, temîndu-se să o atingă, să o mişte, dar mai presus de toate temîndu-se ca nu cumva să fie moartă.

– Tră... trăieşte? Un alt bărbat îngenunche în zăpadă, respiraţia lui mirosind încă puternic a whisky.

– Nu ştiu. Nu există nici un semn al respiraţiei, nici o mişcare, nici un zgomot, nici o urmă de viaţă. Deodată bărbatul care o atinsese începu să plîngă încet.

– Am omorît-o, Harry... Am omorît-o... Se întinse spre prietenul lui, cei doi bărbaţi îngenuncheaţi îmbrăţişîndu-se într-o durere tăcută, în timp ce şoferii a două taxiuri şi al unui autobuz gol opriră, îndreptîndu-se cu paşi repezi spre locul accidentului.

– Ce s-a întîmplat?

Deodată totul în jur se transformă în freamăt, discuţii, explicaţii... „a ţîşnit în faţa maşinii, nu s-a asigurat... nu am văzut-o... lunecuş... nu am putut să opresc".

– Unde naiba este poliţia?

Şoferul înjură în timp ce zăpada cădea în jurul lui... gîndindu-se, fără să înţeleagă, la colindul pe care îl cîntaseră o oră mai devreme... *Noapte liniştită, noapte sfîntă...* iar acum această femeie stătea în zăpadă în faţa lui, moartă sau pe moarte şi nu exista nici un poliţist.

Scanned by CamScanner

– Doamnă?... Doamnă, mă auziţi?

Şoferul autobuzului se aplecase lîngă ea şi-şi apropie faţa de a ei pentru a-i simţi respiraţia.

– Trăieşte. Îi privi pe ceilalţi: Aveţi o pătură? Nimeni nu se mişcă. Apoi, înfuriat, rosti: Dă-mi haina ta.

O clipă şoferul camionetei rămase încremenit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, femeia poate să moară. Dă-ţi jos haina. Grăbit el se supuse, la fel făcînd şi ceilalţi doi, acoperind-o astfel pe Daphne sub numeroasele haine. Să nu încercaţi să o mişcaţi. Şoferul autobuzului, un negru, părea că ştie exact ce trebuia făcut, atunci cînd îngrămădi hainele grele în jurul ei şi ridică uşor fata din zăpadă pentru a nu degera. O clipă mai tîrziu lumina roşie, sclipitoare apăru. Era maşina Salvării şi pînă acum avusese o noapte aglomerată. Aşa era mereu în Ajun de Crăciun. Maşina poliţiei era în spatele lor, sinistra ei sirenă răsunînd înfiorător pe măsură ce se apropia.

Însoţitorii ambulanţei se îndreptară fulgerător spre Daphne, în timp ce poliţia îşi făcea intrarea în scenă mult mai încet. Şoferul camionetei se grăbi spre ei, mai calm acum, dar tremurînd îngrozitor din cauza frigului, deoarece haina lui zăcea jos pe stradă. Şoferul autobuzului privi cum infirmierii o aşezară uşor pe Dahne pe targă. Ea nu scoase un sunet, nu conştientiza nici un fel de durere. El observă acum că faţa ei era rănită şi tăiată în multe locuri, dar nu sîngerase deloc atunci cînd stătuse îngropată în zăpada îngheţată.

Poliţia îi luă o declaraţie şoferului şi i se explică necesitatea efectuării unui test de alcoolemie, înainte de a fi eliberat. Ceilalţi susţinură că el nu era în stare de ebrietate, că dintre toţi el băuse cel mai puţin în acea seară şi că Daphne sărise în faţa maşinii, fără să se asigure şi fără să aibă prioritatea oferită de semafor.

– Ne pare rău, aşa este rutina. Poliţistul nu arătă o milă

Scanned by CamScanner

deosebită pentru şofer, iar faţa lui nu trădă nici o emoţie atunci cînd privi chipul lui Daphne. O altă femeie, o altă victimă, un alt caz. Vedea altele mai rele, aproape în fiecare seară. Tîlhării, bătăi, crime, violuri.

– Trăieşte?

– Da. Şoferul ambulanţei aprobă răspicat, înclinînd din cap. Abia. Tocmai puseseră în funcţiune masca de oxigen şi-i deschiseseră haina de blană pentru a-i verifica bătăile inimii. Dar o vom pierde dacă nu ne grăbim.

– Unde o duceţi? Poliţistul mîzgălea în raportul lui: *femeie albă de vîrstă nedeterminată... probabil în jur de treizeci şi cinci de ani.*

Şoferul ambulanţei strigă peste umăr, în timp ce închidea uşa din spate.

– O vom duce la *Lenox Hill*, este cel mai apropiat. Nu cred că ar rezista mai departe de acesta.

– Este o Jane Doe[1]? Asta ar însemna o altă durere de cap. Deja trimiseseră două victime neidentificate la morgă în noaptea asta.

– Nu. Avea o poşetă.

– În regulă, o să vă urmărim. Îmi voi nota acolo.

Cu o înclinare clară din cap, şoferul dispăru pentru a-şi duce pacienta la *Lenox Hill,* iar ofiţerul de poliţie se întoarse la şoferul care tremura şi care se chinuia să-şi îmbrace din nou haina.

– Mă veţi aresta?

Acum arăta de-a dreptul îngrozit. Crăciunul lui se preschimba instantaneu în coşmar, cînd îşi aminti imaginea lui Daphne întinsă pe stradă.

– Numai dacă sînteţi beat. Vă vom putea face testul de

---

1. nume fictiv în documente pentru o persoană necunoscută

Scanned by CamScanner

alcoolemie la spital. Unul din prieteni să conducă şi să ne urmeze.

Bărbatul aprobă din cap, se urcă înapoi în maşina lui, făcu un semn unuia din prieteni, care sări imediat la volan. Acum nu mai exista nici un fel de discuţie, nici o urmă de voioşie, de rîset. Urmărind urletul jalnic al celor două sirene care se îndreptau spre *Lenox Hill,* nu exista decît tăcere.

Scanned by CamScanner

Capitolul 2

În camera de gardă era o agitaţie frenetică, armate de oameni îmbrăcaţi în alb mişcîndu-se cu precizia unui balet bine pus la punct. O echipă de trei surori şi un intern preluară pacienta pe care însoţitorii de pe ambulanţă o aduseseră înăuntru, în timp ce un alt intern de spital şi un internist fuseseră chemaţi. Aruncară haina de nurcă pe un scaun şi rapid îi sfîşiară rochia. Era o rochie de seară din catifea, de culoarea safirului, pe care şi-o cumpărase din Beverly Hills de la *Giorgio,* pe la începutul iernii, dar acum nu mai avea nici o valoare zăcînd bucăţele pe podeaua din camera de gardă.

– Pelvis fracturat... braţ rupt... leziuni la ambele picioare. Pe coapsă avea o tăietură adîncă care începuse să sîngereze.

– La acesta artera femurală a scăpat... Internul lucra rapid, o analiză atent, îi verifică pulsul, îi urmări respiraţia. Ea era acum în stare de şoc, iar faţa îi era la fel de palidă ca gheaţa pe care stătuse. Exista o anumită deşertăciune ciudată, o lipsă de individualitate, de parcă nu ar *mai fi* avut chip şi nume. Era doar un corp. Un simplu *caz. Dar*

Scanned by CamScanner

unul grav. Umărul fusese dislocat şi radiografiile urmau să le spună dacă avea şi piciorul rupt.

– Leziuni la cap? Întrebarea către celălalt intern fusese rapidă.

El încuviinţă din cap.

– Una foarte urîtă. Internul mai în vîrstă se încruntă în timp ce îi examină ochii cu fasciculul îngust de lumină al unei lanterne. Isuse, pare de parcă cineva ar fi aruncat-o de pe Empire State Building. Acum, că ea nu mai zăcea pe gheaţă, faţa îi era toată scăldată de sînge şi avea nevoie de copci în cel puţin şase locuri. Cheamă-l pe Garrison. Vom avea nevoie de el.

Chirurgul estetician avea şi el partea lui.

– Ce s-a întîmplat?

– Lovită de o maşină.

– Lovit şi fugit?

– Nu. Individul a oprit. Poliţiştii spun că arată de parcă ar fi şocat.

Surorile priviră tăcute investigaţia internilor asupra lui Daphne, după care o mutară uşor în camera de alături, pentru efectuarea radiografiilor. Ea încă nu se trezise.

Radiografiile arătau că braţul şi pelvisul erau rupte, că femurul avea o fisură fină ca un fir de păr, dar că pe craniu existau mai puţine vătămări decît îşi închipuiseră ei. Exista în schimb o comoţie gravă căreia ei îi urmăreau evoluţia. O jumătate de oră mai tîrziu o aduseră pe masa de operaţie, pentru a-i fixa oasele, pentru a-i coase faţa şi pentru a face tot ce le stătea în putinţă pentru a o salva. Exista dovada unor hemoragii interne, dar avînd în vedere statura ei şi forţa cu care fusese lovită de camionetă, trebuia să se considere norocoasă că trăia. Foarte norocoasă. Diagrama ei arăta că încă nu era în afara oricărui pericol. La patru şi jumătate fusese transportată din sala de operaţie în cea de reanimare, unde sora de gardă, după

Scanned by CamScanner

ce îi parcurse atentă diagrama, amuţi şi uimită îşi fixă privirea pe ea.

– Ce s-a întîmplat, Watkins? Ai mai văzut astfel de cazuri şi înainte.

Internul de pe palier o privi cinic, dar ea se întoarse şi şopti cu supărare în ochi:

– Ştiţi cine este?

– Da. O femeie care a fost lovită de o maşină pe bulevardul Madison, cu puţin înainte de miezul nopţii... pelvis rupt, o fisură fină în femur...

– Ştiţi ceva, domnule doctor? Nu veţi avea nici o valoare în această profesie dacă nu veţi învăţa să vedeţi mai mult decît atît. De şapte luni ea îl urmărise instruindu-şi echipa cu precizie şi foarte puţin umanitarism. Stăpînea tehnicile, dar nu avea inimă.

– În regulă. După ton el părea obosit. Colaborarea cu surorile nu era punctul lui forte, dar ajunsese să înţeleagă că era esenţială. Deci cine este?

– Daphne Fields. Ea rostise numele aproape cu veneraţie.

– Formidabil. Dar încă îşi menţine toate complicaţiile de dinainte de a-i cunoaşte numele.

– Nu citiţi niciodată?

– Ba da. Tratate şi reviste medicale. Dar odată cu răspunsul fulgerător şi aspru, o geană de lumină licări. Mama lui citise toate cărţile ei. O clipă tînărul doctor pripit tăcu. Este foarte cunoscută, nu-i aşa?

– Este probabil cea mai celebră scriitoare din această ţară.

– Asta nu i-a schimbat norocul în seara asta. Deodată el simţi o părere de rău, uitîndu-se la mica formă neclintită de sub cearceafurile albe şi de sub masca de oxigen. Al naibii mod de a-ţi petrece Crăciunul. O clipă se uitară amîndoi la ea, după care se întoarseră încet la separeul

Scanned by CamScanner

surorii, unde monitoarele indicau semnalele vitale ale fiecărui pacient sub formă de impulsuri luminoase. Aici nu exista nici zi, nici noapte. Totul se desfăşura în acelaşi ritm neîntrèrupt, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Uneori existau pacienţi care făceau crize de isterie din cauza luminilor constante şi a zgomotului produs de monitoare şi de aparatura medicală. Nu era un loc liniştit, dar cei mai mulţi pacienţi din reanimare erau mult prea bolnavi ca să sesizeze sau să le mai pese.

– V-aţi uitat prin actele ei pentru a vedea dacă este cineva care ar trebui anunţat? Surorii i-ar fi plăcut să creadă că pentru o femeie de talia lui Daphne existau o armată de persoane nerăbdătoare să fie alături de ea, un soţ, copii, impresar, editor, prieteni importanţi. Însă mai ştia, din articolele pe care le citise, cît de zelos îşi păstra Daphne intimitatea. Abia dacă ştia cineva ceva despre ea. Nu avea asupra ei decît permisul de şofer, ceva bani, cîteva cărţi de credit şi un ruj.

– Am să mă mai uit o dată. Ea scoase geanta-plic maron care îşi avea locul în seiful lor, şi simţi o senzaţie de importanţă şi de ruşine atunci cînd răscoli prin lucrurile lui Daphne Fields. Citise toate cărţile acestei femei, se îndrăgostise de eroii şi eroinele născute de imaginaţia acesteia, iar ani de-a rîndul simţise că Daphne în persoană era prietena ei. Iar acum umbla prin geanta ei, de parcă aşa ar fi făcut în fiecare zi. Oamenii aşteptau la coadă două, trei ore în librării numai pentru a obţine un zîmbet şi un autograf pe cărţi, iar ea acum îi răscolea prin poşetă ca un hoţ ordinar.

– Eşti profund impresionată de ea, nu-i aşa? Tînărul intern era curios.

– Este o femeie uluitoare, cu o imaginaţie extraordinară. Ochii ei păreau însă să spună mai mult. A dat multora bucurii. A existat o vreme... se simţea ca o proastă

Scanned by CamScanner

spunînd acest lucru, mai ales lui, dar trebuia să o facă. Era datoare faţă de această femeie, care acum avea mare nevoie de îngrijirea lor. A existat o vreme cînd ea mi-a schimbat viaţa... cînd mi-a dat speranţă... cînd m-a resensibilizat.

Atunci cînd Elizabeth Watkins îşi pierduse soţul într-un accident de avion şi voise să-şi pună capăt zilelor, întrerupsese pentru un an activitatea la spital şi rămăsese acasă să jelească şi să bea pensia lui Bob. Dar ceva din cărţile lui Daphne adusese o schimbare în viaţa ei, de parcă ea ar fi înţeles, de parcă însăşi Daphne ar fi cunoscut acel fel de durere. Ea o făcuse pe Elizabeth să-şi revină, să lupte din nou. Se reîntorsese la spital, iar în inima ei ştia că totul se datora lui Daphne. Dar cum putea ea să-i explice lui toate astea?

– Este o femeie deşteaptă şi minunată. Şi dacă am să pot face ceva pentru ea, voi face.

– Va avea nevoie. El oftă apoi şi, ridicînd o altă diagramă, îşi făcu o notiţă mentală pentru a nu uita să-i spună mamei atunci cînd o va vedea, că o tratase pe Daphne Fields. Ştia; că la fel ca Elizabeth Watkins, ea va fi profund impresionată.

– Doctore Jacobson? rosti vocea dulce a surorii, cînd el se pregăti să plece.

– Da?

– Va supravieţui?

El şovăi o clipă, după care ridică din umeri.

– Nu ştiu. Este prea devreme să mă pronunţ. Leziunile interne şi comoţia fac situaţia dificilă. A suferit o lovitură puternică la cap. Plecă apoi mai departe. Existau şi alţi pacienţi care aveau nevoie de îngrijirea lui. Nu numai Daphne Fields. Se întrebă, atunci cînd aştepta liftul, ce anume crea misterul din jurul unei persoane ca ea. Faptul că ţesea poveşti frumoase sau era ceva mai mult? Ce

Scanned by CamScanner

anume dădea senzaţia unor oameni ca sora Watkins, să creadă că o cunoşteau într-adevăr? Era totul numai iluzie, euforie? Indiferent ce era, spera să nu o piardă. Nu-i plăcea să piardă pacienţi, dar dacă vreunul important murea, atunci era şi mai rău. Avea destule dureri de cap şi aşa.

În timp ce uşile liftului se închideau în urma lui, Elizabeth Watkins se uită din nou prin actele lui Daphne. Era ciudat, nu exista nici un nume la care să se poată apela în caz de urgenţă. Nu exista nimic semnificativ în geanta ei... Tocmai atunci, ea găsi într-un buzunar fotografia unui băieţel. Avea colţurile îndoite, dar părea de dată recentă. Era un copil frumos, blond, cu ochi mari albaştri şi cu pielea sănătos bronzată. Stătea sub un copac, zîmbind larg şi făcînd semne amuzante cu mîinile. Dar asta era tot, în afară de permisul de şofer şi de cărţile de credit, nu mai exista decît o bancnotă de douăzeci de dolari. Locuinţa ei era pe strada Sixthy-ninth, între Park şi Lexington, într-o clădire despre care sora îşi închipuia că era frumoasă şi bine păzită de un portar. Dar oare cine o aştepta acasă? Era ciudat să constate că, în ciuda fascinaţiei produsă de cărţile acestei femei, ea nu ştia nimic despre Daphne. În timp ce Elizabeth cugeta, o neregulă apăru pe unul din ecrane, iar ea împreună cu o altă soră trebuiră să controleze pacientul de la camera 514. Acesta suferise cu o zi înainte un atac de cord, iar cînd ajunseră la el, nu le plăcu deloc starea lui. Sfîrşiră prin a-l supraveghea mai mult de o oră. Şi abia cînd îi sosi schimbul, la şapte dimineaţa, trecu din nou pe la Daphne. Celelalte surori o controlaseră din cincisprezece în cincisprezece minute, dar nu se petrecuse nici o schimbare în starea ei în ultimele două ore de cînd fusese adusă la etajul al cincilea.

– Cum se simte?

Scanned by CamScanner

– Nici o schimbare.

– Funcţiile vitale sînt constante?

– Nici o schimbare de azi-noapte. Sora Watkins privi din nou la diagramă şi se trezi deodată fixînd faţa lui Daphne. Cu toate bandajele şi paloarea, exista o obsesie vizibilă pe chipul ei. Ceva care te făcea să-ţi doreşti să deschidă ochii şi să te privească pentru a putea să înţelegi mai mult. Elizabeth Watkins se aşeză lîngă ea, atingîndu-i uşor mîna. Încet pleoapele lui Daphne începură să clipească, iar sora îşi simţi inima sărind din piept.

Ochii lui Daphne se deschiseră încet privind în jur ca prin ceaţă. Părea foarte somnoroasă şi era clar că nu-şi dădea seama unde se afla.

– Jeff? Era şoapta cea mai simplă.

– Totul este în regulă, doamnă Fields. Sora Watkins presupuse că Daphne Fields era doamnă. Vocea ei era blîndă şi liniştitoare, abia perceptibilă, atunci cînd vorbi aproape de urechea lui Daphne. Era o voce obişnuită să aline. Putea să spună aproape orice pe acel ton, şi ar fi adus uşurare şi sentimentul de siguranţă celui aflat lîngă ea.

Dar Daphne părea speriată şi preocupată pe măsură ce ochii se chinuiau să se concetreze pe chipul surorii.

– Soţul meu... Ea îşi aminti sunetul cumplit al sirenelor din noaptea trecută.

– Este bine, doamnă Fields. Totul este în regulă.

– A plecat să caute... copilul... nu am putut... nu... Elizabeth îi mîngîie uşor mîna, dar ea nu avu puterea să continue.

– Sînteţi bine... sînteţi bine, doamnă Fields... Dar în timp ce rostea cuvintele, se gîndea la soţul lui Daphne. Probabil că înnebunise pînă acum, întrebîndu-se ce se întîmplase cu ea. Dar de ce fusese singură la miezul nopţii pe bulevardul Madison, în Ajunul Crăciunului? Era foarte

Scanned by CamScanner

curioasă în legătură cu această femeie, cu oamenii care făceau parte din viaţa ei. Erau ca aceia despre care scria în cărţile ei?

Daphne se cufundă din nou în somnul ei agitat, produs de medicamente, iar sora Watkins plecă să semneze condica. Ea nu rezistă tentaţiei să nu o întrebe pe sora care o înlocuia:

– Ştii cine este?

– Lasă-mă să ghicesc. Moş Crăciun. Apropo, la mulţi ani, Liz.

– La mulţi ani. Elizabeth Watkins zîmbi obosită. Fusese o noapte lungă. Daphne Fields. Ştia că şi această soră citise multe din cărţile ei.

– Adevărat? Colega ei păru surprinsă. Cum aşa?

– Noaptea trecută a fost lovită de o maşină.

– Oh, Isuse. Sora din tura de dimineaţă tresări. Cît de rău?

– Uită-te la diagramă. Pe ea se observă un semn, care indică menţinerea stării ei critice. A ieşit din sala de operaţie în jur de ora patru şi jumătate. Nu şi-a revenit decît acum cîteva minute. I-am spus lui Jane să consemneze acest lucru în diagrama ei. Colega ei aprobă din cap şi privi spre Liz.

– Cum arată? Se simţi apoi prost că pusese o astfel de întrebare. În starea în care era Daphne, cine putea să spună? N-are importanţă. Zîmbi stînjenită. Întotdeauna am fost curioasă în privinţa ei.

Liz Watkins îşi recunoscu fascinaţia deschis.

– Şi eu la fel.

– Are soţ?

– Aşa se pare. A întrebat de el de îndată ce s-a trezit.

– Este aici? Margaret McGowan, sora care tocmai intrase în schimb, era curioasă.

– Nu încă. Nu cred că cineva a ştiut pe cine să anunţe.

Scanned by CamScanner

Nu am găsit nimic în actele ei. Am să le spun eu cînd cobor. Cred că soţul ei a înnebunit de grijă.

– Va fi un şoc groaznic pentru el, în ziua de Crăciun. Ambele femei aprobară din cap cu gravitate, iar Liz Watkins semnă condica şi plecă. Dar înainte de a părăsi spitalul, se opri la biroul camerei de gardă unde le comunică celor de acolo că Daphne Fields avea un soţ care se numea Jeff.

– Asta nu ne va fi de prea mare ajutor.

– De ce nu?

– Numărul lor nu figurează în cartea de telefon. Cel puţin nu există nimeni sub numele de Daphne Fields. Am verificat azi-noapte.

– Încearcă la Jeff Fields. Din pură curiozitate, Liz Watkins hotărî să aştepte cîteva minute pentru a vedea rezultatele. Fata de la birou tastă informaţia, dar nu apăru nimic la numele de Jeff Fields. Poate că Fields este un pseudonim.

– Asta nu înseamnă prea mult pentru noi.

– Şi acum?

– Aşteptăm. Pînă la ora asta familia ei trebuie să fi intrat în panică. Probabil că vor suna la poliţie şi la spitale. O vor găsi. Nu este doar o oarecare Jane Doe. Oricum îl vom suna luni pe editorul ei. Fata de la biroul camerei de gardă recunoscuse şi ea numele. O privi pe Liz curioasă. Cum arată?

– Ca un pacient lovit de o maşină. O clipă Liz se întristă.

– Va supravieţui?

Liz oftă.

– Aşa sper.

– Şi eu. Isuse, este singura autoare pe care pot să o citesc. Nu am să mai citesc un rînd dacă va muri. Remarca ei intenţionase să fie amuzantă, însă Liz părăsi biroul

Scanned by CamScanner

camerei de gardă enervată. Ca şi cum femeia de la etaj nu ar fi fost o fiinţă umană, ci doar un nume pe coperta unei cărţi.

Păşind afară în zăpadă, în strălucirea iernii, se trezi gîndindu se la femeia care se ascundea în spatele acelui nume. Rareori i se întîmpla să poarte în minte pacienţii atunci cînd pleca acasă. Dar aceasta era Daphne Fields. Femeia pe care, mai mult de patru ani, îi plăcuse să creadă că o cunoaşte. Ajungînd la staţia de metrou de la intersecţia străzii Sixthy-ninth cu bulevardul Lexington, ea se opri brusc şi se pomeni privind spre centrul oraşului. Adresa de pe cărţile de credit era la numai opt cvartaluri de locul în care se afla. Ce o împiedica să nu meargă la Jeff Fields? Probabil că era deja înnebunit neştiind unde era soţia lui. Evident, nu aceasta era procedura normală, dar în definitiv erau toţi oameni. Iar el avea dreptul să ştie. Dacă i-ar putea spune acum şi l-ar scuti de căutări frenetice, cu ce ar greşi?

De parcă picioarele i s-ar fi mişcat automat, ea se deplasă prin zăpada proaspătă peste care fusese aruncată sare şi cînd intră pe strada Sixthy-ninth coti la dreapta spre Park. Un minut mai tîrziu, se afla în faţa clădirii. Arăta exact cum îşi imaginase. Era o construcţie mare, frumoasă, din piatră, avînd o copertină verde-închis, iar dincolo de uşile de la intrare se afla un portar îmbrăcat în uniformă. Cu o figură întrebătoare acesta deschise uşa pentru ea şi rosti numai atît:

– Da?

– Apartamentul doamnei Fields? Era extraordinar, îşi zise ea în sinea ei, privindu-l. Timp de patru ani îi citise cărţile, iar acum se afla în holul blocului ei, de parcă ar fi cunoscut-o.

– Domnişoara Fields nu este acasă.

Ea observă atunci accentul lui englezesc. Părea ca

Scanned by CamScanner

ceva coborît dintr-un film, sau dintr-un vis.

– Ştiu. Aş vrea să vorbesc cu soţul ei.

Portarul îşi încruntă sprîncenele.

– Domnişoara Fields nu are soţ. Vorbi pe un ton autoritar, dar ea ar fi dorit să-l întrebe dacă era sigur. Poate că era nou, poate că nu îl cunoştea pe Jeff. Sau poate că Jeff era numai iubitul ei, deşi ea rostise clar „soţul meu". O clipă Liz se simţi încurcată.

– Atunci este altcineva acasă?

– Nu. El o privi suspicios, iar ea se hotărî să-i explice.

– Domnişoara Fields a suferit un accident noaptea trecută. Cu o sclipire de moment, ea se deschise la haină etalîndu-şi uniforma şi ciorapii albi, după care arătă spre boneta pe care întotdeauna o purta într-o sacoşă de plastic. Sînt soră la spitalul *Lenox Hill* şi nu am găsit nici un indiciu de existenţă a vreunei rude. M-am gîndit că poate...

– Este bine? Portarul părea într-adevăr preocupat.

– Nu ştim. Este încă în stare critică şi m-am gîndit că... Nu locuieşte cu nimeni altcineva?

El însă scutură negativ din cap.

– Cu nimeni. Există o femeie care vine zilnic pentru menaj, în afară de weekend-uri. Şi secretara ei, Barbara Jarvis, care însă se va întoarce abia săptămîna viitoare. Barbara îi spusese acest lucru cu zîmbetul pe buze, atunci cînd îi oferise cadoul de Crăciun din partea lui Daphe Fields.

– Ştiţi cum aş putea să dau de ea? El scutură din nou din cap, încurcat, dar Liz îşi aminti de fotografia micuţului băieţel. Dar de fiul ei ştiţi ceva?

Atunci portarul o privi straniu, de parcă ar fi crezut că nu era întreagă la minte.

– Nu are copii, domnişoară. Ceva sfidător şi protector licări în ochii lui, iar pentru o clipă Liz se întrebă dacă nu cumva mînţea. O privi apoi pe Liz cu un aer demn şi

Scanned by CamScanner

distant şi spuse: Este văduvă, ştiţi.

Cuvintele o izbiră pe Liz Watkins ca o lovitură fizică, iar, un moment mai tîrziu, fără să mai spună nimic, reveni în atmosfera îngheţată a dimineţii de Crăciun şi-şi simţi lacrimile împăienjenindu-i ochii, dar nu de ger, ci din compasiune pentru pierderea pe care o suferise. Era ca şi cînd retrăia moartea soţului ei, ca şi cînd îi revenise toată durerea pe care o simţise un an întreg după ce soţul ei dispăruse în accident. Deci ea ştiuse... nu erau doar poveşti născute de imaginaţia ei. Ea ştia. Şi ea trecuse prin astea. Întorcîndu-se din nou la staţia de metrou de la intersecţia străzii Sixthy-ninth cu Bulevardul Lexington, Liz Watkins se simţea din nou aproape de ea. Daphne era văduvă şi trăia singură. Şi nu avea pe nimeni, exceptînd secretara şi femeia de serviciu. Liz Watkins se trezi gîndindu-se că ducea o existenţă singuratică pentru o femeie care scria cărţi atît de pline de înţelepciune, compasiune şi dragoste. Poate că Daphne era la fel de singură ca şi ea. Coborînd scările spre tunelele metroului de sub străzile New York-ului, aceasta i se păru a fi o altă legătură între ele.

Scanned by CamScanner

Capitolul 3

Daphne plutea în agonia ei, cînd o lumină strălucitoare pătrunse prin ceaţă, de la mare distanţă. Dacă încerca să se concentreze puternic, reuşea o vreme să vină foarte aproape de ea, dar apoi ceaţa o învăluia din nou, de parcă ar fi navigat spre un loc depărtat, ale cărui contururi abia se vedeau şi de unde farul clipea slab. Şi totuşi era ceva cunoscut în legătură cu acea lumină, cu acele sunete, exista un miros pe care şi-l amintea. Nu ştia unde se afla, dar avea totuşi senzaţia că mai fusese acolo. Exista ceva curios de cunoscut, dar, chiar şi în familiaritatea distantă şi intangibilă, ştia că acolo exista ceva înfiorător în legătură cu acele sunete şi mirosuri. Ceva groaznic, groaznic de rău. Şi deodată, zăcînd în visare, ea scăpă un sunet dureros, atunci cînd în mintea ei întrezări zidul impenetrabil de flăcări. Dar sora de gardă veni repede lîngă ea şi îi administră o nouă injecţie. O clipă mai tîrziu, amintirile dispărură, la fel a şi flăcările şi durerea. Pluti din nou deasupra unor nori moi şi pufoşi, de felul celor pe care îi vezi pe fereastra avionului, ireali, enormi, imaculaţi... genul de nori pe care ai vrea să dansezi şi în care ai vrea să te

Scanned by CamScanner

scufunzi... se auzi rîzînd în depărtare, şi păşind în vis, îl văzu pe Jeff stînd lîngă ea, ca acum mult timp în urmă...

– Hai să ne întrecem la duna aceea, Narciso... Narcisa... Răţuşca Daffy... Regina Daffy... Chip Glumeţ... avea o mie de porecle pentru ea, iar rîsul era mereu în ochi lui, rîsul şi o anumită blîndeţe liniştitoare. Ceva ce exista acolo numai pentru ea. Cursa era la fel de distractivă ca toate celelalte jocuri tinereşti ale lor. Picioarele lui lungi, musculoase, le întreceau pe cele subţiri şi graţioase ale ei, iar lîngă el, ea părea ca un copil, dansînd pe aripile vîntului, o floare de vară aflată undeva la poalele unui deal în Franţa... avînd ochii mari şi albaştri, tenul bronzat şi părul auriu, răvăşit de vînt.

– Haide, Jeffrey... Ea rîdea, luîndu-se cu el la întrecere prin nisip. Era rapidă, dar nu se putea compara cu el. Iar la douăzeci de ani părea mai degrabă ca de doisprezece.

– Da, poţi... da, poţi! Dar înainte de a ajunge la duna depărtată, el îi puse piedică şi, prinzînd-o în braţe, îi strivi buzele cu o pasiune familiară, care o lăsa fără respiraţie ori de cîte ori o atingea, la fel ca atunci cînd i se întîmplase prima dată la nouăsprezece ani. Se cunoscuseră la întrunirea Asociaţiei Barourilor, unde fusese trimisă de *Daily Spectator*. Era studentă la ziaristică şi cu seriozitate copleşitoare şi devoţiune intensă, realizase o serie de articole despre tineri avocaţi celebri. Jeff o remarcase imediat, şi reuşind să scape de bunii lui amici, o invitase la masă.

– Nu ştiu... trebuie să... Părul ei prins într-o coadă, împletită într-un mod deosebit, îi ajungea pînă la umeri, creionul era înfipt în el, mîinile ţineau strîns o agendă, iar acei ochi mari, albaştri îl priveau zîmbitori. Părea că-l tachinează fără să scoată un cuvînt. Nu ar trebui să lucrezi şi tu?

– Vom lucra amîndoi. Poţi să mă intervievezi în timpul

Scanned by CamScanner

prînzului.

După aceea, cîteva luni mai tîrziu, ea avea să-l acuze de îngîmfare, fapt care însă nu era adevărat. Pur şi simplu el voise neapărat să-şi petreacă timpul cu ea. Şi aşa se şi întîmplase. Cumpărară o sticlă de vin alb, mere şi portocale, pîine franţuzească şi brînză. Merseră în Central Park,închiriară o barcă şi se plimbară pe lac, discutînd despre munca şi studiile ei, despre excursii în Europa şi despre verile copilăriei petrecute în sudul Californiei, în Tennessee şi în Maine. Mama ei era din Tennessee, iar ceva din înfăţişarea ei sugera delicateţea frumuseţii sudice, dar numai pînă în clipa în care o auzeai şi-ţi dădeai seama cît de puternică şi directă era. Nu era genul pe care Jeff să-l asocieze cu frumuseţea sudică. Tatăl ei era din Boston şi murise cînd ea avea doisprezece ani. Atunci se mutaseră din nou în Sud, iar Daphne urîse acest fapt, pe care îl îndurase pînă cînd plecă la colegiu la New York.

– Ce părere are mama ta despre acest lucru? Îl interesa tot ce era în legătură cu ea. Indiferent de răspunsurile ei, el voia să afle mai multe.

– Cred că a renunţat să-şi mai bată capul. Daphne rostise aceste cuvinte cu un uşor surîs amuzat, ochii ei strălucind într-un fel care-i răscolea profund sufletul lui Jeff. Poseda ceva al naibii de atractiv, care era în acelaşi timp atît de sexy şi de dulce şi totuşi atît de cumplit şi de furtunos. A ajuns la concluzia că, în ciuda tuturor eforturilor ei, sînt la urma urmelor o yankee afurisită. Şi nu numai atît, am făcut ceva de neiertat, am dobîndit creier.

– Mama ta nu este de acord cu mintea? Jeffrey era amuzat. O plăcea. O plăcea de fapt al naibii de mult, conchise el, încercînd să nu mai privească fix şliţul modernei ei fuste bleu, şi picioarele frumoase de dedesubtul acesteia.

– Mama mea nu aprobă folosirea vădită a creierului.

Scanned by CamScanner

Femeile sudiste sînt foarte şirete. Poate viclene ar fi cuvîntul cel mai potrivit. Multe din ele sînt teribil de deştepte, dar nu le place să arate acest lucru. Joacă teatru. Rostise acest lucru pe un ton tărăgănat, cu un accent sudist demn de Scarlett O'Hara, iar amîndoi rîseră învăluiţi de soarele verii. Fusese o dimineaţă frumoasă de iulie, dar la prînz soarele ardea deasupra creştetelor lor descoperite. Mama mea este licenţiată în istorie medievală, dar nu a recunoscut niciodată acest lucru. Ştii, este doar o frumuseţe sudică potrivnică muncii... Tărăgănarea revenise din nou, iar ea zîmbi spre el cu acei ochi albaştri. Obişnuiam să mă gîndesc că voi deveni avocată. Cum este? Neaşteptat, deveni din nou foarte tînără atunci cînd îi puse întrebarea, şi, cu un oftat, el se lăsă pe spate confortabil în barca mică.

– Multă muncă. Dar îmi place. Specialitatea lui o constituiau publicaţiile şi acest lucru o făcea şi mai curioasă. Te mai gîndeşti la şcoala de drept?

– Poate. Dar ea scutură apoi din cap. Nu, nu chiar. M-am gîndit la ea. Dar cred că scrisul este mult mai potrivit pentru mine.

– Ce fel de scris?

– Nu ştiu. Scurte povestioare, articole. Ea vorbi şoptit sub razele soarelui de vară şi-şi plecă ochii. Se jena să recunoască în faţa lui ceea ce de fapt dorea cu adevărat. Era posibil să nu se întîmple niciodată. Numai din cînd în cînd se gîndea că acest lucru se va împlini. Într-o zi aş vrea să scriu o carte. Un roman.

– Atunci de ce nu te apuci?

Ea pufni în rîs, în timp ce el îi întinse un alt pahar de vin.

– Crezi că-i aşa de simplu?

– De ce? Poţi face tot ceea ce îţi propui.

– Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigură. Şi din ce am să

Scanned by CamScanner

trăiesc cît timp am să scriu cartea? Folosise ultimii bani pe care tatăl ei îi lăsase pentru a merge la şcoală şi se temea că fondurile reduse s-ar putea să nu-i mai ajungă pentru ultimul an. Mama ei nu o putea ajuta. Lucra într-un magazin de confecţii din Atlanta, unul foarte elegant, şi cu toate acestea cîştigul abia îi ajungea lui Camille Beaumont să se întreţină.

– Ai putea să te căsătoreşti cu un bărbat bogat. Jeffrey îi zîmbi, dar Daphne nu părea deloc amuzată.

– Parcă ai fi mama.

– Aşa i-ar plăcea şi ei?

– Sigur.

– Dar tu ce planuri ai pentru atunci cînd vei termina şcoala?

– O slujbă bună, la o revistă, poate la un ziar.

– În New York? Ea încuviinţă înclinînd din cap şi, fără să ştie de ce, el se simţi brusc liniştit. Se uită apoi spre ea cu interes, capul lui plecîndu-se într-o parte. Nu pleci acasă în vara asta, Daphne?

– Nu, voi continua studiile şi vara. Aşa voi termina mai devreme. Nu avea suficienţi bani pentru a pierde vremea.

– Cîţi ani ai? Părea mai degrabă că el o intervieva pe ea decît invers. Ea nu-i pusese nici o întrebare despre întrunirea Asociaţiei Barourilor sau despre munca lui ca avocat. De cînd părăsiseră debarcaderul în barca închiriată, nu discutaseră decît despre ei.

– Nouăsprezece. Rostise cuvintele cu o oarecare sfidare, de parcă era obişnuită să i se spună că era prea tînără. Iar în septembrie voi împlini douăzeci şi voi fi absolventă.

– Sînt impresionat. El zîmbi privind-o cu blîndeţe, iar ea roşi. Vorbesc serios. *Columbia* este o şcoală grea, trebuie să munceşti al naibii de mult.

Ea putea spune după tonul din vocea lui că într-adevăr

Scanned by CamScanner

vorbea serios şi deodată se simţi mulţumită. Îl plăcea. Chiar prea mult. Sau poate era numai strălucirea soarelui şi vinul, dar ea ştia, atunci cînd îl privi, că era mai mult decît atît. Era arcuirea buzelor lui, blîndeţea ochilor lui, puterea fermecătoare a mîinilor lui atunci cînd trăgea leneş din vîsle... şi felul în care o privea, cu inteligenţă şi interes... sensibilitatea lucrurilor pe care le spunea.

– Mulţumesc... Vocea ei pluti în depărtare, răsunînd foarte slab.

– Cum este restul vieţii tale?

Întrebarea păru să o încurce.

– Ce vrei să spui?

– Ce faci în timpul liber? Adică ce altceva decît să pretinzi că le iei interviuri avocaţilor uşor ameţiţi în Central Park. Ea rîse, iar hohotul ei răsună atunci cînd trecură pe dedesubtul unui mic pod. Eşti beat? Probabil că şi soarele a contribuit în aceeaşi măsură cu vinul.

– Nu. El scutură încet din cap pe măsură ce reintrau în lumină. Cred că tu eşti de vină. Se aplecă atunci în faţă şi o sărută, iar tot restul după-amiezei amîndoi traseră chiulul. Nu vor şti niciodată care este deosebirea, o asigura el în timp ce se îndreptau spre grădina zoologică. Rîseră văzînd hipopotamul, îi aruncară arahide elefantului, alergară tot drumul prin adăpostul maimuţelor, ţinîndu-se de nas şi rîzînd. El dori să o pună pe spatele unui ponei de parcă ar fi fost o fetiţă, dar rîzînd, ea îl refuză. Luară în schimb o frumoasă trăsură care îi plimbă prin parc, iar în cele din urmă hoinăriră pe sub copacii de pe bulevardul Fifth, pînă ajunseră pe strada Ninety-fourth unde locuia ea.

– Vrei să urci o clipă? Ea îi zîmbi inocent, ţinînd în mînă balonul roşu pe care i-l cumpărase de la grădina zoologică.

– Mi-ar face plăcere. Dar mama ta ar fi de acord? El avea douăzeci şi şapte de ani şi în cei trei ani de cînd

Scanned by CamScanner

absolvise Facultatea de drept la *Harvard*, nu se gîndise nici măcar o dată la mama cuiva sau dacă vreuna din ele ar fi fost sau nu de acord. După ce absolvise şcoala făcuse exces de întîlniri şi sex liber.

Daphne rîse spre el, ridicîndu-se pe vîrfuri şi punîndu-şi mîinile pe umerii lui.

– Nu, domnule Jeffrey Fields, mama mea nu ar fi de acord.

– De ce? El se prefăcu ofensat. Oameni care se întorceau de la lucru îi priveau şi zîmbeau. Erau tineri şi frumoşi şi se potriveau perfect, părul lui era mai închis la culoare decît al ei, ochii de un gri-verde orbitor, trăsăturile lui erau conturate la fel de frumos ca şi ale ei, iar puterea lui tinerească era în contrast cu statura ei delicată, atunci cînd o strîngea în braţele lui. Pentru că sînt iancheu?

– Nu... Ea îşi înclină capul într-o parte iar el se simţi topindu-se atunci cînd atinse talia ei subţire. Pentru că eşti prea bătrîn şi prea arătos... Ea se încruntă şi se eliberă uşor din strînsoarea lui. Şi pentru că probabil ai sărutat jumătate din fetele din oraş – ea rîse din nou – inclusiv pe mine.

– Ai dreptate. Şi mama mea ar fi şocată.

– Ei bine, atunci urcă pentru o ceaşcă de ceai şi n-am să te spun mamei tale dacă nici tu nu mă vei spune mamei mele. Colega ei de cameră era plecată pe timpul verii, iar apartamentul era mic şi îngrijit; modest dar nu urît. Îi făcu un ceai cu gheaţă, pe care i-l servi cu mentă şi cu delicioase prăjituri cu lămîie. El se aşeză pe canapea lîngă ea şi deşi era ora opt seara nu se simţea deloc obosit sau plictisit. Nu-şi putea lua ochii de la ea şi-şi dădu seama că, în fine, cunoscuse femeia visurilor lui.

– Ce ai zice de cină?

– Nu te-ai plictisit încă de mine? Picioarele ei erau îndoite sub ea, iar orele se scurgeau ca minutele. Soarele

Scanned by CamScanner

tocmai apusese peste Central Park, iar ei erau împreună de la prînz.

– Nu cred că mă voi plictisi vreodată de tine, Daff. Te căsătoreşti cu mine?

Ea rîse la întrebarea lui, dar cercetîndu-i atent faţa, observă că exista ceva curios de serios în ochii lui.

– În completarea cinei sau în locul ei?

– Vorbesc serios, să ştii.

– Eşti nebun.

– Nu – el o privi calm – de fapt sînt foarte deştept. Am absolvit printre primii cinci din clasă, am o slujbă al naibii de bună, iar într-o zi am să fiu un avocat celebru. Tu vei scrie cărţi de mare succes şi – îşi îngustă privirea, de parcă ar fi considerat subiectul suplimentar – probabil vom avea trei copii. Ar trebui să avem doi, dar eşti atît de tînără, încît îl vei purta pe al treilea înainte de treizeci. Ce părere ai?

Ea nu se mai putea opri din rîs.

– Tot susţin că eşti nebun.

– În regulă, cedez. Vom avea doi copii. Şi un cîine. Un labrador auriu. Rîzînd, ea scutură din cap. În regulă. Un pudel francez... un chihuahua?

– Vrei să încetezi?

– De ce? Dintr-odată el căpătă alura unui băieţel, iar ea simţi aceeaşi tresărire în inimă pe care o simţise toată după-amiaza cît fusese lîngă el. Nu mă placi?

– Cred că eşti grozav. Şi de-a dreptul nebun. Acesta este textul pe care îl foloseşti cu toată lumea sau numai cu studentele inocente ca mine?

El era serios şi calm.

– Nu am mai cerut în căsătorie pe nimeni pînă acum, Daphne. Niciodată. El se lăsă pe spătarul canapelei. Cînd ne căsătorim?

– Cînd voi avea treizeci de ani. Ea îşi încrucişă mîinile la

Scanned by CamScanner

piept şi îi înfruntă amuzată privirea, de la capătul celălalt al canapelei, dar el scutură solemn din cap.

– Cînd tu vei avea treizeci, eu voi fi de treizeci şi opt de ani. Voi fi prea bătrîn.

– Iar eu sînt prea tînără. Caută-mă peste zece ani. Brusc, ea începu să arate ca o adevărată femeie, sigură pe sine, foarte, foarte puternică, iar lui îi plăcea acest lucru. Se apropie de ea pe canapea.

– Dacă am să plec în clipa asta, am să te sun în zece minute. Dacă am să pot să aştept atît de mult. Deci, te căsătoreşti cu mine?

– Nu. Dar adîncul ei începu să se topească atunci cînd el se apropie.

– Te iubesc, Daff. Chiar dacă tu crezi că sînt nebun, dar nu sînt. Şi indiferent că mă crezi sau nu, ne vom căsători.

– Nu am un ban în buzunar. Simţi nevoia să-i destăinuie acest lucru, de parcă ceea ce spusese el era într-adevăr serios. Dar nebunia cea mai mare era că ea ştia că el era cum nu se putea mai serios.

– Nici eu nu am un sfanţ, Daff. Dar într-o zi vom avea. Amîndoi. Iar între timp vom supravieţui din aceste minunate prăjituri şi ceai cu gheaţă.

– Vorbeşti serios, Jeff? Ochii ei îl priviră brusc, cu un licăr fragil. Trebuia să ştie. Poate numai glumea cu ea. Spera să nu fie aşa.

Dar vocea lui era gravă şi puternică şi blîndă, atunci cînd îi mîngîie obrazul cu o mînă şi-i cuprinse palma cu cealaltă.

– Da, sînt. Ştiu chiar în clipa asta că orice se va întîmpla între noi va fi bine, Daff. Simt. Aş putea să mă căsătoresc cu tine în seara asta şi ştiu că ne va fi bine pentru tot restul vieţii. Astfel de lucruri se întîmplă o dată în viaţă. Nu am de gînd să le las să treacă pe lîngă mine. Dacă te vei împotrivi, am să insist pînă mă vei asculta. Pentru că ştiu

Scanned by CamScanner

că am dreptate. După o clipă de tăcere continuă: Şi cred că şi tu ştii acest lucru.

Ea îi înfruntă atunci privirea, iar el observă lacrimile care se ascundeau în spatele genelor ei.

– Trebuie să mă gîndesc... Nu sînt sigură că înţeleg ce se petrece.

– Eu înţeleg. Ne-am îndrăgostit. Asta este. Am fi putut foarte bine să aşteptăm cinci ani sau chiar zece pînă să ne găsim, dar nu a fost aşa. Te-am găsit astăzi, la acea plictisitoare întrunire, iar mai devreme sau mai tîrziu vei deveni soţia mea. O sărută atunci uşor şi se ridică, continuînd să-i ţină strîns mîna. Iar acum am să-ţi spun noapte bună, înainte de a face vreo nebunie şi să te atac. Ea îi zîmbi simţindu-se într-o perfectă siguranţă. Existau alţii pe care nu i-ar fi lăsat niciodată să intre în apartamentul ei, dar instinctul îi spusese că cu Jeff era în siguranţă. Era unul din lucrurile care îi plăcuseră din prima clipă la el. Se simţea sigură şi fericită şi protejată. Simţise asta cînd parcursese alături de el drumul de la ponton la grădina zoologică. Era esenţa puterii pe care el o emana, o forţă tăcută, care în acelaşi timp era contopită cu ceva cald. Te sun mîine.

– Voi fi la şcoală.

– La ce oră pleci dimineaţa?

– La opt.

– Atunci am să te sun înainte. Ne putem vedea la prînz?

Ea încuviinţă din cap, simţind dintr-odată un amestec de teamă şi tulburare.

– Este adevărat?

– Foarte. El o sărută în pragul uşii, provocîndu-i fiori pe care nu-i mai simţise înainte, iar cînd se culcă în acea noapte cu el în minte, încercînd să-şi pună ordine în gînduri, simţi o ardoare pe care nu o mai cunoscuse pînă

Scanned by CamScanner

atunci.

Dar el fusese serios în privinţa tuturor celor rostite în acea seară. O sună a doua zi la ora şapte şi apăru în faţa şcolii de jurnalistică, conform programului, la ora prînzului. Purta haina aruncată pe umăr, cravata ora împăturită în buzunar, părul auriu îi strălucea în lumina soarelui, iar atunci cînd ea coborî şovăitor treptele, el simţi pentru prima dată timiditatea. Nu mai erau înconjuraţi de gălăgia de la întrunirea Asociaţiei Barourilor, nu mai exista vinul, barca, apusul de soare care să se furişeze prin geamurile ei. Nu exista decît acest bărbat blond şi extraordinar, care stătea în soarele amiezei, zîmbind mîndru spre ea de parcă ar fi stăpînit-o. Dar în inima ei ea ştia că acest lucru era adevărat şi că mereu va fi.

Opriră un taxi şi merseră în timpul prînzului la *Muzeul Metropolitan*. Se aşezară în preajma fîntînii arteziene cît se luptară cu mîncarea, iar, pînă o conduse înapoi la şcoală, ea fu din nou liniştită în compania lui. Avea un stil remarcabil, iar ea din nou simţi aceeaşi putere şi siguranţă, pe care le cunoscuse cu o zi înainte în apropierea lui.

În acea noapte ea pregăti cina pentru el, iar el din nou plecă devreme. În acel weekend merseră în Connecticut să viziteze nişte prieteni de-ai lui, să joace tenis şi să navigheze, şi se întoarseră acasă bronzaţi de razele soarelui. De data aceasta el o duse la locuinţa lui din East Fifties şi îi pregăti cina. Aici o luă în braţe şi-şi lunecă atent mîinile pe pielea ei mătăsoasă şi bronzată, făcînd- o să-l dorească. Ea îşi petrecu noaptea încleştată în braţele lui şi abia în dimineaţa următoare el făcu dragoste cu ea, cu delicateţea, precauţia şi pasiunea solemn înfrînate ale unui bărbat îndrăgostit foarte tare de o virgină. El făcu totul frumos, iar în noaptea în care făcură dragoste în apartamentul ei, ea preluă iniţiativa surprinzîndu-l nu numai pe el, dar şi pe ea, cu forţa dorinţei şi a pasiunii ei.

Scanned by CamScanner

Petrecuseră tot restul verii și dincolo de pat, stabilindu-și programul după cel al colegilor de cameră, pînă cînd Jeff, nemaisuportînd, se urcă împreună cu ea în avion în timpul vacanței de Paște și zburară spre Tennessee unde se căsătoriră. Fusese o ceremonie liniștită, la care participaseră mama ei și cîțiva prieteni. Ea purtase o rochie lungă, albă, de organdi și o pălărie mare, avusese un buchet de flori de cîmp și margarete, iar mama ei plînsese atît de ușurare cît și de încîntare că-și văzuse fiica măritată.

Camilla era bolnavă de leucemie și nu mai avea mult de trăit, dar încă nu-i spusese nimic lui Daphne. Trei luni mai tîrziu mama ei muri, iar Daphne era însărcinată cu primul lor copil. Jeff și Daphne merseră în Atlanta pentru funeralii, iar el se ocupă de toate problemele, fiind alături de ea în acele clipe grele. În afară de Jeff și copilul care trebuia să se nască în mai, ea nu mai avea pe nimeni pe lume.

În timpul verii el îi observă durerea pe care amintirea mamei i-o provoca atunci cînd începură să-și mobileze noul apartament cu o parte din lucrurile pe care le aduseseră din Atlanta. Ea absolvise școala în iunie, iar în septembrie obținuse prima slujbă la *Collins Magazine*, o celebră și respectabilă revistă pentru femei. Jeffrey era de părere că nu avea nici un sens să înceapă serviciul din moment ce era gravidă, dar în cele din urmă consimți și trebui să admită că ei acest lucru îi făcea destul de bine. După Crăciun ea intră în concediu pentru a aștepta trecerea celor două luni pînă la nașterea copilului. Din zi în zi devenea tot mai emoționată, iar el observă cum tristețea ultimei veri o părăsise în cele din urmă. Ea insistase că, dacă copilul avea să fie băiat să se numească Jeffrey, dar el nu voia decît o fetiță care să semene leit cu ea. Noaptea tîrziu el avea să-i atingă pîntecul și avea să simtă cu dragoste și cu uimire în ochi, loviturile copilului.

Scanned by CamScanner

– Nu doare? El se temea pentru ea destul de mult, dar la douăzeci şi unu de ani ea era întruchiparea sănătăţii, iar grija lui o amuza.

– Nu. Cîteodată este nostim, dar nu doare. Îl privi fericită atunci cînd se întinse lîngă ea, iar el se simţi de-a dreptul vinovat cînd îi atinse sînii. O dorise mereu, chiar şi acum, şi făcuseră dragoste aproape în fiecare seară. Nu te deranjează, Jeff?

– Nu, sigur că nu. Eşti frumoasă, Daff. Chiar mai frumoasă decît erai pînă acum. Exista ceva blînd pe chipul ei, atunci cînd părul auriu, ca spicul grîului, i se revărsa pe umeri şi cînd ochii îi străluceau cu o intensitate despre care citise, dar pe care nu o văzuse niciodată. Părea să debordeze de promisiuni şi de un fel de bucurie fermecătoare.

După primele dureri îl sună la serviciu, vocea ei părînd gravă şi exuberantă, iar el, simţindu-se mult mai emoţionat şi mai îngrijorat decît voia să recunoadcă, fugi spre casă lăsîndu-şi clientul în birou, uitîndu-şi haina în cuierul din spatele uşii şi luînd cu el cartea de drept pe care o ţinea în mînă atunci cînd sunase telefonul. Cînd însă ajunse acasă şi o găsi aşteptîndu-l liniştită pe scaun, ştiu că totul avea să fie bine, aşa cum de altfel ştiuse întotdeauna, şi, molipsindu-se de entuziasmul ei, umplu două cupe de şampanie.

– Pentru fiica noastră.

– Pentru fiul tău! Ochii ei tachinau şi rîdeau, dar deodată licăriră de durere. O clipă el tresări şi îi atinse repede mîna, uitînd de şampanie, dar îşi aminti ceea ce învăţaseră la cursurile pe care le urmaseră timp de două săptămîni. O ajută pe durata durerilor, le cronometră cu un ceas pe care îl cumpărase special, iar la ora patru simţi, înaintea ei, că era timpul să meargă. Îl întîlniră pe doctor la spital. Daphne arăta splendid, zîmbea şi îşi ţinea capul

Scanned by CamScanner

sus. Şi pe cît era de entuziasmată şi de mîndră, pe atît de repede devenea vulnerabilă la atingerea lui şi roşea la indicaţiile pe care i le dădea. Ochii ei însă continuau să păstreze amintirea clipelor petrecute împreună, fiind aproape insensibilă la durerea tot mai mare.

– Eşti surprinzătoare, dragă. Şi, ah, Doamne, cum te iubesc. El o ajutase în sala de travaliu, stătuse alături de ea, îi ţinuse mîna, respirase odată cu ea, îşi pusese mască şi halat, intrase apoi grăbit cu ea la ora nouă în sala de naşteri, iar la zece şi nouăsprezece minute, după chipul lui Daphne şi lacrimile izvorîte din ochii lui Jeff, care priveau cu uimire şi veneraţie, se născu fetiţa lor.

Aimée Camilla veni pe lume cu un strigăt puternic, încît mama ei scoase un ţipăt de victorie şi de bucurie. Doctorul, după ce o ridică, o puse repede în braţele lui Daphne, sub privirea lui Jeffrey care rîdea şi plîngea, mîngîind cu una din mîini părul ud al lui Daphne şi ţinînd cu cealaltă degetele micuţe ale bebeluşului.

– Nu-i aşa că este frumoasă, Jeff? Daphne plîngea şi zîmbea în acelaşi timp, iar în clipa în care îşi ridică privirea, el se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

– Nu mi-ai părut nicicînd mai frumoasă, Daff.

– Te iubesc.

Asistentele se retrăseseră, simţind, ca întotdeauna, că se pierd cu firea în faţa acestor miracole pe care le vedeau zi de zi, iar cei trei rămaseseră singuri cît de mult fusese posibil. În cele din urmă pe Daphne o mutară înapoi în camera ei, iar cînd adormi, Jeffrey plecă în toiul nopţii acasă, să se întindă în patul lor, să se gîndească la fetiţa lor, la soţia lui şi la tot ceea ce împărţise cu ea în cei doi ani.

Următorii trei ani se scurseră lin. Daphne reveni la *Collins* cînd Aimée împlini un an. Îşi prelungise concediul cît de mult putuse şi nu-i plăcea să se întoarcă, dar oricît

Scanned by CamScanner

de mult ar fi iubit-o pe Aimée, voia să şi lucreze. Ştia că avea nevoie de slujbă, pentru a rămîne cine era, iar Jeff realiza că pentru ea era important să nu rămînă doar mamă şi soţie. Întotdeauna el înţelesese. Angajaseră o persoană care stătea ziua cu copilul, o femeie cu veleităţi de bunicuţă, pe care Daphne o găsi după naşterea fetiţei. În timpul nopţii o ajuta Jeff, iar în weekend-uri mergeau în parc sau la ţară pentru a-şi vizita prietenii. Exista o anumită magie în viaţa lor, care-i impresiona pe toţi cunoscuţii lor.

– Voi doi nu vă certaţi niciodată? îi tachină unul din prietenii de la serviciu ai lui Jeff cînd petrecură unul din weekend-uri în Connecticut. Îi iubea pe amîndoi şi îl invidia pe Jeff mai mult decît voia să recunoască.

– Sigur că da. Cel puţin de două ori pe săptămînă. Ne programăm scandalurile. Eu o cotonogesc puţin, ea mă insultă, vecinii cheamă poliţia, iar după ce pleacă, ne uităm la televizor.

Daphne se încruntă la el peste capul lui Aimée şi îi trimise un sărut. Era şi fusese întotdeauna glumeţ, drăgăstos, puternic şi avusese tot ceea ce dorise ea de la un bărbat. El rămăsese pentru ea visul devenit realitate.

– Voi doi îmi faceţi rău. Soţia prietenului lor gemu, privindu-i. Cum pot fi atît de fericiţi oamenii căsătoriţi? Voi doi nu aveţi minte deloc?

– Nici un pic, răspunse Jeff apucînd-o pe Daphne de umeri în olipa în care Aimée sări din poala ei şi începu să alerge după pisica pe care tocmai o văzuse. Cred că sîntem prea proşti ca să ştim ceva mai bun.

Dar aceasta era partea cea mai frumoasă în privinţa lor, erau atît de senini, te simţeai atît de bine în compania lor, te distrai de minune cu ei. Cuplul perfect, îi porecliseră prietenii, iar uneori pe Daphne acest lucru o înfricoşa, temîndu-se că era totul prea frumos ca să dureze o veşnicie. După cinci ani însă, situaţia lor nu făcu altceva

Scanned by CamScanner

decît să se consolideze. Crescuseră în acelaşi mediu şi, în afară de pasiunea cu care el urmărea crudele meciuri de rugby duminicile după-amiază în Central Park, nu exista nimic altceva pe care Daphne să dorească să-l schimbe. Nu era decît o simplă chestiune între doi oameni care găsiseră ceea ce li se potrivea cel mai bine şi avuseseră înţelepciunea să ia acest lucru în serios. Singura problemă cu care se confruntaseră fusese lipsa ocazională de fonduri, dar acest lucru niciodată nu păru să-i deranjeze nici pe Daphne, nici pe Jeff. La treizeci şi doi de ani Jeffrey avea un salariu bun ca avocat. Era suficient, iar banii ei de la *Collins* veneau ca un surplus. Se gîndeau la al doilea copil, iar cînd Aimée împlini trei ani şi jumătate, hotărîră să încerce din nou, deşi pînă atunci nimic nu se întîmplase.

– Este amuzant să tot încercăm în zadar, nu-i aşa, iubito? o tachină el într-o duminică, în dimineaţa de Crăciun. Vrei să încercăm din nou?

– După noaptea trecută? Nu ştiu dacă mai am putere. După ce împodobiseră pomul şi pregătiseră cadourile pentru Aimée, făcuseră dragoste toată noaptea. Ea zîmbi răutăcios, iar el o atinse uşor peste fund. Viaţa lor sexuală era mai bună decît fusese în urmă cu cinci ani. Cu cît avansa în vîrstă, ea devenea tot mai frumoasă, iar la douăzeci şi patru de ani, avea un aer şi mai feminin, atunci cînd traversa camera cu paşi mari şi-şi plimba degetul de-a lungul abdomenului lui gol, încercuind acele locuri care îl satisfăceau cel mai mult.

– Dacă faci asta, vei fi violată! Dar Aimée năvăli în cameră, cu braţele pline de noile jucării, iar el se înveli repede într-un prosop; în timp ce Daphne se duse să o ajute să-şi îmbrace păpuşica pe care Moş Crăciun i-o adusese.

– Îmi pare rău, dragoste.

– Copiii! El îşi dădu ochii peste cap şi se duse să facă

Scanned by CamScanner

un duş. Era o zi lipsită de activitate. Toţi trei mîncară curcan şi jeleu de merişor şi sosuri pînă nu mai putură să se mişte, iar cînd în final Aimée se duse la culcare, ei se aşezară în faţa căminului din camera de zi, unde citiră ultimele numere ale ziarului *Times* de duminică, sorbiră ceşti de ciocolată fierbinte şi admirară pomul. Fusese un Crăciun perfect într-o relaxantă după-amiază şi seară de duminică, iar Daphne se întinse pe canapea şi-şi puse capul în poala lui Jeff.

– Lanţ muntos în Peru?

– Mă dau bătut. Care este? El nu avea talent la dezlegarea cuvintelor încrucişate pe care ea le aborda în fiecare duminică, chiar şi în timpul sărbătorilor de Crăciun.

– Cum naiba le rezolvi, Daff? Doamne, am urmat Şcoala de Drept de la *Harvard,* m-am descurcat bine şi tot nu pot găsi trei cuvinte corect. În fiecare săptămînă, pînă marţea, ea termina toate careurile, şi nu se lăsa pînă nu reuşea. El nu-i era deloc de ajutor şi totuşi ea îl întreba mereu.

– Şi să nu mai întrebi cine a fost sora lui Beethoven, că am să pun pe tine ciocolata asta fierbinte.

– Asta este! Ea se încruntă jalnic şi se ridică. Violentă! Acesta este cuvîntul pe care nu-l găseam la încrucişarea douăzeci şi şase.

– Mă înnebuneşti. Haide – el se ridică şi-i întinse mîna – hai să mergem în pat.

– Să aşteptam să se stingă focul. Dormitorul lor şi al lui Aimée erau la etaj, în mica vilişoară, pe care o cumpăraseră cu o varăîn urmă din ultima lui mărire de salariu. Lui Daphne îi plăcea căminul, dar mereu o îngrijora, mai ales acum cînd pomul de Crăciun era atît de aproape.

– Mai bine nu. El o ciupi de fund. Sînt atît de încordat, că abia mai văd în faţa ochillor. Cred că mi-ai pus un

Scanned by CamScanner

afrodisiac în ciocolată.

– Rahat. Ea se încruntă şi se ridică. Eşti un maniac sexual de cînd te ştiu. Nu ai nevoie de afrodisiac, Jeffrey Fields. Ai nevoie de salpetru în mîncare pentru a te menţine la nivelul normal. El rîse şi fugi după ea pe scări în dormitor, unde o aruncă uşor pe pat şi începu să o mîngîie pe sub pulover, în timp ce ea se întreba, aşa cum de altfel făcuse în ultimele două luni, dacă de data asta va rămîne însărcinată. De ce crezi că durează atît de mult acum? Ea părea puţin îngrijorată. Cu Aimée rămăsese însărcinată aproape de la prima încercare, dar de data asta nu reuşise încă. Jeffrey ridică din umeri şi zîmbi.

– Poate că am îmbătrînit... drace, poate ar trebui să-ţi iei un nou model.

În timp ce se dezbrăcau, ochii ei îl priviră serioşi.

– Nu aş găsi pe nimeni ca tine, Jeff. Nu mă deranjează cîtuşi de puţin dacă nu vom mai avea un alt copil. Ştii cît de mult te iubesc?

– Cît? Rostind întrebarea pe un ton grav şi răguşit, el se întinse peste pat şi o trase încet spre el.

– Mai mult decît vei şti vreodată, dragostea mea. Cuvintele ei fuseră înghiţite de buzele lui care sărutau şi ţintuiau. Începură să facă dragoste sub cuvertura pe care ea o cumpărase pentru patul lor mare de metal. Patul era pentru ei un fel de ironie. Arcurile scîrţîiau, iar patul trosnea cumplit atunci cînd făceau dragoste, dar era un obiect vechi pe care îl cumpăraseră la o licitaţie şi le plăcea foarte mult. Cumpăraseră unul mic pentru Aimée, iar Daphne descoperise printre lucrurile mamei ei o plăpumioară de copii pe care o făcuse bunica ei.

– Crezi că ar trebui să o controlez pe Aimée? Mereu făcea aşa înainte de a se culca, dar în noaptea asta era senzuală şi leneşă, stînd satisfăcută în braţele soţului ei, iar el simţea acelaşi lucru şi pentru o clipă ea se întrebă dacă

Scanned by CamScanner

în pîntecul ei exista din nou viaţă. Dragostea lor avusese o ardoare, o intensitate şi o seriozitate ca şi cum trebuia să se materializeze în copilul pe care şi-l doreau atît de mult. Stînd somnoroasă în braţele lui Jeff, ea se gîndi la copilul pe care şi-l doreau, nu la cel pe care îl aveau.

– Este bine, Daphne.

– El mereu o necăjea pentru că ea stătea în fiecare seară atît de solemnă lîngă patul lui Aimée, privind pierdută la fetiţa cu păr auriu, care semăna atît de bine cu ea. Iar dacă ea dormea prea adînc, Daphne îşi punea degetul sub nasul ei pentru a fi sigură că respiră.

– Stai liniştită în seara asta. Ea este bine.

Daphne zîmbi atunci, moleşită şi o clipă mai tîrziu dormea dusă, ghemuită în îmbrăţişarea plăcută a lui Jeffrey. Dormise aşa ore în şir, pînă se trezi uşor într-un vis. Stăteau toţi lîngă o cascadă, toţi trei, ea, Jeffrey şi Aimée şi zgomotul apei care cădea era atît de puternic, încît îi deranja somnul. Dar era ceva mai mult, un miros în pădure, de care nu reuşea să scape. În cele din urmă se trezi lîngă Jeffrey, tuşind şi deschizînd ochii pentru a destrăma visul. Privind spre uşa dormitorului, constată că zgomotul cascadei care o trezise era de fapt vuietul focului şi că dincolo de dormitor era o perdea de flăcări.

– Jeff!... Dumnezeule, Jeff! Ea sări din pat năucită şi ameţită, iar el se deşteptă încet în zguduielile şi ţipetele ei. Jeff! Aimée! Atunci el se trezi de-a binelea şi văzînd ceea ce se întîmpla se ridică cu greutate din pat şi se îndreptă gol spre uşa de la dormitor. Daphne era chiar în spatele lui, cu ochii măriţi de groază atunci cînd observă că flăcările îl făcuseră să se retragă.

– Oh, Doamne, Jeff, copilul! Fumul înecăcios şi groaza îi umplură ochii de lacrimi. Jeff însă se întoarse spre ea uşor, o apucă puternic de umeri şi începu să strige pentru a acoperi vuietul focului:

Scanned by CamScanner

– Încetează, Daff. Focul este pe hol. Noi sîntem teferi şi la fel este şi Aimée. Am să mă duc după ea şi totul va fi în regulă. Vreau să-ţi pui o pătură pe tine şi să te strecori cît de repede poţi pe scări spre uşa de la intrare. Am să o iau pe Aimée şi voi veni şi eu în urma ta. Nu ai de ce să te temi! Mă înţelegi? În timp ce vorbea o înfăşură într-o pătură, după care cu mişcări rapide şi agile îi arătă din uşa dormitorului drumul şi îi spuse clar la ureche: Te iubesc, Daff. Totul va fi bine. Vorbise ferm convins, după care se avîntă spre dormitorul lui Aimée, în timp ce Daphne coborî scările, încercînd să nu intre în panică, deoarece era sigură că Jeff o va proteja pe Aimée. El mereu avea grijă de ele... mereu... mereu... îşi repeta ea întruna, coborînd încet treptele şi încercînd să privească în urmă. Fumul însă devenea tot mai des, iar ea abia mai respira, simţindu-se de parcă ar fi înotat printr-un fum înţepător. Începuse să nu mai vadă, iar deodată auzi în spatele ei zgomotul unei explozii, care i se păru foarte departe. Şi reveni din nou în visul pe care îl avusese mai devreme, lîngă cascadă, alături de Aimée şi de Jeff, întrebîndu-se brusc dacă nu cumva incendiul fusese şi el tot un vis. Se simţi liniştită cînd îşi dădu seama că fusese... doar un vis... doar un vis... se cufunda din nou în somn simţindu-l pe Jeff lîngă ea... apoi auzi în vis voci şi un ciudat şi înfiorător huruit... din nou acel sunet familiar... acel sunet... şi luminile care pătrundeau prin ceaţă... domnişoara Fields, spuneau vocile, domnişoara Fields... apoi lumina deveni mult prea strălucitoare, iar ea se afla într-un loc necunoscut şi înspăimîntător, cutremurată de fiori de groază, incapabilă să-şi amintească cum şi de ce era acolo, căutîndu-l peste tot pe Jeff... prinsă între vis şi realitate... avea bandaje la mîini şi la picioare şi un strat gros de unguent pe faţă, iar un doctor o privi cu disperare atunci cînd strigă... nu, NU! Nu copilul meu!... nu, Jeff!!! NUUU...

Scanned by CamScanner

Daphne Fields strigase noaptea cu o voce frîntă şi chinuită, amintindu-şi atunci cînd zări acele lumini strălucitoare, înainte... după incendiu... Era dimineaţa Crăciunului cînd ea se trezi, iar sora de serviciu veni în grabă să o vadă, cum stătea acolo, tremurînd, cu ochii înnebuniţi, cu chipul împietrit de durerea retrăită. Se deştepta atunci ca şi acum, sfîşiată de aceeaşi agonie, ca de o ghilotină, la fel ca atunci, ca în urmă cu nouă ani, ca în noaptea în care Jeff şi Aimée muriseră în incendiu.

Scanned by CamScanner

Capitolul 4

Barbara Jarvis sosi la spitalul *Lenox Hill* după două ore de la primirea telefonului lui Liz Watkins. Cînd ajunse acasă, Liz căutase numărul Barbarei, iar aceasta din urmă veni imediat, tremurînd toată din cap pînă în picioare la aflarea veştii. Era nouă dimineaţa şi spre deosebire de sora scrobită care o condusese pe culoare, Barbara Jarvis arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Se trezise tirziu, iar ştirea despre accidentul lui Daphne o cutremurase. I se spusese că patroana ei era la reanimare la spitalul *Lenox Hill,* că o putea vizita cincisprezece minute şi că ar trebui să-i înştiinţeze rudele pe care le avea. După ce sună, Liz Watkins se întrebă dacă secretara va veni şi cum arată ea oare. La telefon nu păruse prea prietenoasă, nu-i mulţumise lui Liz pentru anunţ şi aproape că păru suspicioasă în răspunsurile pe care i le dădu sorei. Liz presupuse că era o fire ciudată, iar sora de la biroul camerei de gardă, care o văzu intrînd, ar fi putut să-i confirme acest lucru. Fără a fi stranie, dar departe de a fi prietenoasă, ea se interesă într-o manieră suspicioasă, de camera lui Daphne. Întrebările ei inspirau un fel de

Scanned by CamScanner

paranoia care o supără şi o enervă pe soră. Ea voia să ştie dacă presa fusese anunţată, dacă venise cineva să o vadă pe domnişoara Fields, dacă numele ei apăruse pe vreun monitor central şi dacă personalul medical cunoştea identitatea ei.

– Da, unele din noi ştiu. Sora îşi coborî pleoapele. I-am citit cărţile.

– Poate. Dar aici ea nu scrie. Nu vreau ca domnişoara Fields să fie deranjată. Cu statura ei mare, mai degrabă impresionantă, cu părul negru legat într-o coadă, şi cu ochii profund preocupaţi, Barbara Jarvis avea o alură feroce. Este clar? Dacă sună vreunul din ziare, nu se vor face comentarii, nu se va povesti nimic, nu se va da nici un raport. Domnişoara Fields urăşte publicitatea şi într-o asemenea situaţie are tot dreptul să fie lăsată în pace.

Sora de gardă îi replică rapid:

– Anul trecut a fost internat aici guvernatorul New York-ului, domnişoară... Era atît de obosită, încît nu-şi mai amintea numele femeii, şi abia îşi stăpîni impulsul de a nu o numi domnişoara Căţea. Şi cît a stat aici s-a bucurat de toată discreţia. Dar era clar că amazoana cu păr negru care stătea în faţa ei nu crezuse nici un cuvînt din cele spuse. Era total diferită de patroana ei, firavă, plăpîndă, delicată şi blondă, aflată în patul de spital.

– Cum se simte?

– Din momentul în care aţi fost sunată nu s-a produs nici o modificare în starea ei. A avut o noapte grea.

Licăriri fine, de îngrijorare, străluciră în ochii Barbarei Jarvis.

– Are dureri mari?

– Nu ar trebui. I s-a administrat medicaţia corespunzătoare, dar este greu de spus. Apoi se întrebă dacă Barbara putea să arunce vreo rază de lumină asupra groazei evidente pe care Daphne o trăise cu o noapte înainte.

Scanned by CamScanner

Vocea ei se îmblînzi atunci cînd se uită spre Barbara: A avut o noapte grea. Sora explică coşmarurile pe care Liz Watkins le sesizase pe diagramă, iar ceva din privirea Barbarei Jarvis trăda faptul că avea cunoştinţă de toate acestea, dar că nu avea de gînd să discute. A avut coşmaruri... vise... ar putea să fie din cauza comoţiei. Nu ştiu sigur. Secretara nu scoase nici un cuvînt. Dacă doriţi să o vedeţi, puteţi, dar foarte puţin. Pluteşte între vis şi realitate şi s-ar putea să nu vă recunoască. Barbara încuviinţă şi privi rapid spre camerele care se înşirau pe holul puternic luminat. Există o senzaţie sinistră în privinţa reanimării, chiar şi pentru o persoană sănătoasă. Pe hol nu era nici urmă de lumină naturală, totul era strălucitor şi fluorescent, tehnic şi evoluat. Barbara Jarvis nu mai văzuse o sală de reanimare şi totul i se părea deosebit de înfricoşător. Dar ştia că Daphne mai văzuse. Începuse să lucreze pentru ea la multă vreme de la tragicul incendiu, dar Daphne îi povestise într-o seară totul. Ştia despre Aimée şi despre Jeffrey, iar după trei ani petrecuţi cu Daphne ştia mai mult decît atît.

– Pot să o văd acum?

Sora aprobă din cap şi o conduse spre camera lui Daphne. Intră în cameră cu paşi grăbiţi şi uşori, o privi pe Daphne, după care se uită la monitoare mulţumită că totul decurgea bine. I se administrase o nouă doză de demerol cu o oră în urmă şi avea să doarmă cîteva ore. Sora o privi pe Barbara şi văzu că atunci cînd aceasta se aplkeă spre Daphne şi îi luă mîna mică şi albă în palma ei mare, ţinîndu-i-o de parcă Daphne ar fi fost copilul ei, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Pulsul ei era încă slab şi era prea devreme să spună dacă va trăi sau nu. Cît privi, Barbara îşi ţinu respiraţia şi, deşi încercă să nu plîngă, nu reuşi. Sora le lăsase în sfîrşit singure, iar Barbara stătu şi privi fix la Daphne pînă cînd sora se întoarse şi-i făcu un

Scanned by CamScanner

semn din uşă Barbarei. Femeia înaltă şi voinică se afla exact în locul în care o lăsase sora şefă, şi după ce lăsă mîna lui Daphne pe pat, părăsi camera. În timp ce se întorcea încet pe hol, un moment lung, scăpat de sub control, ea îşi exteriorizâ durerea copleşitoare, după care îşi arborâ din nou masca atunci cînd ajunseră în birou.

– Se va face bine? Ochii Barbarei căutau ceva imposibil, o încurajare, o speranţă, o promisiune. Dar era dificil să crezi că Daphne va supravieţui, după ce o vedeai stînd acolo, liniştită, mică şi imobilă. Arăta de parcă deja murise. Liz nu găsi mulţumire prea mare în faptul că Daphne inspira acelaşi gen de devoţiune pasionată atît din partea celor care o cunoşteau cît şi din partea celor care îi citeau cărţile. Dar Barbara Jarvis o privea acum, aşteptînd un răspuns, un răspuns pe care nimeni nu-l avea. Era în mîinile lui Dumnezeu.

– Este prea devreme pentru a ne pronunţa. S-ar putea să scape. Vocea ei deveni dulce, ca urmare a numeroşilor ani de practică. Sau dimpotrivă. A suferit o traumă foarte mare.

Barbara Jarvis încuviinţă din cap îndreptîndu-se spre cabina telefonică. După ce ieşi de acolo, întrebă cînd mai putea să o vadă din nou pe Daphne şi i se răspunse că peste o jumătate de oră.

– Aţi vrea o ceaşcă de cafea? O veţi putea vedea din nou, cincisprezece minute, peste o oră. Sau... Poate că va pleca, în definitiv era doar secretara ei.

Barbara îi citi gîndurile.

– Voi rămîne. Ea încercă să zîmbească uşor, dar efortul părea enorm. O practicantă o conduse la aparatul de cafea, amplasat undeva lîngă o canapea din vinilin bleu, care văzuse nenumărate necazuri. Însăşi canapeaua i se părea deprimantă atunci cînd se gîndea la oamenii are aşteptaseră aici ca pacienţii lor dragi să trăiască sau să

Scanned by CamScanner

moară, de cele mai multe ori în ultima variantă. Sora în uniforma cu dungi albastre, turnă într-o cană cafeaua aburindă şi i-o întinse Barbarei. Femeia înaltă privi o clipă fix în ochii tinerei fete.

– Îi citeşti cărţile?

Roşind, tînăra soră încuviinţă din cap. La ora trei Liz Watkins veni din nou, pentru a face un schimb dublu. Barbara era încă acolo, agitată şi epuizată. Liz verifică diagrama şi constată că nu se produsese nici o îmbunătăţire.

După un timp Liz veni să stea de vorbă cu Barbara, turnîndu-i o ceaşcă nouă de cafea. Începu atunci să se întrebe despre Barbara, presupuse că era de vîrsta lui Daphne, iar pentru o clipă ar fi vrut să o întrebe cum era de fapt Daphne. Îşi dădu seama că asta ar fi însemnat să atragă asupra ei duşmănia secretarei ca un nor întunecat şi apăsător.

– Există ceva rude care ar trebui contactate? Era tot ce îndrăzni să întrebe.

Barbara ezită o fracţiune de secundă, după care îşi scuturâ capul.

– Nu. Nimeni. Ar fi vrut să spună că Daphne era singură pe lume, dar acesta nu ar fi fost adevărul adevărat. Oricum nu era treaba acestei femei.

– Am înţeles că este văduvă.

Barbara se arătă surprinsă de faptul că ea ştia, dar încuviinţă din cap şi luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Ştirea apăruse o dată în *The Conroy Show*, şi de atunci ea nu mai discutase niciodată subiectul. Dorea ca nimeni să nu ştie. Acum era cunoscută ca domnişoara Fields, vrînd să sugereze că niciodată nu fusese căsătorită. La început acest lucru i se păruse lui Daphne ca o înaltă trădare faţă de Jeff, dar în lunga cursă ea ştia că era calea cea mai bună. Nu vorbise despre ei decît cu... Dar Barbara îşi îndepărtă gîndul, intrînd în panică numai închipuindu-şi

Scanned by CamScanner

ceea ce i s-ar putea întîmpla lui acum.

– Nu au existat apeluri din partea presei?

Ea îşi ridică ochii din cafea, brusc îngrijorată.

– Nici unul. Liz zîmbi asigurator. Am să mă descurc eu cu ei. Nu vă faceţi griji. N-o să-i lăsăm să se apropie de ea.

Pentru prima dată Barbara zîmbi uşor, sincer, iar ciudăţenia era că pentru o clipă ea păru chiar drăguţă.

– Urăşte nespus publicitatea.

– Trebuie să fie foarte greu. Probabil că este urmărită peste tot.

– Aşa este. Barbara zîmbi din nou. Dar ea este expertă în a-i evita atunci cînd vrea. În turnee nu îi poate împiedica, dar chiar şi atunci este o adevărată specialistă în a ocoli întrebările nepotrivite.

– Este foarte timidă?

Liz era curioasă să afle ceva despre adevărata Daphne. Era singura personalitate pe care dorea din tot sufletul să o întîlnească şi iată că acum era aici, atît de aproape, şi rămînea totuşi o enigmă.

Barbara Jarvis deveni din nou precaută, dar nu ostilă.

– Uneori este. Alteori nu. Cred că „retrasă" ar fi cuvîntul potrivit. Este foarte, foarte discretă. Nu-i este teamă de lume. Păstrează doar o anumită distanţă. Exceptînd – Barbara Jarvis deveni pentru o clipă distantă şi gînditoare – exceptîndu-i oamenii la care ţine şi de care este apropiată. În compania lor este ca un copil entuziasmat şi fericit. Descrierea păru să le mulţumească pe ambele femei, iar Liz se ridică surîzînd.

– Întotdeauna am admirat-o prin cărţile ei. Îmi pare rău că a trebuit să o cunosc într-o astfel de împrejurare.

Barbara aprobă din cap, propriul ei zîmbet dispărînd, iar ochii întristîndu-i-se. Nu-i venea să creadă că femeia pe care o venera putea să moară. Iar ochii îi trădau durerea atunci cînd îşi ridică pleoapele spre Liz Watkins.

Scanned by CamScanner

– Am să vă anunţ de îndată ce o veţi putea vizita din nou.

– Am să aştept aici.

Liz înclină din cap aprobator şi plecă grăbită. Pierduse aproape o jumătate de oră şi avea o mie de lucruri de făcut. Schimbul de dimineaţă era cel mai încărcat dintre toate, era ca şi cînd ar fi lucrat simultan două schimburi, şi în plus rămînea în continuare şi în cel de noapte. Avea să fie o zi lungă şi grea atît pentru ea, cît şi pentru Barbara Jarvis.

Scanned by CamScanner

Capitolul 5

Cînd cele două femei intrară din nou în camera lui Daphne, Barbara văzînd că aceasta deschise un minut ochii, a clipit şi i-a închis iarăşi, se întoarse repede spre sora şefă care o condusese înăuntru. Pe chipul Barbarei se aşternuse panica. Calmă şi tăcută Liz verifică pulsul lui Daphne şi, zîmbind, înclină capul spre Barbara.

– Îşi revine încet de sub influenţa sedativelor. Pe măsură ce rostea cuvintele, ochii lui Daphne se deschiseră din nou şi încercă să se concentreze asupra Barbarei.

– Daphne? i se adresă ea încet, sub privirea lui Liz, patroanei şi prietenei ei. Ochii lui Daphne se deschiseră din nou privind în gol. Sînt eu... Barbara... Pleoapele rămaseră deschise de astă dată, pe chip i se aşternuse un zîmbet slab, şi după ce păru că se scufundă pentru două-trei minute din nou în visare, o privi pe Barbara, care se aplecase aproape de ea, pentru a o auzi mai bine.

– Trebuie... să fi fost... o petrecere... am... o durere groaznică de cap... Vocea i se stinse cînd începu să zîmbească de propria ei glumă. Ochii Barbarei se umplură de lacrimi. Brusc o cuprinse bucuria că Daphne putea să

Scanned by CamScanner

vorbească şi se întoarse spre sora care îşi simţea ochii umezi de oboseală şi emoţie, cu o privire victorioasă, ca şi cînd primul ei născut ar fi rostit primele cuvinte. Liz îşi reproşa că se lăsase înduioşată, dar scena era de o sensibilitate emoţionantă. Aceste două femei formau un cuplu ciudat, una atît de minionă şi de blondă, cealaltă atît de înaltă şi de brunetă, una subţire, dar puternică prin intermediul scrisului, cealaltă cu o constituţie solidă şi totuşi atît de evident copleşită de personalitatea lui Daphne. Liz observă cum Daphne făcu un nou efort să vorbească.

– Ce mai este nou? Fusese şoapta cea mai simplă, iar Liz abia o auzi.

– Nu prea multe. Ultima dată am auzit că ai lovit o maşină. Mi-au spus că ai făcut-o praf. Era genul de replici pe care le schimbau în fiecare dimineaţă, dar de data asta ochii lui Daphne o priviră trist pe Barbara.

– Şi... eu... sînt la fel.

– Asta-i o prostie şi tu ştii asta.

– ... spune-mi... adevărul... cum arăt?

– Perfect.

Ochii lui Daphne se întoarseră spre sora pe care acum o vedea bine, de parcă ar fi cerut o confirmare.

– Sînteţi mult mai bine, domnişoară Fields. Iar mîine vă veţi simţi şi mai bine.

Daphne încuviinţă din cap ca un copil mic, ascultător, dar deodată privirea îi fu cuprinsă de teamă. O căută cu ochii pe Barbara, iar pe faţa ei apăru hotărîrea cînd începu să vorbească din nou.

– Nu-i... spune... lui Andrew... Barbara aprobă înclinînd din cap. Vreau să spun. Sau... lui Matthew... Inima Barbarei se frîngea. Îi fusese teamă că va spune asta. Dar dacă se întîmplă ceva? Şi dacă mîine nu „se va simţi mai bine", aşa cum promisese sora. Jură-mi... jură-mi!

Scanned by CamScanner

– Jur, jur. Dar pentru numele lui Dumnezeu, Daff...

– ... nu... Era clar că îşi pierdea din ce în ce mai mult puterea, ochii i se închiseseră, dar se deschiseră iarăşi, plini de curiozitate. Cine... m-a... lovit? De parcă acum ar mai fi avut vreo importanţă.

– Un dobitoc din Long Island. Poliţia a spus că nu era beat. Individul pretinde că nu te uitai pe unde mergeai.

Ea încercă să aprobe din cap, dar tresări instantaneu şi îi trebui un moment pentru a-şi recăpăta respiraţia. Liz îşi privi ceasul de la încheietura mîinii. Vizita se apropia de sfîrşit. Dar Daphe era hotărîtă să vorbească din nou ...spunînd... adevărul... Aşteptară, dar nemairostind nimic, Barbara se aplecă să întrebe:

– Cine este, dragoste?

Vocea era calmă iar ochii zîmbeau din nou.

– Dobitocul... eu... nu m-am uitat... mă gîndeam... Iar apoi ochii ei o priviră pe Barbara. Numai ea ştia cît de greu era Crăciunul pentru ea, cît de dureros era fiecare an de cînd Jeff şi Aimée muriseră în incendiul din acea noapte de Crăciun. Iar în acest an ea era singură, ceea ce era şi mai rău.

– Ştiu. Iar acum amintirea lor aproape că o ucisese, sau poate nu-i mai păsa deloc? Un gînd înfiorător o fulgeră pe Barbara. Se aruncase intenţionat în faţa maşinii? Dar ea nu ar fi făcut asta. Nu Daphne... nu... sau aşa o fi făcut? Totul e-n regulă, Daff.

– ... nu-i lăsa... să-i facă... necazuri... N-a fost vina lui... Spune-le... că aşa am zis eu. O privi atunci pe Liz pentru confirmare. Fusese martoră. Nu-mi... amintesc... nimic...

– Nu-i nimic.

Apoi se întristă, iar ochii albaştri i se umplură de lacrimi.

– ... doar... sirenele... sunau la fel ca... Ea închise ochii iar lacrimile începură să-i curgă uşor pe la colţurile ochilor,

Scanned by CamScanner

pe pernă, în timp ce Barbara se aplecă şi o apucă de mînă.

– Nu. Daphne, nu. Te vei face bine. După care continuă, încercînd să o facă să-şi revină. Gîndeşte-te la Andrew.

Atunci ochii ei se deschiseră şi o priviră lung şi pătrunzător pe Barbara, în timp ce Liz arătă spre ea şi înclină capul spre Daphne.

– Domnişoră Fields, acum vă vom lăsa să vă odihniţi. Prietena dumneavoastră va putea să vină să vă viziteze mai tîrziu. Mai doriţi ceva contra durerii?

Ea însă scutură din cap şi păru mulţumită să poată închide ochii din nou. Adormi înainte ca ele să iasă din cameră, iar după ce vizitatoarele parcurseră jumătate din hol una lîngă alta, Liz se întoarse şi o privi pe Barbara.

– Este ceva ce ar mai trebui să cunoaştem, domnişoară Javis? Ochii ei îi sfredeleau adînc pe cei ai Barbarei. Uneori informaţiile care par prea intime au mare importanţă în ajutorarea pacientului. 'Voise să spună, „în ajutorarea unui pacient care se zbate între viaţă şi moarte", dar se abţinuse. A avut nişte coşmaruri îngrozitoare noaptea trecută. Existau o mie de întrebări în glasul ei şi, deşi Barbara Jarvis aprobă din cap, zidul protector din jurul lui Daphne se înălţă.

– Ştiţi deja că este văduvă. Era tot ce avea să spună, iar Liz încuviinţă din cap.

– Înţeleg. O părăsi pe Barbara şi se îndreptă spre biroul ei.

Barbara se întoarse la canapeaua bleu, de vinilin, după ce îşi turnă o ceaşcă de cafea neagră. Se aşeză jos oftînd, simţindu-se epuizată. De ce oare îi promisese că nu-i va spune lui Andrew? Avea dreptul să ştie că mama lui putea să moară. Şi dacă murea, atunci ce se va întîmpla? Daphne îi asigurase fonduri mai mult decît suficiente din

Scanned by CamScanner

cărţile publicate în ultima vreme, dar el avea nevoie de mai mult decît atît. Avea nevoie de Daphne, şi de nimeni altcineva... iar dacă ea murea... Barbara se cutremură şi privi afară la ninsoarea care începuse din nou. Şi se simţea la fel de pustie ca şi peisajul hibernal.

Daphne nu-i spusese nimic despre el în primul an cît lucrase la ea. Absolut nimic. Era o scriitoare celebră, aparent singură, care muncea mai mult decît oricare altă persoană cunoscută vreodată de Barbara, aproape fără viaţă personală, care însă nu părea un fapt surprinzător. De unde să-i mai rămînă timp şi pentru aşa ceva, cînd ea pe an lansa două volume importante? Nu-i rămînea şi din această cauză nici nu avea viaţă personală. Dar într-un Ajun de Crăciun, cînd Barbara lucrase tîrziu, o găsise pe Daphne în biroul ei, plîngînd în hohote. Atunci îi povestise despre Jeff... şi Aimée... şi Andrew... Andrew, copilul conceput în noaptea incendiului fatal... copilul care venise pe lume nouă luni mai tîrziu, cînd ea era singură, fără familie, fără soţ, fără prietenii pe care nu dorea să-i vadă deoarece îi aminteau de Jeff şi a cărui naştere fusese cu mult diferită de cea a lui Aimée. Aimée, cea căreia Daphne îi dăduse viaţa, cu Jeff alături, ţinînd-o de mînă, cu un puternic strigăt, cea pe care părinţii o aşteptaseră cu lacrimi de bucurie şi cu zîmbete victorioase. Lui Andrew îi trebuiseră treizeci şi opt de ore să vină pe lume. Fusese o sarcină pelviană, iar cordonul ombilical îi ameninţase fiecare respiraţie pînă cînd mama şi fiul fuseseră eliberaţi printr-o cezariană.

Doctorul consemnase faptul că la naştere copilul scosese un sunet ciudat şi slab şi că fusese vineţiu, personalul încercînd din răsputeri să-i salveze pe amîndoi. Atunci cînd efectul anesteziculuí trecuse, ei îi fusese prea rău ca să-l vadă sau ca să-l ţină în braţe. Barbara încă îşi mai amintea privirea din ochii lui Daphne atunci cînd îi

Scanned by CamScanner

povestise despre prima clipă cînd îl ţinuse. Îi fusese pus în braţe de către o soră şi dintr-odată nu mai simţise nici o durere, nimic nu mai conta pe lume, decît copilul, care se uita fix la ea cu o privire hotărîtă, semănînd perfect cu Jeffrey. Îl botezase Andrew Jeffrey Fields. Voise să-l boteze după numele tatălui lui, dar nu avusese puterea să facă acest lucru. I-ar fi adus în minte prea multe amintiri dureroase atunci cînd l-ar fi strigat „Jeff", aşa că îl botezã Andrew. Era numele de băiat pe care îl aleseseră atunci cînd fusese însărcinată cu Aimée. De asemenea îi povestise Barbarei şi despre surpriza şi bucuria, pe carę le trăise şase săptămîni după incendiu cînd aflase că era însărcinată. Fusese singurul lucru care o făcuse să supravieţuiască lunilor de singurătate şi coşmar, singurul lucru care o împiedicase să nu-şi dorească moartea. Într-adevăr nu muri, continuă să trăiască, şi la fel făcu şi Andrew, în ciuda naşterii lui dificile. Fusese un bebeluş frumos, vesel şi cu obraji rumeni. Avea ochii albaştri ca ai lui Daphne şi continua să semene cu tatăl lui.

Ea închiriase un mic apartament. Camera copilului o umpluse cu fotografii de-ale lui Jeff, pentru ca într-o zi el să ştie cum arăta tatăl lui, iar într-o mică ramă de argint pusese o pozã de-a surorii lui. Cînd Andrew avea trei luni Daphne începu să suspecteze cănu era în regulă ceva cu el. Era copilul cel mai liniştit pe care îl văzuse. Era grăsuţ şi sănătos, dar într-o zi cînd el se afla într-un coş pe masa din bucătărie, ea scăpă pe jos un vraf de vase şi constată că el nici măcar nu tresărise. Bătu apoi din palme la urechea lui, dar el doar îi zîmbi. O trecu atunci un fior de groază. Nu avusese curajul să cheme doctorul, dar la vizita periodică, aşa ca din întîmplare, ea puse cîteva întrebări, doctorul dîndu-şi imediat seama de bănuiala ei. Temerile cele mai înfiorătoare se dovediră a fi adevărate. Andrew era surd din naştere. Din cînd în cînd scoatea

Scanned by CamScanner

nişte sunete ciudate, dar medicii nu se puteau pronunţa decît mai tîrziu dacă era şi mut. Era imposibil de stabilit dacă acest lucru era rezultatul şocului pe care ea îl suferise imediat după conceperea lui sau al medicamentelor care i se administraseră în spital pentru arsurile şi rănile pe care focul i le cauzase. Stătuse în spital mai mult de o lună, supusă unui tratament intensiv, nimeni nebănuind că era însărcinată. Dar oricare ar fi fost motivul pierderii auzului lui, acesta era definitiv şi total.

Daphne începu să-l iubească atunci cu o dîrzenie şi o putere protectoare. Petrecea toată ziua cu el, îşi punea ceasul să sune la cinci şi jumătate în fiecare dimineaţă pentru a fi sigură că se trezea înaintea lui, se pregătea pentru ceea ce ziua era posibil să-i rezerve lui, era alături de el în clipele mai dificile. Şi acestea erau destule. La început fusese obsedată de întîmplările potenţiale care îl aşteptau. Cu timpul însă ea se obişnui să presimtă prevenirile permanente ale pericolelor pe care el nu le putea auzi, claxoanele maşinilor de care nu era niciodată conştient, lătratul cîinilor şi sfîrîitul în tigaie al slăninei. Dar stresul în care trăia ea era permanent. Existau totuşi şi momente cînd lacrimi de emoţie şi de uşurare se scurgeau pe obrajii ei, gîndindu-se la viaţa pe care o trăia alături de copilul ei. Era cel mai fericit şi mai luminos copil care putea să existe, dar mereu şi mereu ea trebuia să facă faţă faptului că viaţa lui nu va fi niciodată normală. Treptat totul în viaţa ei luase sfîrşit, în afară de activităţile cu Andrew. Nu mai existau prieteni pe care să-i vadă, nu mai existau filme la care să meargă. Îşi dedicase fiecare clipă din zi lui Andrew, temîndu-se să-l lase cu altcineva, care nu ar putea să înţeleagă la fel de bine ca ea pericolele şi zbuciumul cu care el se confrunta. Ea lua toate poverile vieţii lui pe umerii ei, iar în fiecare noapte cădea în pat epuizată, secătuită de efortul pe care îl depunea. Existau

Scanned by CamScanner

momente cînd zădărnicia propriului comportament faţă de un copil surd aproape că o copleşea, cînd impulsul de a striga la el pentru ceea ce nu făcea sau ceea ce nu auzea o determina să-şi încleşteze dinţii şi pumnii pentru a nu-l pocni. Dar nu pe Andrew ar fi vrut ea să-l lovească, ci soarta crudă care îi surzise copilul drag. Trăia cu un sentiment de vinovăţie liniştit dar apăsător, într-o senzaţie tainică că fusese greşeala ei, că ar fi putut preveni acest lucru. Nu reuşise să-i salveze de la incendiu pe Jeff şi pe Aimée şi nu reuşise să-l ţină departe pe Andrew de această realitate cruntă. Era incapabilă să schimbe ceva pentru el. Citise toate cărţile pe care le găsise despre copii surzi din naştere şi-l dusese la toţi specialiştii din New York, dar nu era nimic de făcut pentru Andrew sau pentru ea.

Înfruntă realitatea mînioasă, de parcă ar fi fost un adversar cu care trebuia să lupte. Pierduse atît, iar acum era şi rîndul lui Andrew. Nedreptatea mocnea în ea ca o turbare tăcută, iar noaptea coşmarurile o învăluiau, făcînd-o să se trezească în ţipete.

Specialiştii îi sugeraseră să-l ducă pe Andrew la o şcoală specială, care ar fi fost lucrul cel mai bun pentru el, deoarece era imposibilă integrarea lui printre copiii normali. De asemenea ei subliniaseră din nou că, în ciuda eforturilor ei herculeene, existau bariere peste care ea nu putea să treacă. Deşi îl cunoştea mai bine decît oricine altcineva, chiar dacă avea greutăţi în a comunica cu el, specialiştii o avertizaseră că în timp ea îl va supăra cu greşelile ei. În definitiv, ea nu era o profesionistă, insistaseră ei, iar el avea nevoie de aptitudini mai experimentate decît cele pe care ea era capabilă să i le ofere. În plus, izolarea lui permanentă faţă de ceilalţi copii îl făcea suspicios şi ostil în puţinele ocazii în care îi întîlnea. Copiii normali nu voiau să se joace cu el, pentru că era

Scanned by CamScanner

diferit, iar cruzimea lor îi cauza lui Daphne atîta durere, încît ea hotărî să nu-l mai ducă pe terenul de joacă. Ea îşi menţinu totuşi refuzul faţă de ideea integrării lui printre copii cu aceeaşi suferinţă ca a lui, aşa că îl păstră pentru ea, amîndoi prizonieri în micul ei apartament, în timp ce medicii continuau să insiste pentru necesitatea trimiterii lui la o şcoală specială.

– La un aşezămînt? strigă ea la medicul pe care îl ştia cel mai bine. Nu am să-i fac aşa ceva. Niciodată.

– Ceea ce faci este şi mai rău. Vocea doctorului era blîndă. Nu trebuie să fie pentru totdeauna, Daphne. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Nu poţi să-l înveţi acasă ceea ce trebuie să ştie. Are nevoie de cu totul alte aptitudini decît cele pe care tu i le poţi oferi.

– Atunci am să le învăţ! Ţipase la el pentru că nu putea striga la surzenia lui Andrew, sau la viaţă, sau la soartă, sau la sfinţii care fuseseră atît de nedrepţi cu ea. La naiba, am să învăţ şi am să stau cu el zi şi noapte ca să-l ajut! Dar deja făcuse toate acestea, fără nici un rezultat. Andrew trăia într-o totală izolare.

– Iar cînd vei muri? întrebă dur pediatrul. Nu ai dreptul să faci aşa ceva. Îl vei face total dependent de tine. Dă-i drumul în propria lui viaţă, pentru Dumnezeu! Şcoala îl va învăţa independenţa, îl va învăţa cum să trăiască într-o lume normală atunci cînd va fi pregătit.

– Şi cînd va fi asta? Cînd va avea douăzeci şi cinci de ani? Treizeci? Cînd va fi complet conştient de faptul că trăieşte în afara lumii încît a trebuit să fie internat? I-am văzut pe oamenii aceia acolo, am vorbit cu ei, printr-un interpret. Nici măcar nu au încredere în ceea ce numesc „auzirea oamenilor". Toţi îi ocoleau. Parcă ar fi ştiut că era foarte, foarte deosebit. Într-o zi ea îl urmări stînd singur în groapa cu nisip, privindu-i pe ceilalţi copii cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji şi ridicîndu-şi apoi ochii spre

Scanned by CamScanner

mama lui de parcă ar fi spus:

– Ce nu este în regulă cu mine? Ea fugi atunci spre el, îl strînse la piept, îl legănă şi plînse alături de el, simţindu-se izolată şi speriată. Daphne îşi dădu seama că greşise. O lună mai tîrziu, pentru Daphne războiul luase sfîrşit. Cu durere în inimă ea începu să viziteze şcolile pe care le ura atît de tare, simţind în fiecare moment că Andrew va fi smuls de lîngă ea. Nu mai putea suporta o altă pierdere şi totuşi ştia că dacă nu va face aşa avea să-l distrugă pe el. Eliberarea lui era ultimul dar pe care i-l putea oferi. În cele din urmă găsi singura şcoală în care suporta să-l lase. Se afla într-un mic orăşel, din New Hampshire, înconjurată de mesteceni, avînd un mic iaz şi un rîuleţ care curgea prin împrejurimi, unde văzuse copii pescuind. Dar ceea ce-i plăcuse cel mai mult era că aici nu existau „studenţi" mai vîrstnici de douăzeci de ani. Nu erau numiţi pacienţi, sau rezidenţi, sau azilanţi aşa cum auzise prin alte părţi. Erau numiţi copii şi studenţi, ca oamenii „adevăraţi". Majoritatea erau trimişi familiilor lor spre sfîrşitul adolescenţei, pentru a se înscrie la colegii dacă era posibil, pentru a-şi lua servicii şi pentru a se întoarce printre cei care fuseseră alături de ei atîta vreme şi aşteptaseră. Plimbîndu-se prin împrejurimi cu directoarea, o femeie impunătoare, cu păr alb, Daphne simţi din nou greutatea pierderii, ştiind că era posibil ca Andrew să locuiască acolo cincisprezece ani, sau cel puţin zece-opt ani. Era un angajament care îi zdrobea inima. Acesta era ultimul ei copil, ultima ei dragoste, singura ei rudă în viaţă, iar ea avea să-l părăsească. Gîndindu-se la acest lucru, ochii i se umplură de lacrimi şi simţi din nou acea durere pe care o simţea de luni de zile, din clipa în care luase hotărîrea. În timp ce lacrimile începură să-i curgă pe faţă, simţi mîna directoarei pe braţul ei şi brusc se trezi strînsă puternic de braţele femeii vîrstnice, vărsîndu-şi durerea

Scanned by CamScanner

adunată timp de patru ani, dinainte chiar de naşterea lui Andrew.

– Faceţi un lucru minunat pentru fiul dumneavoastră, doamnă Fields, şi ştiu cît este de greu. După ce hohotele de plîns încetară, ea rosti: Aveţi serviciu permanent? Întrebarea căzuse ca un trăsnet. Se îndoiau de posibilitatea ei de plată pentru educaţia lui? Pusese deoparte toţi banii pe care ea şi Jeff îi cîştigaseră şi fusese îngrozitor de chibzuită. După incendiu îşi cumpărase cîteva rochii, dar de atunci nu mai cheltuise nimic pentru ea, iar din banii pe care îi obţinuse din asigurarea lui Jeff intenţiona să plătească şcoala. Acum, Andrew nemaifiind prin preajmă, ea îşi putea relua munca. Nu mai lucrase de la moartea lui Jeff. Trebuise să se refacă, iar apoi aflase că era însărcinată. Oricum atunci nu ar fi putut lucra, dispariţia lor o tulburase mult prea mult. *Collins* însă îi oferise o generoasă bonificaţie atunci cînd i se acceptase demisia.

– Nu, nu sînt angajată, doamnă Curtis, dar soţul mi-a lăsat suficient să...

– Nu asta am vrut să spun. Zîmbetul directoarei era plin de compasiune. Mă întrebam dacă veţi avea timp să mai rămîneţi o vreme pe-aici. Unii părinţi aşa procedează. Primele luni, pînă se acomodează copiii. Iar Andrew fiind atît de mic... Mai erau cinci copii de vîrsta lui, şi acest lucru contribuise mult la decizia ei. Există un han încîntător în oraş, al unui cuplu austriac, dar sînt şi case de închiriat. Poate vă mai gîndiţi. Se simţea de parcă ar fi fost graţiată. Iar faţa i se lumină de o rază de soare.

– Aş putea să-l văd în fiecare zi? Lacrimile îi umplură din nou ochii.

– Pentru început. Vocea doamnei Curtis era blîndă. Mai tîrziu va fi mai bine pentru amîndoi dacă veţi începe să vă răriţi vizitele. Ştiţi – zîmbetul ei era cald – o să fie foarte ocupat cu prietenii lui.

Scanned by CamScanner

Glasul lui Daphne era sfîşiat.

– Credeţi că mă va uita?

Se opriră la locul în care se aflau, iar femeia în vîrstă se uită la ea.

– Nu-l pierdeţi pe Andrew, doamnă Fields. Îi oferiţi totul pentru ca ulterior să aibă o viaţă normală.

O lună mai tîrziu, ea şi Andrew făcură o excursie, iar ea conduse cît putuse de încet prin New Hampshire. Erau ultimele ore ale vieţii lor vechi şi voia să le lungească cît mai mult. Ştia că nu era încă pregătită să-l lase singur. Iar într-un fel, frumuseţea peisajului făcea acest lucru şi mai greu. Frunzele îşi schimbau culoarea, iar dealurile erau o dezlănţuire de roşu aprins şi galben strălucitor, existau cabane şi ferme, cai pe cîmp şi bisericuţe. Deodată îşi aminti de lumea imensă şi frumoasă de dincolo de apartamentul lor, pe care voia să o împartă cu el. Erau vaci şi multe privelişti minunate de-a lungul drumului pe care el nu le văzuse niciodată, pe care le arăta cu degetul şi în faţa cărora scotea sunetele lui ciudate dar familiare, prin care îi punea întrebări. Dar cum putea ea să-i explice o lume plină de oameni şi avioane şi oraşe exotice precum Londra, San Francisco sau Paris? Ea îşi dădu seama deodată cît de puţin îl învăţase de fapt, iar în timp ce conducea printre dealurile ruginii din New Hampshire, sentimentul eşecului o cuprinse din nou.

Toate comorile şi jucăriile preferate ale lui Andrew erau în maşină, ursuleţul şi elefantul pe care îi iubea, cărţile ilustrate pe care le răsfoiseră împreună, dar pe care nimeni nu i le putea citi. Pe drum, Daphne se pomeni gîndindu-se la toate acestea, care erau mai degrabă nerealizările decît înfăptuirile ei şi se întrebă ce ar fi făcut Jeff în locul ei, cu fiul lui. Probabil că ar fi avut mai multă imaginaţie sau răbdare, dar nu s-ar fi putut să aibă o dragoste mai mare decît a ei, pentru acest copil. Îl iubea din tot sufletul şi,

Scanned by CamScanner

dacă ar fi putut, i-ar fi dat urechile ei ca să audă cu ele.

Cu o oră înainte de a ajunge la şcoală se opriră pentru un hamburger la un chioşc de pe traseu, şi starea ei proastă se mai amelioră puţin. Andrew era entuziasmat de excursie şi observa totul în jur cu mare încîntare. Privindu-l, ea îşi dori să-i poată povesti despre şcoală, dar nu exista o astfel de cale. Nu-i putea spune cum era sau ceea ce simţea ea, sau de ce îl lăsa acolo sau cît de mult îl iubea. În toată existenţa lui ea nu reuşise decît să-i asigure necesităţile fizice, sau să-i arate maşinile de pompieri care goneau în tăcere pe stradă. Nu fusese niciodată capabilă să împărtăşească cu el gîndurile sau sentimentele. Ea ştia că el trebuie să-şi fi dat seama de dragostea ei, în definitiv ea stătea toată ziua cu el. Dar ce va gîndi acum cînd îl va lăsa la şcoală? Cum putea ea să-i explice acest lucru? Doamna Curtis, directoarea şcolii, închiriase o căsuţă pentru ea în oraş, iar ea hotărîse să rămînă pînă la Crăciun pentru a- l putea vizita zilnic pe Andrew. Avea să fie totul diferit faţă de cum trăiseră în trecut, cînd erau nedespărţiţi de dimineaţa pînă seara. Vieţile lor nu aveau să mai fie la fel de acum încolo, iar Daphne era conştientă de acest lucru. Lucrul cel mai greu pe care îl făcuse în viaţa ei era să-i dea drumul acestui copil, pe care ar fi vrut să-l păstreze mai mult decît viaţa, deşi ştia că era imposibil.

La scurt timp după apusul soarelui, ajunseră la şcoală, iar Andrew privi surprins în jur, de parcă nu ar fi înţeles de ce se aflau acolo. Se uită spre Daphne tulburat, dar ea înclină din cap şi zîmbi atunci cînd el privi îngrijorat spre ceilalţi copii. Aceştia erau diferiţi de cei pe care el îi întîlnise în Central Park, la New York, şi simţi parcă instantaneu că erau ca el. Le urmări joaca şi semnele pe care le făceau, iar ei se apropiară tot mai mult de el. Fusese prima primire călduroasă pe care i-o făcuseră vreodată copiii de vîrsta lui, iar atunci cînd o fetiţă îl luă de mînă şi îl sărută pe

Scanned by CamScanner

obraz, Daphne se întoarse pentru ca el să nu i vadă lacrimile care îi inundaseră fată. Andrew privi uimit la feliță. Doamna Curtis fu cea care îl introduse printre ceilalți copii, care îl luă de mînă și îi arătă împrejurimile, sub privirile lui Daphne, care simțea că făcuse ceea ce trebuia și că o lumea nouă se deschidea pentru Andrew. În timp ce se uita, ceva extraordinar se întîmplă – el începu să se întindă spre acei copii atît de asemănători lui. El zîmbi și rîse, iar după o clipă o uită pe Daphne. Începuse să privească semnele pe care ei le făceau cu mîinile, rîse atunci cînd încercă să le imite și, scoțînd un sunet slab și ciudat, se îndreptă spre fetița care se apropiase de el mai devreme și o sărută. Mai tîrziu Daphne veni lîngă el și-i făcu semn de rămas bun din mînă. El însă nu plînse și nici nu se arătă speriat sau nefericit. Se simțea foarte bine alături de noii lui prieteni, iar ea după ce îl strînse puțin în brațe, zîmbind curajos, fugi înainte ca plînsul să o podidească din nou. El însă nu văzu niciodată expresia distrusă de pe fața mamei lui atunci cînd aceasta se urcă în mașină și plecă.

– Ai grijă de copilul meu... șopti ea către Dumnezeul de care nu se mai temea demult, și care spera să-i asculte ruga.

Scanned by CamScanner

Capitolul 6

În două săptămîni Andrew se acomodase perfect cu noua lui viaţă la şcoală, iar Daphne se simţea de parcă ar fi trăit dintotdeauna în tihnitul orăşel din New Hampshire. Locuinţa pe care doamna Curtis o ajutase să o găsească era călduroasă, comparativ cu vîntul de toamnă, avea o bucătărioară perfectă, cu cuptor din cărămidă pentru copt pîine, o cameră de zi micuţă, mobilată cu o canapea frumos tapiţată şi fotolii adînci, cu cămin şi ghivece strălucitoare de cupru pline de flori şi un dormitor în care se afla un pat cu baldachin, acoperit cu o frumoasă cuvertură. Aici îşi petrecea Daphne cea mai mare parte din timp, citind şi scriind în jurnal. Începuse să ţină un jurnal cînd era gravidă cu Andrew. Era plin de însemnări despre felul în care fusese viaţa ei, despre ceea ce învăţase şi ce simţise şi de mici eseuri despre ceea ce viaţa reprezenta pentru ea. Se gîndise mereu că, mai tîrziu, cînd va fi mai bătrînă, îi va împărtăşi aceste rînduri lui Andrew. Dar pînă atunci, acest jurnal îi oferea posibilitatea să-şi descarce sufletul, în nopţile lungi şi singuratice, cum erau şi cele din New Hampshire. Zilele acolo erau însorite şi luminoase, iar

Scanned by CamScanner

ea făcea lungi plimbări pe cărările din pădure, de-a lungul pîrîului, gîndindu-se la Andrew şi privind la crestele munţilor acoperite de zăpadă. Era o lume cu totul diferită de cea din New York. Existau ferme cu cai, vaci pe păşuni, dealuri şi pajişti, unde se putea plimba, ceea ce şi făcea, fără să întîlnească ţipenie de om. Şi-ar fi dorit atît de mult să poată împărtăşi toate acestea cu Andrew. Ani de zile el fusese singurul ei prieten. La cîteva zile, mergea la şcoală să-l vadă. Pentru ea era însă un efort imens. Timp de patru ani viaţa ei se concentrase în jurul lui, iar acum deodată el dispăruse şi existau clipe cînd deşertăciunea o copleşea. Se trezi gîndindu-se tot mai mult la Jeff şi la Aimée. Ea ar fi avut acum opt ani şi, ori de cîte ori Daphne vedea cîte o fetiţă cam de aceeaşi vîrstă, întorcea capul, cu ochii înlăcrimaţi, braţele ei dorind cu înfocare să o strîngă la piept. Dar pierderea lui Andrew o percepea într-o cu totul altă manieră, continua ea să-şi spună. El trăia şi era sănătos şi preocupat, iar ea făcuse ceea ce era cel mai bine pentru el. Din cînd în cînd mergea la şcoală, se aşeza afară pe o bancă cu doamna Curtis şi îl privea jucîndu-se şi învăţînd limbajul semnelor. Şi ea învăţase limbajul mîinilor pentru a putea comunica mai bine cu el.

– Ştiu cît de greu vă este, doamnă Fields. Copiilor le este mult mai uşor să se acomodeze decît le este părinţilor. Pentru cei mici este un fel de uşurare. Aici sînt în sfîrşit eliberaţi de lumea care nu-i acceptă.

– Dar îl va accepta vreodată?

– Da. Exista o certitudine absolută în glasul directoarei. Va fi. El întotdeauna va fi diferit. Dar prin metode corespunzătoare nu va exista aproape nimic care cu timpul să nu poată fi abordat. Surîse blînd spre Daphne. Într-o zi vă va mulţumi.

Dar cu mine, cum rămîne? dori ea să întrebe deodată... Ce se va întîmpla cu mine, acum? Ce am să fac eu fără el?

Scanned by CamScanner

Femeia în vîrstă parcă îi citise gîndurile.

– V-aţi gîndit ce veţi face cînd vă veţi întoarce la New York?

Pentru o femeie singură, ca Daphne, absenţa lui Andrew va crea un gol imens, iar ea ştia că Daphne nu mai lucrase de cînd rămăsese însărcinată, adică de aproape cinci ani. Cel puţin ceilalţi părinţi se aveau unul pe celălalt, aveau alţi copii, aveau serviciu, activităţi care să le umple viaţa în absenţa acestor copii speciali. Dar era clar că Daphne nu avea aşa ceva.

– Vă veţi relua munca?

– Nu ştiu... Vocea lui Daphne se pierdu în depărtare, iar privirea i se fixă pe dealuri. Cît de pustiu va fi totul fără el. O durea mai mult acum decît atunci cînd îl lăsase prima dată la şcoală. Realitatea acestui fapt începuse să o învăluie. Viaţa lui nu va mai fi aceeaşi... niciodată... Nu ştiu. Ea îşi întoarse privirea de la dealuri şi se uită la doamna Curtis. A trecut atît de multă vreme. Mă îndoiesc că m-ar mai primi. Ea surîse, iar trecerea timpului se oglindi în ochii ei. Anii îi predaseră cursuri pline de durere.

– V-aţi gîndit să împărtăşiţi altora ceea ce aţi învăţat cu Andrew?

– Cum? Daphne păru surprinsă. Ideea nu-i venise niciodată.

– Nu există destule cărţi pe această temă. Aţi spus că la colegiu eraţi o jurnalistă neîntrecută şi că aţi lucrat la *Collins*. De ce nu aţi scrie o carte sau cîteva articole? Gîndiţi-vă cît de mult v-ar fi ajutat aşa ceva cînd aţi aflat prima dată de Andrew. Daphne îşi aminti senzaţia îngrozitoare de singurătate, de lipsă a unor persoane care să-i împărtăşească problema.

– Este o idee. Ea aprobă încet din cap şi-l observă pe Andrew îmbrăţişînd o fetiţă şi urmărind apoi prin curte o minge roşie.

Scanned by CamScanner

– Poate că sînteţi cea mai în măsură să faceţi acest lucru.

Dar singurul lucru pe care putea să-l scrie acum era jurnalul ei, în care noapte de noapte îşi trecea însemnările. Nu-i mai rămăsese nimic altceva decît timpul, iar seara nu mai era epuizată aşa cum fusese ani de zile de la apariţia lui Andrew. Deşi el era ca orice alt copil mic, mereu preocupat, trebuia să i se acorde o atenţie mai mare decît celorlalţi, pentru a nu-l lăsa pradă vreunei primejdii pe care nu o putea auzi. La aceasta se mai adăuga şi durerea determinată de faptul că nu putea comunica cu ceilalţi şi căreia el trebuia să-i facă faţă.

În acea noapte după ce închise jurnalul, începu să se gîndească pe întuneric, la sugestia doamnei Curtis. Era o idee bună, dar încă nu voia să scrie despre Andrew. Într-un fel i se părea că-l viola pe el ca persoană, iar ea nu se simţea încă pregătită să-şi împărtăşească temerile şi suferinţa. Era totul prea proaspăt în minte, aşa cum mult timp fuseseră morţile lui Jeff şi a lui Aimée. Nici despre acestea nu scrisese niciodată. Dar acum ştia că totul se afla înăuntru, gata să debordeze alături de senzaţii cărora nu le mai făcuse faţă de ani de zile. Şi anume că era încă tînără şi că era femeie. De patru ani cea mai strînsă legătură fusese cu fiul ei. Nu mai existaseră bărbaţi în viaţa ei, ci doar cîţiva prieteni. Nu mai avea timp nici pentru ei. Nu dorea să fie compătimită. Iar dacă s-ar fi întîlnit cu un alt bărbat ar fi însemnat o trădare a lui Jeff şi a celor petrecute împreună. Ea îşi ascunsese toate sentimentele, ferecă toate porţile şi continuă an după an să se ocupe de Andrew. Acum însă nu mai avea nici o scuză. El va locui la şcoală, ea va fi singură în apartamentul lor. Acest lucru o făcea să-şi dorească să nu se mai întoarcă la New York. Ar fi vrut să se ascundă în căsuţa din New Hampshire pentru totdeauna.

Scanned by CamScanner

Dimineţile făcea lungi plimbări, iar cîteodată se oprea la micuţul han austriac pentru a lua micul dejun. Soţii care îl deţineau se potriveau de minune – amîndoi rotunzi şi buni, iar femeia mereu o întreba despre fiul ei. Ştia de la doamna Curtis motivul pentru care Daphne se afla acolo. Şi ca în orice orăşel de provincie, oamenii se cunoşteau între ei, ştiau care erau din zonă şi care nu, motivul pentru care se aflau acolo, cînd sosiseră şi cînd urmau să plece. Oameni ca Daphne nu erau rari pe acolo, existau şi alţi părinţi care veneau în oraş pentru a-şi vizita copiii. Majoritatea stăteau la han, şi foarte puţini locuiau ca Daphne, mai ales pe timpul verii. Închiriau vilişoare sau cabane, îşi aduceau şi ceilalţi copii şi în general făceau din acele zile clipe de sărbătoare. Doamna Obermeier simţise că Daphne era diferită. Această femeie minionă şi delicată, aproape ca un copil, era mult mai tăcută şi mai retrasă. Numai atunci cînd o priveai adînc în ochi îţi dădeai seama că era destul de înţeleaptă, în ciuda celor douăzeci şi opt de ani ai săi şi că viaţa nu fusese prea darnică cu ea.

– De ce crezi că este atît de singură? îşi întrebă doamna Obermeier într-o zi soţul, în timp ce aşeza nişte cornuleţe într-un coşuleţ şi introducea o tavă de fursecuri în cuptor. Prăjiturile şi plăcintele ei te făceau să-ţi lase gura apă.

– Probabil că este divorţată. Ştii, astfel de copii pot distruge căsnicii. Poate că ea îi acorda prea multă atenţie băiatului, iar soţul ei nu a mai suportat.

– Pare atît de singură.

Soţul ei zîmbi. Soţia lui îşi făcea mereu griji pentru toată lumea.

– Poate că pur şi simplu simte lipsa băiatului. Doamna Curtis parcă spunea că este foarte mic şi că este singurul ei copil. Aşa arătai şi tu cînd Gretchen a plecat la colegiu.

– Nu era acelaşi lucru. Hilda Obermeier îl privi, ştiind că

Scanned by CamScanner

exista ceva ce el nu sesiza. Te-ai uitat în ochii ei?

– Da, recunoscu el încruntîndu-se şi roşind uşor, sînt foarte frumoşi. Îşi bătu uşor nevasta pe spate şi ieşi afară să mai aducă lemne de foc. În acel weekend hanul era plin de lume. În toiul iernii erau mereu schiori, iar toamna, veneau oameni din Boston şi New York pentru a admira schimbarea frunzelor. Dar frunzele galbene strălucitoare şi cele ruginii aproape dispăruseră. Era noiembrie.

De Ziua Recunoştinţei, Daphne merse la şcoală, unde mîncă curcan împreună cu Andrew şi cu ceilalţi copii. Se jucară apoi şi rămase înmărmurită, cînd el se supără pe ea şi-i gesticulă:

– Nu ştii nimic, mamă.

Furia din ochii lui îi tăiase orice elan şi ea simţi atunci zidul care se ridicase între ei, pe care pînă atunci nu-l cunoscuse. Puse pe seama şcolii distanţarea lui de ea. El nu mai era al ei, era al lor, şi pentru acest lucru îi ura. Se pomeni însă descărcîndu-se asupra lui Andrew prin gesturi supărate. Doamna Curtis observă schimbul dintre ei, iar mai tîrziu vorbi cu ea, explicîndu-i că era normal ceea ce simţeau amîndoi. Lucrurile se schimbau rapid acum pentru Andrew şi în consecinţă şi pentru Daphne. Ea nu putea să gesticuleze la fel de repede ca el, făcea greşeli şi se simţea stîngace şi stupidă. Doamna Curtis o asigură însă că odată cu trecerea timpului legătura dintre ei va deveni mai bună decît cea pe care o avuseseră şi că merita tot efortul.

Pînă la cină ea şi Andrew redeveniră prieteni, merseră la masă mînă în mînă, iar cînd el începu să-şi spună rugăciunea în limbajul semnelor, ea se emoţionă puternic, deşi el o privea încruntat. După masă el se jucă din nou cu prietenii lui, dar de îndată ce obosi, veni şi se ghemui în poala ei, aşa cum obişnuia să facă în anii trecuţi, iar ea zîmbi fericită cînd el adormi în braţele ei. El se mişca încet

Scanned by CamScanner

în somn, dar ea îl ţinu strîns, dorindu-şi să poată da timpul înapoi. Îl duse în camera lui, îi schimbă hainele şi îl puse uşor în pat sub supravegherea unui pedagog. Apoi, aruncîndu-i o ultimă privire copilului blond care dormea, părăsi încet camera şi se întoarse la parter, printre ceilalţi părinţi. Dar în seara aceasta nu voia să fie cu ei. Odată Andrew aflat în pat, ea deveni nerăbdătoare să se întoarcă în căsuţa ei. Se obişnuise cu singurătatea şi cu plăcerea de a-şi deschide sufletul în jurnalul ei.

Se întorcea pe drumul cunoscut cînd ţipă speriată auzind pocnitura, care îi făcu maşina să se oprească. I se rupsese o roată. Tremura, dar nu era rănită, şi deodată îşi dădu seama cît de norocoasă fusese că nu se întîmplase acest lucru pe autostradă. Dar era un noroc ciudat. Era singură pe un drum pustiu, la distanţă de aproximativ şapte mile de casa ei. Luna îi lumina clar drumul, dar era un frig cumplit şi trebuia să meargă printr-un vînt năpraznic. Îşi strînse gulerul în jurul gîtului, gîndindu-se ce bine ar fi fost dacă în loc de pantofii cu toc şi fusta specială pentru cina din Ziua Recunoştinţei ar fi purtat căciulă, mănuşi şi o încălţăminte mai groasă. Ochii i se umeziră de frig, obrajii îi ardeau, iar degetele deşi le ţinea în buzunare, îi amorţiseră. Îşi îngropă bărbia în haină şi fără nici o altă alternativă continuă să meargă.

Trecuse aproape o oră cînd văzu pe drum nişte faruri venind spre ea. Deodată o cuprinse panica. Chiar şi în acest oraş liniştit se putea întîmpla ceva neplăcut. Era o femeie singură, pe un drum întunecat, iar dacă ceva i s-ar fi întîmplat, nu ar fi fost nimeni care să-i audă ţipetele, sau care să o ajute. Ca un iepure înfricoşat, ea se opri brusc pe drum şi privi farurile care veneau spre ea. Instinctiv, sări în spatele unui copac, inima bătîndu-i puternic. Se întreba dacă şoferul apucase să o vadă. Se afla totuşi la distanţă apreciabilă, atunci cînd părăsise carosabilul. Cînd

Scanned by CamScanner

vehicolul se apropie, ea observa că era o camionetă. O clipă păru că trece mai departe, dar scrîşnind din roţi se opri, iar ea rămase îngrozită, aşteptînd cu respiraţia la gură.

Uşa camionetei se deschise şi dinăuntru coborî un bărbat.

– Alo? Este cineva? El se uită prin jur cîteva minute, iar ea nu observă decît că era înalt şi dintr-odată se simţi foarte prost că se ascunsese. Picioarele şi tălpile o dureau de frig şi ar fi vrut să iasă din spatele copacului şi să-l roage să o ia şi pe ea, dar cum să explice motivul pentru care se ascundea? Avusese o reacţie ridicolă, iar acum trebuia să rămînă pe loc. El înconjură camionul, ridică din umeri, se urcă din nou în cabină şi-şi văzu de drum. Plecase, iar Daphne ieşi din ascunzătoare zîmbind prosteşte şi vorbind singură.

– Proasto. Acum o să-ţi îngheţe fundul pînă acasă. Aşa îţi trebuie. Începu să fredoneze, amuzată de prostia ei şi dîndu-şi seama că trăise prea mult prin oraşe. Nu avusese nici un motiv să se simtă ameninţată, dar în ultima vreme tot mai des îşi făcea apariţia această senzaţie. Devenise foarte fricoasă, din lipsa contactului cu oamenii. Se simţea atît de răspunzătoare pentru Andrew, încît se temea să nu i se întîmple ceva.

Mai merse pe drum încă vreo milă şi pe neaşteptate tresări auzind în depărtare zgomotul unei maşini aflată în spatele ei. Se gîndi din nou să părăsească şoseaua, dar de astă dată scutură din cap şi-şi zise: „Nu ai de ce să te temi." Cuvintele o făcură să se simtă şi mai prost, dar rămînînd pe loc, observă aceeaşi camionetă venind spre ea. Aceasta se opri din nou, iar de data asta ea văzu figura bărbatului, în lumina care se aprinse la deschiderea portierei. Avea un chip colţuros, păr grisonat, umeri laţi şi purta un cojoc mare strîns pe lîngă el.

Scanned by CamScanner

– Maşina de acolo este a dumitale?

Ea încuviinţă din cap şi zîmbi nervos, observînd mîinile lui mari şi aspre, pe care le scosese din buzunare. Acelaşi fior de teamă care o străbătuse mai devreme îl simţi şi acum, dar se forţă să nu o ia la fugă. Dacă era un bărbat cuviincios, avea să creadă că era nebună. Iar dacă nu era, era prea tîrziu acum să se ascundă din calea lui. Va trebui să se descurce cu ceea ce avea să urmeze aşa cum va putea. Ea surîse, dar ochii îi erau prudenţi.

– Da, este.

– V-am depăşit cu puţin timp în urmă? El păru dezorientat atunci cînd îşi plecă privirea spre ea. Mi s-a părut că zăresc pe cineva pe drum, dar cînd am oprit nu era nimeni. Cînd v-am văzut maşina, mi-am închipuit că mi-aţi scăpat. Ochii lui păreau să înţeleagă ceva ce ea nu voia ca el să ştie, iar glasul lui era puternic, răguşit şi cald. Am văzut că s-a rupt roata. Pot să vă conduc cu maşina mea? E o noapte groaznic de friguroasă pentru a merge pe jos. Stătură pe loc cîteva momente îndelungate, şi după ce ea îl pătrunse cu privirea, încuviinţă din cap.

– Aş dori tare mult. Mulţumesc. Spera ca el să-şi dea seama că tremurul din vocea ei se datora frigului şi nu faptului că n-ar fi fost sigură. Îngheţase pînă la oase şi nu reuşi să deschidă uşa cu degete îngheţate. O deschise el în locul ei, iar ea se strecură înăuntru. O clipă mai tîrziu, după ce ocoli botul maşinii se urcă şi el în spatele volanului, abia privind la ea.

– Aţi avut noroc că nu eraţi pe autostradă şi nu mergeaţi cu viteză. V-a dat vreun semnal?

– Nu, pur şi simplu a trosnit pe neaşteptate şi s-a oprit. Ea se simţea mai bine acum, iar în cabina camionetei era cald. Degetele o dureau atunci cînd suflă peste ele şi simţi că începură să i se dezmorţească. El îi întinse o pereche de mănuşi de oaie, fără nici un comentariu, iar ea le

Scanned by CamScanner

îmbrăcă în timp ce se îndreptau spre căsuța ei.

După vreo cinci minute el se întoarse din nou cu fața spre ea și i se adresă cu același glas răgușit. Totul în legătură cu el sugera puterea aspră a munților.

– V-ați rănit?

Ea scutură din cap.

– Nu. Îmi este frig. Mi-ar fi luat cîteva ore să ajung acasă. Atunci își aminti să-i spună unde locuia.

– Este căsuța bătrînei Lancaster, nu-i așa?

– Nu sînt sigură. Așa cred. Am închiriat-o de la o femeie care se numește Dorsey și pe care nu am întîlnit-o niciodată. Am făcut totul prin poștă.

El încuviință din cap.

– Este fiica ei. Bătrîna doamnă Lancaster a murit anul trecut. Cred că fiica ei nu a mai venit aici de douăzeci de ani. Locuiește la Boston, unde este căsătorită cu un avocat. Era un orășel atît de minunat în care toți cunoșteau toate detaliile despre ceilalți. Daphne zîmbi, amintindu-și teama de a nu fi atacată. Acest om nu voise decît să-i povestească cîte ceva din bîrfa locală. Sînteți tot din Boston?

– Nu. Din New York.

– Ați venit la odihnă? Era o trăncăneală inutilă, iar Daphne oftă ușor. Nu era convinsă că voia să-i spună, iar el parcă ar fi înțeles pe loc acest lucru. Ridică o mînă, zîmbi spre ea cerîndu-și parcă iertare și-și îndreptă din nou privirea spre drum. Nu are importanță. Nu trebuie să-mi răspundeți. Sînt aici de multă vreme și mi-am uitat bunele maniere. Toți în orașul acesta pun astfel de întrebări, dar nu este treaba mea de ce sînteți aici. Îmi pare rău că am întrebat.

Era atît de amabil, încît ea îi zîmbi ca răspuns.

– E-n ordine. Am venit aici pentru a fi mai aproape de fiul meu. Tocmai l-am înscris la școala *Howarth.* Fusese la

Scanned by CamScanner

un pas de a spune „şcoala pentru surzi", dar cuvintele i se poticniră în gît şi nu putu să le rostească. Bărbatul se întoarse atunci spre ea, ştia ce era şcoala *Howarth*. Toţi locuitorii oraşului ştiau. Nu era nici o ruşine, nici un secret.

– Cîţi ani are băiatul dumneavoastră? Iar apoi cu o privire îngrijorată rosti: Sau sînt din nou indiscret?

– Deloc. Are patru ani.

Se încruntă şi se uită spre ea de parcă ar fi înţeles.

– Trebuie să fie al naibii de greu să-l lăsaţi acolo. Este foarte mic.

Era ceva ciudat, îi venea şi ei să-i pună întrebări. Care era numele lui? Avea copii? Deveniseră pe neaşteptate tovarăşi de drum pe un drum de ţară întunecat. O clipă mai tîrziu, el opri în faţa casei ei şi sări să o ajute să coboare. Uită să-i înapoieze mănuşile şi îl privi surîzînd.

– Mulţumesc foarte mult. Nu aş fi ajuns acasă decît peste cîteva ore, dacă nu aţi fi fost dumneavoastră.

El zîmbi, iar ea văzu în ochii lui un umor pe care pînă atunci nu l-ar fi bănuit.

– V-aş fi putut scuti de cel puţin o milă dacă aţi fi avut încredere în mine de la început.

Ea rîse, obrajii îmbujorîndu-i-se în întuneric.

– Îmi pare rău, eram pe punctul de a ieşi, gîngăvi ea, simţindu- se ca un copil în comparaţie cu acest bărbat impunător. Mă ascundeam în spatele unui copac şi eram pe punctul de a ieşi, dar mi-a fost ruşine de faptul că mă ascunsesem.

El se încruntă ascultîndu-i mărturisirea şi o conduse pînă în faţa uşii.

– Aţi avut poate dreptate. Niciodată nu se ştie pe cine poţi întîlni, iar în oraşul ăsta sînt cîţiva copii *trăsniţi*. Sînt peste tot în zilele de azi, nu numai la New York. Oricum, sînt bucuros că v-am găsit şi v-am salvat de la un drum lung.

Scanned by CamScanner

– Şi eu la fel. Ea se întrebă o clipă dacă ar trebui să-l invite la o cafea, dar acest lucru nu i se păru nepotrivit. Era ora nouă seara, era singură şi nu-l cunoştea deloc.

– Anunţaţi-mă dacă pot să vă ajut cu ceva cît veţi sta pe aici. El întinse o mînă puternică şi simţi pe pielea ei încleştarea solidă atunci cînd îşi strînseră mîinile. Numele meu este John Fowler.

– Eu sînt Daphne Fields.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Ea descuie uşa, iar el îi făcu un semn cu mîna din cabina camionetei. O clipă mai tîrziu dispăruse, iar Daphne stătea în căsuţa goală, dorindu-şi să-l fi invitat înăuntru. Cel puţin ar fi avut pe cineva cu care să schimbe o vorbă.

Nici măcar jurnalul nu o mai atrase în acea seară. Se gîndi continuu la figura colţuroasă, la părul grizonat, la mîinile puternice, şi dintr-odată deveni foarte curioasă în legătură cu persoana lui.

Scanned by CamScanner

Capitolul 7

În dimineaţa următoare Zilei Recunoştinţei, Daphne merse la hanul austriac, unde schimbă obişnuitele amabilităţi cu doamna Obermeier. Mîncă slănină, ouă şi cornuri, iar după-amiază discută cu Franz, întrebîndu-l ce era de făcut cu maşina ei. El o îndrumă spre unul din garajele locale, unde după ce îi rugă pe cei de acolo să-i remorcheze maşina, se urcă într-un camion alături de un bărbat, pentru a-i arăta locul unde se afla aceasta. Dar cînd ajunseră acolo, maşina dispăruse, iar singura dovadă că fusese acolo şi că fusese remorcată era dată de urmele lăsate în praful şoselei.

– Cineva v-a luat-o înainte, doamnă. Băiatul care mersese cu ea era năucit. Aţi anunţat pe altcineva să vină să v-o ridice?

– Nu. Daphne privea speriată spre locul unde îşi lăsase maşina. Acesta era clar locul, dar maşina dispăruse. N-am anunţat. Credeţi că ar fi putut fi furată?

– Poate. Dar verificaţi întîi şi la celelalte garaje. Cineva o fi transportat-o în oraş în locul dumneavoastră...

– Imposibil. Nimeni nu ştia unde se află. Iar ea nu

Scanned by CamScanner

cunoştea pe nimeni din oraş. Numai dacă... dar îi venea greu să creadă. În definitiv nu-l cunoştea deloc. Cîte garaje mai există?

– Două.

– În regulă, cred că ar fi mai bine să verific, iar apoi să mă duc să anunţ la poliţie. Îşi aminti ceea ce-i spusese John Fowler, în seara precedentă, despre „puştimea trăsnită" din oraş. Poate că cineva o furase, deşi nu avea cine ştie ce valoare, mai ales acum, că avea o osie ruptă.

Băiatul cu camioneta de remorcat o lăsă în faţa primului din cele două garaje şi înainte ca ea să intre înăuntru şi să întrebe, îşi zări maşina, la care deja lucrau doi băieţi care purtau blugi, ghete grele şi care aveau mîini unsuroase.

– Este a dumneavoastră?

– Da. Ea era încă puţin uimită. Da, este.

– Aveţi o grămadă de probleme, pe aici pe dedesubt. El îşi ridică privirea spre ea, zîmbind copilăreşte. Dar pînă mîine o vom repara. John Fowler ne-a spus că vă trebuie pînă la prînz, dar nu o terminăm dacă vreţi să-i facem toate reparaţiile.

– Aşa a spus? Deci el fusese. Cînd a adus-o aici?

– Pe la şapte dimineaţa. A remorcat-o cu camioneta lui.

– Ştii cumva unde să-l găsesc? Singurul lucru pe care îl putea face era să-i mulţumească... dar roşi brusc, amintindu-şi că numai cu o seară înainte, se speriase de el, temîndu-se să nu o violeze. Şi ce om cumsecade se dovedise a fil

Ambii băieţi îşi scuturară capetele ca răspuns la întrebarea ei.

– Lucrează în afară, la exploatarea forestieră a lui Anderson, dar nu ştiu unde locuieşte, răspunse roşcovanul

Scanned by CamScanner

pistruiat. Ea le mulţumi şi strecurîndu-şi mîinile în buzunarele hainei plecă îndreptîndu-se spre celălalt capăt al oraşului. Parcursese jumătate din drum cînd auzi un claxon neaşteptat şi zări camioneta lui albastră parcînd lîngă ea. Îşi ridică privirea spre el şi-i zîmbi larg.

– Îţi datorez mii de mulţumiri. Ai fost extraordinar de amabil să...

– Nici o problemă. Vrei să te conduc cu maşina? Ea ezită o clipă, dar încuviinţă din cap în timp ce el îi deschise portiera. Hai sus. După ce se aşeză confortabil în scaunul mare, ea îl privi şi observă că ochii lui rîdeau. Sigur nu vrei să te ascunzi după vreun copac?

– Nu-i cinstit! Se simţea stînjenită, iar rîsul lui era un chicotit intens. Mă temeam să...

– Ştiu de ce te temeai şi la drept vorbind ai făcut un lucru inteligent. Totuşi... el surîse larg spre ea. Este puţin cam jignitor. Figura mea este atît de înfricoşătoare? Continuînd să o tachineze, el răspunse în locul ei: Presupun că pentru o fărîmiţă ca tine, aşa par, nu-i aşa? Vocea lui deveni deodată caldă, iar privirea blîndă. Nu am intenţionat să te înfricoşez.

– Nici măcar nu te-am văzut cînd mă aflam în spatele copacului. Ea roşi uşor, dar ochii îi rîdeau. Îndreptîndu-se spre cabana ei, ea oftă uşor. Cred că am devenit puţin cam maniacă de cînd... de cînd sînt singură cu copilul meu. Este o responsabilitate imensă. Dacă se întîmpla ceva cu mine... Vocea ei se stinse, iar ea îşi întoarse privirea spre el, întrebîndu-se de ce îi spusese toate acestea. Exista totuşi ceva liniştitor în privinţa lui.

El tăcu vreme îndelungată, după care întrebă:

– Eşti divorţată?

Ea scutură uşor din cap.

– Nu. Sînt văduvă. Cinci ani urîse acest cuvînt. Văduvă. Ca păianjenul.

Scanned by CamScanner

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Ea zîmbi pentru ca el să nu se simtă prost, iar maşina se opri în faţa casei ei. Vrei să intri să bei o cafea? Măcar atît îi datora.

– Sigur. Mi-ar face plăcere. Sînt liber pînă luni şi nu am nimic de făcut. O urmă înăuntru, îşi agăţară hainele în cuierul de lîngă uşă, după care ea se grăbi în bucătărie să facă o cafea.

– Băieţii de la garaj mi-au spus că lucrezi la exploatarea forestieră, spuse ea peste umăr, în timp ce scotea ceştile din dulap.

– Aşa este. Ea se întoarse şi-l zări stînd în uşă, privind-o, şi dintr-odată se simţi foarte ciudat.

O luase de pe drum cu o noapte mai înainte, iar acum se afla în bucătăria ei. Un tăietor de lemne, un străin, şi totuşi era ceva în legătură cu el care o făcea să-şi dorească să rămînă. Se simţea simultan atrasă şi înspăimîntată de el. Dar întorcîndu-se din nou cu spatele, ea îşi dădu seama că nu de el se temea, ci de ea. Simţindu-i parcă stînjeneala, el plecă din bucătărie şi se duse să o aştepte pe canapeaua din living.

– Vrei să aprind focul?

Ea reacţionă prompt, el zărind o tresărire în ochii ei.

– Nu! Dîndu-şi însă seama că-i dezvăluise involuntar o parte din ea, spuse: Se face mult prea cald aici. De regulă nu...

– Bine. Era ceva extraordinar în legătură cu el. Părea că înţelege tot înainte ca ea să le rostească, părea că vede lucruri pe care nimeni nu le observa. Toate aceste constatări în legătură cu el o făceau să se simtă uşor stînjenită şi în acelaşi timp liniştită. Ti-e frică de foc? Întrebarea fusese pusă simplu, iar vocea lui fusese blîndă. Ea îşi scutură capul, negînd rapid, după care se opri şi, privindu-l, încuviinţă. Lăsă ceştile pe masă şi se aşeză în

Scanned by CamScanner

faţa lui.

– Mi-am pierdut soţul şi fiica într-un incendiu. Nu mai spusese aceste cuvinte nimănui pînă atunci, iar el se uită la ea de parcă ar fi înţeles, ochii lui cenuşii sfredelindu-i pe ai ei.

– Erai şi tu acolo? Vocea lui era atît de caldă, iar ea încuviinţă din cap în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Daphne îşi schimbă privirea şi-i întinse o ceaşcă de cafea. Întrebările însă continuară să persiste în ochii lui. Şi băieţelul?

Ea oftă.

– Pe atunci eram gravidă, dar nu ştiam. În lunile care au urmat incendiului mi-au administrat în spital atîtea medicamente... pentru arsuri... infecţii... sedative... antibiotice... iar atunci cînd am aflat că sînt însărcinată, era prea tîrziu. Din această cauză Andrew s-a născut surd.

– Sînteţi norocoşi amîndoi că aţi scăpat cu viaţă. Acum el înţelegea mai bine de ce se simţea atît de responsabilă pentru Andrew şi cît de greu trebuie să-i fi fost să-l lase la şcoală. Uneori viaţa era ciudată. El se sprijini de spătarul canapelei, cu ceaşca de cafea în palme. Uneori lucrurile care se întîmplă par să nu aibă nici un sens, Daphne. Ea rămase surprinsă că el îşi amintise numele ei. Eu mi-am pierdut soţia în urmă cu cincisprezece ani, într-un accident de maşină, pe o noapte geroasă. Era o femeie atît de bună, toţi din oraş o iubeau. Vocea lui devenea tot mai caldă, pe măsură ce amintirile îl năpădeau, iar ochii căpătaseră culoarea cerului de dimineaţă. Nu am înţeles niciodată. Există atîţia păcătoşi. De ce a trebuit să fie tocmai ea?

– Şi eu am simţit la fel în privinţa lui Jeff. Era pentru prima oară cînd vorbea despre el cu cineva, dar după cinci ani lungi de singurătate simţi nevoia să-i povestească

Scanned by CamScanner

acestui străin despre el. Eram atît de fericiţi. Nu plîngea, avea doar o privire tulburată, pe care John o urmărea cu atenţie din locul în care stătea.

– Eraţi căsătoriţi de multă vreme?

– De patru ani şi jumătate.

El înclină din cap.

– Sally şi cu mine eram împreună de nouăsprezece ani. Cînd ne-am căsătorit aveam amîndoi optsprezece ani – el zîmbi –, nişte copii. Am muncit din greu, am făcut chiar foamea o vreme, dar după aceea ne-am descurcat bine. Am trecut prin clipe groaznice, atunci cînd am pierdut-o.

De astă dată ochii lui Daphne îl consolau.

– Şi eu la fel cînd l-am pierdut pe Jeff. Cred că am trăit în apatie vreun an de zile. Pînă l-am avut pe Andrew. Ea surîse. El m-a ţinut ocupată, încît nu mai aveam timp să mă gîndesc... decît uneori... noaptea. Ea oftă uşor. Ai copii, John? Rostirea numelui lui de buzele ei, era ceva nou şi stînjenitor.

– Nu. Nu am avut niciodată. La început nu am vrut. Nu voiam să fim ca toţi ceilalţi, ca toţi tinerii care se căsătoreau imediat după terminarea liceului, care făceau patru copii în trei ani şi care apoi începeau să se plîngă şi să se urască între ei. Ne-am înţeles să nu avem copii în primii ani, iar apoi ne-am obişnuit aşa. Nu m-a deranjat cu adevărat niciodată... decît după ce a murit. Eşti norocoasă să-l ai pe Andrew.

– Ştiu. Ochii ei străluceau gîndindu-se la copilul adorat. Uneori mi se pare că reprezintă atît de mult pentru mine deoarece... este... aşa cum este.

– Îţi este teamă să rosteşti cuvîntul? Vocea lui era blîndă, caldă şi aproape că o făcea să plîngă, o făcea să-şi dorească să-şi îngroape faţa la pieptul lui şi să se lase cuprinsă în îmbrăţişarea lui.

Scanned by CamScanner

– Uneori. Urăsc ceea ce ar însemna pentru el.

– Ar însemna că va trebui să se străduiască mai mult, iar permanenta evitare nu-i va fi de nici un folos. Ar putea deveni mai bun şi mai puternic. Cred că tragedia prin care ai trecut te-a făcut să fii aşa. Căile simple nu sînt întotdeauna cele mai bune, Daphne. Aşa credem noi, dar uită-te în jur că oamenii pe care îi admirăm sînt de regulă persoanele care au reuşit atunci cînd nu le-a fost greu, persoane care au supravieţuit durerii. Cei care trec uşor prin viaţă rămîn anonimi. În schimb cei care urcă munţii cu capul lovit, cu faţa rănită, cu pielea însîngerată merită să fie cunoscuţi. Nu este uşor să priveşti, dar aşa s-ar putea să fie pentru copilul tău.

– Nu vreau o astfel de cale pentru el.

– Sigur că nu. Cine ar vrea? Dar va reuşi. Tu ai reuşit. Şi drumul tău nu a fost uşor. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

Ea îl privi gînditoare.

– Cîteodată continuă să fie.

El aprobă înclinîndu-şi capul.

– Ce faci atunci cînd nu stai într-o cabană din bîrne?

Ea şovăi o clipă, privind în urmă la cei cinci ani.

– Mă ocup de Andrew.

– Iar acum, cînd va fi la şcoală?

– Nu ştiu încă. Am lucrat la o revistă, dar asta a fost demult.

– Îţi plăcea?

Ea se gîndi un moment, după care aprobă din cap.

– Da, mi-a plăcut. Dar eram mult prea tînără. Nu ştiu dacă acum mi-ar mai plăcea la fel de mult. Era o slujbă pentru a-mi umple timpul atunci cînd eram căsătorită cu Jeff, dar asta se întîmpla cu mult timp în urmă... Ea surîse spre el, simţindu-se de parcă ar fi avut o mie de ani. Aveam pe atunci douăzeci şi patru de ani.

Scanned by CamScanner

– Şi acum cîţi ai? El zîmbi amuzat. Douăzeci şi cinci? Douăzeci şi şase?

– Douăzeci şi nouă. Ea îi răspunsese cu o gravitate care îl făcu să izbucnească în rîs.

– Sigur. Nu mi-am dat seama că eşti atît de bătrînă. Eu, prietene, am cincizeci şi doi. Douăzeci şi nouă mi se par ani de bebeluşi. Părea să aibă vîrsta pe care o spusese şi totuşi nu. Exista ceva foarte înţelept, vîrstnic şi rar în privinţa lui. Ca la un coniac fin.

Terminară cafeaua, iar el se ridică şi privi în jur prin cameră.

– Eşti fericită aici, Daphne? Este un loc tihnit.

– Îmi place. Uneori mă gîndesc că aş rămîne aici toată viaţa. Ea zîmbi şi-l privi. Era un bărbat bine, chiar şi la cei cincizeci şi doi de ani.

– De ce ai rămîne aici? Pentru tine sau pentru Andrew?

Voia să-i spună că nu era sigură, deşi ştia clar de ce. Ar fi rămas pentru el, iar el îi citi răspunsul în ochi.

– Va trebui să te întorci la New York într-una din zilele astea, domniţă. Nu te irosi pe-aici, într-o cabană, trăind pentru copilul tău. Trebuie să te întorci printre oamenii tăi, printre activităţile tale, la munca ta, la prietenii tăi. Am senzaţia că în toţi aceşti ani ai hibernat şi ştii ceva? Ar fi mai bine să nu mai pierzi vremea. Într-una din aceste zile te vei trezi la fel de bătrînă ca mine şi te vei întreba ce naiba ai făcut cu viaţa ta. Pot să văd că tu ai o perspectivă mult mai largă.

Privirile lor se întîlniră, iar durerea pierderii şi a trecerii timpului era prezentă.

– Nu sînt sigură. Nu am nici un scop uluitor, nici o dorinţă de a crea ceva memorabil, nici visuri de preamărire. De ce nu aş putea fi fericită aici?

– Făcînd ce? Vizite la Andrew? Agăţîndu-te de el, cînd

Scanned by CamScanner

de fapt ar trebui să-i acorzi libertatea? Mişcare pe drumuri întunecoase, cînd maşina rămîne în pană? Plimbări la hanul austriac pentru a cina duminica? Haide, doamnă, nu ştiu ce ai făcut în viaţă, dar privindu-te, pot să spun că meriţi mai mult decît atît.

– Da? De ce?

– Pentru că eşti isteaţă şi a naibii de frumoasă. Fie că vrei sau nu să-ţi aminteşti acest lucru. Ea roşi, iar el zîmbind se întinse după haină. Şi după ce ţi-am împuiat capul şi te-am cicălit cu discursurile mele, voi pleca şi mă voi duce să văd în ce stadiu sînt tinerii de la garaj cu maşina ta.

– Nu trebuie să faci asta. Într-un moment de nebunie ea îşi dori ca el să nu plece. Se simţea bine în prezenţa lui, în siguranţă şi fericită. Iar acum va rămîne din nou singură. Cinci ani nu o deranjase acest lucru, dar acum brusc începu să o deranjeze.

El însă îi zîmbi din pragul uşii.

– Ştiu că nu trebuie, dar aşa vreau. Îmi placi, Daphne Fields. Apoi, ca o reflecţie tîrzie continuă: Vrei să iei masa cu mine la han într-o seară? Promit să nu ţin prelegeri şi discursuri, numai că întotdeauna m-a deranjat să văd tinere frumoase care îşi irosesc viaţa.

– Mi-ar face plăcere să iau masa cu tine, John.

– Bine. Atunci să fixăm data. El privi gînditor o clipă, după care zîmbi spre ea. Mîine seară ar fi prea devreme? Ea scutură încet din cap, întrebîndu-se ce făcea, cine era acest om şi de ce simţea dintr-odată această nevoie de a-l cunoaşte mai bine, de a fi în compania lui.

– Este bine.

– Am să vin să te iau la şase treizeci. Ora satului. El îşi înclină capul spre ea, zîmbi, trecu pragul şi închise uşa uşor în urma lui, în timp ce ea îl urmărea de la fereastră. Făcu un semn de la revedere cînd îşi scoase camioneta pe

Scanned by CamScanner

alee şi răscolind pietrişul demară. Daphne rămase acolo timp îndelungat, urmărind şoseaua pustie, întrebîndu-se încotro mergea viaţa ei şi cine era cu adevărat John Fowler.

Scanned by CamScanner

Capitolul 8

Sîmbătă seara John sosise fix la şase treizeci, purtînd acelaşi cojoc de oaie, dar pe dedesubt pantaloni gri, sacou, cămaşă şi cravată. Hainele nu erau nici foarte bine croite, nici scumpe, dar pe el aveau o anumită eleganţă. Constituţia lui ostentativ de virilă făcea ca tot ce era legat de el să fie frumos, iar pe Daphne o emoţionă faptul că el se îmbrăcase special pentru a cina cu ea. Exista un cavalerism de modă veche la bărbatul pe care ea nu se putea stăpîni să nu-l placă.

– Vai, ce frumos arăţi, Daphne. Ea purta o fustă albă şi un pulover albastru pe gît, apropiat de nuanţa ochilor ei, iar deasupra avea o haină din blană de miel, care o făcea să semene cu un pudel franţuzesc. Totul la ea părea să fie delicat şi minion şi totuşi exista ceva atît de puternic la această femeie, încît statura ei micuţă părea uneori că minte. Îşi strînsese părul într-un coc simplu, pe care el îl privi cu interes, zîmbind timid. Porţi vreodată părul lăsat liber?

Ea şovăi o clipă, după care scutură din cap.

– În ultima vreme, nu. Îl purtase pe umeri mult timp,

Scanned by CamScanner

pentru Jeff. Dar acest lucru făcea parte din alte timpuri, din altă viaţă, din femeia care fusese odată pentru alt bărbat.

– Mi-ar plăcea să te văd o dată purtîndu-l aşa. Trebuie să te previn că am o mare slăbiciune pentru frumuseţile blonde. Dar în ciuda tachinării şi a interesului evident din ochii lui, ea se simţi în siguranţă din clipa în care ieşi din casă în compania lui. Era o particularitate pe care o remarcase dinainte la el. Probabil că era conferită de statura lui, sau poate provenea din maniera lui părintească. Indiferent care ar fi fost cauza, ea se simţea mereu în siguranţă alături de el, de parcă ar fi ocrotit-o. Dar şi în privinţa ei exista o schimbare. Ştia că putea să-şi poarte singură de grijă. Nu realizase acest lucru cît fusese căsătorită cu Jeff. Nu avea nevoie de ocrotirea acestui bărbat. Îl plăcea.

O conduse la *Austrian Inn* pentru a cina, iar Obermeier-ii surprinşi să-i vadă împreună le acordară o atenţie deosebită. Amîndoi făceau parte dintre persoanele lor preferate, iar în bucătărie, cînd agitaţia serii se mai potoli, Hilda îşi privi soţul curioasă şi zîmbi victorioasă.

– Cum crezi că s-au întîlnit?

– Nu ştiu, Hilda. Şi nici nu este treaba noastră. El o mustră blînd, dar curiozitatea şi uluirea ei nu puteau fi înfrînate.

– Îţi dai seama că nu l-am mai văzut ieşind la cină de cînd i-a murit soţia?

– Îţi dai seama că nu ar trebui să vorbeşti aşa, Hilda? Sînt oameni în toată firea, iar ceea ce fac îi priveşte. Iar dacă vrea să invite o femeie drăguţă la masă, de ce nu ar face-o?

– Am spus eu că este ceva rău în asta? Cred că este minunat.

– Bine. Atunci du-le cafelele şi taci din gură. El o bătu uşor peste fund şi se întoarse în sală pentru a vedea dacă

Scanned by CamScanner

toţi oaspeţii aveau pe mese cele necesare. O clipă mai tîrziu îi văzu pe John şi pe Daphne stînd de vorbă cu cafelele în faţă, el povestindu-i ceva amuzant, iar ea rîzînd ca o fetiţă.

– Şi atunci ce le-ai spus? Ochii ei se distrau încă.

– Că dacă nu sînt în stare să conducă o exploatare forestieră, atunci să dirijeze un balet. Şi ştii ce, să fie al naibii dacă şase luni mai tîrziu nu au vîndut afacerea şi nu au sfîrşit cumpărînd o trupă de balet din Chicago! El scutură capul, ochii continuînd să-i rîdă. Proştii naibii. Îi povestise despre un cuplu de nepricepuţi din New York, care cumpăraseră cu cîţiva ani în urmă, afacerea şi o conduseseră în pierdere. La naiba, nu am administrat exploatarea aşa cum am administrat-o numai pentru ca doi dobitoci din New York să vină şi să năruie totul. Nu, nu aşa.

– Îţi place să munceşti, John? O interesa persoana lui. Era inteligent, citit, informat în linii mari de ceea ce se întîmpla în lume şi totuşi trăise toată viaţa în acest orăşel din New England şi muncise cu spinarea şi mîinile lui puternice.

– Da, îmi place. Mi se potriveşte. Nu aş fi fost fericit într-un birou. Aş fi putut să lucrez într-un astfel de loc. Tatăl lui Sally conducea o bancă şi ar fi vrut să vin să lucrez cu el, dar nu era pentru mine. Aceasta mi se potriveşte mai bine, afară în aer liber toată ziua, tratînd cu oamenii, lucrînd cu palmele. El îi zîmbi. Sînt un truditor din fire, doamnă Fields. Dar era evident că era mai mult decît atît. Munca îi conferise o robusteţe, o putere, un simţ al realităţii şi o şansă de a observa natura umană. Era un om înţelept, iar pe măsură ce seara se aşternea, ea îşi dădea seama cît îi plăcea acest lucru la el. După desert el se uită la ea timp îndelungat, ţinîndu-i una din mîini între palme: Amîndoi am pierdut enorm, şi totuşi iată-ne aici, puternici

Scanned by CamScanner

şi teferi. Am supravieţuit.

– Niciodată nu am fost sigură că voi reuşi. Era o uşurare să recunoască acest lucru în faţa cuiva.

– Întotdeauna vei reuşi. Dar încă nu ştii, nu-i aşa?

– Cîteodată am îndoieli. Mă gîndesc că nu am să mai rezist încă o zi.

– Vei rezista. Rostise cuvintele cu o încredere imperturbabilă. Dar poate că a sosit vremea să încetezi să-ţi mai porţi războaiele singură. El simţise că în viaţa ei nu mai existase cineva de foarte mult timp. Pe chipul ei se citea acea tristeţe tacită a femeii care aproape că uitase atingerea plăcută a dragostei. A existat cineva în viaţa ta, Daphne, de cînd a murit soţul tău, sau nu ar fi trebuit să-ţi pun o astfel de întrebare?

Ea zîmbi şi se intimidă, ochii ei mari, albaştri, devenind şi mai mari.

– Ba poţi. Nu, nu a existat nimeni. De fapt... ea roşi, iar el simţi un impuls nestăpînit de a o săruta... este prima întîlnire pe care am avut-o... de cînd... nu trebuia să mai continue. El înţelesese.

– Ce pierdere pentru o femeie frumoasă. Dar de astă dată cuvintele lui spuneau prea mult, iar ea îi ocoli privirea.

– A fost mai bine aşa. I-am oferit lui Andrew mai mult din mine.

– Şi acum?

– Nu ştiu... Rostirea cuvintelor o tulbură. Nu ştiu ce am să mă fac fără el.

– Cred... el îşi îngustă privirea şi se uită spre ea, cred că vei face ceva important.

Ea rîse şi-şi scutură capul, amuzată de spusele lui.

– Ca, de pildă? Să candidez pentru Congres?

– Poate, dacă asta vrei cu adevărat. Dar nu vrei. Există ceva adînc înăuntrul tău, Daphne, care doreşte să iasă la iveală. Şi poate într-una din zilele astea o să-i permiţi.

Scanned by CamScanner

Cuvintele lui o uimiră. Deseori se gîndise la acelaşi lucru şi singura modalitate în care îşi exteriorizase simţămintele fusese jurnalul. Ar fi vrut să-i spună despre acesta, dar simţi că ar fi fost o prostie. Ai vrea să facem o plimbare? Se ridicară, el o urmă afară, sub privirea de evidentă încîntare a doamnei Obermeier. Ţi-ai făcut prieteni în oraş, micuţo. El zîmbi spre ea, în timp ce se plimbau. Doamna Obermeier te place.

– Şi eu o simpatizez. Merseră tăcuţi, de-a lungul străzilor pustii, unul lîngă celălalt, o bucată bună de timp, după care el îi luă la braţ mîna înmănuşâtă.

– Cînd am să-l cunosc pe Andrew?

Nu punea problema că acest lucru nu ar fi fost posibil, ci numai cînd avea să se întîmple. Era de parcă în cele două zile acest bărbat devenise parte din viaţa ei, iar ea ştia că îl plăcea. Se simţi brusc eliberată de toate lanţurile care o încătuşaseră ani de zile, iar senzaţia că plutea la voia întîmplării i se păru destul de plăcută.

În timp ce se plimbau, ea îşi ridică ochii spre el şi privi profilul puternic de lîngă ea. Nu era sigură ce rol va avea în viaţa ei, dar ştia cu siguranţă că-i va deveni prieten.

– Ce-ai zice de mîine? Îl vizitez după-amiază. Ai vrea să mergi?

– Mi-ar face plăcere.

Se întoarseră încet în camioneta lui, iar el o conduse acasă. O duse pînă în faţa uşii, dar ea nu-l invită înăuntru şi nici el nu păru să aştepte aşa ceva. Închizînd uşa, ea îi făcu un semn cu mîna, iar el se urcă în maşină şi plecă, purtînd în gînd imaginea lui Daphne.

Scanned by CamScanner

Capitolul 9

Cînd Daphne şi John ajunseră în faţa şcolii, Andrew aştepta afară în compania a doi pedagogi şi a altor copii, ea sesizînd imediat suspiciunea din ochii fiului ei. El nu ştia cine era bărbatul şi probabil se simţea înfricoşat de statura masivă a lui John. Daphne însă avu senzaţia că lui nu-i prea plăcea să vadă pe cineva alături de mama lui. Avea un instinctiv simţ de posesiune în privinţa ei, pe care ea i-l cultivase.

Ea îl strînse puternic în braţe şi după ce îl sărută pe obraji şi pe gît, după ce îşi cuibări faţa în el, simţind căldura familiară a copilului care însemna atît de mult pentru ea, îl depărtă uşor şi-i explică prin semne că acela era prietenul ei, aşa cum erau pentru el prietenii de la şcoală. Şi că se numea John. John se lăsă pe vine lîngă el. Nu ştia nici unul din semnele pe care Daphne le învăţase deja, dar părea să comunice cu micuţul băiat prin ochi şi prin mîinile mari şi prietenoase. Îl făcu astfel pe Andrew să se apropie şovăitor de el, în numai cîteva minute, ca un căţeluş. Fără să-i spună un cuvînt, John întinse mîna şi apucă în ea palma mică a lui Andrew.

Scanned by CamScanner

Începu atunci să-i vorbească băiatului care îl urmărea, cu un glas misterios şi cald. Ochii copilului îl ţintuiau, iar de două sau de trei ori înclină aprobator din cap, ca şi cînd i-ar fi înţeles. Daphne privea fascinată la ceea ce părea să fie o totală acceptare a celor doi. Apoi, fără să-i adreseze vreun cuvînt mamei, Andrew îl luă pe John şi-l conduse sub un copac ca să-i „vorbească". Băiatul gesticula, iar bărbatul şoptea, şi păreau să se înţeleagă unul cu altul de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă. Daphne stătea la distanţă şi privea fascinată, pătrunsă de emoţie, pe de o parte tristă că pierduse o altă părticică din Andrew, iar pe de alta bucuroasă să-l vadă pe John că înţelegea acest copil pe care ea îl iubea din tot sufletul. Dar undeva în străfundul ei, exista şi resentiment, văzînd că porţile lumii tăcute a lui Andrew se deschiseseră larg şi uşor pentru John, în timp ce ea luptase vreme îndelungată să le descuie. Dar deasupra tuturor exista grija pentru John şi Andrew, care se întorceau la ea, mînă în mînă, zîmbind. Începură să se joace şi cîteva clipe mai tîrziu se treziră toţi trei rîzînd. Orele pînă la cină zburară ca minutele. Daphne îi arătă lui John şcoala, mîndră că făcuse pentru Andrew lucrul cel mai bun. Întorcîndu-se din dormitorul lui Andrew, John o privi cu o căldură care o învălui precum o vară mediteraneană.

– Ţi-a spus cineva, micuţo, cît de grozavă eşti? Ea roşi, iar el îşi puse braţul pe umerii ei trăgînd-o aproape. Era pentru prima dată cînd îl simţea lîngă ea, iar senzaţia deveni mai puternică atunci cînd închise ochii. Eşti curajoasă şi minunată. Ai făcut un lucru extraordinar pentru Andrew, care vă va face mult bine amîndurora. Iar apoi cu o voce suavă, care o luă prin surprindere, continuă: Şi pentru asta te iubesc. Ea îl privi fix o clipă, neştiind ce să spună, iar el zîmbind se aplecă şi o sărută pe frunte: E-n regulă, Daphne, n-am să te rănesc.

Scanned by CamScanner

– Mulţumesc. Nu ştia de ce spusese acest lucru, dar brusc ea îşi strecură braţele în jurul taliei lui şi-l ţinu strîns. Avea nevoie neapărat de cineva care să-i spună ceea ce tocmai el îi zisese, că nu-l părăsise pe Andrew, că ceea ce făcuse era lucrul cel mai bun. Mulţumesc foarte mult.

El o îmbrăţişă cu căldură, după care coborîră scările, spre sala de la parter, unde îi găsiră pe Andrew şi pe ceilalţi copii pregătindu-se să se aşeze la masă. Era timpul ca ei să se retragă, dar puţin înainte de plecarea lor, Andrew începu să plîngă, iar Daphne cu lacrimi în ochi îl strînse puternic, şoptindu-i încet:

– Te iubesc! Îl depărtă uşor, pentru ca el să-i poată citi cuvintele de pe buze, dar el se aruncă sălbatic din nou în braţele ei, scoţînd un sunet ciudat, care era felul lui de a spune „Te iubesc". Atunci apăru doamna Curtis, care, zîmbindu-i cald, îl întrebă prin semne dacă era gata să vină la masă. După un minut de nesiguranţă, el încuviinţă din cap, surîse şi gesticulînd aprobă. Cu un semn rapid de la revedere, un sărut şi o privire prietenească adresată lui John, îi părăsi şi se alătură celorlalţi.

– Eşti gata să mergem sau vrei să mai aşteptăm puţin? John nu voia să o grăbească. Simţea parcă în sufletul lui durerea ei. Ea însă înclină capul aprobator, ochii continuînd să privească fix la Andrew. Se întoarse apoi şi se uită spre John, recunoscătoare că se afla acolo. Te simţi bine?

– Da. Hai să mergem.

El o urmă afară, în timp ce ea se minuna cît de bine era să existe cineva care să-i poarte de grijă. Şi dintr-odată simţind pe faţă frigul nopţii, îşi dori să o ia la fugă. Durerea despărţirii de Andrew deja o părăsise, iar ea simţea că trăieşte, cum nu mai simţise demult. Neaşteptat, izbucni în rîs şi începu să sară spre camionetă ca o fetiţă, în timp ce John mergea lîngă ea.

Scanned by CamScanner

– Este un copil extraordinar, să ştii. Pornind motorul el o privi mîndru. Ai făcut o treabă a naibii de bună.

– Asta a fost să fie. Nu ştiu dacă am vreo contribuţie prea mare.

– Sigur că ai. Şi nu care cumva să uiţi acest lucru. Depărtîndu- se de şcoală glasul lui sună aspru, iar el constată cu plăcere că ea era încă fericită. Vrei să mergem să cinăm din nou la han? Simt nevoia să sărbătoresc ceva, dar nu ştiu ce. El se uită la ea, privirile li se întîlniră şi se ţintuiră. Între ei se formase o legătură puternică, ea împărţind cu el o parte importantă din viaţa ei. Era impresionat şi mulţumit că ea îi permisese să-l cunoască pe Andrew.

– Ce-ai spune dacă ţi-aş pregăti eu cina?

– Ştii să găteşti? El o necăji şi amîndoi izbucniră în rîs. Eu mănînc foarte mult.

– Ce zici de nişte spaghete?

– Asta era? El păru surprins, dar ea rîse, simţindu-se ca un copil. Dintr-odată, fără nici un motiv anume, îşi aminti de prima seară cînd pregătise în apartamentul ei cina pentru Jeff. Parcă trecuse o veşnicie de atunci şi se simţi ruşinată cînd îşi dădu seama că totul acum i se părea şters, depărtat şi ireal. Existau momente cînd avea impresia că amintirea lui Jeffrey se stingea. Numai spaghete? Vocea lui John o aduse înapoi în prezent.

– Ei bine, ce ai zice de o friptură? Şi salată.

– Accept. Cu plăcere, adăugă el în timp ce ea izbucni din nou în rîs.

– Pentru ca să te pot hrăni, John Fowler, ar trebui să cheltuiesc o avere.

Expresia de pe chipul ei îl distra.

– Nu te îngrijora. Scot un salariu bun din cherestea.

– Şi totuşi nu este periculoasă munca ta? Sprîncenele ei se încruntară uşor, iar pe el îl încîntă îngrijorarea ei.

Scanned by CamScanner

– Uneori. Nu prea des. Majoritatea ne cunoaştem meseria. De puieţi trebuie să avem grijă. Sau de puştii care se angajează pe timpul verii. Sînt în stare să te omoare dacă nu-i supraveghezi.

Ea încuviinţă tăcută din cap. Se opriră în faţa casei ei, intrară înăuntru, iar în următoarea jumătate de oră ea se ocupă de gătit. El aşeză masa şi făcu fripturile. Ea pregăti spaghetele şi salata şi, observîndu-l cum privea lung la cămin, îi intui gîndurile.

– E-n regulă, John. Dacă vrei, aprinde focul. Camera va fi mai frumoasă cu el aprins.

– Nu este nevoie. Este frumoasă şi fără. Dar dintr-odată ea simţi nevoia ca el să aprindă focul. Voia să lase trecutul în urmă. Era obosită de spaimele şi agoniile trecutului.

– Haide. Aprinde focul. Ceva din fiinţa lui o făcea să prindă curaj.

– Nu vreau să te supăr, Daphne.

– Nu mă superi. Cred că este timpul să părăsesc trecutul. Rostind cuvintele, simţi o senzaţie ciudată, care cît dură nu îi păru ca o trădare.

El se ridică de la masă, aruncă în cămin o buturugă şi aprinse focul. Acesta se încinse repede, iar ea se aşeză jos şi-l privi vreme îndelungată, negîndindu-se prea mult la acea noapte fatală de Crăciun, ci la acele nenumărate momente ale serilor de duminică pe care ea şi Jeff le petrecuseră citind ziare şi bucurîndu-se de căldură. Fără să spună un cuvînt, John se întinse peste masă şi-i atinse mîna, iar ea se pomeni gîndindu-se la îmbrăţişarea lui de la şcoală şi la senzaţia plăcută pe care o simţise stînd lîngă el.

– La ce te gîndeşti? Păreai atît de fericită.

Ochii îi străluceau în lumina focului, iar el crezu că gîndurile ei zburaseră la Jeffrey.

– Mă gîndeam la tine. Sînt bucuroasă că m-ai cules de

Scanned by CamScanner

pe drum noaptea trecută.

El zîmbi amintindu-şi.

– Te-aş fi luat mai devreme dacă nu te-ai fi ascuns. Amîndoi izbucniră în rîs amintindu-şi motivul. Ea puse pe masă două ceşti cu cafea aburindă. Eşti o gospodină excelentă.

– Mulţumesc. Şi tu la fel. Fripturile au fost nemaipomenite.

El surîse trist spre ea.

– Am multă experienţă. De cincisprezece ani gătesc singur.

– De ce nu te-ai recăsătorit?

– Nu am vrut. Nu am întîlnit pe nimeni la care să ţin aşa de mult. Pînă acum, voise el să spună, dar, nedorind să o sperie, se stăpîni. Cred că nu am vrut să o mai iau de la început. Dar tu eşti destul de tînără, micuţo. Într-una din aceste zile va trebui să o iei de la capăt.

Ea scutură gînditoare din cap şi îşi ridică privirea spre el.

– Nu cred. Nu poţi „repeta" lucrurile în viaţă, nu poţi recrea ceea ce a fost. Aceasta nu se întîmplă decît o dată în viaţă.

– În privinţa unei anumite experienţe este adevărat. Dar altele aşteaptă, iar importanţa lor este aceeaşi. Sînt doar diferite.

– Uite cine vorbeşte. Nici tu nu eşti altfel decît mine.

– Ba da, sînt. Tu eşti norocoasă.

– Da? De ce?

– Îl ai pe Andrew. Amîndoi zîmbiră. De fiecare dată întîlnesc cîte un puşti care mă face să regret că nu am şi eu unul.

– Nu este tîrziu. Cuvintele însă îl făcură să izbucnească în rîs.

– Sînt bătrîn, Daphne Fields. Am cincizeci şi doi de ani.

Scanned by CamScanner

Drace, sînt suficient de bătrîn ca să-ți fiu tată. Ea însă zîmbi. Nu-l vedea într-o asemenea lumină și nici el nu se simțea chiar așa față de ea. Erau prieteni în multe privințe, iar ea nu mai avusese un astfel de prieten pînă acum. Poate pentru că nu fusese femeia care era acum. Devenise mai puternică odată cu trecerea timpului, mai puternică decît visase vreodată. S-ar fi potrivit oricărui bărbat. Chiar și unuia ca John.

Se așezară pe canapea privind o vreme focul. Era extraordinar cît de bine se simțea alături de John. Exista ceva simplu și degajat la el, de parcă ar fi avut o viață în față și timp pentru a se bucura de fiecare clipă prețioasă. Iar chipul lui neșlefuit părea frumos în lumina focului.

– John... Ea nu prea știa cum să-și exprime sentimentele. Poate că mai tîrziu va reuși să le descrie în jurnalul ei.

– Da, micuțo?

Dar ea nu găsi cuvintele potrivite. Într-un final, cu un glas răguşit, spuse atît cît reuși:

– Sînt bucuroasă că te-am întîlnit.

El aprobă din cap încet, simțind parcă sentimentele ei, percepînd pacea și liniștea care se așternuse între ei. Își puse atunci un braț pe umerii ei, ea simțind din nou acea putere tacită pe care o cunoscuse mai devreme în acea seară. Îi plăcea greutatea brațului lui, senzația mîinii lui, mireasma lui. Era un amestec profund de after-shave, lînă, aer proaspăt și tutun. Mirosea la fel cum arăta, ca un bărbat puternic, atractiv, care trăise întreaga viață în mijlocul pădurii și al munților. El își coborî privirea spre ea și zări o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Tresări și o trase mai aproape.

– Ești tristă, iubito? Glasul lui era profund și tandru, iar ea răspunse scuturînd din cap.

– Nu... sînt atît de fericită... aici, acum... Se uită atunci

Scanned by CamScanner

spre el. Crezi probabil că sînt nebună. Dar trăiesc din nou. Prea multă vreme am fost pe jumătate moartă. Mi-am zis... Îi era greu să rostească cuvintele, dar trebuia. Mi-am zis că deoarece ei nu mai erau, trebuia să mor şi eu. Am rămas în viaţă numai datorită lui Andrew, Am trăit numai pentru el.

Iar acum trăia din nou pentru ea. În fine.

Tăcerea lui părea să nu se mai termine, faţa îi era foarte aproape de a ei, iar cu privirea o studia.

– Ai dreptul la propria ta viaţă acum, Daphne. Ţi-ai plătit tributul. O sărută atunci tandru pe buze, impactul străpungînd-o ca o săgeată. Atingerea lui îi mersese direct la inimă, iar ea îşi pierdu respiraţia cînd buzele lor se lipiră şi el o strînse puternic în braţe. Îi cuprinse faţa în palme şi o privi tăcut. Unde ai fost tot timpul, Daphne Fields? O sărută din nou, dar de astă dată ea îşi strecură mîna în jurul gîtului lui şi-l ţinu strîns. Simţea că ar fi putut rămîne aşa lîngă el, fără să-i mai dea drumul, o viaţă întreagă, iar el o îmbrăţişă puternic, de parcă ar fi ştiut că-i făcea plăcere.

După un timp mîinile lui începură să rătăcească încet pe umerii ei, lunecară apoi uşor pe sîni, iar în final se strecurară sub pulover. Ea gemu încet, iar el o strînse aproape, simţind pasiunea care creştea în ea. Se opri, se depărtă uşor şi o privi în ochi.

– Nu vreau să fac nimic din ceea ce nu doreşti. Sînt un om bătrîn. Nu vreau să profit de tine.

Ea însă scutură din cap şi-l sărută, în timp ce el îi scoase acele şi-i lăsă părul să se reverse în cascadă pe umeri şi pe spate. Rătăci cu degetele prin el, după care îi atinse din nou faţa şi sînii. Mîinile lui mari coborîră apoi tandru pe coapse, iar ea nu-şi putu stăpîni plăcerea stîrnită de atingerea lui.

– Daphne... Daphne... El îi şopti numele în timp ce se aşezară pe canapeaua de lîngă foc, trupul lui vibrînd de

Scanned by CamScanner

dorința pentru ea. Ea se ridică apoi și luîndu-l de mînă îl conduse spre patul cu baldachin din dormitor. Ești sigură? El știa cît de mult trecuse și că ea abia îl cunoscuse. Totul între ei se petrecuse atît de repede, încît el nu voia ca ea să facă nimic din ce ar fi regretat a doua zi. Voia să o cunoască mult timp, nu numai o noapte sau o clipă.

E-n regulă. Glasul ei fusese șoapta cea mai pură. O dezbrăcă încet, pînă cînd se trezi în fața lui cu o ființă minionă, cu forme perfecte, care străluceau în lumina lunii și al cărei păr blond căpătase nuanțe argintii. O luă în brațe și o așeză pe pat. Cu mișcări atente se dezbrăcă și el, își lăsă hainele pe podea și se strecură lîngă ea. Atingerea pielii ei catifelate era peste puterea lui de îndurare, iar dorința pentru ea era imposibil de controlat. Ea însă îi cuprinse fața în mîini, îl strînse aproape și-și arcui lent trupul spre el, ca o amintire uitată trezită la viață, într-o încîntătoare renaștere. Pătrunderea lui o purtă pe culmi pe care nici cu Jeffrey nu le cunoscuse vreodată. John era un amant extraordinar, iar după ce căzură epuizați, unul lîngă celălalt, Daphne, împletindu-și trupul minion cu al lui, începu să-i șoptească la ureche că-l iubește.

– Și eu te iubesc, micuțo. Oh, Doamne, cît te iubesc... În timp ce el rosti cuvintele, ea îl privi cu un zîmbet somnoros, se trase mai aproape de el, închise ochii și se cufundă în somn în brațele lui, femeie din nou, femeie cum nu mai fusese... femeia lui și a ei. Avusese dreptate în privința ei. Lacrimile o întăriseră, o făcuseră mai puternică decît își imaginase.

Scanned by CamScanner

Capitolul 10

– Ce sînt acestea? La ora şase dimineaţa, dezbrăcat în bucătăria ei, John ţinea în mînă două din jurnalele lui Daphne legate în piele. Ea se trezise pentru a-i pregăti micul dejun, dar un nou val de pasiune intensă îi făcuse să mai zăbovească în pat.

Privind peste umărul gol ea îi zîmbi, uluită încă de senzaţia de linişte pe care i-o dădea prezenţa lui.

– Hm? Oh, acelea sînt jurnalele mele.

– Le voi putea citi şi eu vreodată?

– Sigur. Cu o uşoară senzaţie de stînjeneală, ea puse pe masă ouăle prăjite şi slănina. Deşi ţi-ar putea părea puţin prosteşti. Mi-am descărcat sufletul în ele.

– Nu este nimic prostesc în asta. El zîmbi apoi, privindu-i spatele gol. Ai un fund nemaipomenit, ştiai?

– Taci şi mănîncă-ţi ouăle.

– Vorbeşti de sfîrşitul unei poveşti de dragoste. Dar povestea de dragoste între ei abia începuse. Reuşise chiar să mai facă o mică „prostioară" înainte ca el să plece la lucru cu o oră întîrziere. Nu ştiu dacă mai am putere să mai lucrez astăzi, după toată dragostea asta.

Scanned by CamScanner

– Bine, atunci rămîi acasă. O să am eu grijă de tine.

– Sînt convins! El rîse tare, trăgîndu-şi fermoarul hanoracului pe care îl purta la muncă şi pe care îl ţinea în camionetă. Răsfeţi cu adevărat un bărbat, Daphne Fields.

Dar, îmbrăţişîndu-l înainte de a pleca, ea îi şopti uşor:

– Tu eşti cel care mă răsfeţi. Tu mă faci mai fericită decît am fost vreodată şi vreau să ştii acest lucru.

– Am să ţin minte toată ziua. Am să aduc nişte alimente cînd mă întorc şi vom petrece o seară tihnită. Te deranjează?

– Deloc. Sună perfect.

– Tu ce vei face?

Ochii ei scînteiară o clipă, iar apoi zîmbi.

– Poate o să deschid un nou capitol în jurnalul meu.

– Bine. Am să verific cînd vin acasă. Pe curînd, micuţo.

El plecă, maşina patinîndu-i pe pietriş, iar ea, cu sînii goi în faţa ferestrei de la bucătărie îşi agită mîna în semn de la revedere.

După plecarea lui ziua păru să nu se mai sfîrşească. Se gîndi să meargă la Andrew pentru a-i trece timpul mai repede, dar era prea curînd pentru o nouă vizită. Aşa că rămase acasă, făcu puţină curăţenie şi începu să scrie în jurnal. Dar toată dimineaţa ceva ciudat i se învîrti prin minte, iar după-amiază se pomeni scriind o mică povestire. Aşternu pe hîrtie totul dintr-odată, rîndurile curgînd de la sine, iar cînd termină, se aşeză privind uimită nenumăratele pagini pe care le scrisese. Era pentru prima dată cînd făcea aşa ceva.

Cînd el se întoarse acasă, ea îl aşteptă îmbrăcată într-o pereche de pantaloni gri şi un pulover roşu strălucitor.

– Ce frumos arăţi, micuţo. Cum a fost ziua de azi?

– Grozavă. Dar ţi-am dus dorul. Era de parcă el ar fi făcut dintotdeauna parte din viaţa ei, iar ea l-ar fi aşteptat în fiecare seară. Pregătiră din nou împreună cina, cu

Scanned by CamScanner

alimentele pe care el le cumpărase, iar el îi povesti anecdotele zilei de la exploatarea forestieră. Abia după masă îi arătă povestioara ei, pe care el o citi încîntat, lîngă foc.

– Este minunată, Daff. Se uită spre ea cu evidentă mîndrie şi satisfacţie.

– Haide, spune-mi adevărul. E prostească?

– Drace, nu. Este grozavă.

– Este prima pe care am scris-o vreodată. Nici nu ştiu de unde mi-a venit.

El îi atinse părul blond, mătăsos, cu o sărutare.

– De aici, micuţo. Şi bănuiesc că aici sînt multe povestiri ca aceasta. Ea îşi descoperise o resursă de a cărei existenţă nu ştia şi simţi o şi mai mare eliberare decît cea pe care o cunoscuse atunci cînd începuse să-şi scrie jurnalul.

În acea seară făcură dragoste în faţa focului, iar apoi în patul cu baldachin, şi din nou la ora cinci în dimineaţa următoare. El plecă la lucru cu cîntecul pe buze, iar de astă dată ea nu mai aşteptă ora prînzului. Se aşeză pe scaun de îndată ce el ieşi pe uşă şi scrise o nouă povestire. Era diferită de cea concepută cu o zi înainte, iar cînd John o citi seara, i se păru că era mai bună decît precedenta.

– Ai un stil al naibii de pătrunzător, Daff. El petrecu apoi săptămîni la rînd citind jurnalele ei.

Pînă de Crăciun îşi aranjară o viaţă liniştită. Mai mult sau mai puţin el se mutase în căsuţa ei, Andrew dobîndea la şcoală din ce în ce mai multă independenţă, iar ea avea tot mai mult timp liber. În fiecare zi îşi îngăduia să scrie cîte o povestire. Unele mai bune decît celelalte, dar toate interesante şi avînd acelaşi stil particular. Parcă îşi descoperise o faţetă despre care nu ştiuse, şi pe care trebuia să admită că o iubea.

Scanned by CamScanner

– Este atît de bine, John. Nu ştiu, este greu de explicat. Este de parcă toate aceste chestii ar fi fost mereu aici, iar eu nu am ştiut.

– Poate că ar trebui să scrii o carte. Cuvintele lui fuseseră rostite cu seriozitate.

– Nu fi prost. Despre ce?

– Nu ştiu. Vezi ce-ţi vine. Ştiu că ideea se află undeva în tine.

– Nu sînt sigură. Povestirile sînt altceva.

– Asta nu înseamnă că nu poţi scrie o carte. Încearcă. De ce nu? Timp ai destul. Nu există nimic altceva de făcut aici în timpul iernii. Şi într-adevăr nu era nimic altceva de făcut, exceptînd vizitele la Andrew. Îşi petrecea două după-amieze cu el, iar John o însoţea în fiecare weekend. Pînă la Crăciun se vedea clar că Andrew devenise fericit. Îl accepta acum pe John cu uşurinţă, îi spunea prin semne lucruri amuzante, acum că John învăţase limbajul lui. Se luau la trîntă în curte şi de cele mai multe ori John ajungea să-l poarte pe Andrew pe unul din umeri iar pe celălalt pe unul din prietenii lui. Începuse să-l iubească pe copil, iar Daphne îi privea mîndră, minunîndu-se de toate darurile pe care viaţa i le adusese. Se părea că toate durerile trecutului fuseseră uitate. Devenise mai uşor acum să trăiască cu amintirea lui Jeff. Mai suferea încă atunci cînd vedea fetiţe de vîrsta lui Aimée. Dar pînă şi acest lucru îl depăşea mai uşor acum. John avea un fel propriu de a-i alina toate durerile şi de a o face să se simtă împăcată şi fericită.

Din cînd în cînd îl aduceau pe Andrew acasă pentru cîteva ore. John îi dădea să facă fel de fel de treburi în jurul casei. Cărau lemne de foc împreună, iar John îi cioplea în lemn mici figurine. Pregăteau împreună cu Daphne fursecuri, iar o dată pictară un vechi balansoar împletit din răchită, pe care John îl găsise în spatele unui şopron

Scanned by CamScanner

părăsit. Era clar pentru toţi că Andrew devenise tot mai independent şi dobîndise o mare uşurinţă în a comunica cu ei. Daphne se experimentase şi mai mult în limbajul semnelor, iar tensiunea dintre ei slăbise. Andrew era mult mai răbdător atunci cînd ea greşea, chicotea uneori atunci cînd ea încurca semnele în exprimarea vreunui cuvînt, iar apoi rîzînd îi explica lui John că mama lui îi spusese că la cină îi va găti broască. Comunicarea lui tăcută cu John rămînea totuşi emoţionantă. Cei doi deveniseră prieteni, de parcă dintotdeauna s-ar fi situat de aceeaşi parte a baricadei, mergeau tăcuţi unul lîngă altul pe cîmpuri, se opreau să vadă un iepure sau o căprioară, îşi încrucişau privirile de parcă nimic nu ar mai fi trebuit spus. Apoi cînd venea vremea să se întoarcă din nou la şcoală, Andrew se aşeza în camionetă, pe genunchii lui John, şi ţinea împreună cu acesta volanul maşinii, în timp ce Daphne îi privea zîmbind. Era mereu fericit să se întoarcă la şcoală, să fie în compania celorlalţi. Iar despărţirea de el nu mai era atît de răscolitoare. Ea şi John aveau micul lor univers şi se gîndea că niciodată în toată viaţa ei nu fusese atît de mulţumită. Iar acest lucru se vedea în scrierile ei.

În februarie îşi luă în sfîrşit inima în dinţi şi începu să scrie o carte. În timpul zilei, cînd John era plecat la muncă, lucra la ea mult şi asiduu, iar seara el citea opera dimineţii, comentînd şi lăudînd, neîndoindu-se nici o clipă de reuşita ei.

– Ştii, dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi putut să fac niciodată aşa ceva, minţi ea, stînd turceşte pe canapea, îmbrăcată în blugi, încălţată cu ghete şi ţinînd în poală un vraf de hîrtii, în timp ce el tăia nişte mere.

– Ba da, ai fi putut. Eu nu am nici o legătură cu asta şi ştii bine doar. Totul vine din tine. Totul este acolo. Şi nimeni nu va reuşi să ţi-l ia.

– Nu ştiu... încă nu înţeleg de unde provine totul.

Scanned by CamScanner

– Asta nu are nici o importanţă. Ştiu doar că este acolo, înăuntrul tău. Nimeni altcineva nu poate descoperi acel ceva.

– Nu. Ea luă o bucăţică de măr şi se aplecă să-l sărute. Îi plăcea să-i simtă faţa, mai ales la sfîrşitul zilei, cînd percepea firele aspre ale bărbii care începea să crească. Totul la el era atît de bărbătesc şi minunat de sexy.

– Eu tot cred că este numai vina ta. Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi scris nici un rînd. Îşi amintiră amîndoi zîmbind că ea îşi începuse prima povestioară după prima lor noapte de dragoste. În primele zile ale noului an o trimisese la *Collins,* pentru publicare şi încă mai aştepta răspunsul.

Acesta sosi în martie, de la vechea ei şefă, Allison Baer. O achiziţionau pentru cinci sute de dolari.

– Ai văzut? John, mi-au cumpărat povestirea! Sînt nebuni! În acea noapte îl aşteptă în pragul uşii cu o sticlă de şampanie, un cec şi cu scrisoarea de la Allison.

– Felicitări! Era la fel de mulţumit ca şi ea, şi sărbătoriră în pat pînă la primele ore ale dimineţii. O necăji mult cu faptul că nu mai apuca să doarmă deloc, dar era mai mult decît evident că amîndurora le plăcea.

Vînzarea scurtei povestiri către revista *Collins* o stimulă, astfel că, lucrînd neobosit la carte, reuşi să o termine în iulie. Stătea cu ea în mînă, privind-o fix, cîntărind greutatea manuscrisului, mîndră de realizarea ei şi în acelaşi timp tristă de despărţirea de personajele care deveniseră atît de reale de-a lungul lunilor de creaţie.

– Acum ce o să fac? Trăia senzaţia că-şi pierduse slujba şi era puţin tristă că se terminase totul.

– Asta, iubito, este o întrebare interesantă. Cu pieptul gol, cu mîinile şi faţa bronzate de soare, sorbind dintr-o bere după o zi lungă de muncă, el se uita la ea plin de satisfacţie. Fusese o vară frumoasă. Nu sînt sigur, dar cred

Scanned by CamScanner

că va trebui să-şi găseşti un agent. De ce nu o întrebi pe fosta ta şefă de la *Collins?* Sun-o mîine. Dar lui Daphne nu-i plăcea deloc să vorbească cu ea. Aceasta stăruia şi stăruia mereu asupra caracterului nefiresc al vieţii pe care Daphne o ducea. Daphne nu-i spusese despre John, iar Allison bănuia că Daphne folosea mereu aceeaşi scuză că avea apartamentul închiriat pînă în septembrie. Mai tîrziu va trebui să găsească un alt motiv. Deocamdată nu intenţiona să plece. Era fericită cu John, şi ar fi vrut să rămînă în New Hampshire pentru totdeauna. Dar uneori chiar şi John se opunea acestui lucru, insistînd că locul ei era la New York, printre „cei din tagma ei", avînd o slujbă interesantă. El nici nu se gîndea ca ea să- şi petreacă toată viaţa alături de un tăietor de lemne. Dar nici nu dorea cu adevărat ca ea să plece, iar Daphne nu intenţiona să-l părăsească, nici acum, nici altădată.

– Cum crezi că se găseşte un agent?

– Poate că ar trebui să iei cartea la New York şi să afli.

– Numai dacă vii cu mine.

– Asta-i o prostie, iubito. Nu ai nevoie de mine pentru aşa ceva.

– Ba da, am. Aşa cum stătea lîngă el, părea ca o fetiţă fericită. Am nevoie de tine pentru toate. Nu ai înţeles acest lucru pînă acum? Înţelesese, dar amîndoi cunoşteau capacitatea ei, iar ea într-adevăr era capabilă de foarte multe.

– Ce aş face eu la New York? Nu mai fusese acolo de douăzeci de ani, şi nu simţea nici o dorinţă să meargă. Era fericit în munţii din New England. Oricum, îi dai un telefon mîine lui Allison şi vezi ce spune.

Dar a doua zi Daphne nu o sună. Decisese să aştepte pînă în toamnă. Într-un fel, nu era pregătită să dea drumul la carte şi pretindea că voia să o mai citească de cîteva ori pentru a face corecturile finale.

Scanned by CamScanner

– Laşo, o necăjea el. Nu te poţi ascunde mereu, micuţo.

– De ce nu?

– Pentru că nu am să te las. Eşti mult mai bună decît atît. Mereu o făcea să simtă că nu exista nimic ce nu ar fi putut realiza. Era uluitor cît de mult îşi revenise în lunile de cînd era cu el.

Andrew se schimbase şi el. Urma să împlinească cinci ani, nemaifiind acum un copilaş. În august, Daphne intenţiona să se alăture altor copii şi părinţi şi să-l însoţească pe Andrew într-o excursie, organizată de doamna Curtis. Era un eveniment deosebit pentru toţi cei implicaţi, şi deşi Daphne voise ca John să vină în excursia de patru zile, să împărtăşească experienţa cu Andrew, acesta nu reuşi să-şi lase treburile. La exploatarea forestieră erau douăzeci de tineri de la colegiu, iar toţi adulţii trebuiau să fie prezenţi pentru a supraveghea „puieţii".

– Nu poţi să scapi? Era atît de dezamăgită.

– Serios nu pot, iubito. Aş vrea să pot. Vă veţi distra minunat.

– Fără tine, nu. Ea se îmbufnă, iar el rîse, iubind femeia-copil din ea.

În a treia săptămînă din august plecară cu saci de dormit, corturi şi cai. Pentru copii era o experienţă nouă să călătorească prin pădure, totul în jurul lor fiind palpitant şi necunoscut. Daphne îşi adusese unul din jurnale, pentru a nota totul pentru John, toate lucrurile amuzante pe care le făcea Andrew, dar şi acele momente neînsemnate pe care se temea să nu le uite. Însă cea mai mare parte din timp se pomeni scriind despre John sau gîndindu-se la noaptea de dinaintea plecării, pe care o petrecuseră împreună. Era prima dată, după nouă luni, cînd se despărţeau, iar pe ea o întristase ideea de a fi fără el. Pierzînd odată pe cineva drag, se temea cumplit să-l părăsească şi pe John. Existau

Scanned by CamScanner

nopţi cînd avea coşmaruri că într-o zi îl va pierde.

– Nu scapi de mine aşa uşor, micuţo, îi şoptise el la ureche, cînd ea îi împărtăşise spaima. Sînt un tip dur şi experimentat.

– N-aş putea să trăiesc fără tine, John.

– Ba da. Dar nu va trebui să încerci. Cel puţin nu pentru mult timp. Aşa că distracţie plăcută cu copiii şi să-mi povesteşti totul.

În zori, după ce făcură dragoste, ea se aşează alături de el, simţind pe coapsă atingerea bărbăţiei lui netede şi reci. Mereu era străbătută de acelaşi fior.

– În patru zile s-ar putea să sufăr de singurătate. În dragostea lor, el o răsfăţase. Îşi zicea „om bătrîn", dar nu exista nimic învechit în pasiunea lui. Uneori se întreba dacă era atît de bine numai pentru simplul fapt că îl iubea. Cît fusese plecată, atunci cînd nu se jucase cu Andrew, despre astfel de lucruri scrisese în jurnal. Gustase din plin zilele petrecute cu el, îl urmărise alături de prietenii lui, trăiseră împreună în pădure, se deştepta în zori pentru a vedea acea feţişoară luminoasă lîngă care nu se mai trezise demult.

După patru zile se întoarseră acasă, ca orice grup de excursionişti care se respecta, murdari şi obosiţi, relaxaţi şi satisfăcuţi de cele întreprinse. Părinţilor le-plăcuse excursia, cel puţin la fel de mult ca şi copiilor. Îl lăsă la şcoală pe Andrew, îşi puse în maşină sacul de dormit şi bagajul şi căscînd se aşează în faţa volanului. Abia aştepta să se întoarcă înapoi la John, dar cînd ajunse acasă nu-l găsi. Vasele erau în chiuvetă, patul era nefăcut, şi zîmbind în sinea ei intră sub duşul reconfortant. Pînă se va întoarce el, va pune totul în ordine. Îmbrăcată în blugi, stătea în bucătărie şi spăla vase cînd auzi în uşă un ciocănit neobişnuit. Se duse să deschidă, avînd mîinile acoperite cu clăbuc şi surîse cînd îl zări pe unul din prietenii lui John,

Scanned by CamScanner

un bărbat pe care rareori îl vedeau, dar la care ştia că John ţinea mult.

– Bună, Harry, ce mai e nou? Ea era bronzată, relaxată şi fericită, dar prietenul lui John părea încordat.

– Cînd te-ai întors? Chipul lui era grav, iar ochii trişti, aşa cum de altfel erau întotdeauna. John mereu îl necăjea spunîndu-i că arăta de parcă tocmai i-ar fi murit prietenul cel mai bun. Dar o soţie grasă şi şase copii erau de ajuns să copleşească pe oricine, zicea John.

– Ce face Gladys?

– Daphne, pot să-ţi vorbesc un minut? De data aceasta părea de-a dreptul tulburat. Deodată însă ea auzi ticăitul ceasului din bucătărie.

– Sigur. Îşi şterse mîinile ude de blugi, puse deoparte prosopul şi se apropie de locul în care stătea el. S-a întîmplat ceva? El înclină din cap încet, fără să aibă habar cum să-i spună. Nu putea să înceapă rostirea cuvintelor şi astfel o tăcere cumplită se aşternu între ei.

– Hai să ne aşezăm. El se deplasă nervos spre canapea, iar ea îl urmă de parcă totul ar fi fost un vis.

– Harry? Ce este? Ce s-a-ntîmplat?

Ochii lui erau ca două pietre triste negre care priveau spre ea.

– Daphne, John a murit. A murit cînd tu erai plecată.

Camera începu să se rotească cu ea, iar chipul lui Harry să se depărteze... John este mort... John este mort... cuvintele veneau dintr-un vis urît, nu din realitate, nu se întîmplase aşa ceva, nu ei... nu din nou. Dintr-odată în liniştea care îi înconjura ea auzi rîsul unei femei, hohotul isteric şi aspru.

– Nu! Nu! Nu! Rîsul sinistru se transformă în suspine sub privirea lui Harry, care era nerăbdător să povestească împrejurările în care murise John, dar pe care Daphne nu mai voia să le audă. Insensibil la starea ei, Harry începu să

Scanned by CamScanner

vorbească. Ar fi vrut să-şi pună degetele în urechi, să urle şi să fugă.

– În ziua în care aţi plecat s-a întîmplat un accident la exploatarea forestieră. Am sunat la şcoală, dar ne-au spus că nu puteau să ia în nici un fel legătura cu tine. Unii din acei copii nenorociţi a pierdut controlul unui troliu şi o încărcătură de buşteni l-a lovit... Harry începu să plîngă, iar Daphne îl privea cu ochii măriţi... Spatele şi gîtul i s-au rupt. Nu va şti niciodată ce l-a lovit.

Nici Jeff nu ştiuse. Sau cel puţin aşa se spusese. Ce importanţă mai avea? Stătea şi-l privea încremenită pe Harry şi nu se putea gîndi la nimic altceva decît la Andrew. Ce avea să-i spună fiului ei?

– Ne pare la toţi nespus de rău. Tinerii au fost trimişi acasă, iar corpul i l-am depus la morgă. Nu are familie aici şi cred că nici în altă parte. Toţi au dispărut. Iar noi nu am ştiut ce ai dori să faci... Gladys s-a gîndit...

– E-n regulă. Ea sări în picioare încordată şi albă ca varul la faţă. Nu are importanţă. Ea mai trecuse prin aşa ceva. Abia după plecarea lui Harry o podidiră lacrimile, curgîndu-i în valuri tăcute şi chinuitoare. Privi din nou în jurul camerei şi se aşeză. John Fowler nu se va mai întoarce niciodată.

– Ai să reuşeşti singură, micuţo. Ea îşi aminti cuvintele lui din trecut. Dar ea nu voia să reuşească singură. Voia viaţa ei cu el.

– Oh, John... Era o şoaptă uşoară şi frîntă în liniştea cabanei ei. Îşi aminti toate cîte şi le povestiseră, el despre cum îşi pierduse soţia, ea despre cum îl pierduse pe Jeff. Moartea aceasta nu avea mai mult sens decît avusese cealaltă, dar ea nu înţelegea acest lucru, şi deşi era cu totul altfel, ea îşi dădea seama de inutilitatea stăruinţei. La apusul soarelui leşi să se plimbe prin pădure şi plînsul o apucă din nou, atunci cînd se uită la cerul de vară şi se

Scanned by CamScanner

gîndi la el, la bărbatul cu umerii laţi, cu mîini mari şi cu voce groasă, la bărbatul care îi iubea pe ea şi Andrew.

– Blestematule! strigă ea la cerul mov-portocaliu. Blestematule! De ce a trebuit să faci asta? Rămase acolo vreme îndelungată, lacrimile curgîndu-i libere, pe măsură ce cerul se întuneca. Ştergîndu-şi apoi obrajii cu mînecile cămăşii pe care o purta, ea îşi înclină aprobator capul. Bine, prietene. Bine. Vom reuşi. Dar să ţii minte că te-am iubit. Cu lacrimi în ochi privi către locul de deasupra dealurilor unde soarele fusese mai devreme şi şopti „la revedere", iar apoi, cu capul plecat, se îndreptă spre casă.

Scanned by CamScanner

Capitolul 11

A doua zi Daphne se trezi înainte de ivirea zorilor, întinzîndu-se în patul care deodată îi păru prea mare pentru ca ea să doarmă singură în el. Rămase acolo, gîndindu-se la John şi-şi aminti toate dimineţile cînd se aflaseră unul lîngă celălalt şi în care deseori trupurile lor se contopiseră într-o singură fiinţă înainte de zori.

Rămase acolo în timp ce soarele se furişă încet pe fereastră, simţindu-şi corpul greu şi nedorind să se mai ridice vreodată. Nu exista nimic din groaza şi panica pe care le simţise cînd murise Jeff. Nu exista decît gol şi suferinţă, un fel de durere, care o apăsa precum propria piatră funerară, atunci cînd degetele minţii atingeau, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi rana... cuvintele îi treceau sacadat prin gînd... John este mort... este mort... este mort... N-am să-l mai văd niciodată... n-am să-l mai văd niciodată... Iar partea cea mai proastă era că nici Andrew nu avea să-l mai vadă vreodată. Cum îi va spune?

Era aproape ora prînzului cînd reuşi în sfîrşit să se dea jos din pat, iar atunci cînd se ridică ameţi o clipă. Avea o senzaţie de greaţă, născută din faptul că nu pusese nimic

Scanned by CamScanner

în gură din dimineața zilei precedente. Nici acum nu putea să mănînce, iar cuvintele continuau să-i răsune în minte... John este mort... John este mort...

Stătu sub duş jumătate de oră, privind în gol în timp ce apa o lovea ca o ploaie mînioasă, iar după aceea îi trebui aproape o oră să pună pe ea o pereche de blugi, o cămaşă de-a lui John şi o pereche de pantofi. Rămase cu privirea pironită în debara de parcă acolo ar fi fost ascunse secretele preţioase ale unei întregi vieţi. Atunci cînd Jeff dispăruse, vestea că ea purta în pîntece copilul lor o făcuse să reziste tragediei, dar de astă dată nu mai exista aşa ceva, nu mai exista miracolul vieţii care să contrabalanseze moartea. Acum îl avea pe Andrew însuşi. Ştia că trebuia să găsească drumul spre el, pentru binele lui şi al ei. Încă îl avea pe el.

Plecă spre şcoală tulburată, năucită şi avînd o senzaţie ciudată, iar atunci cînd îl văzu pe Andrew jucîndu-se cu mingea, începu să plîngă din nou.

Îl privi timp îndelungat, încercînd să-şi oprească suspinele. Lacrimile însă nu încetară, iar cînd în cele din urmă el se întoarse şi o văzu, se încruntă, lăsă mingea şi cu îngrijorare în ochi se îndreptă încet spre ea. Daphne se aşeză pe iarbă şi, zîmbind printre lacrimi, întinse mîinile spre el. El acum era centrul vieţii ei, aşa cum fusese întotdeauna.

– Bună, îi gesticulă ea, de îndată ce el se aşeză lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat? Toată dragostea şi înţelegerea pe care le simţiseră unul pentru celălalt erau oglindite în ochii lui.

Se aşternu o pauză fără sfîrşit, în care mîinile ei începură să tremure. Nu mai putea să gesticuleze cu ele.

În cele din urmă reuşi.

– Trebuie să-ţi spun ceva foarte trist.

Scanned by CamScanner

– Ce? El era surprins. Ea îl ferise de toate suferinţele şi nenorocirile şi pînă acum nu mai existase ceva de acest fel în viaţa lui. Dar nu putea să-i ascundă acest lucru. Băiatul se apropiase foarte mult de John. Bărbia lui Daphne începu să tremure, ochii i se umplură de lacrimi şi după ce îşi îmbrăţişă fiul, îl eliberă din încleştare pentru a-i gesticula cuvintele care o îngrozeau.

– Dragule, John a murit în timp ce noi am fost plecaţi. A avut un accident. Am aflat ieri, iar noi nu îl vom mai vedea niciodată.

– Niciodată? Ochii lui Andrew se măriră neîncrezători.

Ea încuviinţă înclinîndu-şi capul şi îi spuse din nou prin semne:

– Niciodată. Dar ni-l vom aminti veşnic şi-l vom iubi, aşa cum îl iubesc eu pe tatăl tău.

– Dar eu nu-l cunosc pe tatăl meu. Mîinile lui micuţe tremurau în timp ce gesticula. Iar eu îl iubesc pe John.

– Şi eu la fel. Lacrimile începură să se rostogolească din nou pe obrajii lui Daphne. Şi eu la fel... Iar apoi adăugă: Şi te iubesc şi pe tine. Se aruncară atunci unul în braţele celuilalt, copilaşul suspinînd în hohote mari şi întrerupte care-i frîngeau inima lui Daphne. Li se păru că trecuseră ore pînă ce amîndoi se liniştiră. Făcură apoi o plimbare lungă, în tăcere, mînă în mînă, iar din cînd în cînd Andrew îi comunica în limbajul semnelor cîte ceva despre John, despre lucrurile care le făcuseră împreună, despre felul lui de a fi. O uimise din nou modul în care, fără să scoată un singur cuvînt, solidul pădurar îl captivase pe fiul ei. Fusese omul care nu avusese nevoie de vorbe. Fusese un spirit puternic şi rar, care depăşea totul, chiar şi handicapul lui Andrew şi spaimele ei.

Rămase surprinsă atunci cînd mai tîrziu Andrew o întrebă:

– Vei mai rămîne aici, mamă, fără el?

Scanned by CamScanner

– Da. Sînt aici pentru tine, ştii doar. Dar amîndoi ştiau că în ultimele şase luni acest lucru nu era purul adevăr. Andrew devenise tot mai independent, iar Daphne rămăsese în New Hamphire din cauza lui John. Dar nu putea să plece acum. Andrew avea nevoie de ea şi mai mult ca oricînd, ea avea nevoie de el.

Ultimele săptămîni de vară se scurseră încet, în timp ce Daphne suferea în tăcere după John. La un moment dat, încetă să mai plîngă şi-şi întrerupse şi completarea jurnalului. Abia se atingea de mîncare şi nu mai vedea pe nimeni, în afară de Andrew. În cele din urmă doamna Obermeier îi făcu o vizită, iar ceea ce văzu o înfricoşă. Daphne slăbise cinci kilograme şi jumătate, faţa îi era trasă şi chinuită de durere, iar cînd vîrstnica austriacă o luă în braţe, ea nu vărsă o lacrimă, ci rămase pur şi simplu împietrită. Nu mai simţea durerea, încerca pur şi simplu să supravieţuiască şi nici măcar nu ştia sigur de ce, exceptîndu-l pe Andrew. Chiar dacă el acum nu avea nevoie de ea. Pentru el acum exista şcoala, iar doamna Curtis îi propuse să-şi înceteze vizitele.

– De ce nu te întorci la New York? îi sugeră doamna Obermeier la o ceaşcă de ceai, din care Daphne abia bău. La prietenii tăi. Pentru tine este foarte greu aici. Văd acest lucru. Şi Daphne ştia asta, dar nu voia să se întoarcă. Voia să rămînă pentru totdeauna în cabană, între hainele lui, între ghetele lui, în mireasma lui, împresurată de aura lui. El renunţase la apartamentul lui cu mult înainte de a muri.

– Vreau să stau aici.

– Nu este bine pentru tine, Daphne. Înţeleapta femeie vîrstnică era fermă. Nu te poţi agăţa de trecut. Daphne voise să o întrebe de ce nu, dar deja cunoştea toate răspunsurile. Mai trecuse prin aşa ceva înainte. Dar de astă dată era şi mai rău.

Scanned by CamScanner

Povestirea ei apăru în *Collins* în octombrie, iar Allison îi trimise un exemplar gratuit alături de un bilet. *Cînd dracu' ai să vii înapoi? Cu drag, Allie.* În mintea lui Daphne, răspunsul era niciodată. Dar la sfîrşitul lunii primi o înştiinţare din partea proprietăresei din Boston. Contractul ei expirase, iar căsuţa fusese vîndută. Pînă la 1 noiembrie trebuia să elibereze locuinţa.

Nu mai avea scuza că cineva ocupa apartamentul ei din New York. Chiriaşul ei se mutase din octombrie. Nu mai avea altă alternativă decît să se întoarcă la New York. Ar fi putut să găsească altă vilişoară sau alt apartament în zonă, dar nu prea avea sens. Nu-l mai vedea pe Andrew decît o dată pe săptămînă, iar el abia o băga în seamă. Era din ce în ce mai încrezător în sine, iar doamna Curtis îi subliniase, de curînd, că era vremea ca el să îşi concentreze toată atenţia la şcoală. Într-un fel, vizitele lui Daphne îl trăgeau în urmă, permiţîndu-i să se agaţe de ea. În realitate însă, ea era cea care se agăţa de el.

Daphne împachetă toate lucrurile, inclusiv pe cele ale lui John şi se urcă într-un autobuz pentru New York. Aruncă o ultimă privire căsuţei şi simţind o puternică emoţie scăpă pe buze un sunet îngrozitor. Aşezată pe canapea, începu să plîngă în tăcere, suspinele copleşind-o timp de o oră. Era singură. John nu mai era. Nimic nu avea să-l mai aducă înapoi. Dispăruse pentru totdeauna. Închise uşa încet în urma ei, şi după ce se sprijini o clipă cu capul de ea, percepînd pe obraz esenţa lemnului şi amintindu-şi toate momentele petrecute cu John, se îndepărtă uşor spre maşina ei. Camioneta lui John i-o dăduse lui Harry.

La şcoală Andrew era preocupat cu activităţile şi prietenii lui. Îl sărută de la revedere şi-i promise că se va întoarce de Ziua Recunoştinţei. De acum încolo va sta la *Austrian Inn*, ca toţi ceilalţi părinţi. Cînd Daphne plecă,

Scanned by CamScanner

doamna Curtis nu făcu nici o menţiune referitoare la John, deşi îl cunoştea şi îi părea rău de cele întîmplate.

Drumul spre New York dură şapte ore, iar cînd intră în oraş şi zări Empire State Building, ea nu simţi nici o emoţie. Era un oraş pe care nu dorea să-l vadă, un loc în care nu voia să se întoarcă. Nu mai avea cămin. Nu exista decît un apartament gol.

Apartamentul era într-o stare bună. Chiriaşul îl lăsase curat, iar ea oftă atunci cînd îşi aruncă valiza pe pat. Chiar şi aici existau năluci. Exista camera goală a lui Andrew cu care trebuia să se mulţumească, jocurile pe care el nu le mai folosea, cărţile pe care nu le mai citea. Îşi luase cu el comorile la care ţinea cel mai mult, iar restul le aruncase.

Daphne însă se simţea de parcă ar fi renunţat şi la apartament. După lunile petrecute în cabana cu vedere spre dealurile din New Hampshire, imaginea groaznică a oraşului o deprima. Aici de jur împrejur nu existau decît clădiri, o bucătărie mică ce nu avea nimic din încăperea confortabilă cu care se obişnuise, un living cu perdele murdare, un covoraş vechi, ros, jucăriile lui Andrew şi mobila care începuse să prezinte semne de degradare. Altădată îi păsase atît de mult de această locuinţă, voise să o facă un cămin fericit pentru ea şi fiul ei. Acum, fără el, nu mai avea nici o însemnătate. În prima săptămînă ea curăţă covoraşul, schimbă perdelele, cumpără cîteva plante, dar de restul pur şi simplu nu-i păsa. Petrecea cea mai mare parte din timp plimbîndu-se, reacomodîndu-se cu New York-ul şi evitînd să se întoarcă acasă.

De fapt era o perioadă frumoasă din an, cea mai frumoasă pentru New York, dar nici măcar ziua friguroasă cu soare auriu nu o înveseli. Nu-i mai păsa de nimic, iar cînd se trezea dimineaţa şi se întreba ce era de făcut, ochii îşi pierdeau violciunea. Ştia că trebuia să iasă şi să-şi

Scanned by CamScanner

caute o slujbă, dar nu voia. Avea încă destui bani ca să trăiască şi fără să lucreze, dar îşi promise că după Anul Nou se va gîndi. Îngrămădi manuscrisul în sertarul unui birou şi nici măcar nu se deranjă să-şi sune fosta şefă, Allie. Într-o zi se ciocni însă de aceasta într-un magazin, în care căuta pijamale pentru Andrew. În ultimul an crescuse foarte mult, iar doamna Curtis îi trimisese o listă cu cele care îi trebuiau.

– Ce faci aici, Daff?

– Tîrguieli pentru Andrew. Răspunsul fusese scurt şi la obiect, dar alura ei era mai jalnică decît cu un an în urmă, iar Allison Baer nu se putu stăpîni să nu se întrebe ce anume i se întîmplase.

– Este sănătos?

– Este bine.

– Dar tu?

– Destul de bine.

– Daphne... vechea ei prietenă îi atinse braţul, îngrijorată de ce vedea... nu poţi sta agăţată de copil o veşnicie. Era cu putinţă ca internarea copilului la acea şcoală să o mîhnească atît de puternic? Pur şi simplu nu era ceva sănătos.

– Ştiu. Este bine. Şi într-adevăr îi place acolo.

– Dar tu? Cînd te-ai întors?

– Acum cîteva săptămîni. Am vrut să te sun, dar am fost ocupată.

– Scrii? Allie era optimistă.

– Nu chiar. Nici măcar nu voia să se gîndească la asta. Făcea parte din viaţa ei cu John, iar aceasta luase sfîrşit. În ceea ce o privea, acesta era şi destinul carierei ei scriitoriceşti.

– Ce s-a întîmplat cu cartea pe care spuneai că o scrii şi că mi-o vei trimite? Ai terminat-o?

Ar fi vrut să zică nu, dar nu reuşi.

Scanned by CamScanner

– Da. Am terminat-o în vara asta. Dar nu am ştiut ce trebuie să fac mai departe. Am vrut să te sun pentru un agent.

– Ei? Allie chiui cu exuberanţa tipic newyorkeză, în timp ce Daphne rămase liniştită. După cinci minute obosise deja. Pot să o văd?

– Cred că da. Am să trec să ţi-o aduc.

– Ce-ai zice să luăm prînzul împreună mîine?

– Nu cred că pot... eu... Îşi schimbă privirea, vlăguită de aglomeraţia din magazin şi de insistenţa lui Allie.

– Uite ce este, Daff. Apucă uşor braţul lui Daphne. Vorbind fără menajamente, arăţi mai rău decît anul trecut cînd ai plecat. De fapt, arăţi groaznic. Trebuie să te aduni. Nu poţi evita lumea tot restul vieţii. I-ai pierdut pe Jeff şi pe Aimée, Andrew se află pe mîini bune la acea şcoală, pentru Dumnezeu, trebuie să faci ceva şi pentru tine. Hai să luăm prînzul împreună şi să discutăm. Ideea era de-a dreptul înfricoşătoare.

– Nu vreau să discut despre asta. Încercînd să o refuze pe Allie, auzi parcă în depărtare vocea lui John. „Hai, micuţo, ce naiba... poţi reuşi... trebuie..." Toată acea încredere a lui în ea, tot entuziasmul legat de carte. Era ca şi cum l-ar fi privat pe el de emoţia finală şi ar fi lăsat cartea să zacă în birou. Bine, bine. Vom lua prînzul împreună. Dar nu vreau să discutăm despre asta. Îmi vei spune cum să găsesc un agent.

Se întîlniră a doua zi la *Veau d'Or,* iar Allie era plină de sugesti binevoitoare. Cerceta permanênt ochii lui Daphne, dar aceasta se concentră strict la subiect. Allie îi dădu o listă de agenţi care puteau fi sunaţi, luă manuscrisul şi-i promise să i-l înapoieze într-o săptămînă. Cînd se întîmplă acest lucru, Allie nu mai conteni cu laudele. Considera că era cel mai bun material citit în ultimii ani, iar Daphne, lăsînd la o parte modestia, era mulţumită de aprecierea ei.

Scanned by CamScanner

Îi spuse lui Daphne cu care din cei de pe listă să ia legătura. Avînd încă sentimentul că făcea asta pentru John, ea contactă luni persoana indicată şi deodată se simţi prinsă de entuziasmul lui Allie. Lăsă manuscrisul la biroul agentului, aşteptîndu-se să nu mai audă de acesta cel puţin cîteva săptămîni. După patru zile însă, în timp ce-şi făcea bagajele să plece la Andrew de Ziua Recunoştinţei, Iris, impresara, sună pe la ora patru întrebînd-o dacă putea să o întîlnească luni.

– Ce părere ai despre carte? Trebuia să ştie neapărat. Încet revenea din nou la viaţă, iar cartea devenea un lucru important pentru ea. Era ultima ei legătură cu John şi era singura ei cale de supravieţuire.

– Ce cred? Sincer? Daphne îşi ţinu respiraţia. Mi-a plăcut. Iar Allison are dreptate. M-a sunat în ziua în care mi-ai adus-o. Este cel mai bun material pe care l-am citit în ultimii ani. Ceea ce ai tu aici este un adevărat succes, Daphne. Pentru prima dată după trei luni, Daphne zîmbi sincer, iar ochii i se umplură de lacrimi. Lacrimi de bucurie şi de uşurare, lacrimile unei dureri vechi, izvorîtă din dorinţa de a împărţi totul cu John şi din conştientizarea faptului că John nu se mai afla acolo. M-am gîndit că poate am putea lua masa împreună luni la prînz.

– Plec din oraş... Nu voia să ia prînzul cu ea, dar mai ştia că urma să revină duminică. În regulă. Unde? Allison o prevenise pe Iris că Daphne era mai dificilă, că fusese traumatizată de pierderea cu ani în urmă a soţului şi a fiicei, că avea un fiu care se afla internat într-un „azil" şi că nu se mai refăcuse pe deplin. Allison întotdeauna considerase că dacă Andrew era surd însemna că nu era din punct de vedere mental întocmai „normal".

– La *Le Cygne* la ora unu?

– Voi fi acolo.

– Bine. Şi auzi, Daphne?

Scanned by CamScanner

– Da?

– Felicitări.

După convorbire se aşeză pe pat, genunchii înmuindu-i-se, iar inima bătîndu-i puternic. Le plăcuse cartea ei... cartea pe care o scrisese pentru John... era un gînd uluitor. Şi ar fi devenit mai uluitor dacă un editor ar fi cumpărat-o.

Scanned by CamScanner

Capitolul 12

Dacă cina din Ziua Recunoştinţei petrecută în compania lui Andrew îi oferise o bucurie aparte, noaptea însă, gîndurile o ţinură trează în patul ei de la *Austrian Inn* şi-i hoinăriseră agitat dintr-un loc într-altul. Era greu de uitat că viaţa alături de John începuse numai în urmă cu un an, după ce el o găsise pe un drum de ţară întunecat, iar acum, totul se sfîrşise. Se mai adăugă o sărbătoare pe care să o urască. Ziua Recunoştinţei la fel ca şi Crăciunul. Şi ştia că în acest an Andrew era şi el îndurerat. Deseori îl văzuse visător, iar o dată sau de două ori, cu o privire nostalgică, îi gesticulă despre John. Amîndoi aveau multe amintiri cu care trebuiau să trăiască. Prea multe, se gîndi ea pentru sine, evitînd să treacă prin faţa casei lor. Dar acum nu îşi putea îngădui să se gîndească la John, trebuia să se gîndească la Andrew şi la progresul lui la şcoală.

De astă dată despărţirea de Andrew nu mai fusese atît de dureroasă. Avea să vină din nou în vacanţa de Crăciun.

Înainte de plecarea spre casă, făcu o plimbare pe dealurile peste care aruncase cenuşa lui John. Se pomeni vorbind cu voce tare cu el, ştiind că nimeni nu o auzea. Îi

Scanned by CamScanner

povesti despre carte şi despre Andrew, iar apoi privind în adîncul pădurii şi sus pe cerul de iarnă, şopti:

– Îmi este dor de tine. Simţi parcă ecoul gîndurilor lui, ştiind că şi lui îi era dor de ea. Probabil că, într-un fel, fusese norocoasă că-l iubise.

Se reîntoarse în maşină şi se îndreptă spre New York, iar noaptea cînd ajunse acasă se prăbuşi în pat, extenuată. A doua zi se sculă şi-şi puse o rochie albă de lînă, o haină neagră groasă şi cizme, şi parcă ar fi trecut o mie de ani de cînd nu mai fusese la o astfel de masă. I se părea ciudat să se întîlnească cu o femeie oarecare şi să discute despre cartea ei. Îşi aminti prînzurile scriitorilor de la *Collins*, dar ceea ce era amuzant acum era că ea devenise scriitoare.

– Daphne? Eu sînt Iris McCarthy. Impresara era roşcată şi subţire şi o colecţie de inele îi străluci pe degetele îngrijite atunci cînd se îndreptară spre masă.

Pe toată durata prînzului discutară despre cartea ei, iar cînd ajunseră la cafea şi la ciocolată cu frişcă Daphne începu să vorbească despre ideea pe care o avea pentru un al doilea material. Era o idee pe care o discutase cu John, iar lui îi plăcuse. De altfel îi plăcu şi lui Iris, iar Daphne zîmbi satisfăcută. Aproape că auzea la ureche şoaptele lui John. „Asta este, micuţo... poţi să o faci." Pînă la sfîrşitul mesei stabiliseră titlurile cărţilor, iar Daphne era încîntată. Primul volum, cel pe care îl scrisese în New Hampshire şi care povestea modul în care o femeie reuşise să supravieţuiască după ce la patruzeci şi cinci de ani îşi pierduse soţul, căpăta numele de *Ani de toamnă*. Era un subiect pe care îl cunoştea bine, iar Iris o asigură că va avea „o vînzare fantastică". Al doilea urma să se intituleze simplu *Aghata* şi era povestea unei tinere aflată la Paris după război. Iniţial o scrisese sub forma unei scurte povestiri, dar pe care voia să o dezvolte. Promise că

Scanned by CamScanner

imediat se va apuca să schiţeze planul pe care apoi îl va discuta cu Iris. Şi într-adevăr acea după-amiază o găsi aşezată la birou, privind fix la foaia de hîrtie din faţă. Iar cînd ideile cărţii începură să curgă, le aşternu în voie. Pînă la miezul nopţii avea începutul unui plan, care, după vacanţa de Crăciun pe care o petrecuse cu Andrew, era nu numai încheiat dar şi cizelat. Daphne trimise planul la biroul lui Iris, iar aceasta îi dădu „drum liber". În următoarele trei luni, Daphne se ascunse în apartamentul ei, unde lucra zi şi noapte. Nu era o carte uşoară, dar îi plăcea. De multe ori era atît de absorbită, încît nici nu se deranja să răspundă la telefon. Dar într-o zi de aprilie cînd acesta sună, se ridică, se întinse gemînd şi se duse în bucătărie să răspundă.

– Daphne?

– Da. Nu, Dracula, fusese tentată să spună. Cine altcineva putea să răspundă la telefon? Camerista de la mansarda apartamentului de două camere? Era Iris.

– Am veşti pentru tine. Dar Daphne era prea obosită ca să-i dea atenţie. Lucrase la carte pînă la patru dimineaţa şi era extenuată. Tocmai ne-a sunat *Harbor and Jones.*

– Şi? Brusc inima lui Daphne începu să bată puternic. În ultimele patru luni totul începuse să aibă importanţă. Pentru binele ei, al lui John, al lui Andrew. Voia să se întîmple dar i se părea că trecea prea mult timp. Iris însă o asigură că patru luni erau nimic. Le-a plăcut?

– Ai putea spune şi asta. În final, Iris zîmbi. Aş zice că o ofertă de douăzeci şi cinci de mii de dolari denotă că le-a plăcut. Daphne rămase în bucătăria ei cu gura căscată, holbîndu-se la telefon.

– Vorbeşti serios?

– Sigur că vorbesc serios.

– Oh, Doamne... oh, Doamne! Iris! Gura ei se răsfrînse într-un zîmbet larg, iar privirea i se fixa pe razele de soare

Scanned by CamScanner

primăvăratice de dincolo de fereastra bucătăriei. Iris! Iris! Iris! În cele din urmă se întîmplase, John avusese dreptate. Putea! Acum ce trebuie să fac?

– Va trebui să iei masa cu editoarea marţi, la prînz, la *Four Seasons*. Ai intrat în lume, doamnă Fields.

– Într-adevăr. Avea aproape treizeci şi unu de ani şi era pe cale să publice prima carte şi să ia masa cu o editoare la *Four Seasons*. Acesta era unul din acele prînzuri pe care nu trebuia să-l rateze pentru nimic în lume. Şi nu-l ratã. Îmbrăcată într-un costum roz *Chanel* pe care şi-l cumpărase special pentru această ocazie, Daphne ajunse la timp marţi la amiază. Editoarea era ca o zgripţuroaică cu zîmbet feroce, dar pînă la sfîrşitul mesei, Daphne era convinsă că vor colabora bine împreună şi că va avea multe de învăţat de la ea. Aşezîndu-se la o masă de lîngă bazinul din centrul sălii cu marmură albă, înconjurate de chelneri care roiau în jurul lor, ea începu să vorbească despre noul volum. O lună mai tîrziu, veni a doua ofertă, iar la sfîrşitul lui iulie cînd termină cartea, plecă la New Hampshire să petreacă o lună cu Andrew.

Primul ei volum, dedicat lui John, apăru de Crăciun şi înregistră un succes modest, dar a doua carte o consacră. Ieşi de sub tipar în primăvara următoare. Aproape imediat se înscrise pe lista volumelor selecţionate de *New York Times*, iar drepturile cărţii fuseseră vîndute pentru suma de o sută de mii de dolari.

– Cum te simţi acum că eşti celebră, Daff? Allie, mîndrindu-se părinteşte de progresul ei, o invită la masă la aniversarea celor treizeci şi doi de ani ai săi. Drace, ar trebui să te pun să plăteşti prînzul. Dar era clar că nu o invidia pentru ceea ce se întîmplase. Revenise înapoi pe tărîmul celor vii, într-o manieră în care Allison nici nu visase, iar toţi cei care ştiau prin ceea ce trecuse erau impresionaţi de ea. La ce lucrezi acum? Cea de-a treia ei

Scanned by CamScanner

carte era pe drum, cumpărată înainte de a fi gata de *Harbor and Jones* şi programată pentru apariţie în vara următoare.

– La ceva ce se intitulează *Bătaia inimii.*

– Îmi place titlul.

– Sper să-ţi placă şi cartea.

– Îmi va plăcea, ca de altfel şi cititorilor tăi. Allie nu se îndoise de ea niciodată.

– Sînt puţin cam agitată în legătură cu cartea asta. Au de gînd să mă trimită într-un circuit pentru a o lansa.

– Era şi timpul.

– Sînt bucuroasă că tu gîndeşti aşa. Dar despre ce dracu' să vorbesc eu în emisiunile din Cleveland? Daphne arăta încă foarte tînără, dar era puţin cam timidă şi ideea televiziunii o emoţiona puternic.

– Povesteşte-le despre tine. Asta doresc oamenii să afle întotdeauna. Mereu mă întreabă pe mine.

– Şi tu ce la spui? Allison şovăi suficient timp ca Daphne să-şi dea seama de adevăr. Că am avut o viaţă tragică? Asta este exact ce nu doresc să le spun.

– Atunci povesteşte-le cum îţi scrii cărţile, sau chestiile de genul acesta. Ea chicoti apoi. Spune-le cu cine te întîlneşti. În ultimii doi ani, Daphne arăta atît de bine, încît ea presupuse că exista o armată de admiratori. Ceea ce nu ştia însă era că în viaţa lui Daphne de doi ani de zile, de cînd murise John, nu mai existase nimeni. Iar concluzia la care ajunsese era că va rămîne aşa pentru totdeauna. Nu mai putea face faţă altei pierderi şi nici nu intenţiona. Apropo, cine este bărbatul din viaţa ta?

Daphne zîmbi.

– Andrew.

– Ce face? Dar Allie nu era sincer foarte interesată. Îi plăceau persoanele mature, care aveau o carieră şi care erau celebre. Nu fusese niciodată căsătorită şi nu-i

Scanned by CamScanner

plăceau copiii în mod deosebit.

– Este bine. Mare şi frumos şi foarte, foarte ocupat.

– Este încă la şcoală?

– Da şi un timp va mai fi. Ceva trist apăru în ochii lui Daphne, iar Allison regretă că întrebase. Sper că în cîţiva ani să-l pot aduce acasă.

– Este o idee bună? Allison părea şocată. Ea încă credea că Andrew era nebun. Dar Daphne îşi cunoştea prietena şi nu-i purta pică.

– Vom vedea. Există o serie de teorii contradictorii referitoare la subiect. Aş vrea să-l duc la o şcoală cu program fix aici în New York, atunci cînd va fi pregătit.

– Asta nu-ţi va dăuna muncii? Allison nu va înţelege niciodată, iar Daphne ştia acest lucru. Cum putea un copil pe care îl iubea să dăuneze muncii ei? Ştia că era cu putinţă să i-o intensifice. Şi să i- o complice puţin, dar era o complicaţie după care tînjea. Povesteşte- mi despre circuit. Unde vei merge?

– Nu ştiu încă. În Vestul Mijlociu, California, Boston, Washington. Nebunia obişnuită, din cîte îmi spune toată lumea. Douăzeci de oraşe în tot atîtea zile, fără somn, fără mîncare, şi cu groaza că nu ştii unde te afli cînd te trezeşti dimineaţa.

– Mi se pare extraordinar.

– Va fi. Mie însă mi se pare ca un coşmar. Ea încă mai tînjea după viaţa pe care o petrecuse odinioară în căsuţa din New Hampshire, care acum era undeva departe şi nu mai avea să se întoarcă niciodată. Se gîndea să cumpere un apartament în zona East Sixties.

După-amiază se duse acasă să lucreze la cartea cea nouă, aşa cum făcea în fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare oră cînd nu-l vizita pe Andrew. Găsise ceva cu care să umple golul. O viaţă imaginară, dirijată pe hîrtie, plină de oameni care trăiau şi mureau în mintea ei şi care

Scanned by CamScanner

încîntau sute de mii de cititori. Nu exista nimic altceva în viaţa ei decît munca, care însă era bine plătită. Chiar înainte de a împlini treizeci şi trei de ani, cartea lui Daphne Fields, *Apaşul*, se situa pe primul loc în clasamentul cărţilor cu cel mai mare succes întocmit de *The New York Times*. Reuşise.

Scanned by CamScanner

Capitolul 13

– Cum se simte? Ochii Barbarei priveau obosiţi la sora care verifică încă o dată toate monitoarele. Întrebarea ei însă era inutilă. Era evident că nu se petrecuse nici o schimbare. Era greu de crezut că ea stătea acolo, atît de liniştită, atît de lipsită de viaţă, atît de vlăguită de energia pe care o împărţise din plin celor care avuseseră nevoie de ea. Barbara ştia mai bine decît oricine ce munţi era capabilă Daphne să mute din loc. De-a lungul anilor, îi mutase pentru Andrew, şi pentru ea, şi pentru Barbara.

De îndată ce sora ieşi din cameră, Barbara închise un moment ochii, amintindu-şi ziua în care o văzuse prima dată pe Daphne. Pe atunci Barbara locuia încă cu mama ei, iar zilele, îndepărtate acum, fuseseră adevărate coşmaruri. Ieşise la cumpărături şi se întorsese, obosită şi fără suflare, după ce urcase scările care duceau spre apartamentul lor întunecos şi murdar din West Side, în care de ani de zile fusese prizonieră împreună cu mama ei invalidă.

Daphne o găsise prin impresara ei, care ştia că Barbara lua materiale pe care le bătea la maşină acasă, pentru a-şi completa insuficientul venit de secretară şi

Scanned by CamScanner

totodată pentru a-şi găsi un refugiu secret din viaţa pe care o ura cu disperare, din calea realităţilor pe care abia le mai suporta. Manuscrisele aduceau o oarecare fantezie, o anumită strălucire în viaţa unora, chiar dacă însemnau multă muncă.

Barbara, întîmpinată de aceleaşi mirosuri de varză şi carne alterată, intrase pe uşă, clătinîndu-se sub greutatea plaselor din ambele mîini. Acolo însă o găsi pe Daphne, serioasă, tăcută, frumos îmbrăcată, aducînd cu ea o undă de prospeţime. Prezenţa ei era pentru Barbara comparabilă cu o fereastră deschisă, de unde puteai respira aer curat. Ochii femeilor se întîlniră aproape instantaneu, iar Barbara roşi. Nimeni nu venea niciodată aici, ea era cea care mergea la agenţiile literare să ridice materialele.

Barbara se pregătea să-i vorbească lui Daphne cînd auzi familiarul vaiet tînguitor.

– Mi-ai cumpărat orez? Aflată sub privirea lui Daphne, Barbara îşi stăpîni impulsul neaşteptat de a ţipa. Întotdeauna iei din cel prost. Vocea mamei ei era ca de obicei respingătoare şi plîngăcioasă, mereu supărată şi cutremurătoare.

– Da, am luat orez. Mamă, de ce nu mergi înăuntru să te întinzi puţin cît timp eu...

– Dar cafea?

– Am luat. Bătrîna începu să scotocească prin sacoşe, clămpănind încet, în timp ce, cu mîinile tremurînde Barbara îşi scoase haina. Mamă, te rog... Cerîndu-şi scuze din priviri, Barbara se uită spre Daphne care zîmbi, încercînd să nu se lase impresionată de scenă. Simplul fapt însă că se afla acolo avea ceva claustrofobic. Se simţea prinsă în capcană numai că le urmărea pe Barbara şi pe mama ei. În cele din urmă bătrîna se duse în camera din spate, iar Daphne avu posibilitatea să-i explice ce voia. Manuscrisul se întorsese la ea, bătut perfect la maşină, fără nici o

Scanned by CamScanner

greşeală. Daphne îi spusese că i se părea remarcabil să reuşească o astfel de performanţă în condiţiile în care fără îndoială bătrîna o scotea din minţi. Daphne găsea că viaţa Barbarei era înfiorătoare şi se întrebă de ce alesese să locuiască cu mama ei.

După acea întîlnire îi aduse mai mult de lucru – corecturi, pasaje în ciornă, schiţe ocazionale, iar cu timpul o rugă pe Barbara să vină la ea acasă să lucreze acolo. Abia atunci Barbara îşi destăinui povestea. Tatăl ei murise cînd avea nouă ani, iar mama ei se zbătuse din răsputeri să o întreţină, o dusese la cele mai bune şcoli posibile, ajutînd-o chiar să meargă la colegiu. Barbara învăţase la *Smith* şi absolvise cu diploma de onoare, dar atunci mama ei avusese un accident şi nu o mai putuse ajuta. Acum era rîndul Barbarei să se lupte pentru a-şi întreţine mama, deoarece de doi ani de zile femeia nu avea nici un mijloc de existenţă. Barbara se angajă ca secretară la doi avocaţi, iar noaptea îşi îngrijea mama. Nu prea avea timp de altele şi îi mărturisi lui Daphne că era în permanenţă obosită. Legătura pe care o avusese în timpul colegiului se destrămă. Tînărul nu suportă obligaţiile vieţii ei, iar cînd o ceru în căsătorie, cu lacrimi în ochi ea refuză să-şi părăsească mama. Nu-şi permiteau să o ducă într-un cămin, iar mama ei o implorase să nu facă aşa ceva. Pur şi simplu nu putea să o părăsească, nu după ce Eleanor Jarvis petrecuse zile şi nopţi, lucrînd în cîte două locuri pentru a-şi ţine fata la şcoală. Datoria trebuia plătită, iar mama ei mereu îi amintea de ea.

– După tot ce am făcut pentru tine, vrei să mă părăseşti... Acuza, se jelea şi arunca toată vina pe umerii fiicei. Barbara însă nu intenţiona să o părăsească. Pur şi simplu nu putea. Petrecuse doi ani de zile lucrînd la firma de avocaţi şi îngrijindu-şi mama pentru a o însănătoşi. La sfîrşitul acestor doi ani, şeful ei îşi părăsi soţia şi începu să

Scanned by CamScanner

o curteze pe Barbara. Ştia despre felul ei de viaţă şi-i părea foarte rău pentru ea. Era o fată inteligentă şi îl deranja să vadă cum o astfel de tînără se irosea. La douăzeci şi cinci de ani începuse să arate, să se poarte şi să vorbească ca o femeie bătrînă.

El însă o impulsiona să iasă afară din casă ori de cîte ori putea. Venea, o lua de acasă şi discuta cu mama ei. Aceasta din urmă însă se împotrivea cu înverşunare la fiecare ieşire a ei, dar el fusese foarte serios cînd îi spusese Barbarei că trebuia să obţină ceva de la viaţă şi pentru ea. Reuşi să petreacă cu ei o parte din timp şi încercă mereu să-şi ţină liniştită mama. Legătura lor dură şase luni şi fusese singura rază de soare, pînă de Crăciun, cînd îi spusese că se întorcea la soţia lui. Viaţa acesteia se transformase, suportase greu schimbarea, iar copiii îi dădeau mult de lucru.

– Am responsabilităţi, Barbara. Trebuie să mă întorc şi să-i dau o mînă de ajutor. Nu pot să o las să se lupte singură... El încercă să se scuze, în timp ce Barbara îl privea zîmbind trist, cu lacrimile strălucindu-i în ochi.

– Şi cu viaţa ta proprie cum rămîne? Cum rămîne cu afirmaţia pe care o făceai, de a lua tot ce-ţi este necesar şi de a nu juca numai după cum cîntă alţii?

– Totul este adevărat. Cred în tot ce am spus. Dar, Barb, trebuie să înţelegi. Asta este cu totul altceva. Ea este soţia mea. Tu ai fost sufocată de o mamă insuportabilă, insistentă şi neînţelegătoare. Ai dreptul la propria ta viaţă. Dar viaţa mea este şi a Georgiei... nu poţi să arunci pe fereastră douăzeci şi doi de ani. Şi ce-ar fi trebuit să facă ea cu mama ei? Să fugă şi să nu se mai întoarcă? Era şi el un ticălos şi ea ştia acest lucru. Se întoarse la soţia lui a doua zi, iar legătura lor se termină brusc. După Anul Nou, ea îşi părăsi slujba, iar două săptămîni mai tîrziu descoperi că era gravidă. Se gîndi o săptămînă, încuindu-se în

Scanned by CamScanner

camera ei şi suspinînd încet între perne. Crezuse că-l iubeşte, că va fi liber, că o va lua într-o zi de nevastă poate... că se va elibera de mama ei. Şi acum ce dracu' avea să facă? Nu putea singură să poarte de grijă unui copil, iar un avort era împotriva concepţiilor ei. Nu voia să-l facă. În final se hotărî să-l sune. Se întîlni cu ea la prînz, avînd un aer foarte important şi puţin distant.

– Îţi este bine? Ea încuviinţă din cap, arătînd groaznic şi simţind o puternică senzaţie de greaţă. Şi mama ta?

– Este bine. Dar doctorul este îngrijorat de inima ei. Cel puţin aşa îi spunea mama ei ori de cîte ori voia şi ea să meargă la un film. Acum nu mai ieşea deloc afară din casă. Nu mai avea nici un sens şi nici nu se simţea în stare. Îi era mereu greaţă. Tebuie să-ţi spun ceva.

– Oh? Un zid se ridică instantaneu, de parcă în adîncul lui ar fi bănuit ceva. Nu ai primit ultimul cec? Hotărîseră că era mai bine ca ea să plece de la firmă prin demisie, iar el aranjă să primească o sumă mare de bani la despărţire drept despăgubire pentru vina lui.

Da, ticălosule, se gîndi ea... Dar nu este vorba de bani. Este vorba de viaţa mea. Şi de copilul tău.

– Sînt gravidă. Nu reuşi să găsească o cale mai elegantă de a-i spune şi, de fapt, nici nu voia. La naiba cu Georgia şi schimbarea din viaţa ei. Aceasta era mult mai importantă. Cel puţin pentru Barbara.

– Asta este într-adevăr o problemă. El încercă să pară liniştit, dar ochii trădau o anumită nervozitate. Eşti sigură? Ai consultat un doctor?

– Da.

– Eşti sigură că este al meu? Ştiind care era viaţa ei, el întrebă totuşi fără să clipească. Ochii ei se umplură de lacrimi, care începură să-i curgă pe obraji.

– Ştii ceva, Stan? Eşti un adevărat ticălos. Chiar crezi că mă mai culcam cu altcineva?

Scanned by CamScanner

– Îmi pare rău. M-am gîndit...

– Nu, nu te-ai gîndit. Pur şi simplu nu vrei să fii implicat.

O clipă el nu răspunse. Începu apoi să vorbească din nou, cu o voce mai caldă, fără însă să-i mîngîie mîna celei pe care o vedea că plîngea acolo lîngă el.

– Ştiu pe cineva care... Ea se scutură, intuind cuvintele pe care el avea să le rostească.

– Nu ştiu dacă pot... pur şi simplu nu pot... Ea începu să suspine, iar el privi nervos peste umăr.

– Uite, fii realistă, Barb. Nu ai altă alternativă. Şi fără nici un alt comentariu, mîzgăli un nume pe o bucată de hîrtie, îi completă un cec de o mie de dolari şi i le întinse pe amîndouă. Sună la acest număr şi spune că te-am trimis eu.

– De ce? Ai comision? Era evident că lui acest lucru i se mai întîmplase şi altă dată. Îl privi apoi cu disperare în ochi, acesta nu era bărbatul pe care îl cunoştea, nu era bărbatul în care crezuse... bărbatul despre care era sigură că o va salva. Ai trimite-o şi pe Georgia la el?

El rămase înmărmurit o clipă.

– Mi-am trimis fiica anul trecut.

Ea îşi plecă ochii şi-şi scutură capul.

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Fuseseră ultimele cuvinte pe care le rostise înainte de a se ridica şi a o privi. Barb, du-te repede. Isprăveşte totul. Te vei simţi mai bine după aceea.

Ea îşi ridică ochii spre el.

– Şi dacă nu mă duc?

– Ce naiba vrei să spui? se răsti el la ea.

– Dacă mă hotărăsc să păstrez copilul? Ştii doar că mai am o posibilitate. Nu sînt obligată să fac avortul.

– Dacă nu-l faci, te priveşte personal.

– Adică să nu te mai sun? Acum îl ura.

– Adică nici nu ştiu dacă acest copil este al meu. Şi

Scanned by CamScanner

această mie de dolari sînt ultimii bani pe care îi vei vedea de la mine.

– Aşa? Ea luă cecul, îl privi, îl rupse în două şi i-l întinse. Mulţumesc, Stan. Nu cred că mai am nevoie de el. Acestea fiind zise, ea se ridică, trecu pe lîngă el şi ieşi din restaurant.

Tot drumul pînă acasă plînsese, iar în acea noapte mama ei intră cu forţa în dormitorul ei.

– Te-a părăsit, nu-i aşa? S-a întors la soţia lui. Era atît de rea, încît aproape că o mînca din privire. Am ştiut eu... ţi-am spus că nu e nimic de el... probabil că nici măcar nu a părăsit-o vreodată.

– Mamă, lasă-mă în pace... te rog... Se întinse în pat cu faţa în sus şi închise ochii.

– Ce ai? Îţi este rău? Instantaneu îşi dădu seama. Oh, Doamne... eşti gravidă... aşa-i? Aşa este? Se apropie de ea, se aşează în faţa ei şi o privi cu răutate.

Barbara se ridică şi-şi înfruntă mama cu o privire îndureratã.

– Da, sînt.

– Oh, Doamne... un copil nelegitim... ştii ce vor spune oamenii despre tine, tîrfo? Mama ei se întinse şi o pocni şi atunci toată frustrarea Barbarei explodă.

– La naiba, lasă-mă în pace. Ţi s-a întîmplat şi ţie cu tata.

– Nu este adevărat... eram logodiţi... nu era un om însurat. Şi s-a căsătorit cu mine.

– S-a căsătorit cu tine pentru că erai gravidă. Şi te-a urît pentru că l-ai păcălit. Am auzit lucrurile pe care ţi le spunea cînd vă certaţi. Întotdeauna te-a urît. Era logodit cu altcineva... Mama ei o plesni din nou, iar Barbara se cufundă iarăşi în pat, plîngînd.

În următoarele două săptămîni aproape că nu-şi vorbiră, excepţie făcînd momentele în care mama ei o chinuia

Scanned by CamScanner

amintindu-i despre copilul nelegitim.

– Vei fi o nenorocită... o dizgraţiată... nu vei mai găsi niciodată de lucru. Iar adevărul era că şi ea se temea de acelaşi lucru. De cînd plecase de la biroul lui Stan nu reuşise să-şi găsească altă slujbă. Rata şomajului crescuse faţă de vara precedentă şi cu tot titlul ei de *summa cum laude* obţinut la *Smith,* nu reuşi să găsească nimic. Iar acum urma să mai aibă şi un copil.

În final îşi dădu seama că nu avea de ales. Prea mîndră să-l sune pe Stan pentru a-i da numele doctorului, telefonă unei prietene, obţinu numele altui doctor şi făcu un avort ilegal în New Jersey. Drumul înapoi spre casă îl parcurse cu metroul, într-o totală stare de năuceală, sîngerînd abundent pe scaun şi leşinînd în cele din urmă pe peron. Mama ei fusese anunţată de camera de gardă a spitalului *Roosevelt,* dar refuză să se ducă. Cînd trei zile mai tîrziu ajunse acasă, mama ei care stătea în living îi aruncă fără milă trei cuvinte simple:

– Criminală de copii!

După acest incident ura dintre ele se adînci, iar Barbara se hotărî să se mute. Mama ei avu însă un alt atac şi ea nu o putu părăsi. Tot ce voia era să aibă viaţa ei şi propriul ei apartament. Şi în schimb se alesese cu un ajutor de şomaj, din clipa în care Stan îi permisese să spună că fusese concediată, iar mama ei dobîndi o pensie, care abia le ajungea să trăiască. Timp de şase săptămîni îşi îngriji din nou mama pentru a o pune pe picioare, şi după toate cele petrecute mama ei nu o lăsă să uite de avort. Puse atacul pe seama Barbarei şi a dezamăgirii pe care aceasta i-o pricinuise. Fără să-şi dea seama, Barbara trăia într-o permanentă stare depresivă. Reuşi în sfîrşit să-şi găsească o slujbă, tot la o firmă de avocaţi. Dar de astă dată nu se mai încurcă cu nimeni, nu mai există nici un alt bărbat, nimeni, decît mama ei. Pierduse legătura cu toate

Scanned by CamScanner

prietenele de la colegiu, iar cînd acestea o sunară, ea nu le întoarse telefonul. Toate erau căsătorite sau logodite sau aveau copii. Ce le putea spune ea? Că avusese o relaţie cu un tip căsătorit, că făcuse un avort, că lucra ca secretară, că îşi îngrijea tot timpul mama. Şi că mama ei mereu o cicălea, că aveau nevoie de mai mulţi bani. Una din celelalte secretare de la firmă îi sugeră să contacteze o agenţie literară. Putea să bată la maşină noaptea, iar plata era bunicică. De fapt uneori era chiar destul de bună. Barbara făcu întocmai şi după zece ani de bătut manuscrise la maşină, acasă, în timpul liber, Daphne Fields găsi o fată bătrînă de treizeci şi şapte de ani, veştejită şi nervoasă. Tînăra de altădată, atletică, bine făcută, frumoasă, şefa promoţiei de la *Smith,* licenţiată în ştiinţe politice cu *summa cum laudae,* bătea acum la maşină într-un apartament la etajul patru din West Side şi-şi îngrijea mama devenită şi mai răutăcioasă. Şi totuşi ea fusese cea care curmase totul. Şi în mare parte din cauza ei, Barbara nu se mai refăcuse după tragica poveste de dragoste şi după avort.

La început Barbara fusese fascinată de Daphne, dar nu îndrăzni să o întrebe despre viaţa ei. Exista ceva foarte intim şi discret la Daphne, de parcă ar fi ascuns o mulţime de secrete. Abia într-o noapte tîrzie, cînd Brabara îi aduse un manuscris acasă, un an după ce începuse să bată la maşină pentru ea, cele două femei îşi deschiseră sufletul una în faţa celeilalte. Barbara îi spusese despre avortul ei şi despre faptul că fusese prizoniera mamei ei invalide. Daphne ascultase tăcută lunga şi nefericita poveste, iar apoi îi destăinui şi ea despre Jeff şi Aimée, şi despre Andrew. Se aşezară pe podea, băură vin şi discutară pînă la ivirea zorilor. Acum cînd Barbara o privea zăcînd fără vlagă în patul de spital, cînd numai cu cîteva zile în urmă fusese atît de plină de viaţă, totul i se părea că se

Scanned by CamScanner

petrecuse ieri.

Daphne fusese fermă, după ce auzise povestea Barbarei. Aceasta trebuia să şi părăsească mama.

– Uite, la naiba, este în joc supravieţuirea ta. Amîndouă erau cam ameţite, iar Daphne îşi sublinie afirmaţia cu un deget insistent.

– Ce pot să fac, Daff? Abia mai poate să umble. Are inima slăbită. A avut trei atacuri...

– Du-o într-un cămin. Sau nu ţi poţi permite?

– Aş putea dacă mi-aş mişca fundul, dar mereu îmi spune că se va sinucide. Şi măcar atît îi datorez... Gîndurile Barbarei zburară din nou spre trecut. M-a ţinut în şcoală, m-a ţinut la *Smith*.

– Iar acum îţi distruge viaţa. Asta nu îi datorezi. Ce se va întîmpla cu tine?

– Cu mine? Din mine nu a mai rămas nimic.

– Ba da.

Barbara o privi, vrînd să o creadă, dar trecuseră ani de cînd nici nu mai îndrăznise să se gîndească la ea. Mama ei aproape o distrusese. „Poţi să faci orice vrei să faci." Asta îi spusese John în căsuţa din New Hampshire. Atunci îi povesti despre el Barbarei. Era prima persoană căreia îi povestise. Cînd noaptea se sfîrşi nu mai exista nici un secret. Şi iarăşi şi iarăşi reveneau mereu cu discuţia la Andrew. El era totul pentru Daphne, tot ce avea importanţă, tot ce conta, tot ce aducea viaţă şi lumină în ochii ei.

– Eşti norocoasă că îl ai. Barbara se uită spre ea cu invidie. Copilul ei ar fi avut acum zece ani. Şi se mai gîndea încă deseori la el.

– Ştiu că sînt. Dar nu-l „am" în adevăratul sens al cuvîntului. O umbră de tristeţe se aşternu atunci pe chipul ei. Este la şcoală. Iar eu am viaţa mea aşa cum este. Barbara îşi dădu seama că, în felul ei, Daphne nu era mult prea departe de ea. Avea un fiu şi muncea, dar atît. Nu mai

Scanned by CamScanner

exista nici un bărbat în viaţa ei de la moartea lui John şi avea mare grijă să nici nu mai existe. În decursul anilor se întîlnise cu numeroase persoane, vechi prieteni de-ai lui Jeff, un scriitor pe care îl cunoscuse prin intermediul impresarei ei, oameni cu posturi în edituri, dar ea îi refuzase pe toţi. În felul ei era la fel de singură ca şi Barbara. Iar între ele se forma o legătură. Se încredea în ea mai mult decît în oricine altcineva, iar după ce Barbara începu să vină la Daphne acasă ca să lucreze, începuseră să iasă din cînd în cînd să ia prînzul împreună, sau să meargă sîmbătă după-amiaza la cumpărături.

– Ştii ceva, Daphne? Cred că eşti nebună.

– Nu-mi spui o noutate. Strîmbîndu-se la prietena ei înaltă, îşi continuă drumul printre rafturile de la *Saks.* Barbara reuşise să scape de mama ei toată după-amiaza şi atunci hotărîseră să şi-o petreacă împreună.

– Vorbesc serios. Eşti tînără, eşti formidabilă. Ai putea avea orice bărbat ţi-ai dori. De ce ieşi la cumpărături cu mine?

– Eşti prietena mea şi îmi placi. Şi în plus nu vreau un bărbat.

– Tocmai în asta constă nebunia.

– De ce? Unii oameni nu au cunoscut niciodată ceea ce am avut eu. Rostind cuvintele îi veni să intre în pămînt de ruşine, ştiind pustietatea din viaţa Barbarei.

– E-n regulă. Barbara îşi privi prietena cu un surîs cald, părînd dintr-o dată mai tînără. Ştiu ce vrei să spui. Dar nu este un motiv să renunţi.

– Ba da, este. Nu voi mai trăi niciodată ceea ce am avut cu Jeffrey sau cu John. De ce să accept ceva mai prost?

– Nu este o presupunere înţeleaptă.

– În cazul meu da. Nu găseşti astfel de bărbaţi de multe ori într-o viaţă.

Scanned by CamScanner

– Poate nu chiar ca ei. Dar altfel. Vei renunţa la asta pentru următorii cincizeci de ani? Pe Barbara o îngrozea gîndul. Asta este de-a dreptul nebunie. Pentru ea nu însemnase nebunie să renunţe la viaţă pentru o mamă care o ura. Dar ea nu se vedea în aceeaşi lumină. Daphne era frumoasă şi minionă, iar Barbara simţise din prima clipă că avea să devină celebră. Pentru Barbara vieţile lor erau lumi diferite.

Dar Daphne fusese cea care întrezări speranţa pentru prietena ei şi o îndemnă mereu să întreprindă ceva.

– De ce Dumnezeu nu te muţi?

– Unde? Într-un cort în Central Park? Şi ce să fac cu mama?

– Să o duci într-un cămin. Devenise un refren obişnuit între ele şi abia după ce Daphne îşi cumpără apartamentul din strada East Sixty-ninth, întocmi un plan pe care plină de entuziasm i-l expuse Barbarei.

– Doamne, Daphne, nu pot.

– Ba da, poţi. Voia ca Barbara să se mute în vechiul ei apartament.

– Nu pot să le întreţin pe amîndouă.

– Aşteaptă pînă vei auzi sfîrşitul ideii mele. Îi oferea o slujbă permanentă şi un salariu frumuşel.

– Să lucrez pentru tine? Vorbeşti serios? Ochii Barbarei se luminară ca un cer de vară. Chiar vorbeşti serios?

– Da, şi nu cred că îţi fac o favoare. Am nevoie de tine. Eşti singura persoană care îmi face viaţa să curgă lin. Şi nici nu mă gîndesc să mă refuzi.

– Nu ştiu, Daff. Va trebui să mă gîndesc.

– M-am gîndit eu deja pentru tine. Daphne zîmbi larg spre ea: Nu poţi avea slujba decît dacă te muţi de la mama ta. Ţi se pare o afacere dură? Aşa şi era şi amîndouă ştiau acest lucru, dar după ce meditä o lună la spusele lui Daphne, Barbara se hotărî. Daphne îi dădu două pahare

Scanned by CamScanner

de brandy şi o duse acasă cu un taxi. La despărţire se îmbrăţişară, o sărută şi o asigură că putea să facă orice.

– Este viaţa ta, Barbara. Nu o arunca în vînt. Ea nu dă două parale pe tine, iar tu ţi-ai plătit datoria. Cît să-i mai dai?... Cît mai vrei să-i dai?

Barbara ştia deja răspunsul. Pentru prima dată după ani de zile, văzu o lumină la capătul tunelului şi începu să fugă spre ea cît de repede putu. Urcă şi-i spuse mamei ei că se va muta, refuzînd că asculte ameninţările, blestemul, insultele sau şantajul.

În luna următoare mama ei se mută la un cămin şi deşi nu recunoscu niciodată în faţa Barbarei, ajunse în final să-i placă. Era între oameni de vîrsta ei şi avea un cerc de prieteni cărora să li se plîngă de fiica egoistă.

Atunci cînd noul apartament al lui Daphne fusese gata, Barbara se mută în vechea locuinţă a acesteia, simţindu-se de parcă ar fi scăpat dintr-o închisoare. Zîmbea acum aducîndu-şi aminte senzaţia. Se trezea în fiecare dimineaţă cu inima luminoasă şi cu sentimentul eliberării; îşi făcea cafeaua în bucătărioara însorită, se întindea în patul ei, simţindu-se de parcă ar fi fost stăpîna lumii. Transformă fostul dormitor al lui Andrew în birou pentru atunci cînd avea de lucru acasă, ceea ce se întîmpla destul de des. Lucra pentru Daphne zilnic de la ora zece dimineaţa pînă la cinci după-amiaza, iar atunci cînd pleca acasă lua mereu vrafuri de materiale cu ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai nimic altceva de făcut? De ce nu le laşi aici? Dar Daphne rostea acele cuvinte de la biroul la care se pregătea să lucreze pînă în zori. Cele două se potriveau perfect, dar nici una din ele nu trăia normal, iar Barbara nu-şi dorea de la viaţă decît să o poată răsplăti pe Daphne pentru ceea ce făcuse pentru ea. O ajutase să se elibereze de mama ei. Daphne îşi dădu însă imediat seama că exista o altă primejdie, şi anume

Scanned by CamScanner

devoţiunea Barbarei să se transforme într-o slugăreală îndreptată spre ea.

– Nu mă trata ca pe mama ta! zise ea îngîmfată, necăjind-o pe Barbara atunci cînd aceasta apăru cu prînzul pe tavă într-o zi cînd ea avea mult de lucru.

– Oh, ia mai taci.

– Vorbesc serios, Barb. Tot timpul ai avut grijă de cineva. Pentru un timp poartă-ţi ţie de grijă. Fii fericită.

– Sînt. Îmi place slujba, ştii doar. În ciuda faptului că eşti un morcov în fund pentru cei cu care trebuie să lucrezi. Daphne se strîmbă la ea şi se reîntoarse la maşina ei de scris, bătînd de la prînz pînă pe la trei-patru dimineaţa.

– Cum naiba poţi să lucrezi atît? Barbara o privea amuzată. Nu se oprea niciodată, decît o dată pentru vreo ceaşcă de cafea sau pentru a face baie. Îţi vei distruge sănătatea lucrînd aşa.

– Nu. Nu mi-o voi distruge. Mă face fericită. Dar fericită nu era cuvîntul pe care l-ar fi folosit Barbara pentru a o caracteriza. Exista mereu ceva în ochii lui Daphne, care spunea că ea nu mai fusese fericită de ani de zile, cu excepţia momentelor cînd îl vedea pe Andrew. Evenimentele vieţii ei însă îi erau săpate adînc în ochi, iar durerea pe care o simţea pentru cei pe care îi pierduse nu dispăruse niciodată cu adevărat. Bucuria şi satisfacţia pe care munca i le oferise se interpuneau între ea şi fantomele cu care trăia, dar acestea erau mereu acolo şi-şi făceau apariţia, chiar dacă îi vorbea Barbarei rar despre ele.

Uneori însă, cînd era singură în biroul ei, se aşeza şi privea pe fereastră, gîndurile zburîndu-i departe... în New Hampshire la John, sau la locurile în care fusese cu Jeff... sau în ciuda stăpînirii de fier pe care o exercita asupra ei, ochii i se înceţoşau cu amintirea lui Aimée. Era o latură a ei

Scanned by CamScanner

pe care nimeni nu o văzuse şi era atentă să o păstreze aşa, însă faţă de Barbara îşi recunoscu sentimentele cele mai profunde, despre cum fusese viaţa ei în anumite etape şi cît de mult îi lipseau cei pe care îi pierduse, John şi Jeff şi Aimée. Şi mereu, mereu vorbea despre Andrew şi despre cît de mult îi lipsea. Viaţa ei acum era însă diferită de cea pe care o avusese cînd Andrew era acasă. O viaţă plină de muncă şi realizări, şi succes, editori şi persoane din domeniul publicităţii, şi impresara ei. Avea stofă de afaceristă, ceea ce nu ştiuse pînă acum, şi îşi executa bine meseria, avînd o pană măiastră şi o bună intuiţie pentru ceea ce doreau cititorii. Singurul lucru pe care îl ura în meseria ei erau apariţiile pentru lansările de carte, la care, ocazional, trebuia să participe, deoarece nu voia să se amestece cineva în viaţa ei personală sau să întrebe de Andrew. Voia să-l protejeze total. Nu exista nimic în viaţa ei personală despre care să fi dorit să vorbească lumii întregi şi în plus simţea că scrierile ei vorbeau pentru ea. Admise însă că editorii considerau reclama importantă. Problema se ivi din nou atunci cînd, primind invitaţia de a participa la *The Conroy Show* din Chicago, ezită, rozîndu-şi creionul.

– Ce vrei să le spun, Daff? Vrei să mergi mîine la Chicago? O sîcîiseră pe Barbara toată dimineaţa şi trebuia să le dea un răspuns.

– Într-un cuvînt? Zîmbind larg, ea îşi freca gîtul. Lucrase la noua carte pînă noaptea tîrziu, iar în dimineaţa asta era obosită. Dar era un fel de oboseală care nu o deranja, cartea mergea bine, şi exista o plăcere pe care o avea mereu pentru ceea ce făcea. Nu lua în seamă durerea din spate sau inevitabilele junghiuri în umeri. Nu, nu vreau să merg la Chicago. Sună-l pe Murdock de la *Harbor* şi întreabă-l dacă el crede că este important. Dar ea cunoştea deja răspunsul. Chiar dacă erau prinşi între două cărţi, publicitatea era importantă întotdeauna, iar *The*

Scanned by CamScanner

Conroy Show din Chicago era exact ce le trebuia.

Barbara se întoarse cinci minute mai târziu, cu un zîmbet trist pe buze.

– Chiar vrei să ştii ce a zis?

– Nu.

– Mi-am imaginat. Barbara o observă cum se cufundă cu un oftat în scaunul confortabil şi şi sprijini capul pe o pernă moale, albă. De ce munceşti aşa de mult, Daff? Nu poţi fugi la infinit. Aşezată acolo arăta ca o felişă, dar exista şi o aură feminină de netăgăduit, indiferent cît de hotărîtă era ea să o ignore. Era bună cu toţi cei care intrau în viaţa ei, cu editorii ei, cu impresara ei, cu secretara ei, cu puţinii prieteni bine aleşi, cu fiul ei, cu personalul şcolii, cu ceilalţi copii. Era bună cu toată lumea, mai puţin cu ea. Ei îşi pretindea obiective ucigătoare şi criterii aproape de nesuportat. Lucra cincisprezece ore pe zi, era mereu răbdătoare, interesată şi caldă. Singura căldură pe care o nega era cea destinată ei. Niciodată nu lăsase pe nimeni să se apropie cu adevărat de ea. Existase prea multă durere în viaţa ei, existaseră prea multe pierderi, iar acum zidurile o înconjuraseră pentru totdeauna. Privind trupul liniştit de pe patul de spital, Barbarei îi răsunară în minte cuvintele lui Daphne:

– Nu fug, Barb. Îmi clădesc o carieră, este cu totul altceva.

– Da? Mie mi se pare totuna.

– Poate aşa o fi. Cu Barbara era de obicei sinceră. Dar este pentru o cauză dreaptă. Adun avere pentru Andrew. Va avea nevoie de ea într-o zi şi vreau ca viaţa lui să fie uşoară. Tot ceea ce făcea părea să se rotească în jurul lui Andrew.

– Am mai auzit povestea asta o dată. Dar ai făcut destul pentru Andrew pînă acum, Daff. De ce nu te gîndeşti şi la tine?

Scanned by CamScanner

– Mă gîndesc.

– Oh, da? Cînd?

– Cam zece secunde atunci cînd mă spăl pe faţă dimineaţa. Îi zîmbi confidentei şi prietenei ei. Existau anumite lucruri despre care nu-i plăcea să vorbească. Deci, vor să mă duc la Chicago, nu?

– Poţi să scapi de carte?

– Dacă trebuie.

– Deci mergem?

– Nu ştiu. Ea se încruntă şi înainte de a-şi întoarce privirea spre Barbara se uită pe fereastră. Mă îngrijorează acel spectacol. Nu am mai fost niciodată invitată şi, sincer, nici nu voiam să fiu.

– De ce? Barbara însă bănuia motivul. Bob Conroy arunca multe săgeţi şi era un cercetător atent. Avea o echipă extraordinară de investigatori şi o iscusinţă remarcabilă de a scoate la iveală fragmente din trecutul oamenilor, cu care îi confrunta apoi pe aceştia pe postul naţional de televiziune. Ştia că Daphne se temea să nu se întîmple aşa ceva. Trecuse prin chinuri mari, încercînd să nu-şi facă publică povestea vieţii. Nu vorbea niciodată despre Jeff sau Aimée şi devenea violentă cînd Andrew intra în discuţie. Nu dorea ca el să devină subiect de curiozitate sau bîrfă. Ducea o viaţă izolată, fericită la şcoala *Howarth* din New Hampshire şi nu avea nici cea mai vagă idee că mama lui era celebră. Te temi de Conroy, Daff?

– Sincer? Da. Nu vreau să iasă la iveală acele lucruri vechi din trecut. O privea pe Barbara cu nişte ochi mari, albaştri şi trişti. Nu este treaba nimănui ce se întîmplă cu viaţa mea. Ştii ceea ce simt eu.

– Da, dar nu poţi ascunde totul o veşnicie. Ce dacă s-ar afla, ar fi atît de groaznic?

– Pentru mine da. Nu vreau mila nimănui, nici pentru mine, nici pentru Andrew. Nu avem nevoie de ea.

Scanned by CamScanner

Nervoasă şi sfidătoare, Daphne îşi îndreptă spatele în scaun.

– Tot ce s-ar întîmpla ar fi să te iubească cititorii mai mult. Ea ştia mai bine decît oricine că deja o iubeau. Doar ea era cea care răspundea scrisorilor primite de Daphne de la admiratori. Daphne avea o manieră de a-şi descărca sufletul în cărţi, încît cititorii aveau impresia că o cunoşteau. De fapt ei o cunoşteau mai bine decît îi plăcea ei să recunoască, secretele sufletului ei fiind cele care făceau cărţile ei reale, deşi ea le oferea drept ficţiuni.

– Nu vreau să mă iubească mai mult. Vreau să le placă romanele mele.

– Poate că nu există nici o diferenţă.

Daphne îşi înclină capul din locul în care se afla şi oftînd se ridică în picioare.

– Cred că nu am de ales. Dacă nu mă duc, George Murdock îmi va face capul cît o baniţă. Încă de anul trecut încearcă să mă aducă în spectacolul acesta. O privi pe Barbara zîmbind. Vrei să vii? Au nişte magazine drăguţe la Chicago.

– Vrei să petreci noaptea acolo ?

– Sigur. Avea acum un hotel preferat, cum de altfel avea în fiecare oraş. Erau întotdeauna cele mai liniştite, cele mai conservatoare şi totuşi cele mai elegante hoteluri. Hoteluri în care văduve bogate purtau doliu, iar lumea vorbea în şoaptă. Îşi comanda o cameră şi se bucura de confortul pe care munca i-l aducea. Se obişnuise cu acesta şi trebuia să admită că existau aspecte ale succesului ei care îi făceau plăcere. Nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza banilor şi ştia că viitorul lui Andrew era asigurat. Investise bine, îşi cumpărase haine scumpe şi antichităţi, îşi achiziţionase tablourile care îi plăcuseră ori de cîte ori avusese ocazia. Dar în acelaşi timp nu exista nimic bătător la ochi în privinţa lui Daphne. Nu-şi folosea

Scanned by CamScanner

banii pentru a-şi etala succesul, nu dădea petreceri opulente şi nici nu încerca să-şi impresioneze prietenii. Totul era foarte liniştit, simplu şi serios. Şi, într-un fel, ştia că era exact ceea ce Jeffrey sau John şi-ar fi dorit. Se maturizase bine şi acest lucru o mulţumea.

– Eşti în spectacolul de la ora zece. Vrei să ajungem acolo dimineaţa sau după-amiaza? Ar trebui să ai timp să te odihneşti puţin şi să iei masa înainte de a merge în studio.

– Da, „mamă".

– Oh, mai taci. Barbara notă repede ceva în agendă şi dispăru, în timp ce Daphne se aşeza din nou la birou, încruntîndu-se la tastatură. Îi spusese Barbarei că avea o senzaţie ciudată în legătură cu acest spectacol, o premoniţie stranie şi urîtă. Barbara însă îi răspunsese că nu făcea decît să se prostească.

Acum, cînd privea chipul lui Daphne, strivit de maşina care o lovise, Barbara îşi amintea tot. Parcă ar fi trecut o mie de ani de cînd fuseseră la Chicago.

Scanned by CamScanner

Capitolul 14

Barbara şi Daphne ajunseră la studio exact la ora nouă treizeci. Daphne era îmbrăcată cu o rochie bej de mătase, iar părul era prins într-o coadă simplă şi elegantă. În urechi purta cercei cu perle, iar la mînă avea un inel cu topaz, pe care şi-l cumpărase la începutul anului de la *Cartier.* Era elegantă şi celebră, fără să fie opulentă şi extravagantă. Era tipic pentru Daphne. Ca de obicei, Barbara purta unul din costumele ei bleumarin. Deşi Daphne o necăjea mereu spunîndu-i că avea paisprezece toalete identice, Barbara însă arăta îngrijit şi cochet, iar părul ei negru şi drept îi cădea pe umeri în şuviţe mătăsoase şi strălucitoare. Acum, de cînd nu mai stătea cu mama ei, părea mai tînără. În ultimul an Daphne observase că devenise tot mai atrăgătoare. Semăna tot mai mult cu fata din fotografiile făcute în anii studenţiei, iar atunci cînd o privea pe Daphne ochii îi rîdeau.

În timp ce se apropiau de cunoscutul hol, dotat cu fotolii confortabile şi bar şi unde o fată se ocupa de fiecare, Barbara îi şopti lui Daphne.

– Nu mai fi aşa de încordată. Doar n-o să te muşte.

Scanned by CamScanner

– De unde ştii? Întotdeauna avea emoţii înainte de interviurile în direct. În mare parte acesta era şi motivul pentru care o lua pe Barbara cu ea. În plus era bine să ai alături o prietenă cu care să discuţi în avion, care să-ţi rezolve încurcăturile la hotel. Iar Barbara avea o extraordinară îndemînare în a ţine totul sub control. Cînd Barbara era în preajmă, valizele nu se pierdeau, mesele ajungeau în camera lui Daphne la timp, existau reviste, cărţi şi ziare de citit, reporterii erau daţi afară atunci cînd se sătura de ei, iar hainele îi erau mereu călcate înainte de vreun interviu. Ea făcea ca totul să pară extraordinar de uşor.

– Vrei să bei ceva?

Daphne scutură negativ din cap.

– Asta-i exact ce-mi trebuie acum,să mă duc pe jumătate ameţită.

Atunci chiar că i-aş spune cîteva. Amîndouă zîmbiră, deschizînd larg gura, iar Daphne se aşeză într-un fotoliu. Nici în astfel de situaţii ea nu era o băutoare adevărată.

– Domnişoara Fields? Asistentul de platou băgă capul de uşă. Sînteţi prima.

– Oh, Isuse.

– Domnul Conroy nu vrea să vă facă să aşteptaţi.

Acesta era mereu lucrul cel mai greu, pentru că nu avea timp să se acomodeze cu platoul, să vadă cum se descurcă ceilalţi, în schimb ştia că în această seară va beneficia de publicitatea unui star.

– Mi-aş fi dorit să nu-mi fi făcut o favoare atît de mare, îi şopti Daphne Barbarei, simţindu-şi palmele ude. Barbara însă o încurajă.

– Va fi bine.

– Cît timp voi fi în direct? Era ca atunci cînd mergea la dentist şi-şi potrivea ceasul... douăzeci de minute... rezist la douăzeci de minute de chin... sau nu? Cel puţin la

Scanned by CamScanner

dentist i se administra novocaina pentru a nu simţi durerea. Asta însă era pe viu.

– Nu mi-au spus. Am întrebat ieri. Fata mi-a spus că el pur şi simplu vrea să lase „să curgă totul". Dar nu cred să dureze mai mult de cincisprezece minute. Daphne înclină din cap aprobator, se aranjă şi o clipă mai tîrziu asistentul de platou apăru şi-i făcu semn să-l urmeze.

– Pe curînd, copile. O privi pe Barbara peste umăr, gîndindu-se la vechea zicală „Noi cei care ne îndreptăm spre moarte, te salutăm."

– O să fii măreaţă.

Daphne îşi dădu ochii peste cap şi dispăru, iar Barbara se aşeză într-un fotoliu, cu un pahar de vin alb în mînă, pentru a privi pe monitor.

Asistentul de platou o conduse pe Daphne spre decor, îi indică scaunul şi îi fixă un microfon de gulerul rochiei, în timp ce o specialistă în machiaj se grăbi spre ea şi-i şterse faţa cu pudră. Părul îi era aranjat, iar restul machiajului era perfect. Femeia înclină din cap şi dispăru. Asistentul de platou încuviinţă şi el din cap şi-şi aranjă căştile înainte de a şopti spre Daphne:

– Imediat va sosi domnul Conroy, el va sta aici. Îi aranjă scaunul. Primele nouăsprezece secunde le va susţine singur, după care vă va prezenta pe dumneavoastră. Ea înclină din cap aprobator, observînd pe măsuţa joasă ultimele ei cărţi. De regulă i se dădeau cîteva indicaţii asupra a ceea ce urma să se discute, dar maniera de lucru a lui Conroy era altfel. Acesta era motivul care o făcea să fie îngrijorată.

– Vreţi un pahar cu apă pe masă?

– Mulţumesc. Îşi simţea ochii măriţi, gura uscată, iar atunci cînd Bob Conroy îşi făcu apariţia îmbrăcat în costum închis, cămaşă bleu şi cravată roşie, picăturile de transpiraţie începură să i se prelingă pe tîmple. Era un

Scanned by CamScanner

bărbat chipeş, care se apropia de cincizeci de ani. Dar exista ceva rece şi tăios în privirea lui, ceva foarte nesincer şi îngrozitor de fals în alura lui.

– Daphne?

– Da. Ea zîmbi încercînd să-şi alunge emoţia.

– Ne pare bine să te avem în emisiunea noastră. Cum era timpul la New York?

– Frumos.

El se aşează şi se uită pentru a vedea unghiurile camerelor de luat vederi. Dar înainte să mai poată rosti ceva, asistentul de platou începu să numere, lumina roşie se aprinse, iar camera se apropie de Conroy, care cu zîmbetul ce fermeca întregul sex frumos american îşi anunţă invitaţii programului din acea seară. Era exact ca în toate celelate emisiuni la care Daphne mai participase. În unele invitatul se prezenta ca un cîine dresat, era rugat să-şi facă numărul, iar apoi era scos din scenă cu un slab „mulţumesc", în timp ce gazda îşi executa piruetele egocentrice pentru încîntarea telespectatorilor.

– Primul nostru invitat din această seară este o femeie ale cărei cărţi le-aţi citit, în majoritate, mai ales dumneavoastră, doamnelor! El se opri pentru a zîmbi în faţa camerei, după care ridicînd un volum de pe măsuţă privi din nou spre aparat. Dar bănuiesc că mulţi dintre dumneavoastră au citit foarte puţin despre ea. După toate sursele, Daphne Fields este o persoană foarte retrasă. Zîmbi din nou şi se întoarse spre Daphne, în timp ce camera o cuprinse şi pe ea în cadru, iar o a doua cameră se deplasa încet spre echipa de documentarişti. E plăcut să te avem printre noi, aici la Chicago, Daphne.

Scanned by CamScanner

– Este plăcut să fiu aici cu tine, Bob. Ea surîse timid spre el, ştiind că chipul va fi surprins de obiectiv fără să fie necesar ca ea să pozeze. Aceasta era procedura peste tot, mai puţin în oraşele mici, unde singurul cadru care se filmează este al gazdei. Odată petrecuse o oră într-o emisiune din Santa Fe, fără să-şi dea seama că telespectatorii vedeau numai spatele coafurii ei.

– Locuieşti în New York, nu-i aşa? Era o întrebare tipică, inofensivă.

– Da. Ea surîse.

– Lucrezi la o nouă carte?

– Da. Se numeşte *Îndrăgostiţi.*

– Ăsta da titlu. El privi adînc în ochii telespectatoarelor. Dumneavoastră, cititorilor, vă va plăcea. Cum merge documentarea? El surîse scurt, cu subînţeles, iar Daphne roşi uşor sub machiaj.

– Lucrările mele sînt în general ficţiuni. Glasul şi surîsul ei erau blînde. Exista ceva în ea foarte delicat, care făcea ca întrebările lui să pară dure şi neruşinate. Dar pentru asta o adusese aici. Era emisiunea lui şi intenţiona să o păstreze multă vreme. Daphne nu era decît o prezenţă de o noapte. Fundul lui era pus la bătaie, nu al ei, iar el niciodată nu uita asta.

– Hai, hai, o doamnă drăguţă ca tine... trebuie să aibă o armată de iubiţi.

– În ultima vreme, nu. De astă dată ochii îi erau îndureraţi şi ea nu mai roşi. Începu să se gîndească dacă va reuşi să facă faţă emisiunii.

Dar, întorcîndu-se spre Daphne, tonul amuzant din vocea lui pieri.

– Daphne, înţeleg că eşti văduvă. Era o întorsătură la care ea nu se aşteptase, iar pentru o clipă se înăbuşi. Documentarea lui fusese temeinică, iar ea aprobă din cap. Păcat. Dar... vocea lui trăda milă şi compasiune... poate că

Scanned by CamScanner

acesta este motivul pentru care scrii atît de bine. Ai scris o mulţime despre cei care au supravieţuit pierderilor, iar tu te numeri printre ei. Mi s-a spus că ţi-ai pierdut şi fetiţa. Şocată de faptul că el îi adusese în discuţie pe Jeff şi pe Aimée, Daphne simţi cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Rămase acolo cu adîncurile sufletului ei etalate pe masă.

– În general nu discut viaţa mea particulară în asociaţie cu munca mea, Bob. Lupta din răsputeri să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

– Poate că ar trebui. Chipul lui era serios, iar vocea bine intenţionată. Te-ar face mai reală în ochii cititorilor.

Atins. O prinsese.

– Atîta timp cît cărţile mele sînt reale.

O întrerupse.

– Dar cum să fie, dacă ei nu ştiu cine eşti? Înainte ca ea să poată răspunde, el continuă. Greşesc cînd spun că soţul şi fiica ta au murit într-un incendiu?

– Nu, nu greşeşti. Ea inspiră adînc, iar ochii Barbarei, care urmăreau monitoarele se umplură de lacrimi. Ce lucru împuţit! Ticălosul...Daphne avusese dreptate să se teamă să vină aici.

– Soţul tău este cel despre care vorbeşti în *Apaşul?* Ea scutură negativ din cap. Era vorba despre John. Şi cuprinsă brusc de panică se întrebă dacă nu cumva aflase şi despre el. Dar nu avea cum să ştie.

– Ce personaj puternic. Cred că toate femeile din America s-ar îndrăgosti de el. Ştii, s-ar putea face un film grozav pe baza cărţii.

Revenindu-şi, ea începu să se roage ca interviul să ia sfîrşit.

– Sînt bucuroasă că gîndeşti aşa.

– Ceva proiecte de viitor?

– Nu încă, dar impresara mea este de părere că vor veni.

Scanned by CamScanner

– Daphne, spune-ne, cîţi ani ai?

Fir-ar să fie. Nu putea să o scoată la capăt cu el şi atunci Daphne rîse uşor.

– Trebuie să spun adevărul? Dar ea nu făcuse un secret din vîrsta ei. Mă îndrept spre treizeci şi trei.

– Doamne – el o privi apreciativ –, nu pari. Ţi-aş fi dat cu uşurinţă douăzeci. Farmecul lui era cel care încînta telespectatoarele. Dar în timp ce Daphne surîse, el se îndreptă din nou spre ea, cu acea privire simpatică şi nesinceră. Ea nu se înşelă nici de această dată. Şi nu te-ai recăsătorit niciodată. De cît timp eşti văduvă?

– De şapte ani.

– Trebuie să fi fost o lovitură puternică. Cu o figură inocentă el continuă: Este vreun bărbat acum în viaţa ta?

Ar fi vrut să strige sau să-l plesnească. Niciodată nu puneau astfel de întrebări scriitorilor, dar femeile erau un joc atrăgător. Într-un fel se presupunea că viaţa personală a unei scriitoare era parte din opera ei şi ca atare bun public. Un bărbat i-ar fi răspuns să se ducă dracului, numai că el nu l-ar fi întrebat aşa ceva.

– Momentan nu, Bob, zîmbi ea uşor.

El surîse dulce.

– Nu ştiu dacă să te cred. Eşti mult prea drăguţă ca să fii singură. Iar apoi este şi acea carte la care lucrezi acum... cum se numeşte, *Îndrăgostiţi?* Ea încuviinţă înclinîndu-şi capul. Cînd va ieşi pe piaţă? Sînt sigur că toţi cititorii aşteaptă cu sufletul la gură.

– Sper să mai şi respire între timp. Cartea va apărea abia anul viitor.

– Vom aştepta. Schimbară din nou un zîmbet de complezenţă, în timp ce Daphne aştepta finalul care ştia că era pe aproape. Abia aştepta să iasă din acest decor şi să scape de întrebările lui. Ştii, mai este ceva ce aş vrea să te întreb. Ea rămase liniştită, aşteptîndu-se să-l audă

Scanned by CamScanner

întrebînd-o măsura de la sutien. Următorul nostru invitat este tot un scriitor, dar nu în domeniul tău. Cărţile lui nu sînt ficţiuni. El a scris o carte extraordinară despre autismul la copii. Daphne păli, văzîndu-l că se apropie... dar cu siguranţă că nu putea. O bună prietenă de-a mea din New York, de la revista *Collins,* la care ai lucrat, mi-a spus că ai un copil care suferă de autism. Poate, din punctul de vedere al părintelui ai putea arunca pentru noi o rază de lumină asupra acestui subiect. Ea îl privi cu ură neascunsă, dar gîndurile i se îndreptară la Allie... cum putuse să-i spună un astfel de lucru? Cum putuse?

– Fiul meu nu suferă de autism, Bob.

– Înţeleg... poate că m-am înşelat... Ea aproape că îşi închipuia telespectatorii care aşteptau cu sufletul la gură. În zece minute aflaseră că îşi pierduse un soţ şi o fiică într-un incendiu, că lucrase la revista *Collins,* că pentru moment nu exista nici un bărbat în viaţa ei, iar acum credeau că singurul ei copil suferea de autism. Este retardat?

– Nu, nu este. Tonul ei se ridică, iar ochii începură să-i ardă. Cît de departe credea acest om că putea să meargă? Fiul meu nu aude, urmează o şcoală specială, dar în afara acestei deficienţe, este un copil perfect, minunat şi normal.

– Îmi pare bine, Daphne. Ticălosul. Daphne fierbea. Se simţea de parcă ar fi despuiat-o. Dar, mai rău decît atît, mult mai rău, îl dezbrăcase pe Andrew. Sînt încîntat că am auzit despre *Îndrăgostiţi,* dar mă tem că timpul nostru a expirat. Sperăm însă să te revedem atunci cînd vei mai veni la Chicago.

– Mi-ar face mare plăcere. Ea zîmbi forţat, pentru telespectatori, după care emisiunea se întrerupse pentru reclame.

Cu o furie abia stăpînită, ea îşi smulse microfonul de la

Scanned by CamScanner

rochie şi i-l întinse.

– Nu ştiu cum îţi vei scuza comportamentul.

– De ce? Pentru că am o pasiune pentru adevăr? El nu mai zîmbea acum. Nu dădea două parale pe ea. Nu-i păsa decît de el, de spectatorii lui şi de sponsorii lui.

– Ce importanţă are acest motiv? Cu ce drept pui astfel de întrebări?

– Acestea sînt lucruri pe care oamenii vor să le cunoască.

– Acestea sînt lucruri pe care oamenii *nu* au dreptul să le cunoască. Nu există lucruri în viaţa ta pe care nu vrei să le faci publice? Există ceva sacru pentru tine?

– Nu sînt intervievatul tău, Daphne. Rostise cuvintele imperturbabil, în timp ce următorul invitat sosi să-şi ocupe locul. Ea se ridică, îl privi o clipă şi nu-i întinse mîna.

– Atunci eşti foarte norocos. Ea se întoarse pe călcîie şi părăsi platoul, intră rapid în sala de aşteptare şi-i făcu semn Barbarei să o urmeze.

Două ore mai tîrziu era în cursa spre New York. Era ultimul zbor şi aterizaseră pe *La Guardia* la două dimineaţa. La două şi jumătate era înapoi în apartamentul ei. Barbara merse mai departe cu taxiul. În strada Sixty-ninth, Daphne închise uşa de la intrare în urma ei, se duse direct în dormitor fără să aprindă luminile, se aruncă pe pat şi începu să plîngă în hohote. Simţise că în acea seară întreaga ei viaţă fusese etalată, întreaga ei durere şi suferinţă. Singurul lucru pe care nu-l aflase fusese legătura ei cu John. Făcuse bine că nu-i spusese niciodată lui Allie despre ea...şi spune-ne Domnişoară Fields, este adevărat că te-ai încurcat cu un tăietor de lemne în New Hampshire? Se întoarse cu faţa în sus şi privi tavanul prin întuneric, gîndindu-se la Andrew. Poate că era mai bine că era la şcoală. Poate că dacă ar fi fost cu ea la New York, viaţa lui s-ar fi transformat într-un spectacol. Oameni ca

Scanned by CamScanner

Alle l-ar trata ca pe un anormal... autist... retardat... ea se crispă la acest gînd şi rămase acolo pînă cînd adormi, îmbrăcată în rochia bej pe care o purtase, avînd faţa brăzdată de şiroaiele de lacrimi şi inima îndurerată de parcă îi fusese bătută cu pietre. În acea noapte îi visă pe Jeffrey şi pe John, iar a doua zi dimineaţa fu trezită de apelul telefonului, simţindu-se cuprinsă de un fior de groază... înfiorată că ceva i se întîmplase lui Andrew.

Scanned by CamScanner

Capitolul 15

– Daphne, te simţi bine? Era Iris. Văzuse emisiunea.

– O să supravieţuiesc. Dar n-o să se mai repete niciodată. Poţi să-i spui asta din partea mea lui Murdock, sau dacă nu-i spui tu am să-i spun eu. alege, dar să ştii că asta este. Viaţa mea de publicitate a luat sfîrşit.

– Nu cred că ar trebui să simţi aşa, Daphne. Nu a fost decît o emisiune proastă.

– Poate pentru tine. Dar eu nu am de gînd să mai trec vreodată prin aşa ceva, şi nici nu sînt obligată. Cărţile mele se vînd destul de bine şi fără să mă prostituez în faţa unor ticăloşi care vor să-mi atîrne lenjeria intimă de frînghiile lor. Dar cel mai mult o durea ceea ce-i făcuseră lui Andrew. Ea încercase să-l ţină departe de acea lume şi într-o fracţine de secundă ei îndepărtaseră toată protecţia ei şi-l prezentaseră ca pe un „suferind de autism". Încă o mai cutremurau vorbele lor. Şi ori de cîte ori se gîndea la ele, îi venea să o omoare pe Allie. Trebuia să se concentreze la spusele lui Iris. Insistă să ia prînzul împreună la *Four Seasons*, dar ea nu prea voia.

– S-a întîmplat ceva?

Scanned by CamScanner

– Nu. Am o ofertă foarte interesantă, dar vreau s-o discut cu tine, s-o disecăm puţin. Vrei să vii la birou?

– De ce nu vii tu pînă aici? Nu am chef să ies afară. Adevărul era că voia să se ascundă. Sau să se ducă la şcoală, să-l îmbrăţişeze pe Andrew.

– Bine. Voi veni la prînz. Te deranjează?

– Nu, este perfect. Şi nu uita să-l suni pe Murdock. Dar Iris intenţiona să mai aştepte în legătură cu această chestiune. Reclama în cazul cărţilor lui Daphne era mult prea importantă pentru a lua o decizie pripită şi era posibil ca Daphne să se răzgîndească. Deşi ştiind-o pe Daphne, era mai mult ca sigur că nu se va răzgîndi. Era de o încăpăţînare de catîr, iar singurul lucru care conta cel mai mult era intimitatea ei. Violarea acesteia pe postul naţional de televiziune trebuia să fi fost o experienţă cutremurătoare.

– Pe curînd.

Era aproape zece cînd Daphne, intrînd în bucătărie, purtînd dresul şi rochia din seara trecută, auzi cheile Barbarei în uşă. Arăta de parcă fusese la o beţie.

– Mamă, ce bine arăţi în dimineaţa asta. Barbara purta o pereche de pataloni gri şi un pulover roşu, şi îi zîmbi senin lui Daphne, care, strîmbîndu-se spre ea, puse ibricul cu cafea pe foc. Ea defilă prin bucătărie şi-şi lăsă jos servieta. Era unul din puţinele momente în care nu avea agenda în mînă. Ai dormit ceva azi-noapte? Barbara fusese foarte îngrijorată din cauza ei, dar nu îndrăznise să o sune. Sperase ca Daphne să adoarmă şi bănuise că prietena ei voia să fie lăsată în pace. Dar în dimineaţa aceasta Daphne era bine dispusă iar Barbara nu ezită să o atingă. Iartă-mă că-ţi spun, dar arăţi ca naiba. Ai dormit?

– Puţin.

Barbara sorbi din cafeaua fierbinte.

Scanned by CamScanner

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat aseară, Daff.

– Şi mie. Dar nu se va mai întîmpla. Tocmai i-am spus lui Iris să-l sune pe Murdock.

– Nu-l va suna. Părea foarte sigură, iar Daphne surîse.

– Îi cunoşti pe toţi, nu-i aşa? S-ar putea să ai dreptate. Dar dacă ea nu o va face, atunci îl voi suna eu.

– Ce vei face în legătură cu Allison Baer?

O privire urîtă scînteie din ochii lui Daphne.

– Sincer, aş vrea s-o omor. Dar m-am decis să-i spun părerea mea, iar apoi să nu mai vorbesc niciodată cu ea.

– A fost urît ceea ce a făcut.

– Aş putea să uit tot, dar nu şi ceea ce a spus despre Andrew. O clipă amîndouă tăcură şi oftînd, Daphne, obosită, se cufundă într-un fotoliu. Părea de parcă ar fi avut nevoie de cineva care să o dezbrace, să-i pregătească o baie caldă, să-i pieptene părul, şi dintr-odată Barbara regretă că nu exista un soţ care să facă toate acestea pentru ea. Era genul de femeie care ar fi fost o soţie bună şi avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Muncea prea mult, îşi făcea prea multe griji, lua toate poverile pe umerii ei fragili. Avea nevoie de un bărbat, cum de altfel avea şi Barbara, dar nu era sigur că vreuna din ele îşi va găsi unul. Şi cu siguranţă nu Daphne. Ea nu lăsa pe nimeni să se apropie nici măcar pentru a-i ţine haina, darmite să se căsătorească.

– Apropo, ce voia Iris?

– Nu ştiu. Spunea ceva despre o ofertă interesantă. Dar dacă este vorba despre un tur de publicitate, Daphne zîmbi răutăcios şi se ridică, îi voi spune să-şi ia tălpăşiţa.

– Aş vrea s-o aud şi pe-asta. Vrei să dau cîteva telefoane? Daphne îi întinse o listă şi plecă să facă un duş. Cînd impresara ei sosi, cinci minute înainte de prînz,

Scanned by CamScanner

Daphne purta o pereche de pantaloni albi din gabardină şi un pulover alb de caşmir.

– Vai, ce frumos arăţi! Avea o eleganţă distinsă care o impresiona mereu pe Iris. Multe scriitoare care deveneau celebre căpătau o notă de extravaganţă. Dar cu Daphne nu se întîmplase aşa. Avea clasă şi poseda ceva aparte. Uneori părea mai în vîrstă decît era, dar aşa era felul ei şi în definitiv nici nu era de mirare ca după toate cele îndurate să pară într-un fel mai în vîrstă. Suferinţele cu care se confruntase îi oferiseră înţelepciune şi echilibru sufletesc, şi mai multă compasiune.

– Deci, care-i noutatea? Se aşezară la masă, iar Daphne, sub privirea lungă şi fermă a lui Iris, îi turnă acesteia vin alb într-un pahar. Ce s-a-ntîmplat?

– Munceşti prea mult. Rostise cuvintele ca o mamă supărată, însă o cunoştea pe Daphne de atîta vreme, încît îi citea viaţa în ochi, cum de altfel şi făcea acum. Vedea că Daphne era obosită.

– Ce te face să spui asta?

– Ai slăbit, iar ochii tăi arată de parcă ai avea o sută cincizeci de ani.

– Adevărul este că am. O sută cincizeci şi doi mai exact. Iar în septembrie o sută cincizeci şi trei.

– Vorbesc serios, Daphne.

– Şi eu.

– În regulă, am să-mi văd de treaba mea. Cum stai cu cartea în curs?

– Nu prea rău. Într-o lună ar trebui să-i pun punct.

– Iar apoi? Alte planuri?

– Mă gîndeam să petrec puţin timp cu Andrew. Ştii, îşi privi impresara cu amărăciune, copilul meu, care suferă de autism.

– Daphne, nu o lua aşa de serios. Ei spun o groază de lucruri în astfel de emisiuni şi prin ziare.

Scanned by CamScanner

– Ei bine, nu o vor mai spune despre mine sau despre fiul meu. Asta este. L-ai sunat pe Murdock? Privirea ei deveni dură atunci cînd se îndreptă spre Iris.

– Nu încă. Dar am să-l sun. Barbara avusese dreptate, dar ea ştia acest lucru. Iris lăsa situaţia să se mai calmeze.

– Dacă nu o vei face tu, atunci am s-o fac eu. Am vorbit serios de dimineaţă.

– În regulă, în regulă. Ea ridică mîna, de parcă ar fi cerut îndurare. Altceva voiam să discut cu tine. Ai primit o ofertă foarte interesantă.

– Să fac ce? Daphne nu părea impresionată, dar mai mult decît atît, părea suspicioasă. Noaptea de dinainte o rănise cumplit.

– Un film pe Coasta de Vest. Iris arăta extraordinar de mulţumită, iar Daphne o privea. Sînt interesaţi să cumpere *Apaşul*. *Studiourile Comstock* au sunat ieri după ce plecaseşi. Vor să cumpere cartea şi mai vor să te gîndeşti să scrii scenariul.

Daphne rămase tăcută o clipă.

– Crezi că aş reuşi? N-am mai făcut aşa ceva pînă acum. Ochii ei păreau îngrijoraţi.

– Dacă vrei, nu există nimic ce nu poţi face. Era din nou un ecou al lui John, iar Daphne surîse.

– Aş vrea să cred acest lucru.

– Ei bine, eu cred şi ei la fel. Ţi-au oferit un onorariu bun. Va trebui să stai acolo şi-ţi vor plăti cheltuielile de întreţinere.

– Care ce înseamnă?

– Casă, masă, distracţie, cameristă, maşină şi şofer.

După ce stătu şi privi pierdută în farfurie, Daphne îşi ridică ochii spre Iris.

– Nu pot.

– De ce? Rămase şocată. Daphne, este o ofertă

Scanned by CamScanner

extraordinară.

– Sînt convinsă că aşa este, şi aş vrea să le vînd cartea. Dar nu pot scrie scenariul.

– De ce nu?

– Cît va trebui să stau acolo?

– Probabil vreun an, ca să-l scrii, dar vor să te consulte şi-n timpul filmărilor.

– Cel puţin un an. Poate mai mult. Oftă şi-şi privi serioasă impresara. Nu pot să-l părăsesc pe Andrew atît de mult timp.

– Dar el nici măcar nu locuieşte aici.

– Iris, cel puţin o dată pe săptămînă, mă duc să-l văd. Uneori îmi petrec acolo weekend-ul. Dacă am să stau la Los Angeles, n-am să mai pot face acest lucru.

– Atunci ia-l cu tine.

– Nu este pregătit să părăsească şcoala. Aş fi vrut să fie, dar nu este.

– Du-l la o şcoală acolo.

– Ar fi foarte greu pentru el. Nu ar fi corect. Ea scutură din cap hotărîtă. Nu pot. Poate peste cîţiva ani, dar nu acum. Îmi pare foarte rău. Le vei putea explica.

– Nu vreau să le explic, Daphne. Din punctul de vedere al carierei, greşeşti enorm. Poate acesta este un sacrificiu pe care ar trebui să-l faceţi amîndoi. Vreau să te gîndeşti la acest lucru, cel puţin pînă luni.

– N-am să mă răzgîndesc. Şi ştiind-o pe Daphne, Iris se temea că aşa avea să fie.

– Faci o mare greşeală, dacă nu accepţi. Acesta este pasul important care ar urma în cariera ta. Dacă nu îl vei face, s-ar putea să regreţi mereu.

– Şi cum să explic eu asta unui copil de şapte ani? Să-i spun că pentru mine munca este mai importantă decît el?

– Ai putea să-i explici şi ai putea să-l vezi o zi, două, ori

Scanned by CamScanner

de cîte ori ai timp.

– Şi dacă n-am să pot să plec? Atunci ce se va întîmpla? N-am să-l pot suna la telefon ca să-i explic. Cuvintele ei o lăsară pe Iris fără replică. Evident că nu-l putea suna. Era un aspect la care Iris nu se gîndise niciodată. Pur şi simplu nu pot, Iris.

– De ce nu aştepţi să te decizi? Dar Daphne ştia de pe acum care îi va fi răspunsul luni, iar după ce plecă Iris, reluă subiectul cu Barbara, de pe scaunul mare, confortabil şi alb în care stătea ghemuită.

– Dacă ai putea, ai vrea să mergi?

– Ca să-ţi spun adevărul, nu ştiu sigur. Nu sînt sigură că aş putea să scriu un scenariu, iar ca să trăiesc la Hoollywood un an, nu este genul meu. Privi în jurul ei prin casă, oftă, iar apoi ridică din umeri. Dar oricum nu merită efortul de gîndire. Nu pot să-l las pe Andrew atît de mult timp singur şi în plus s-ar putea să nu-mi fie atît de uşor să vin să-l vizitez.

– Dar de ce să nu vină el la tine atunci cînd tu nu poţi? Aş putea să-l aduc eu, dacă ai vrea. Deşi nu se văzuseră niciodată, ea avea mereu senzaţia că-l cunoştea pe copil. Daphne primi oferta ei generoasă cu un surîs.

– Pentru asta te iubesc. Mulţumesc.

– Ce-ar fi să discuţi subiectul cu doamna Curtis cînd te duci acolo săptămîna asta, Daff?

Asupra la ce să se gîndească? Nici unul din ei nu înţelegea. Pur şi simplu nu puteau. Nu ştiau ce însemnase pentru ea să descopere atunci cînd el avea numai trei luni, că era surd, nu ştiau ce însemnase pentru ea să se zbată să comunice cu el, să înfrunte fiecare medic pe care îl consulta şi care îi recomanda să-l ducă la o şcoală specială. Nu ştiau ce însemnase să-i împacheteze toate lucrurile şi să-l ducă în New Hampshire... să-i spună că prietenul lui John era mort. Nici unul nu ştia ce simţea ea

Scanned by CamScanner

în sufletul ei sau ce însemna să i se întîmple ceva şi să fii la cinci mii de kilometri distanţă. Ei nu ştiau şi nici nu aveau să ştie vreodată. Nu avea la ce să se gîndească, îşi dădu ea seama, după ce îşi aranjă valiza în portbagaj şi porni în călătoria singuratică spre New Hampshire pentru a-l vizita.

Scanned by CamScanner

Capitolul 16

După cinci ore de drum, surprinsă de întunericul serii de iarnă, Daphne intra pe aleea din faţa şcolii *Howarth*. Mereu o trăgea aţa să se întoarcă aici, nu numai din cauza lui Andrew, dar şi din cauza lui John. Gîndurile ei întotdeauna se îndreptau spre acele zile petrecute în cabană. Şcoala însă era strălucitor iluminată şi-şi dădu seama că într-o clipă avea să-l vadă pe Andrew. Îşi privi ceasul şi constată că ajunsese la timp pentru a-l însoţi la masa de seară.

Cînd intră o găsi în hol pe doamna Curtis care se arătă plăcut surprinsă să o vadă.

– Nu ştiam că vii săptămîna asta, Daphne. În decursul anilor deveniseră prietene, iar ea îi spunea lui Daphne pe nume. Diferenţa mare de vîrstă dintre ele o făcea însă pe Daphne să nu îndrăznească să-i spună Helen. Îi trimisese toate cărţile ei, iar Helen Curtis recunoscu că-i plăcuseră.

– Cum este băiatul nostru? Daphne îşi dezbrăcă haina în hol, simţindu-se de parcă ar fi ajuns acasă. La *Howarth* era întotdeauna ceva cald şi primitor. Şcoala era bine dotată şi frumos întreţinută. Întreaga clădire fusese reame-

Scanned by CamScanner

najată vara trecută. Acum pereţii erau decoraţi cu imagini îndrăgite de copii, iar tavanul era pictat cu nori.

– N-o să-l recunoşti pe Andrew! Doamna Curtis îi zîmbi.

– Şi-a tăiat iar părul? Cele două femei rîseră, amintindu-şi-l cum arăta iarna trecută, după ce el împreună cu alţi doi prieteni se amuzaseră cu o foarfecă. Comparativ cu ceilalţi doi copii el nu arătase atît de jalnic. În schimb, fetiţele cu cozi blonde, splendide, aproape că fuseseră chelite, arătînd ca nişte boboci de raţă, după ce îşi desăvîrşiseră opera asupra lor.

– Nu, nimic de acest fel. Doamna Curtis îşi scutură negativ capul. Dar luna aceasta cred că a crescut cinci centimetri. S-a înălţat dintr-odată. Va trebui să faci din nou cumpărături.

– Slavă Domnului că mi se plătesc drepturile de autor! Iar apoi privind nerăbdătoare, întrebă: Unde este? Doamna Curtis îi răspunse arătîndu-i cu degetul spre scări. Cobora treptele, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni bej, din catifea, cu o cămaşă îngustă, roşie şi purtînd în picioare cizmele de cowboy pe care i le cumpărase ultima dată. Pe faţa ei se aşternu un zîmbet larg, şi cu ochii jucăuşi Daphne se îndreptă încet spre el.

– Bună, iubitule. Ce faci? Ea rostise cuvintele, dar simultan le exprimase şi prin gesturi. El însă îi privi buzele surîzînd, iar apoi o uimi vorbind:

– Bine, mămico... tu... ce faci? Cuvintele erau stîngace şi încă neclare, dar oricum ar fi înţeles ceea ce spusese. Mi-a fost dor de tine! Se aruncă apoi în braţele ei, iar Daphne îl strînse puternic, încercînd să-şi stăpînească lacrimile, care o podidiseră încă de cînd îl zărise. Se obişnuiseră acum cu viaţa lor, iar singurătatea în care trăiseră împreună în vechiul ei apartament părea un vis îndepărtat. El văzuse şi noua locuinţă şi îi gesticulase că îi plăcea mai mult cea veche. Daphne îl asigurase că se va obişnui şi cu

Scanned by CamScanner

aceasta. Îi arătase camera lui şi îi spusese că într-o zi va locui acolo tot timpul, ca în cea veche. Dar acum ea nu se putea gîndi decît la trupul cald, răsfăţat şi micuţ pe care îl legăna şi-l strîngea la pieptul ei.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Ea se trase puţin în spate, pentru ca el să-i vadă buzele. Ce ai mai făcut?

– Îngrijesc o grădină de zarzavaturi! El părea emoţionat. Şi am două roşii. Îi gesticulă, dar cînd Daphne vorbea, îi citea de pe buze, părînd să nu aibă nici o dificultate.

– În mijlocul iernii? Cum faci asta?

– Într-o ladă mare la parter, care este special luminată, iar atunci cînd va veni primăvara o să plantăm florile afară.

– Sună minunat.

Intrară în sala de mese ţinîndu-se de mînă, iar Daphne stătu lîngă el şi ceilalţi copii. Mîncară pui fript cu mămăliguţă şi cartofi copţi, rîseră şi spuseră glume, toate numai prin semne.

Rămase pînă îl văzu băgat în pat, iar înainte de a pleca trecu pe la parter, pe la doamna Curtis.

– Ai avut o săptămînă bună? Ceva straniu străluci în ochii ei atunci cînd puse întrebarea, iar Daphne îşi dădu seama instantaneu că Helen văzuse emisiunea. Dar cine nu o văzuse?

– Nu prea. Ieri am fost la Chicago. Şovăi o clipă, dar nu trebui să spună mai departe.

– Ştiu. Ceea ce a făcut el a fost urît.

– Ai văzut emisiunea?

– Da. Dar nu am să-l mai urmăresc niciodată. Este un ticălos. Daphne zîmbi auzind limbajul dur, neobişnuit.

– Ai dreptate. I-am spus impresarei mele că în urma celor întîmplate nu am să mai fac nici un fel de publicitate. Mi-a ajuns. Şi ceea ce mă roade este că niciodată unui bărbat nu i s-ar pune astfel de întrebări. Dar cel mai urît, desigur, a fost ceea ce a spus despre Andrew.

Scanned by CamScanner

– Nu are importanţă, ştii doar. Tu şi el ştiţi adevărul, iar restul lumii va uita.

– Poate că da – Daphne nu era sigură – sau poate că nu. Căutătorii de scandaluri sînt fanatici. Peste zece ani cineva va găsi o înregistrare şi va face din ea un subiect senzaţional.

– Draga mea, activitatea ta nu este uşoară. Dar trebuie să ai compensaţii.

– Uneori. Ea zîmbi, dar femeii în vîrstă nu-i scăpă îngrijorarea din ochii ei.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu... nu chiar... dar... am nevoie de un sfat. M-am gîndit că poate vom discuta puţin în zilele următoare.

– Trebuie să aşteptăm? Am putea vorbi acum. Vrei să intri şi să iei loc? Ea făcu un gest indicînd cu mîna spre partea de casă care îi era destinată, iar Daphne înclină aprobator din cap. Va fi o uşurare să discute subiectul.

Apartamentul din şcoală al doamnei Curtis era îngrijit şi mic, la fel ca ea. Era plin de obiecte de artă veche americană pe care şi le cumpărase singură şi de tablouri reprezentînd peisaje din New Hampshire. Pe o măsuţă mică se afla o vază cu flori proaspete, iar pe podea, un covoraş pe care şi-l cumpărase dintr-un magazin de antichităţi din Boston. Într-un fel arăta ca o casă de profesoară, însă avea mult mai multă căldură, iar unele din lucrurile de acolo erau chiar drăguţe. Era în primul rînd primitoare. Daphne se uită în jur şi totul i se păru familiar. Doamna Curtis îşi roti şi ea privirea prin casă, de astă dată însă cu o oarecare nostalgie pe care Daphne nu o sesiză.

Pregăti în bucătăria ei mică cîte un ceai pentru amîndouă şi-i oferi lui Daphne o ceaşcă cu ornament floral şi un şerveţel de dantelă.

– Ce te frămîntă, draga mea? Este ceva în legătură cu Andrew?

Scanned by CamScanner

– Indirect, da. Hotărî să treacă direct la subiect. Am primit o ofertă să fac un film. *Studiourile Comstock* vor să cumpere *Apaşul,* ceea ce este foarte frumos. Asta ar însemna ca eu să rămîn la Los Angeles cam un an. Şi pur şi simplu nu cred că am să pot.

– De ce nu? Femeia în vîrstă era pe cît de bucuroasă, pe atît de surprinsă.

– Ce se va întîmpla cu Andrew?

– Ce se va întîmpla cu el? Ai vrea să-l duci la o şcoală acolo? În acel moment, doamna Curtis deveni îngrijorată. Ştia că deocamdată pentru el schimbările erau dificile. *Howarth* era casa lui de mult timp şi avea să sufere.

– Cred că o şcoală acolo ar însemna o schimbare prea mare pentru el. Nu, dacă plec, l-aş lăsa aici. Dar se va simţi părăsit.

– Nu, dacă îi vei explica aşa cum trebuie. Pe înţelesul unui copil de vîrsta lui. Poţi să-i spui că este în folosul muncii tale şi că este ceva temporar. Noi am putea să-l urcăm în avion ca să vină să te viziteze sau vei veni tu aici?

– Probabil că nu foarte des. Din cîte am înţeles, odată ce filmul demarează, este aproape imposibil să mai scapi. Dar crezi cu adevărat că el ar putea să vină la mine?

– Nu văd de ce nu ar veni. Era calmă şi liniştită în timp ce aşează ceaşca de ceai pe masă. Daphne, el creşte, nu mai este un bebeluş şi a dobîndit multe deprinderi care îl vor ajuta. A zburat vreodată cu un avion? Daphne scutură din cap negativ. Probabil că i-ar plăcea.

– Nu crezi că întrega experienţă ar fi prea grea pentru el? Nu m-ar mai vedea la fel de des ca acum.

– Ştii, majoritatea părinţilor nu-şi vizitează copiii atît de des ca tine. Eşti norocoasă că poţi veni, dar cei mai mulţi nu pot, deoarece au soţi, alţi copii şi slujbe care nu le permit să lipsească... tu şi Andrew sînteţi foarte norocoşi.

– Şi dacă accept?

Scanned by CamScanner

– Se va adapta. Nu va avea încotro.

Era atît de greu să stea departe de el. Se simţea teribil de vinovată.

– Ştiu că nu va fi uşor la început, dar v-ar putea face bine amîndurora. Ar putea fi o experienţă minunată pentru tine. Cît de curînd vei pleca?

– Foarte curînd. Într-o lună.

– Ai destul timp ca să-l pregăteşti. Oftă atunci şi-şi privi tînăra prietenă. Odată cu trecerea anilor se ataşase foarte tare de Daphne, care era atît de caldă şi avea un fel de a fi atît de bun. Amîndouă aceste calităţi erau etalate de cărţile ei şi formau o combinaţie plăcută. Mă tem că eu nu am şansa de a te pregăti.

– Pentru ce să mă pregăteşti? Daphne era absorbită, în mintea ei gîndindu-se încă dacă să-l lase pe Andrew şi să plece la Los Angeles.

– Părăsesc şcoala. Mă pensionez.

– Chiar aşa? Daphne simţi o piatră pe inimă. Schimbările din viaţa ei, pierderea celor dragi nu fuseseră uşoare pentru ea. Dar de ce?

Doamna cu păr argintiu rîse uşor.

– Mulţumesc de întrebare. Credeam că motivul se vede. Îmbătrînesc, Daphne. A sosit timpul să plec acasă, să las şcoala cuiva mai tînăr, mai dinamic.

– Ce groaznic!

– Nu va fi groaznic deloc. Va fi mai bine pentru şcoală. Daphne, sînt o femeie bătrînă.

– Nu este adevărat! Era tăioasă.

– Ba da. Am şaizeci şi doi de ani. Sînt destul de bătrînă. Şi nu vreau să aştept să devin atît de bătrînă, încît să mă scoată de aici într-un scaun pe rotile. Ai încredere în mine, de data asta.

– Dar nu ai fost bolnavă... Daphne arăta ca un copil care era pe punctul de a-şi pierde mama... trăia aceleaşi

Scanned by CamScanner

senzaţii pe care avea să le simtă Andrew atunci cînd va trebui să-i spună. Cum va putea să-l lase acum, cînd doamna Curtis pleca şi ea? Se va simţi părăsit de toţi. Daphne o privi aproape disperată: Cine îţi va lua locul?

De parcă ar putea cineva.

– Nu fi aşa sigură de acest lucru. Femeia căreia i-am urmat credea că nu va putea fi înlocuită, iar după cincisprezece ani nimeni nu îşi mai aducea aminte de ea. Aşa este corect. Şcoala este la fel de puternică precum oamenii care o conduc, iar voi vreţi ca aceşti oameni să fie tineri, puternici şi plini de idei noi. Un bărbat minunat va prelua direcţiunea în acest an. Momentan conduce Şcoala pentru surzi din New York, dar îşi va lua concediu fără plată un an pentru a vedea cum procedăm aici. De opt ani conduce Şcoala din New York şi a simţit nevoia unei idei noi, pentru a nu se perima. De fapt îl vei întîlni. Va fi aici mîine. Vine săptămînal pentru a se acomoda.

– Nu vor fi prea multe schimbări pentru copii?

– Nu cred. Consiliul nostru de administraţie a fost mulţumit de el. Postul îi este oferit pe o durată de un an. Mathew Dane este extrem de bine pregătit în domeniul nostru. De fapt, anul trecut, ţi-am dat o carte scrisă de el. A scris trei. Deci acest lucru îl aveţi în comun. Daphne îşi aminti cartea, care i se păruse bună. Dar totuşi... Am să te prezint mîine. Apoi cu un zîmbet cald se ridică în picioare: Sper că îmi vei ierta comportamentul atît de matern, dar cred că ai nevoie de un somn bun. Arăţi foarte obosită.

Daphne se îndreptă spre ea şi făcu un gest pe care nu-l mai făcuse pînă atunci, o îmbrăţişă:

– O să-ţi simţim lipsa, doamnă Curtis.

Eliberîndu-se din braţele lui Daphne, ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi mie o să-mi lipsiţi. Dar am să vin des în vizită.

Daphne se urcă în maşină şi se îndreptă spre cunos-

Scanned by CamScanner

cutul han, unde doamna Obermeier îi arătă camera şi o lăsă în compania unui termos de ciocolată caldă şi a unui platou de prăjituri. Oamenii din oraş o plăceau pe Daphne, era o celebritate pe care o ştiau şi o femeie pe care o respectau. Mai erau şi cei care şi-l aminteau pe John şi le plăcea să o vadă plimbîndu-se cu Andrew prin împrejurimi. Le era extrem de familiară.

Se urcă în pat căscînd, îşi umplu o cană cu ciocolată pe care o termină cu zîmbetul pe buze. Se schimbase totul dintr-odată. Închise lumina, îşi lăsă capul pe perna mare şi pufoasă şi cîteva clipe mai tîrziu era adormită. Dormi neîntoarsă pînă ce soarele se furişă dimineaţa pe fereastră.

Scanned by CamScanner

Capitolul 17

Sîmbăta dimineaţa, după ce luă micul dejun la han, Daphne ajunse la şcoală în clipa în care copiii se jucau în grădină. Andrew rîdea şi se juca cu prietenii lui, şi nu observă venirea ei. Nu exista nici urmă din disperarea şi durerea imaginate întotdeauna de ea cînd se gîndea la o eventuală despărţire de fiul ei. El înţelegea acum situaţia lor, la fel de bine ca şi ea, uneori poate chiar mai bine. Cîteodată Daphne chiar se întreba cum îi va fi lui atunci cînd va părăsi definitiv şcoala. Va fi atît de singur fără compania permanentă a colorlalţi copii! Exista ceva care o îngrijora, atunci cînd se gîndea la zilele îndepărtate, cînd va fi pregătit să se reîntoarcă acasă. Dar pînă atunci va creşte, iar viaţa va fi altfel. Va avea de studiat, va avea noi prieteni, cu auz normal, nu numai copii ca el.

Stătu o clipă şi privi în jur, aşteptînd-o fără să-şi dea seama pe doamna Curtis pentru a-şi continua discuţia începută ieri. Cînd o zări, însă, aceasta se afla în conversaţie cu un bărbat înalt, bine făcut, cu zîmbet copilăresc, la care ea se pomeni privind fix. Îi părea cunoscut. Doamna Curtis se întoarse atunci şi surprinzîndu-i privirea, îi făcu un

Scanned by CamScanner

semn să se apropie.

– Daphne, vreau să ți-l prezint pe noul nostru director, Mathew Dane. Matthew, dînsa este mama lui Andrew, domnișoara Fielda.

În anii ei de succes apelativul de doamnă se transformase în domnișoară, chiar și aici la școală.

Daphne întinse mîna, iar privirea din ochii ei se schimbă dintr-una amabilă într-una cercetătoare.

– Îmi pare bine de cunoștință. Mi-a plăcut ultima carte a dumneavoastră.

El zîmbi pentru compliment, cu același surîs larg și copilăresc care îl făcea să pară mai tînăr decît îl arătau cei patruzeci de ani ai lui.

– Mie mi-au plăcut toate cele scrise de dumneavoastră.

– Le-ai citit? Ea se arătă atît bucuroasă cît și surprinsă, iar el era amuzat.

– La fel ca zeci milioane de cetățeni, presupun. De fapt, se întreba cine erau cei care îi citeau cărțile. Ea ședea ore întregi la masa de lucru, creînd personaje, intrigi, fapte și totuși era greu de crezut că pe undeva existau oameni adevărați care îi citeau cărțile. Totdeauna era surprinsă cînd auzea acest lucru. Și mai surprinzător era să vadă o persoană străină grăbindu-se pe stradă, cu una din cărțile ei sub braț. Hei... așteaptă... eu am scris- o... îți place? Cine ești?

Ea surîse din nou spre el.

– Doamna Curtis mi-a spus că veți veni la *Howarth* pentru un an. Va fi o mare șansă pentru copii. Rostise cuvintele cu îngrijorare în privire.

– Și pentru mine va fi o mare șansă.

Exista ceva optimist la acest bărbat înalt, care se uita în jos spre ea. Avea o alură copilărească și în același timp era învăluit de aura unei puteri tainice.

– Îmi închipui că mulți dintre părinți vor fi îngrijorați de

Scanned by CamScanner

faptul că numirea mea aici este temporară, dar doamna Curtis va fi în preajmă şi ne va ajuta. El aruncă, zîmbind, o privire scurtă spre aceasta şi apoi întoarse capul spre Daphne: Şi cred că toţi vom avea de cîştigat din această experienţă. Vom avea mult de învăţat unii de la alţii.

Daphne aprobă din cap.

– ... şi în plus mai există cîteva programe noi pe care vreau să le pun în aplicare, nişte schimburi de experienţă cu şcoala din New York.

Era pentru prima dată cînd Daphne auzea de ele şi era curioasă.

– Un program de schimb de experienţă?

– Într-un fel. După cum acolo majoritatea copiilor noştri sînt mai mari, aici sînt mai micuţi. Doamna Curtis şi cu mine am discutat şi cred că ar fi foarte folositor pentru unii din elevii şcolii din New York să vină aici una sau două săptămîni, pentru a lua contact cu viaţa de la ţară şi poate chiar pentru a stabili un fel de raporturi frăţeşti cu copiii de aici, urmînd apoi ca o parte din micuţii de aici să-şi petreacă o săptămînă sau două dincolo, în metropolă. Cresc foarte izolaţi aici, iar această experienţă s-ar putea să fie o schimbare binevenită pentru ei, atîta timp cît mediul înconjurător este relativ familiar. Va trebui să vedem cum se va derula proiectul. Surîsul copilăresc apăru din nou: Am cîteva scamatorii în mîneca hainei, domnişoară Fields. Scopul principal este să nu pierdem din vedere menirea noastră, de a-i readuce pe copii în mijlocul oamenilor normali. La şcoala din New York punem un accent mai mare pe cititul de pe buze, decît pe gestică, deoarece atunci cînd vor ieşi în lume, va fi nevoie să dispună de capacitatea de a înţelege ce se petrece în jurul lor, în condiţiile în care în ultimii ani se constată tot mai mult că foarte puţini dintre oamenii normali cunosc ceva despre limbajul semnelor. Nu vrem ca aceşti copii să fie

Scanned by CamScanner

condamnaţi să trăiască numai printre cei ca ei.

Era ceva la care Daphne se gîndise deseori, iar acum îl privea uşurată. Cu cît îl va învăţa pe Andrew mai repede deprinderile de care avea nevoie, cu atît el avea să revină mai repede la ea.

– Îmi place cum gîndiţi, domnule Dane. De aceea mi-a plăcut cartea dumneavoastră atît de mult. Are sens în condiţiile actuale ale realităţii, nu este presărată de vise trăsnite.

– Oh, zise el cu ochi strălucitori. Am şi eu trăsnăile mele. Ca de pildă înfiinţarea într-o zi a unei şcoli cu internat pentru copiii cu şi fără auz. Dar mai este mult pînă atunci.

– Poate că nu.

Rămaseră o clipă uitîndu-se unul la celălalt. Un fel de respect se ivi între ei, iar ceva încălzi privirea lui atunci cînd, parcă uitînd de prezenţa lui Helen Curtis, el îşi plecă ochii spre ea.

O văzuse pe Daphne cu două zile în urmă în *The Conroy Show,* din Chicago şi atunci i se explicaseră o serie de lucruri despre ea, pe care el le simţise, dar nu le ştiuse. Informaţia pe care o primise prin intermediul emisiunii i se păruse ca o violare şi nu voia să recunoască în faţa ei că o vizionase. Ea însă văzu totul în ochii lui atunci cînd el ezită, şi îi spuse sincer:

– M-aţi văzut în *The Conroy Show,* din seara trecută, domnule Dane? Vocea ei era calmă şi tristă, ochii larg deschişi, iar el înclină aprobator din cap.

– Da, v-am văzut. Mi s-a părut că v-aţi descurcat foarte bine.

Ea oftă şi scutură din cap.

– A fost ca un coşmar.

– Nu aveau dreptul să facă aşa ceva.

– Dar au făcut. Acesta este motivul pentru care nu am

Scanned by CamScanner

să mai particip niciodată la aşa ceva. De altfel acest lucru i l-am spus şi doamnei Curtis aseară.

– Dar nu toţi sînt aşa!

– Majoritatea sînt. Nu vor să audă despre activitatea ta scriitoricească. Vor să se infiltreze în intimitatea ta, în inima şi-n sufletul tău. Şi dacă se pot alege din afacere cu ceva murdar, este minunat.

– Dar nu a fost nimic murdar. A fost durere, viaţă şi suferinţă. Glasul lui era ca o îmbrăţişare caldă în aerul răcoros. Ştiţi, citind cărţile dumneavoastră, se poate afla mai mult decît au încercat ei să vă facă să spuneţi. Asta încerc să vă explic. Am descoperit multe în legătură cu dumneavoastră citindu-vă cărţile, dar mai mult decît atît, am descoperit ceva despre mine. Nu am cunoscut genul de pierderi pe care le-aţi avut dumneavoastră, – se minuna în sinea lui gîndindu-se la modul în care ea reuşise să supravieţuiască situaţiei şi să-şi ţină firea – dar toţi suferim pierderile noastre, pierderi care au importanţă pentru noi, care ni se par cele mai mari tragedii de pe pămînt. Am citit prima dumneavoastră carte în urmă cu cîţiva ani, cînd am divorţat şi a avut o influenţă deosebită asupra mea. M-a ajutat să trec prin acele clipe. El se simţi brusc stînjenit. Am citit-o de două ori, după care i-am trimis şi soţiei mele un exemplar.

Cuvintele lui o impresionară profund. Era extraordinar să ştie că scrierile ei însemnau atît de mult pentru unii oameni. În acel moment Andrew ajunse lîngă ei. Ea îşi coborî fericită privirea spre el, după care mutîndu-şi-o spre Matthew Dane începu să gesticuleze.

– Domnule Dane, vreau să ţi-l prezint pe fiul meu. Andrew, dînsul este domnul Dane.

Matthew Dane gesticulă spre el, dar în acelaşi timp vorbi pe un ton normal, mişcîndu-şi buzele clar şi scoţînd sunete normale.

Scanned by CamScanner

– Mă bucur să te cunosc, Andrew. Îmi place şcoala voastră.

– Sînteţi un prieten de-al mamei? Andrew îi gesticula cu o curiozitate vădită, iar Matthew zîmbi şi se uită repede la ea.

– Sper că voi fi. Am venit aici în fiecare weekend.

Andrew îl privi amuzat.

– Sînteţi prea bătrîn ca să urmaţi şcoala noastră.

– Ştiu.

– Sînteţi profesor?

– Sînt director, ca şi doamna Curtis, dar la o şcoală din New York.

Andrew încuviinţă înclinîndu-şi capul, considerînd că pentru moment aflase destul şi îşi îndreptă atenţia spre mama lui, cuprinzînd-o în braţe, în timp ce părul lui blond flutura în vînt.

– Mami, vei lua prînzul cu noi?

– Mi-ar face plăcere.

Daphne îşi luă rămas bun de la Matthew şi de la doamna Curtis şi îl urmă înăuntru pe Andrew, care mergea în pas sălat şi care le făcea semne prietenilor lui. Dar gîndurile ei erau pline de imaginea noului director. Era un bărbat interesant. Îl revăzu mai tîrziu pe hol, avînd în braţe un vraf de hîrtii. După spusele doamnei Curtis, el analiza copiii şi citea tot ce-i cădea în mînă, orice scrisoare, orice dosar, orice raport sau jurnal. Era foarte meticulos în munca lui.

– Aţi petrecut o zi frumoasă cu Andrew? Ochii căprui erau foarte curioşi şi blînzi.

– Da. Se pare că aveţi o groază de teme de făcut.

Daphne zîmbi, iar el aprobă din cap.

– Am multe de învăţat despre această şcoală.

Se aflau încă în hol, iar glasul ei era cald.

– Cred că noi avem multe de învăţat de la dumnea-

Scanned by CamScanner

voastră. Ea era curioasă în privinţa accentului pe care el îl punea pe cititul de pe buze şi observă că în paralel cu limbajul semnelor el le vorbea copiilor, tratîndu-i de parcă ar fi avut auz normal. Cum de aţi ajuns în meseria asta, domnule Dane?

– Sora mea geamănă s-a născut surdă. Întotdeauna am fost deosebit de apropiat de ea. Lucrul cel mai curios a fost că între noi am inventat un limbaj propriu. Era un limbaj trăsnit de semne care a mers. Dar părinţii mei au internat-o într-o şcoală – pe măsură ce vorbea tristeţea îl învăluia – care nu era ca aceasta. Ci în felul acelora care existau acum treizeci de ani, pe care nu le mai părăseai pentru tot restul vieţii. Ea niciodată nu a dobîndit deprinderile de care avea nevoie, n-au învăţat-o nimic care să o ajute să revină în lumea cu auz normal. El făcu o pauză, iar Daphne se temu să întrebe ce se întîmplase cu ea. O privi apoi cu un zîmbet larg, copilăresc: Aşa am ajuns în meseria asta. Mulţumită surorii mele. Cînd am absolvit colegiul am convins-o să fugă de la şcoală. Timp de un an am trăit în Mexic cu banii pe care îi economisisem lucrînd verile pe şantiere. După ce am învăţat-o cum să vorbească, cum să citească de pe buze, ne-am întors şi le-am povestit părinţilor. Pe atunci era majoră şi din punct de vedere legal putea să facă tot ce voia. Ei au încercat să o declare iresponsabilă, o dată chiar au încercat să mă dea pe mîna poliţiei... au fost momente groaznice, dar ea a reuşit.

În sfîrşit ea îndrăzni să întrebe.

– Unde se află acum?

Zîmbetul lui se lărgi şi mai mult.

– Predă la şcoala din New York. Va prelua direcţiunea în locul meu anul acesta, cît voi fi plecat. Este căsătorită şi are doi copii, cu auz normal, bineînţeles. Soţul ei este medic, iar acum părinţii noştri susţin că mereu au ştiut că

Scanned by CamScanner

ea va reuşi. Este o fată extraordinară, o să vă placă.

– Sînt convinsă.

– Adoră cărţile dumneavoastră. Abia aştept să-i spun că v-am cunoscut.

Daphne roşi, părîndu-i-se o prostie ca o femeie care realizase atîta să se lase impresionată de ficţiunile ei lipsite de importanţă. Acest lucru o făcea pe Daphne să se simtă foarte mică.

– Şi mie mi-ar face plăcere să o cunosc.

– O veţi cunoaşte. Va veni aici, iar doamna Curtis spune că dumneavoastră veniţi foarte des aici.

Daphne păru dintr-odată preocupată, iar el o studie cu privirea.

– Vin... veneam...

Ea oftă încet, iar el arătă spre două scaune aflate într-un colţ.

– Vreţi să ne aşezăm, domnişoară Fields? Stăteau în hol de aproape o jumătate de oră, iar după ce Daphne înclină aprobator din cap, se îndreptară spre cele două scaune.

– Vă rog, spuneţi-mi Daphne.

– Am să vă spun, dacă o să-mi ziceţi Matt.

Ea zîmbi şi amîndoi se aşezară.

– Simt că ai o problemă. Pot să te ajut într-un fel?

– Nu ştiu. Am vorbit cu doamna Curtis aseară.

– Are legătură cu Andrew?

Ea încuviinţă din cap.

– Da. Tocmai am primit o ofertă să fac un film la Hollywood. Aceasta ar însemna să mă mut acolo pentru un an de zile.

– Şi-l iei şi pe el cu tine?

Brusc pe chipul lui se aşternu dezamăgirea, însă ea scutură negativ din cap.

– Nu, cred cu adevărat că trebuie să-l las aici. Dar

Scanned by CamScanner

tocmai asta este problema. Abia mă va mai vedea... nu ştiu dacă va putea să suporte sau, ca să fiu mai sinceră, nu ştiu dacă eu voi suporta... Îşi ridică privirea spre el, ochii ei mari, albaştri, căutîndu-i pe cei căprui ai lui. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

– Într-adevăr este o problemă grea. Pentru tine, nu atît pentru Andrew. El se va acomoda. Cu un glas blînd, continuă: Îl voi ajuta eu. Toţi îl vom ajuta. O vreme va fi probabil supărat, dar va înţelege. În plus am de gînd să-i ţin pe toţi foarte ocupaţi în acest an. Vreau să organizez cu ei multe excursii, vreau să-i ţin în mijlocul lumii cît de mult posibil. Sînt puţin cam izolaţi aici. Ea încuviinţă înclinîndu-şi capul. Avea dreptate. Dar ce ai spune dacă el ar veni să te viziteze în timpul vacanţelor?

– Crezi că ar putea?

– Cu o pregătire corespunzătoare. Ştii, de fapt aceasta este viaţa pe care vrei să o ducă. Vrei să fie capabil să se urce în avioane, să meargă în diferite locuri, să fie independent, să vadă cît mai mult din lume.

Ea aprobă uşor din cap.

– Dar este atît de mic.

– Daphne, are şapte ani. Dacă ar fi fost un copil fără deficienţe auditive, nu ai fi ezitat să-l urci în avion, nu-i aşa? De ce să-l tratezi altfel? Este un băieţel foarte inteligent. Ascultîndu-l, uşurarea începu să o învăluie, zidurile pe care le construise mintal în jurul lui Andrew începură să se năruie încet-încet. În afară de acest lucru, este important pentru el ca tu să fii fericită, să vadă că duci o viaţă plină. Nu poţi să te agăţi de el la infinit. Nu exista reproş în glasul lui, ci numai blîndeţe şi înţelegere: În orice clipă nu te vei afla la distanţă mai mare de şapte, opt ore. Dacă vom avea vreo problemă, te vom suna, iar tu vei sări în primul avion spre Boston. Eu voi veni să te iau de la aeroport şi în două ore ai fi aici. Dacă priveşti în felul

Scanned by CamScanner

acesta, este la fel de departe ca şi New York-ul.

Avea o manieră extraordinară de a rezolva problemele, de a găsi soluţii, de a face totul să pară foarte simplu. Înţelegea acum mai uşor cum reuşise să îşi scoată sora din şcoală şi să fugă cu ea în Mexic. Ea zîmbi imaginîndu-şi totul.

– Faci să pară atît de uşor!

– Poate să şi fie. Pentru tine şi Andrew, dacă vei încerca. Ceea ce trebuie să stea la baza deciziei tale este ceea ce vrei tu să faci. Într-o zi el va trebui să hotărască pentru el. Decizii independente, decizii care să-l facă liber şi puternic, care să-l facă să opteze pentru el, nu pentru tine. Învaţă-l asta de mic. *Tu* vrei să faci un film? *Tu* vrei să mergi la Hollywood pentru un an? Astea sînt problemele. Nu Andrew. Nu vrei să renunţi la o parte importantă din viaţa ta pentru el. Astfel de ocazii nu sînt prea dese, sau poate pentru tine sînt. Dar dacă sînt importante pentru tine, atunci acceptă-le. Spune-i, lasă-i timp să se acomodeze cu ideea. Eu am să te ajut. Iar ea ştia că o va ajuta.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

– Gîndeşte-te şi vom continua discuţia mîine. Mai mult ca sigur, va trebui să te pregăteşti să suporţi o mică supărare din partea lui Andrew. Dar acest lucru s-ar întîmpla cu orice copil de vîrsta lui căruia i-ai spune că pleci departe. Ştii că supărarea şi reacţiile sînt normale. Să fii părinte nu este întotdeauna uşor. El zîmbi din nou spre ea: Am văzut prin ce a trecut sora mea. Ea are gemene. Acum fetele ei au paisprezece ani. Iar dacă crezi că un băiat de şapte ani este aspru încearcă să-ţi imaginezi ce înseamnă nişte copii de două ori mai mari ca vîrstă şi pe deasupra fete. El îşi roti ochii. N-aş fi supravieţuit niciodată.

– Nu ai copii?

– Nu. Părea trist. Exceptîndu-i pe cei o sută patruzeci şi

Scanned by CamScanner

şase de la şcoala din New York, alături de care trăiesc împreună cu Martha, sora mea. Soţia mea nu şi-a dorit niciodată cu adevărat copii. Era o persoană care nu auzea – Daphne încuviinţă din cap, obişnuită cu termenul care pentru altcineva ar fi putut să fie nefamiliar – şi era foarte diferită de sora mea. Îi era groază ca nu cumva copiii ei să se nască surzi. Avea destule complexe determinate de imposibilitatea ei de a auzi. În final, – pe chipul lui se aşternu regretul – acestea ne-au dus acolo unde ne-au dus. Era manechin la New York şi o fată extraordinar de inteligentă. O vreme i-am fost meditator, aşa am cunoscut-o. Părinţii ei mereu au tratat-o ca pe o păpuşă de porţelan, iar neşansa ei a fost că atunci cînd a crescut nu a avut un frate nebun ca mine. S-a retras în surzenia ei. Este un exemplu perfect al motivului pentru care nu trebuie să-l tratezi pe Andrew altfel decît pe oricare alt copil. Nu face asta cu el, Daphne. Dacă vei face asta, îl vei lipsi de tot ceea ce va avea importanţă pentru el.

Rămaseră tăcuţi un moment, fiecare cu propriile lui gînduri. În ultima oră îi dăduse multe teme de meditaţie. El îi destăinuise o parte importantă din viaţa lui, iar ea ştia că dobîndise un prieten.

– Cred că ai dreptate, Matt. Dar mă îngrozeşte al naibii de tare să-l părăsesc.

– Multe lucruri în viaţă sînt înspăimîntătoare. În general toate problemele pozitive sînt grele. Gîndeşte-te la toate lucrurile bune pe care le-ai făcut în viaţă. Cîte din ele au fost uşoare? Probabil nici unele, dar pun pariu că toate au meritat efortul. Şi îmi închipui că a face un film este un pas important în cariera ta. Apropo, care este cartea care va fi ecranizată?

– *Apaşul.* Ea îi surîse, mîndră de ea şi fără să-i fie ruşine că-l lasă pe el să observe acest lucru.

– Este cartea mea preferată.

Scanned by CamScanner

– Și a mea.

Luîndu-și teancul de hîrtii, el se ridică.

– Rămîi la masă?

Ea încuviință din cap.

– Am să vin să luăm cafeaua împreună. Între timp voi mînca un sandviș în camera mea, pentru a putea să-mi fac tema.

Ea se gîndi din nou la spusele lui. Lucrurile bune din viață nu erau ușoare. Nu fuseseră pentru nici unul din ei.

– Ne vedem mai tîrziu, Matt. Se despărțiră la capul scărilor, dar ea continuă o clipă să-l urmărească. Simțind acest lucru, el se uita în jos spre ea, surprinzîndu-i privirea. Și mulțumesc.

– Oricînd, Daphne, întotdeauna vei obține de la mine adevărul despre ceea ce gîndesc și ce simt. Să nu uiți acest lucru cînd vei fi în California. Am să-ți spun eu cum îi este și dacă va avea nevoie de tine am să-ți comunic. Vei putea veni sau am să-l urc eu în primul avion.

Ea înclină aprobator din cap, iar el îi făcu un semn cu mîna și dispăru pe culoarul de la etaj. I se păru ciudat că el intuise ceea ce avea ea de gînd să facă. Îi citea oare gîndurile? Cum putea să-i cunoască hotărîrea pe care ea încă nu o luase? Sau era ceea ce ea deja decisese în taină, sau ceea ce de fapt își dorea? Intrînd în marea cameră de joacă pentru a-l căuta pe Andrew, nu mai era sigură de nimic. Văzîndu-l, simți cum inima i se topește. Cum să se despartă de el? Era atît de mic și îi era atît de drag.

În acea noapte însă, stînd în patul ei de la han, gîndurile îi reveniră din nou în minte. Le luă pe toate părțile, le analiză din punct de vedere al respectului, al obligativității, al dragostei pe de o parte, al fascinației, al curiozității, al ambiției, al carierei, pe de altă parte. Era o alegere grea, dar deodată telefonul sună și de la capătul celălalt se auzi

Scanned by CamScanner

Matthew. Tresări cînd îl auzi vocea şi-l întrebă imediat dacă se întîmplase cova.

– Sigur că nu. Dacă s-ar fi întîmplat ceva ar fi sunat doamna Curtis. Eu nu sînt încă oficial aici, doar ştii asta, cel puţin încă pentru cîteva săptămîni. Mă gîndeam la hotărîrea ta şi mi-a venit o idee trăsnită. Dacă la un moment dat vei fi prea aglomerată la Los Angeles şi nu vei putea să-l primeşti pe Andrew, aş putea să-l duc să stea împreună cu sora mea şi copiii ei. Va trebui desigur să ne dai o permisiune specială şi s-ar putea ca lui să-i placă. Sora mea este extraordinară, iar fetele ei sînt grozave. Cum ţi se pare ideea?

– Nu ştiu ce să-ţi răspund, Matthew. Sînt copleşită.

– Să nu fii. Anul trecut am invitat la masa de Crăciun la mine acasă, patruzeci şi trei de elevi. Martha a gătit, iar soţul ei i-a iniţiat în parc în pasele de fotbal. A fost extraordinar.

Ea ar fi vrut să-i spună că sincer credea că şi el este extraordinar, dar nu îndrăzni.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi. Ai încredere în mine în privinţa lui Andrew.

Ea tăcu o clipă, era tîrziu, iar el fusese foarte sincer cu ea. Voia şi ea să fie la fel cu el.

– Matt, îmi este greu să mă despart de el... el este tot ce am.

– Ştiu. Sau mai bine-zis bănuiam. Vocea lui era duioasă. Îi va fi bine şi la fel îţi va fi şi ţie. Îl ascultă, dar ea ştia deja acest lucru. Hotărîrea ei era acum luată.

– Cred că am să accept oferta.

– Cred că aşa ar trebui să faci. Cuvintele lui făcură situaţia ei mai uşoară, iar ei i se păru uluitor că deşi abia îl cunoscuse în acea dimineaţă ajunsese să se bazeze pe judecata lui, să aibă încredere în el. Cînd te vei întoarce la

Scanned by CamScanner

New York, am să te prezint surorii mele. Dacă vei avea timp, poate vei dori să vii la şcoală săptămîna viitoare pentru a o întîlni.

– Am să-mi fac timp.

– Grozav. Ne vedem mîine dimineaţă. Şi, felicitări.

– Pentru ce?

– Pentru greaua decizie pe care ai luat-o. În plus, mai am un motiv egoist în toată povestea asta. Vreau să-mi văd cartea preferată ecranizată.

Ea rîse şi după ce-şi luară la revedere închise telefonul. În acea noapte reuşi în sfîrşit să adoarmă liniştită.

Scanned by CamScanner

Capitolul 18

– Ştiu că ţi se pare o perioadă lungă, iubitule, dar vei putea să vii să mă vezi în vacanţe şi ne vom distra minunat în California. Îţi promit că voi veni... Ea îi gesticula disperată, dar Andrew refuza să o privească. Ochii lui erau scăldaţi de lacrimi. Andrew... dragule... te rog.... Se aflau în grădină, iar ea lupta din răsputeri să-l strîngă la piept şi să-şi stăpînească lacrimile care îi împăienjeniseră ochii. Andrew stătea cu spatele la ea, umerii mici i se curbaseră şi îi tremurau, capul îi era aplecat, iar cînd Daphne încercă să-l întoarcă încet cu faţa spre ea, el scoase nişte sunete bolborosite care îi zdrobiră inima. Oh, Andrew... iubitule... îmi pare atît de rău.

Oh, Doamne, nu putea să facă asta. Nu putea, nu lui. „Se va acomoda", îi spuseseră ei. Isuse, era ca şi cum s-ar fi obişnuit cu o dublă amputare, şi de ce să-l oblige la aşa ceva? Numai pentru că ea voia să facă un film? Se aşeză lîngă el şi se simţi crudă şi egoistă, urîndu-se pentru decizia pe care o luase şi pentru efectul pe care aceasta îl avea asupra lui. Nu putea să-i facă asta copilului ei. Avea prea mult nevoie de ea. În definitiv... încercă să-l

Scanned by CamScanner

îmbrăţişeze, dar el nu o lăsă şi în timp ce rămase acolo privind disperată spre el, Matthew Dane îşi făcu apariţia. Acesta îi urmări o clipă, fără să scoată un cuvînt şi după ce observă expresia de pe chipul lui Andrew, ştiu imediat că ea îi spusese. Se îndreptă încet spre ei şi o privi pe Daphne cu un zîmbet cald.

– În scurt timp îşi va reveni, Daphne. Nu uita ce ţi-am spus. La fel ar fi reacţionat orice copil, chiar şi cel care nu ar fi avut deficienţe de auz.

– Dar el nu este un copil care să audă. Ochii ei îl săgetară, iar vocea îi devenise tăioasă. El este aparte.

Ar fi vrut să mai adauge „pentru numele lui Dumnezeu", dar se abţinu. Simţea că el se înşelase asupra situaţiei, că o sfătuise greşit în legătură cu fiul ei, iar ea îl ascultase. Greşise chiar şi numai pentru faptul că luase în considerare o eventuală posibilitate de a pleca în Vest pentru un an. Matthew însă nici măcar acum nu părea să renunţe la opinia sa.

– Sigur că este aparte, toţi copiii sînt. Aparte este cuvîntul potrivit, dar nu deosebit. Ceea ce de fapt voiai să spui era că este deosebit. Nu trebuie să-i alimentezi handicapul, Daphne. Asta nu-l va ajuta. Orice copil de şapte ani ar fi supărat dacă mama lui ar trebui să plece departe. Este normal. Alţi părinţi au situaţii cărora copiii trebuie să li se conformeze, fraţi vitregi, divorţuri, decese, mutări, probleme financiare. Nu vei putea să creezi veşnic o lume perfectă pentru el. Îţi va fi imposibil să trăieşti aşa, iar în final nu vei ajunge decît să-l răneşti. În plus, crezi că tu vei rezista unui asemenea stil de viaţă? Ai vrea?

Voia să ţipe la el, el nu înţelegea nimic şi cu atît mai puţin responsabilităţile ei faţă de acest copil. El îi urmări privirea, îi citi gîndurile şi zîmbi.

– Este în regulă, urăşte-mă. Dar să ştii că am dreptate. Aşteaptă o clipă şi ai să vezi că el îşi va reveni.

Scanned by CamScanner

Amîndoi observară că Andrew îi privise, le citise totul de pe buze, iar Daphne, cu tristeţe în ochi, se întoarse spre fiul ei. De astă dată ea vorbi cu el, gesticulîndu-i în acelaşi timp.

– Nici eu nu sînt fericită că trebuie să plec, iubitule. Dar cred că este important pentru mine să fac asta. Vreau să merg la Hollywood să fac un film după una din cărţile mele.

– De ce? gesticulă el.

– Deoarece va fi palpitant şi va ajuta muncii mele. Cum să explice unui copil de şapte ani ţelurile unei cariere? Îţi promit că vei putea veni să mă vezi, iar eu mă voi întoarce aici. Nu am să te mai văd în fiecare săptămînă, dar nu va dura o veşnicie. Vocea ei se stinse, iar în ochii lui scînteie o fărîmă de interes.

– Aş putea să vin acolo cu avionul?

Ea încuviinţă.

– Da. Cu unul mare.

Acest lucru păru să-i trezească o curiozitate şi mai mare. Privind în jos, el lovi pămîntul. Cînd îşi ridică din nou pleoapele, Daphne nu era sigură de gîndurile care treceau prin mintea lui, dar părea mai puţin pustiit decît mai devreme.

– O să mergem şi în Disneyland?

– Da. Dahne zîmbi. Am putea să facem şi alte lucruri. Cînd vei veni să mă vizitezi, vom putea merge să vezi cum se face un film. Apoi îngenunche lîngă el şi după ce îl strînse în braţe se trase puţin în spate pentru ca el să-i poate citi de pe buze. Oh, Andrew, îmi vei lipsi atît de mult. Te iubesc din toată inima şi de îndată ce voi termina treaba în California am să mă întorc şi am să stau aici. Îţi promit. Domnul Dane spune că te va lua la New York în vizită la sora lui şi la copiii acesteia... poate dacă amîndoi vom fi foarte ocupaţi şi vom învăţa cît mai mult, timpul va

Scanned by CamScanner

trece foarte repede.

Voia să treacă, voia să se termine chiar acum. În adîncul inimii ei nu voia să se despartă de el, dar ştia că trebuia. Pentru ea. Era pentru prima dată, după mulţi ani, cînd făcea ceva ce ştia că îşi dorea foarte tare, deşi nu era uşor. Deodată îi veniră în minte cuvintele lui Matt, din seara de dinainte. Lucrurile bune din viaţă nu erau uşoare, nici pentru ea, nici pentru Andrew. Ceva de pe chipul lui Andrew îi spunea însă că, deşi el nu era de acord cu plecarea ei, totuşi avea să-i fie bine.

– Andrew... ştii cît de mult te iubesc? Ea îl privi, întrebîndu-se dacă îşi mai aducea aminte jocul pe care îl practicau atît de des cînd el era mai mic.

– Cît de mult? El îi gesticulă întrebarea, iar în ochii ei străluciră lacrimile. Îşi amintise.

– Atît de mult. Ea îşi deschise larg braţele, după care îl încercui cu ele şi îi şopti în păr: Cît toată viaţa mea.

Matthew îi lăsă îmbrăţişaţi. Petrecură o oră împreună, discutînd despre lucruri importante pentru Andrew, despre călătoria ei, despre ziua cînd ea va veni din nou să-l vadă. Daphne îi spuse că va pleca abia peste o lună şi că pînă atunci avea să-l viziteze mai des. Începură apoi să vorbească despre cum va fi atunci cînd va veni el în California, despre lucrurile pe care le vor face împreună şi despre cum va fi totul atunci.

– Îmi vei scrie? Ochii lui se întoarseră trişti spre ea, iar inima ei suferi din nou. Era încă atît de mic, iar California i se părea a fi pe o altă planetă.

– Da. Îţi promit. Am să-ţi scriu în fiecare zi. Dar tu o să-mi scrii?

De astă dată el zîmbi răutăcios.

– Am să încerc să nu uit. O necăjea, iar inima ei se simţi mai luminoasă.

Cînd ajunse înapoi la New York în acea seară, se

Scanned by CamScanner

simţea de parcă ar fi urcat un munte. Îşi desfăcu valiza şi se învîrti de colo-colo prin apartament. În final, privind pe fereastră la luminile strălucitoare dinspre Manhattan, gîndurile ei se depărtară de Andrew. Deodată o cuprinse emoţia a ceea ce urma să facă şi pentru prima dată în trei zile realitatea acestui lucru deveni palpabilă în viaţa ei. Avea să plece în California pentru a face o ecranizare după *Apaşul!* Rămase acolo, zîmbind în sinea ei şi rîzînd... devenea realitate! Într-adevăr reuşise. „Aleluia" şopti ea încet, după care intră în dormitor, se urcă în pat şi stinse lumina.

Scanned by CamScanner

Capitolul 19

– Ei bine, draga mea, zîmbi Daphne spre Barbara, în timp ce aceasta intră pe uşă, în dimineaţa următoare. Ţine-te bine.

– Ce s-a întîmplat?

– Plecăm.

Barbara era speriată.

– Unde?

– În California, bleguţo.

– Ai acceptat, Daff? Barbara era mai mult decît înmărmurită.

– Da.

– Şi cu Andrew cum rămîne? Nu-i făcea plăcere să întrebe, dar trebuia.

– I-am spus tot în acest weekend. La început n-a fost prea bucuros, dar cred că amîndoi vom supravieţui. Îi povesti apoi despre toate cîte i le spusese doamna Curtis şi despre noul director. Andrew va veni să mă viziteze, iar eu ori de cîte ori voi putea, voi merge să-l văd. Matthew a spus că-l va aduce la New York, pentru a vizita şcoala newyorkeză şi pentru a o întîlni pe sora lui... Vocea ei se

Scanned by CamScanner

pierdu într-un hohot de rîs atunci cînd sesiză expresia dezorientată de pe chipul Barbarei: El este noul director de la *Howarth.*

– Matthew? Ce prietenos! Ochii Barbarei erau ironici. Simt oare prezenţa unui bărbat atractiv?

– Foarte atractiv, ca prieten şi ca nimic altceva, domnişoară Jarvis. Te asigur de acest lucru.

– Rahat. Pur şi simplu l-ai prezentat ca pe un Dumnezeu, iar el vine şi-l aduce aici pe Andrew pentru a o cunoaşte pe sora lui? Drace, pe mine nici măcar nu m-ai lăsat să văd copilul şi ai încredere într-un străin? Înseamnă că tipul este grozav, Daff, căci altfel nu i-ai fi permis aşa ceva.

– Ai dreptate, este grozav şi este cea mai deşteaptă fiinţă pe care am cunoscut-o în domeniul deficienţelor de auz, dar asta nu înseamnă că mă interesează ca bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Ea încă rîdea.

– De ce? Este urît?

– Nu. Ea chicotea. Vorbind sincer, este chiar chipeş. Dar nu asta este problema. Hai să vorbim despre noi.

– Despre noi? Barbara părea din nou dezorientată. Totul era anapoda în dimineaţa asta.

– Vreau ca tu să vii cu mine.

– Glumeşti? Stătea jos cu un vraf de scrisori de la admiratori în braţe. Ce să caut eu acolo?

– Să-mi conduci viaţa, aşa cum faci aici. Daphne zîmbi.

– Asta fac eu? Barbara îi întoarse surîsul: Îţi conduc viaţa? Mi-am închipuit eu că trebuie să fiu bună la cu totul altceva decît să răspund la scrisorile admiratorilor.

– Ştii bine că eşti. Ştia că era nepreţuită pentru Daphne şi acest lucru însemna mult pentru ea. Mai ştia că Daphne fusese cea care o ajutase să se elibereze de viaţa ei din trecut. Ia spune, vrei să mergi cu mine?

– Cînd să încep cu împachetatul? Mîine ar fi bine?

Scanned by CamScanner

Radia, iar Daphne rîse.

– Cred că mai poţi aştepta cîteva săptămîni. Mai întîi va trebui să ne organizăm aici. Vreau să mergi în după-amiaza asta cu mine la biroul lui Iris McCarthy pentru a auzi despre ce este vorba. Mă gîndesc să plecăm luna viitoare. Vom avea astfel timp suficient pentru a împacheta totul.

– Ce vei face cu apartamentul?

– Îl voi păstra. Am să-l folosesc atunci cînd am să vin să-l vizitez pe Andrew, şi cum cei de la *Comstock* îmi plătesc chiria acolo, nu voi avea cheltuieli suplimentare. În plus, nu vreau ca un străin să doarmă în patul meu. Făcu o grimasă, iar Barbara zîmbi spre ea trist.

– Ascultă, din cînd în cînd, nu cred că ar fi atît de rău... Cele două femei schimbară un surîs.

În acea după-amiază, merseră împreună la impresara lui Daphne, după care Daphne o invită la prînz pe Barbara la *Plaza*, unde toastară pentru Coasta de Vest şi pentru *Comstock*. Totul începea să devină palpitant, iar la patru şi jumătate cînd plecară de la biroul lui Iris McCarthy, Daphne abia aştepta să se apuce de lucru. În taxiul care le ducea înapoi acasă, Daphne o privi pe Barbara încruntîndu-se îngrijorată.

– Chiar crezi că am să mă descurc, Barb? Vreau să spun că nu am nici cea mai vagă idee despre cum se scrie un film.

– O să vezi tu. Nu poate să difere foarte mult de o carte. Învaţă după ureche, o să-ţi spună ei ce vor.

– Sper. Simţi un tremur nervos în stomac atunci cînd Barbara o bătu uşor cu palma.

– Vei reuşi. O să fie extraordinar.

– Sper. Chiar dacă avea sau nu să fie extraordinar, ştia că trebuia să încerce.

Îl vizită din nou pe Andrew în weekend-ul următor.

Scanned by CamScanner

Părea perfect acomodat cu ideea plecării ei. Nu se plînse pe această temă decît o dată şi atunci numai pe jumătate. Restul timpului discutară despre Disneyland, despre filmul ei. Îi părea liniştit şi fericit şi se minună cît de repede se împăcase cu toate. Copiii sînt de-a dreptul uluitori, decise ea. Îi povesti totul lui Matthew atunci cînd se reîntîlniră la cina de sîmbătă, în sala de mese de la *Howarth.*

– Ai să mă baţi dacă am să-ţi spun că am avut dreptate, Daphne? El îi zîmbi, iar ea surîse. În săptămîna aceasta ea arăta relaxată, fericită şi mai tînără. Purta părul blond pe spate şi era îmbrăcată în blugi albaştri şi o cămaşă gen cowboy, portocalie.

– S-ar putea, aşa că fii atent.

– Mă sperii de moarte. Între ei era un dialog zeflemist. El îi povesti despre ceea ce se întîmplase la şcoala din New York în acea săptămînă, iar ea îi spuse despre primele planuri legate de film. Discutînd, cina trecu în zbor, iar după masă doamna Curtis, scuzîndu-se că avea de lucru, îi lăsă singuri. Pentru prima dată Matthew nu era ocupat.

După ce copiii se duseră la culcare, el îşi întinse picioarele în faţa focului, rămînînd împreună în acel confortabil living al şcolii. Ea nu voia să se întoarcă la han, era încă devreme. În plus, el era o companie plăcută, iar ei îi plăcea.

Era o persoană cu care îi făcea plăcere să vorbească, iar ea simţea că aveau multe în comun. Pe Andrew şi interesul pentru cărţile ei.

– Nu ştiu cum reuşeşti să scrii cărţile aşa cum vrei, Daphne. Sincer nu înţeleg cum reuşeşti. Gîndurile lui se îndreptau spre *Apaşul,* iar ea îl privi amuzată.

– Cum poţi să spui asta? Şi tu ai scris trei cărţi.

– Dar toate reale, despre un subiect pe care îl mănînc, cu care mă culc, pe care îl respir. Nu este nimic extra-

Scanned by CamScanner

ordinar. Zîmbi spre ea din locul în care se afla.

– Este mult mai greu decît ceea ce fac eu. Trebuie să fii exact, iar prin aceste cărţi tu ajuţi mult mai mulţi oameni, Matthew. Ale mele sînt poveşti credibile, născute din imaginaţie şi nu fac altceva decît să-i amuze pe oameni. Era întotdeauna modestă în privinţa muncii ei, iar el admira acest lucru. Discutînd cu ea nu ţi-ai fi dat seama că se numără printre scriitorii celebri ai naţiunii. Era deşteaptă, inteligentă, avea simţul umorului, dar nu era orgolioasă.

– Te înşeli în privinţa cărţilor tale, Daphne, fac mai mult decît să amuze. Ţi-am spus că una dintre ele m-a ajutat enorm. De altfel din toate am învăţat cîte ceva – o clipă el păru gînditor – despre oameni... despre relaţiile dintre ei... despre femei. Se uită spre ea cu atenţie. De unde cunoşti atîtea lucruri cînd duci o viaţă atît de retrasă?

– Ce te face să crezi asta... că duc o viaţă retrasă, vreau să spun?

Întrebarea o amuza.

– Tu mi-ai spus săptămîna trecută.

– Da? Ea ridică din umeri şi zîmbi răutăcios. Vorbesc prea mult. Bănuiesc că nu mai am timp pentru nimic altceva. Trag la jug ca un bou toată săptămîna, iar apoi urmează Andrew...

O clipă pe chipul lui Matthew se citi dezaprobarea, dar apoi faţa i se îmblînzi în lumina focului.

– Nu-l folosi pe el ca scuză.

Îl privi sincer.

– De regulă, nu-l folosesc. Apoi ea zîmbi. Numai cînd cineva mă încolţeşte, aşa cum ai făcut tu.

– Îmi pare rău. N-am vrut să fac asta.

– Ba da. Dar tu cum stai? Viaţa ta este plină?

– Uneori. N-am nici o obligaţie. După soţia mea, un timp mi-a fost teamă să mă mai implic în ceva.

– Iar acum?

Scanned by CamScanner

Era o manieră curioasă de a-l chestiona în felul acesta, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Firea lui însă era caldă şi deschisă şi era foarte uşor să discuţi cu el. Ea avea senzaţia că-l cunoştea de ani de zile, avea senzaţia că se aflau izolaţi pe o insulă, iar restul lumii nu conta. Stăteau acolo lîngă foc, singuri, alinîndu-se unul cu compania celuilalt, fiecare curios să cunoască motivele care îl întăriseră pe celălalt.

– Nu ştiu... Nu prea am timp pentru legături serioase. Se petrec multe lucruri în viaţa mea profesională. Îi zîmbi din nou. Şi nici nu cred că aş găsi femeia care să trăiască alături de mine aici, un an de zile.

– Nu poţi şti niciodată. Poate că doamna Obermeier se hotărăşte să-şi părăsească soţul.

Amîndoi pufniră în rîs materializînd ideea, iar Matthew o privi o clipă cu mai multă seriozitate. Auzise de la Helen Curtis de povestea cu John Fowler, dar nu ştia sigur dacă putea să abordeze subiectul cu ea sau era considerat tabu.

– Nu simţi niciodată nevoia să mai faci o încercare, Daphne? Bănuia că era foarte singură şi totuşi nu exista nici un motiv ca ea să se arunce în braţele vreunui bărbat, mai ales într-ale lui. Ea avea o fire plăcută şi liniştită, care îi amintea de sora lui, iar căldura ei îi era în sînge. Exista însă un rost al ei, pe care ea îl uitase şi de care nu voia să-şi mai amintească, şi anume faptul că era femeie. Era clar că suferise foarte mult.

Surprinzînd-o uitîndu-se spre el în lumina tăciunilor, el citi în ochii ei o tristeţe nemărginită şi poveştile pe care ştia că nu le va auzi niciodată.

– Nu, nu vreau să mai încerc o dată, Matt. Am avut tot ce mi-am dorit. De două ori chiar. Daphne rămase surprinsă de uşurinţa cu care îşi rostise secretul. Ar fi incorect din partea mea să pretind mai mult... ar fi o prostie... o

Scanned by CamScanner

lăcomie... o nebunie. Am crezut că niciodată nu voi trăi ceea ce am trăit alături de soţul meu şi totuşi am găsit pe altcineva. Era foarte diferit, foarte special. Am cunoscut în viaţa mea doi bărbaţi extraordinari. Nu aş putea să cer mai mult.

Era pe punctul de a-i vorbi despre Fowler.

– Şi deci renunţi? Şi cu următorii cincizeci, şaizeci de ani cum rămîne?

Ideea singurătăţii ei îl întrista. Merita mai mult decît atît... mult ai mult... merita pe cineva minunat, care să o iubească. Era mult prea bună şi puternică şi tînără şi înţeleaptă pentru a-şi petrece toată viaţa singură. Ea însă zîmbi filosofic spre el.

– Nu mă deranjează să fiu ocupată. Iar într-una din zilele acestea Andrew va veni acasă...

– Îl foloseşti din nou ca pe o scuză. De data asta tonul lui fusese blînd şi mai puţin dezaprobator. Pe măsură ce va creşte va fi grozav şi va deveni total independent. Aşa că nu conta să-ţi bazezi viaţa pe el.

– Nu fac asta, dar trebuie să recunosc că mă gîndesc destul de mult la întoarcerea lui acasă.

Matthew zîmbi spre ea în lumina palidă.

– Va fi o zi frumoasă pentru amîndoi, Daphne, şi nici nu este prea îndepărtată.

Ea oftă atunci încet.

– Aş vrea să ştiu acest lucru sigur. Uneori pare să nu se mai sfîrşească.

Ochii lui se umplură de amintiri îndepărtate, atunci cînd gîndurile îi zburară cu ani în urmă, la zilele pe care le petrecuse singur, fără sora lui.

– Aşa simţeam şi eu în legătură cu Martha. A stat departe cincisprezece ani şi nu într-un loc ca *Howarth.* A fost îngrozitor pentru ea. Slavă Cerului că nu mai există astfel de locuri acum. Daphne încuviinţă încet şi puţin mai

Scanned by CamScanner

tîrziu, hotărînd că era timpul să plece, se ridică în picioare.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Privirea lui era caldă şi conducînd-o la uşă el rosti ceva care îi făcu pe amîndoi să tresară. Nu voise să-i spună, dar nu reuşi să se stăpînească:

– Andrew nu este singurul care îţi va simţi lipsa în acest an.

Dacă lumina din hol ar fi fost mai puternică, el ar fi putut să-i zărească roşeaţa din obraji, dar nu era, iar ea îi întinse o mînă mică şi fragilă. El i-o cuprinse în palmă şi o ţinu o clipă.

– Mulţumesc, Matthew. Sînt bucuroasă să ştiu că vei fi aici cu Andrew. Am să te sun des, ca să ştiu ce face.

El aprobă din cap, simţindu-se puţin dezamăgit. Nu avea însă nici un drept să se aştepte la mai mult. Era numai directorul şcolii la care se afla fiul ei. Nimic mai mult. Ştia cît era de singură şi ceva îi spunea că ea nu avea de gînd să schimbe această stare de lucruri. Era o femeie cu o voinţă de fier, care se ascundea după ziduri groase.

– Aşa să faci. Să suni cît de des doreşti. Voi fi aici.

Ea îi zîmbi şi plecă şoptindu-i un simplu „noapte bună".

Conducînd maşina înapoi spre han, se pomeni gîndindu-se la el. Era un bărbat drăguţ şi cei de la *Howarth* erau norocoşi să-l aibă în preajmă. Trebuia însă să recunoască, chiar şi numai pentru sine, că simţea pentru el ceva mai mult. O pasiune chinuitoare, profundă, de parcă ar fi vrut să cunoască tot ce era legat de el şi să vorbească împreună la nesfîrşit. Nu mai simţise acest lucru de cînd îl întîlnise pe John Fowler, şi mai ştia că nu-şi va îngădui să simtă acelaşi lucru din nou. Faţă de nici un alt bărbat. Două pierderi erau suficiente. Matthew Dane va fi o persoană importantă pentru ea, pentru viaţa lui Andrew şi pentru tot ceea ce o putea învăţa pentru a-l ajuta pe Andrew să revină înapoi în lumea celor care auzeau. Aces-

Scanned by CamScanner

ta era singurul lui rol în viaţa ei şi ea ştia acest lucru, indiferent cît de mult îl plăcea. Alte lucruri nu mai contau. Nu le va permite să conteze. Era de ajuns că iubise şi pierduse, nu mai avea nici un chef să iubească din nou la fel. Niciodată. Şi era atît de uşor să-ţi imaginezi dragostea cu Matthew Dane. Era un bărbat iubitor, plăcut, admirabil. Tocmai din acest motiv ea trebuia să stea cu garda ridicată. Doar pentru a fi sigură că va fi în siguranţă. Asupra lui Andrew aveau să se reverse de acum încolo toată dragostea ei, fiecare sentiment, fiecare gînd în fiecare clipă. Îşi va trăi viaţa exclusiv pentru el. Şi poate puţin şi pentru ea. Plecarea în California era prima dovadă a acestui lucru.

Scanned by CamScanner

Capitolul 20

În ultima vineri a şederii ei la New York, Daphne nu avea altceva de făcut decît să închidă uşa apartamentului. Împachetase tot. Geamantanele pentru California aşteptau în hol, totul era gata şi nu mai rămăsese decît un weekend de petrecut cu Andrew. Se va întoarce duminică noaptea, îşi va lăsa maşina la conservat în garaj, iar luni dimineaţă va zbura împreună cu Barbara spre Los Angeles. Vor sta într-o vilă a hotelului *Beverly Hills* pînă îşi vor găsi o locuinţă potrivită acolo şi în maximum o săptămînă de la aterizarea la Los Angeles va trebui să se apuce de scenariu. Conform contractului, nu avea la dispoziţie decît două luni pentru a-l scrie şi deja începuse să-i provoace insomnii.

Se gîndi la scenariu tot drumul spre New Hampshire, iar seara tîrziu cînd ajunse la han îşi făcu tot felul de însemnări. Dimineaţa următoare o petrecu cu Andrew. Ca de obicei îl însoţi la masa de prînz, rămaseră după-amiaza şi seara împreună şi abia la sfîrşitul zilei îl întîlni pe Matthew care părea la fel de chinuit ca şi ea.

– Arăţi de parcă ai fi avut o săptămînă dură. Luîndu-şi cafeaua, ea îi zîmbi, iar el, trecîndu-şi degetele prin părul

Scanned by CamScanner

des şi castaniu, gemu.

– Oh, Doamne, da, am avut. Începînd de luni am avut patru momente cruciale la şcoala din New York, iar acesta este ultimul meu weekend ca observator aici. Oficial, îmi iau postul în primire vineri. Doamna Curtis pleacă definitiv lunea viitoare şi, dacă pînă atunci nu clachez nervos, totul va fi bine.

– Bun venit în clubul nostru. Eu am două luni pentru a scrie un scenariu şi am început deja să intru în panică. Habar nu am de ceea ce trebuie să fac şi ori de cîte ori mă aşez în faţa unei foi de hîrtie mi se şterge totul din minte.

El îi zîmbi cu compasiune.

– Aşa mi se întîmpla şi mie cînd ajungeam cu cartea într-un punct mort. Apoi însă, disperarea m-a învăţat să abordez problema. Şi cu tine se va întîmpla la fel. Probabil că odată ce vei ajunge acolo totul se va aranja.

– Mai întîi va trebui să alerg după casă.

– Unde vei sta între timp?

– I-am lăsat doamnei Curtis toate numerele de telefon. Pînă îmi voi găsi locuinţă o să fiu la hotelul *Beverly Hills*.

El îşi dădu ochii peste cap încercînd să pară, fără succes însă, simpatic.

– Viaţă grea mai duci, doamnă.

– Da, nu-i aşa? Ea surîse răutăcios.

Discută cu el numai cîteva clipe în hol, înainte de a se întoarce la han. În acest weekend, premergător mutării lui definitive aici, el trebuia să vorbească cu Helen Curtis, iar Daphne era epuizată după munca lungii săptămîni.

A doua zi, ca de obicei, ea se duse la biserică cu Andrew, iar apoi se întoarse la şcoală pentru a petrece

Scanned by CamScanner

restul zilei împreună. Acum fiecare clipă cu el era prețioasă. Stătuse în brațele ei mai mult ca de obicei, dar acest lucru era de așteptat. La rîndul ei și ea simțise nevoia să fie cît mai aproape de el, să-l mîngîie, să-l țină strîns, să-i simtă părul lunecîndu-i printre degete, pentru a-și aminti senzația lui mătăsoasă, atunci cînd va fi departe, să-i dezmierde gîtul cu sărutări, să-i simtă parfumul pielii lui de copil. Tot ce era legat de el i se părea acum mai deosebit și într-un fel mai drag. Era cel mai greu weekend pentru ea și simțind acest lucru Matthew stătuse retras. Abia atunci cînd ea se pregăti de plecare, el veni din nou în preajma ei, privind cu înțelegere tacită la îmbrățișarea celor doi, vrînd parcă să li se alăture atunci cînd zări ochii ei plini de lacrimi. Știa că despărțirea lor nu va fi ușoară. Dar Andrew avea să își revină mult mai repede. Daphne va fi cea care va suferi, care își va face griji pentru copil, care se va gîndi în orice moment la el. Întrebîndu-se cum o duce, ea va fi cea care va suspina după el de la distanță.

– Ce faceți voi doi? Rostise cuvintele către ea, pe deasupra capului lui Andrew, prefăcîndu-se că nu vede lacrimile din ochii ei. Să știi, Daphne, că în cîteva ore el își va reveni, indiferent cît de tare va plînge atunci cînd vei pleca.

Ea încuviință din cap, înecată de suspine. Inspiră apoi adînc.

– Știu. Lui îi va fi bine. Dar eu voi supraviețui?

– Da. Îți promit. El îi atinse ușor brațul. Poți să suni oricînd vrei. Am să-ți dau ultimele informații și rapoarte.

– Mulțumesc.

Daphne surîse printre lacrimi și atinse ușor cu mîna capul fiului ei. Se aplecă apoi spre Andrew pentru a-i spune că sosise vremea ca el să meargă la culcare. Stătu cu el în acea seară timp îndelungat, îi vorbi despre

Scanned by CamScanner

California, despre felul cum se vor distra, despre cît de mult îi va simţi lipsa. Apoi, trist, cu un sunet ciudat şi surd pe care îl făcea ori de cîte ori era supărat, el începu să plîngă, întinse braţele spre ea şi o ţinu strîns, după care începu să gesticuleze.

– Îmi va fi atît de dor de tine.

– Şi mie. Lacrimile curgeau pe obrajii ei. Poate că era mai bine ca el să le vadă. Aşa va şti cît de mult îi va simţi ea lipsa. Dar ne vom revedea curînd.

Ea îi surîse printre lacrimi, iar în final zîmbi şi el. Daphne rămase pînă cînd el adormi, după care coborî încet scările, de parcă şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten. La capătul lor îl găsi pe Matthew care o aştepta într-un scaun.

– A adormit?

– Da. Ochii ei mari erau trişti, iar Daphne nici măcar nu încercă să zîmbească. Fără să scoată vreun cuvînt, el o urmă pînă în faţa uşii. Înainte de a-l duce pe Andrew la culcare, ea îşi luase la revedere de la doamna Curtis şi îşi încheiase şederea la han. Valiza ei se afla în maşină, aşa că nu-i mai rămăsese nimic de făcut decît să plece. De parcă ar fi simţit starea ei, Matthew o conduse la maşină şi o privi cum descuie portiera. Se întoarse atunci spre el cu nişte ochi mari, iar el îi cuprinse umerii în palme.

– Şi noi îl iubim şi vom avea mare grijă de el, îţi jur.

Mereu avuseseră, dar acum că ea avea să plece departe, era o situaţie mai deosebită. Suferea mai mult decît suferise în toţi anii, iar atunci cînd privi în ochii căprui ai lui Matthew se simţi de parcă ar fi avut o mie de ani.

– Ştiu. Asistase la atîtea pierderi în viaţa ei, se despărţise de atîţia oameni pe care îi iubise, iar acum tot ce-i mai rămăsese era acest băieţel. Nu sînt prea bună la chestiile astea. Pînă acum ar fi trebuit să fiu. Am avut o viaţă de despărţiri.

El încuviinţă din cap, totul era scris în ochii ei.

Scanned by CamScanner

– Nu este acelaşi lucru, Daphne. Acum este clipa cea mai grea. Dar nu va fi de lungă durată. Un an acum ţi se pare o veşnicie, dar nu este aşa.

Ea zîmbi. Viaţa era atît de stranie.

– Cînd mă voi întoarce, anul tău se va sfîrşi, iar tu te vei pregăti de plecare.

– Dar toţi vom fi învăţat multe. Gîndeşte-te la asta.

Plînsul o podidi din nou şi scutură din cap.

– Nu pot... nu pot decît să mă gîndesc la cum arăta atunci cînd l-am adus prima dată aici.

– Asta a fost demult, Daphne. Ea aprobă din cap. Atunci fusese începutul relaţiei ei cu John. De ce totul trebuia să se termine cu despărţiri? Matthew însă se aplecă atunci şi o sărută pe obraz.

– Drum bun. Şi dă telefon.

– Am să sun. Ea îşi ridică din nou privirea spre el şi într-o clipă de nebunie ar fi vrut să se ghemuiască în braţele lui, să simtă siguranţa pe care o cunoscuse odată, să simtă protecţia unui bărbat. Ducea dorul vremurilor cînd nu trebuia să stea singură, cînd nu trebuia să fie atît de viteză mereu. Ai grijă de tine... şi de Andrew. Se strecură în maşina ei şi se uită în sus spre el prin fereastra deschisă. Mulţumesc pentru tot, Matt. Succes!

– Voi avea nevoie. Faţa lui se lumină într-un zîmbet copilăresc. Să-mi faci un film grozav. Ştiu că asta vei face.

Zîmbind, ea porni motorul şi depărtîndu-se, făcu un semn de rămas-bun cu mîna, la care el îi răspunse la fel. După ce maşina ei dispăru în întuneric, el rămase acolo timp îndelungat.

Scanned by CamScanner

Capitolul 21

Avionul aterizează la Los Angeles, izbindu-se uşor de sol şi după ce păru că planează de-a lungul pistei, se opri şi rulă spre poartă. Barbara se uită fascinată pe fereastră, iar Daphne îi zîmbi. A călători cu ea era ca şi cum ai fi călătorit cu o fetiţă. Totul o încînta, iar tot drumul de la New York la Los Angeles fusese emoţionată. Daphne fusese mai tăcută ca de obicei şi îi scrisese deja trei cărţi poştale lui Andrew. Acum însă gîndurile ei nu se mai îndreptau spre el. Era preocupată de ideea că o viaţă nouă era pe punctul de a începe.

Au fost întîmpinate la poartă de şoferul pe care *Comstock* îl angajase, un bărbat înalt, cu aspect neîngrijit, fără vîrstă, care purta costum negru şi şapcă şi care avea o mustaţă lungă şi jalnică. Stătea ţinînd în mînă o pancartă, pe care se afla scris cu cerneală roşie numele ei „Daphne Fields".

– Ce subtil. Ea privi spre Barbara amuzată, iar tovarăşa ei surîse răutăcios.

– Acesta este Hollywood-ul, Daff. Nimic nu este subtil aici.

Scanned by CamScanner

Constatarea se dovedi a fi o profeţie, odată ce ajunseră la hotelul *Beverly Hills*. Acesta avea o tencuială roz luminoasă, era înconjurat de palmieri, iar în faţă firma îi era colorată într-un verde strălucitor. În hol totul era haotic, femei grăbite purtînd blugi strîmţi, lanţuri de aur, cămăşi de mătase, păr blond şi sandale cu tocuri înalte; bărbaţi în costume scumpe italieneşti sau în pantaloni strîmţi cu cămăşi descheiate pînă la brîu hoinăreau de colo-colo. Mireasma din hotel era o adevărată simfonie de parfumuri scumpe, băieţii de serviciu se clătinau sub greutatea imenselor aranjamente florale sau a grămezilor de bagaje *Gucci,* iar personalul hotelului chemat la datorie era strigat ca la ceremonia de decernare a premiilor *Oscar.*

– Domnişoara Fields? Desigur. Căsuţa dumneavoastră este pregătită.

Un băiat de serviciu trecu solemn căruciorul ei cu bagaje printre starlete şi viitori producători, adunaţi în jurul piscinei, iar Daphne rămase impresionată de şirul de trupuri şi de şi mai multele lanţuri de aur, dar şi de faptul că toată lumea bea vin alb şi Martini în miezul zilei. „Căsuţa" se dovedi a avea patru dormitoare, trei băi, un frigider plin cu caviar şi cu şampanie şi o vedere spre o zonă în care abundau palmierii. Găsi acolo un imens buchet de trandafiri şi o cutie cu bomboane de ciocolată din partea *Studiourilor Comstock,* iar alături de acestea se afla un bilet pe care stătea scris: „Ne vedem mîine." Brusc se întoarse spre Barbara cu o privire îngrozită.

– Nu pot să fac acest lucru.

Vocea ei era încordată. Băiatul de serviciu plecase, iar ele se aflau în imensul living bombastic al vilei lor. Ochii lui Daphne se măriseră cum Barbara nu îi văzuse niciodată.

– Barb, nu pot.

– Ce anume? Să mănînci bomboanele de ciocolată? Tachinarea era singura ei speranţă, deoarece era clar că

Scanned by CamScanner

Daphne intrase în panică.

– Nu. Uită-te la toate acestea. Este Hollywood. Ce dracu caut eu aici? Sînt scriitoare. Nu cunosc nimic din chestiile astea.

– Nici nu trebuie. Tot ce trebuie să faci este să te aşezi în faţa maşinii de scris şi să faci acelaşi lucru pe care îl făceai şi acasă. Ignoră tot rahatul ăsta. Nu este decît praf în ochi.

– Nu, nu este aşa. I-ai văzut pe cei de afară? Toţi cred că este real.

– Pentru Dumnezeu, acesta este un hotel. Toţi sînt din St. Louis. Linişteşte-te.

Barbara îi turnă şampanie într-un pahar, iar Daphne, cu alura unui copil orfan, se aşeză pe canapeaua cu tapiţerie înfloratã pe nuanţe de roz şi verde.

– Vreau să merg acasă.

– Ei bine, nu am să te las. Aşa că taci din gură şi bucură-te. Drace, încă n-am văzut Rodeo Drive. Daphne surîse răutăcios spre ea, amintindu-şi viaţa pe care Barbara o dusese împreună cu mama ei. Comparativ cu toate acestea era un suspin îndepărtat. Vrei să mănînci ceva?

– Îmi vine să vărs.

– Doamne, Daff. De ce nu te linişteşti şi nu te bucuri de ce este în jur?

– Să mă bucur de ce anume? De faptul că am semnat un contract pentru ceva ce habar nu am să fac, într-un loc care arată ca pe o altă planetă şi care se află la cinci mii de kilometri de unicul meu copil... pentru numele lui Dumnezeu, Barbara, ce caut eu aici?

– Bani pentru copilul tău. Era un răspuns cu care Barbara era sigură că o va sensibiliza, dacă cu altceva nu reuşea. Ai înţeles ce am vrut să spun?

– Da. Dar era o consolare mică. Mă simt de parcă m-aş

Scanned by CamScanner

fi înrolat în legiunea străină.

– Asta ai şi făcut. Şi cu cît te apuci mai repede de muncă, cu atît vei scăpa mai repede de aici. Nu că Barbara ar fi vrut aşa ceva. Nici vorbă, începuse să-i placă.

– Asta este o idee bună.

Se duse apoi să despacheteze şi o jumătate de oră mai tîrziu arăta mai bine. După ce Barbara sună la *Comstock* şi îi anunţă că ajunseseră bine, se duseră la piscină şi înotară. În acea seară, după cina liniştită, aruncară o privire în *Polo Lounge*, care era ticsit de ceea ce păreau a fi actori, manechini, afacerişti şi indivizi dubioşi, care ar fi putut să fie traficanţi de droguri. La ora zece erau în pat, Barbara cu sentimentul bucuriei şi al speranţei, iar Daphne cu sentimentul groazei a ceea ce avea să urmeze.

A doua zi merseră la o întrunire la *Studiourile Comstock*, şi după ce plecară de acolo, în jurul prînzului, şi pînă ajunseră înapoi la splendoarea exotică a hotelului, Daphne căpătă o oarecare încredere. Acum înţelesese mai bine ce doreau ei să facă ea din *Apaşul*. Luase multe notiţe şi plănuise să se apuce de lucru în aceeaşi zi. Activitatea Barbarei începu şi ea să prindă contur. Avea numele a şase agenţii imobiliare. Urma să caute, să închirieze o casă pentru ele. Dădu un telefon impresarei lui Daphne şi luă toate mesajele pe care Iris le avea pentru ea. Începînd din acea după-amiază lucrurile începură să decurgă uşor. Daphne îşi adusese propria maşină de scris din New York, îşi trase o masă şi un scaun într-un colţ şi începu să lucreze, în timp ce Barbara plecă la piscină.

Cînd aceasta din urmă se întoarse, o oră mai tîrziu, Daphne era încă la lucru, iar Barbara îi aprinse lumina. Era atît de cufundată în ceea ce făcea, încît nici măcar nu observase că lumina era palidă.

Îşi ridică acea privire distrată pe care o avea mereu

Scanned by CamScanner

atunci cînd lucra, părul ridicat în creştet îl fixase cu un creion şi era îmbrăcată cu un tricou şi în blugi.

– Oh, bună. A fost plăcută baia?

– Foarte. Vrei să mănînci ceva?

– Hm... nu... poate mai tîrziu. Barbarei îi plăcea să o privească lucrînd, era atît de prinsă în ceea ce făcea. Puteai asista pe viu la procesul de creaţie. La ora opt ea comandă în cameră masa pentru amîndouă, iar cînd aceasta sosi, o atenţionă pe Daphne, bătînd-o uşor pe umăr. Cînd lucra, niciodată nu-şi aducea aminte să mănînce. La New York însă, Barbara îi aşeza tava pe birou şi insista să mănînce.

– Ora mesei.

– În regulă. Vin într-o clipă. Ceea ce de obicei însemna o oră, la fel ca şi de astă dată.

– Haide, iubito. Trebuie să mănînci.

– Vin. În cele din urmă încetă să mai bată la maşină, se rezemă de spătarul scaunului cu un oftat, se întinse şi-şi frecţionă umerii. Oh, ce bine este.

– Cum merge?

– Nu prea rău. Mă simt din nou ca o fecioară.

După masă se întoarse la maşina de scris, unde rămase pînă la două noaptea. A doua zi dimineaţa se trezi la şapte şi începu din nou să dactilografieze pînă cînd se deşteptă Barbara.

– Nu te-ai culcat în noaptea asta? Ştia că uneori Daphne nu dormea, dar de data asta se culcase.

– Ba da. Cred că era vreo două.

– Eşti în febra creaţiei, nu-i aşa?

– Vreau să continui cît am proaspăt în minte ce-am discutat ieri.

Şi într-adevăr aşa o ţinu toată ziua. Barbara ieşi să vadă trei case, luă prînzul de una singură şi merse la piscină. Se întoarse apoi şi începu să lucreze în camera ei,

Scanned by CamScanner

răspunzînd la scrisorile admiratorilor. Seara din nou luară masa pe tăvi. Într-un fel amuzant, ea era ca o mamă pentru Daphne, dar acest lucru nu o deranja. Se antrenase ani mulţi cu mama ei şi era o bucurie să lucreze pentru Daphne. Era plăcut să fii cu ea, munca ei era fascinantă şi era minunat să te afli în preajma unui astfel de geniu. Daphne nu vedea niciodată lucrurile în felul acesta, în schimb Barbara aşa le considera.

În cea de-a patra zi Daphne o sună pe doamna Curtis pentru a se interesa de Andrew. Ţinîndu-şi promisiunea, expediase în fiecare zi cîte o scrisoare. Doamna Curtis îi spuse că el era bine şi fericit şi că îşi revenise imediat după plecarea ei. Îi reaminti însă lui Daphne că nu va mai vorbi cu ea, dacă atunci cînd va veni în New Hampshire nu va trece să o vadă în noua ei casă. Ziua următoare era ultima pe care o mai petrecea la *Howarth*. Daphne îi ură mult succes şi închise, gîndindu-se deodată la Matthew şi întrebîndu-se ce făcea. Bănuia că probabil era ocupat cu nebunia plecării de la şcoala din New York.

– Ce face Andrew? Barbara intră cu tava pentru Daphne, iar aceasta zîmbind, îşi ridică privirea.

– Doamna Curtis spune că este bine. Că mi-am adus aminte, cum merge cu căutatul casei?

Barbara surîse larg.

– Ne descurcăm. Numai că pînă acum toate au fost nişte chixuri. Trebuie să apară ceva ca lumea în curînd. Doreşti să aibă piscina în formă de maşină de scris sau în formă de carte?

– Foarte amuzant.

– Ascultă, ieri am văzut una în formă de inimă, una ovală, una în formă de cheie şi alta în formă de coroană.

– Sună foarte exotic.

– Aşa este, este al naibii de atractiv şi partea proastă este că îmi place. Descopăr o cu totul altă faţetă a

Scanned by CamScanner

personalităţii mele.

Daphne afişă un zîmbet larg, amuzat.

– Ascultă, dacă am să te văd că intri aici cu bluza deschisă pînă la brîu, purtînd lanţuri de aur, am să ştiu că totul s-a terminat.

A doua zi, numai pentru a se amuza, Barbara se îmbrăcă întocmai, iar Daphne începu să urle.

– Sîntem aici numai de cinci zile şi tu deja ai fost luată de val!

– Nu mă pot stăpîni. Este în aer. Este ceva mai puternic decît mine.

– Nimic nu este mai puternic decît tine, Barbara Jarvis. Era un compliment, pe care ea îl spusese din tot sufletul. Barbara însă scutură din cap.

– Nu este adevărat, Daff. Tu eşti. Tu eşti cea mai puternică femeie pe care am întîlnit-o şi spun asta într-o manieră delicată.

– Aş vrea să fie adevărat.

– Este.

– Parcă ai fi Matthew Dane.

– Din nou despre el. Barbara o privi îndeaproape. Eu tot cred că ai ratat şansa unei vieţi. I-am văzut fotografia de pe coperta cărţii, este extraordinar.

– Şi deci? Ce am pierdut? O noapte pe care aş fi petrecut-o înainte de a pleca din New York pentru un an? Haide, Barbara, ce sens avea? Şi în plus, nici măcar nu s-a oferit.

– Poate că s-ar fi oferit dacă i-ai fi acordat o şansă. De altfel te vei mai duce pe-acolo.

– Este directorul şcolii unde se află fiul meu. Nu se cade.

– Gîndeşte-te la el ca la un alt scriitor. Daphne însă încercă să nu se gîndească deloc la el. Era un bărbat drăguţ şi un prieten bun. Şi nimic mai mult.

Scanned by CamScanner

De regulă, după cină Daphne se întoarcea la masa de lucru, iar Barbara se retrăgea în camera ei, unde citea o carte. Această stare de lucruri nu dură decît pînă a doua zi, cînd Barbara ieşi să facă o plimbare pe Rodeo Drive. Terminase toate treburile pentru Daphne, nu mai avea case de vizitat, aşa că hotărî să-şi facă de cap.

Limuzina o lăsă în Beverly Wilshire, unde încremeni privind în jur fascinată. O stradă lungă şi frumoasă se desfăşura în faţa ei, mărginită de-a lungul mai multor cvartale, din milimetru în milimetru, de boutique-uri de lux specializate în vestimentaţie, bijuterii, poşete şi picturi, care toate la un loc ar fi valorat cîteva sute de milioane de dolari. Era sublim şi atunci îşi aminti cu un sentiment de uimire de apartamentul murdar din West Side, unde stătuse împreună cu mama ei.

Prima escală o făcu la *Giorgio*. Cînd intră înăuntru imediat o abordă o vînzătoare care purta pantofi de culoarea levănţică, cu tocuri înalte, perle şi un costum *Norell* în două culori, roz şi mov, care putea fi procurat cu suma de două mii de dolari. Preţurile de pe etichetele hainelor care atîrnau pe umeraşe se încadrau în aceleaşi limite. Îi spuse că „se uită puţin", ceea ce şi făcu, încercînd cu greu să-şi stăpînească rîsul. Exista şi un raion pentru bărbaţi, unde erau expuse trenciuri din blană de nurcă şi veste din blană de vulpe argintie, cămăşi superbe din velur, piele şi mătase, şi stive de caşmiruri minunate. Trecu apoi la raionul de pălării, se uită la pantofi şi în final îşi cumpără o umbrelă pe care scria *Giorgio*. Ştia că Daphne o va certa nemilos pentru acest lucru, dar nu-şi adusese una de la New York şi voia să cumpere ceva. De acolo hoinări în susul străzii spre *Hermes and Celine* şi mai departe la *Gucci*, care era un magazin imens, cu miros puternic de piele şi cu pereţii plini de articole extrem de fine din piele italienească, prelucrate în toate felurile posibile. Rămase în

Scanned by CamScanner

admiraţie în faţa unei vitrine pline cu poşete din lezard negru. Era o anume poşetă de la care nu putea să-şi ia ochii. Era o geantă mare, simplă, dreptunghiulară, cu închizătoare aurie şi curea de purtat pe umăr şi în afară de faptul că era din piele scumpă de reptilă prelucrată artistic, nu avea nimic extraordinar. Era exact genul de poşetă, pe care şi-o dorea. Nu îndrăzni însă să întrebe cît costă. Ştia că trebuie să fie incredibil de scumpă.

– Aţi dori să vedeţi poşeta doamnă?

O vînzătoare îmbrăcată într-o rochie de lînă neagră, ca de altfel toate fetele din acel magazin, deschise vitrina şi scoase poşeta pentru Barbara. Voia să refuze, dar în clipa în care poşeta se află sub ochii ei nu rezistă tentaţiei de a pune mîna pe ea. Era fină la pipăit şi, privind în oglindă, şi-o puse pe umăr. Era divină.

– Pentru statura dumneavoastră are exact dimensiunile necesare, murmură fata pe un ton italienesc, cald, iar Barbara era cît pe ce să se piardă în admiraţie. Apoi, numai ca să se afle în treabă, deschise geanta şi privi la preţul dinăuntru. Costa şapte sute de dolari.

– Este foarte frumoasă. O dădu cu regret jos de pe umăr şi i-o întinse înapoi. Mă mai uit şi la altele,

– Sigur, doamnă. Blonda drăguţă zîmbi, în timp ce Barbara se depărtă, observînd că un bărbat înalt, atrăgător, o privea insistent. Se uită spre el, jenată că o văzuse cum dăduse geanta înapoi şi pentru o clipă îşi dori să se poată întoarce şi să o cumpere. Era totuşi jenant să te plimbi prin aceste magazine strălucitoare şi să nu-ţi poţi permite să cumperi nimic. După ce se depărtă şi începu să privească nişte eşarfe, constată că ochii bărbatului nu se dezlipeau de pe chipul ei. Se gîndea să cumpere una pentru Daphne. Femeia aceasta făcuse atîtea pentru ea. Ar fi fost frumos să-i cumpere un cadou pentru faptul că stătea acasă şi se spetea la scenariul acela. În timp ce

Scanned by CamScanner

întindea eşarfa colorată în roşu şi negru vînzătoarei, sesiză că bărbatul care o privise mai devreme o urmărise. Se întoarse cu spatele, prefăcîndu-se că nu observase acest lucru, dar privind în una din marile oglinzi elegante îl văzu apropiindu-se încet. Se afla în spatele ei. Purta pantaloni gri din flanel, o cămaşă bleu, bine croită, deschisă la gît, şi avea un pulover albastru-închis din caşmir aruncat pe umeri, iar dacă ar fi privit în jos la pantofii maron ar fi văzut că erau marca *Gucci.* Nu prea avea însă alura unui locuitor al Los Angeles-ului, părea mai degrabă venit de la New York, Philadelphia sau Boston. Avea părul de culoarea nisipului, ochii îi erau albaştri, iar după părerea ei vîrsta se situa undeva în jurul a patruzeci de ani. În timp ce Barbara se uită din nou la imaginea lui din oglindă, avu senzaţia că-l mai văzuse undeva, dar nu-şi amintea cine era şi nu putea să-l localizeze. El îi surprinse privirea în oglindă şi cu un surîs jenat se apropie în sfîrşit de ea.

– Îmi pare nespus de rău... m-am tot uitat la dumneavoastră, dar cred...

Acum urmează, se gîndi în sinea ei, vechiul refren: „Parcă v-aş cunoaşte de undeva?" – o replică insinuantă, cartea lui de vizită urmînd să-i fie strecurată în mînă. Îndreptîndu-se spre ea, ochii Barbarei nu mai erau la fel de calzi cum şi-i amintea el. Privind-o acum, era sigur. Se schimbase mult, statura era aceeaşi, dar chipul ei avea o expresie distantă, aproape neîncrezătoare. Era evident că viaţa fusese dură cu Barbara Jarvis.

– Barbara?

– Da. Nu exista solicitare în glasul sau ochii ei, însă el zîmbi acum sigur că era ea.

– Sînt Tom Harrington. Nu cred că mă mai ţii minte. Ne-am întîlnit o singură dată, la nunta mea... m-am căsătorit cu Sandy Mackenzie.

Atunci dintr-odată ochii ei se măriră şi-l priviră fix, cu

Scanned by CamScanner

uimire.

– Oh, Doamne... cum de m-ai ţinut minte ? Au trecut... Ura să se gîndească cît timp trecuse. Nu-l mai văzuse de cînd avea douăzeci de ani, de aproape douăzeci de ani. Se căsătorise cu fata care fusese la *Smith* colega ei de cameră timp de trei ani. Aceasta renunţase la şcoală pentru că rămăsese gravidă, şi se căsătorise în Philadelphia. Barbara fusese la nuntă şi-l cunoscuse acolo. Dar de atunci nu se mai întîlnise cu nici unul din ei. El era student la drept, iar după ce se născu copilul se mutaseră în California.

– Ce mai faci? Ce face Sandy? Îi trimiseseră felicitări de Crăciun vreo doisprezece ani, dar în final încetaseră să mai vină. Fusese întotdeauna ocupată cu mama ei pentru a mai avea timp să le răspundă, dar îi ţinea minte pe amîndoi foarte bine. Zîmbi atunci cu căldură spre el. Este aici? Ar fi frumos să o întîlnească, mai ales acum că lucra pentru Daphne. Atunci nu voise să le răspundă, pentru că nu exista nimic demn de povestit. Ce să le spună? Că trăia într-un apartament deprimant, împreună cu mama ei, că făcea piaţa şi gătea, că lucra la o firmă de avocaţi, ca secretară? Cu ce era să se mîndrească? Dar situaţia era cu totul alta acum.

– Ce fac copiii? Îşi aminti că după patru ani mai avuseseră unul.

– Sînt mari. Robert este student la UCLA, specialitatea artă dramatică. Nu ne-a încîntat cine ştie ce ideea, dar este talentat şi dacă asta este ceea ce vrea el să facă... Oftă zîmbind. Ştii cum sînt copiii. Alex este încă acasă cu mama ei şi va împlini cincisprezece ani în aprilie.

– Doamne. Barbara era de-a dreptul şocată. UCLA şi cincisprezece ani? Cum se întîmplaseră toate acestea? Trecuse atîta timp? Da. Era atît de uimită, încît nici nu sesiză maniera în care el îşi formulase răspunsul.

Scanned by CamScanner

– Dar tu? Locuieşti aici? Îl văzu că îşi îndreaptă privirea spre mîna ei stîngă, dar acolo nu era nimic.

– Nu, sînt aici cu slujba. Doamna pentru care lucrez scrie un scenariu şi voi rămîne aici un an de zile.

– Pare o lovitură. Este o persoană pe care o cunosc?

Barbara zîmbi cu o evidentă mîndrie.

– Daphne Fields.

– Trebuie să fie o slujbă interesantă. De cît timp sînteţi aici?

Ea surîse larg.

– De o săptămînă. Stăm la hotelul *Beverly Hills,* ducem viaţă grea. Pufniră amîndoi în rîs cînd o frumuseţe şocantă roşcată, cu blugi albi şi cămaşă de mătase albă veni lîngă ei. Ochii ei verzi o fulgerară pe Barbara cu o privire pătrunzătoare. Dacă avea o zi în plus peste douăzeci şi cinci de ani. Pielea ei avea culoarea cameei, iar părul roşu îi ajungea pînă aproape de talie. Era colosală.

– Nimic nu mi se potriveşte. Se strîmbă spre Tom şi hotărî că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa Barbarei. Toate sînt prea mari.

Barbara zîmbi admirînd sincer cuplul pe care cei doi îl formau şi se întrebă cine era persoana. „Aş vrea să am şi eu problema asta."

În privirea lui Tom se simţi ceva bun şi inteligent atunci cînd se uită spre Barbara.

– Arăţi nemaipomenit, abia dacă te-ai schimbat în toţi aceşti ani. Era o minciună amabilă, iar ei i se păru frumos din partea lui să-i facă un astfel de compliment şi mai observă că nu era tulburat peste măsură de frumuseţea tînără care se afla lîngă el. Barbara sesiză că el ducea o plasă plină de articole scumpe. Nu putea să-şi dea seama exact care era rolul acestei fete în viaţa lui cu Sandy, dar prezentarea lui rapidă explică totul.

– Eloise, ţi-o prezint pe Barbara. El zîmbi spre Barbara

Scanned by CamScanner

şi apoi spre Eloise. Barbara este o prietenă a fostei mele soţii.

Dintr-odată înţelese totul. Erau divorţaţi. Atunci înseamnă că aceasta era prietena lui.

– Barbara Jarvis, completă ea, întinzînd mîna, însă ochii ei se întoarseră rapid spre el, vrînd să întrebe mai mult despre Sandy. Îşi dădu seama că nu era momentul potrivit. Mă bucur să vă cunosc.

Tînăra roşcată nu spuse prea mult şi se depărtă pentru a se uita la o poşetă mare, bej, din lezard. Tom o urmări cu privirea, după care se întoarse spre Barbara cu o expresie amuzată.

– N-am să-ţi spun decît atît, are un gust al naibii de bun. Acest lucru părea să nu-l intereseze prea mult, cum de altfel dădea senzaţia că nu era nici prea ahtiat după ea.

– Îmi pare rău de tine şi de Sandy. Barbara era înduioşată. Trecuseră opt sau nouă ani de cînd felicitările de Crăciun se opriseră. Cînd s-a întîmplat?

– Acum cinci ani. S-a recăsătorit! Apoi după o clipă de ezitare: Cu Austin Weeks. Această veste o făcu pe Barbara să tresară.

– Actorul? Fusese o întrebare prostească, cîţi Austin Weeks puteau să fie? Era un renumit actor englez, care avea pe puţin de două ori vîrsta ei şi care la vremea lui fusese un adevărat Romeo. Barbara însă ştia din ultimul lui film că era încă o frumuseţe care îţi tăia respiraţia.

– Cum s-a întîmplat?

– M-am ocupat de cîteva probleme de natură juridică pentru el şi am devenit prieteni... Ridică din umeri şi atîta vreme cît rostise cuvintele în ochii lui persistase amărăciunea. Se întoarse atunci spre Barbara cu un zîmbet forţat. Ştii, acesta este Hollywood-ul. Face parte din joc. Lui Sandy îl place aici. I se potriveşte de minune.

– Dar ţie?

Scanned by CamScanner

Deşi abia îl cunoscuse atunci în urmă cu douăzeci de ani, Barbara îl plăcuse din prima clipă. Fusese domnişoară de onoare şi-l considerase un băiat inteligent, spiritual şi cuviincios, iar lui Sandy îi spusese că fusese foarte norocoasă. Sandy consimţise, dar întotdeauna existase ceva în privinţa ei... o nemulţumire, o frămîntare, o lăcomie. La colegiu fusese nefericită, iar Barbara tot timpul bănuise că rămăsese special gravidă pentru a se putea mărita. Tom provenea dintr-o familie de prim rang din Philadelphia, iar acel loc însemna, chiar şi atunci, foarte mult. Cînd Barbara se întorsese la şcoală se gîndise la amîndoi cu o oarecare invidie.

– Îţi place aici, Tom?

– Destul de mult, dar trebuie să recunosc că în ultimii cinci ani am rămas din cauza copiilor. În plus, lucrez aici de mult timp şi mi-ar fi greu să mai plec. Lucra în legislaţia cinematografică, îşi aminti Barbara, şi aici era cu siguranţă locul în care trebuia să se afle, dar nu părea un om căruia să-i placă Los Angeles-ul. După un timp totul devine destul de maleabil. El afişă un surîs prevenitor şi nu păru mai bătrîn decît atunci la nunta lui.

– Fii atentă să nu se prindă de tine. Este adeziv.

– Ştiu. Ea zîmbi ca răspuns la surîsul lui. Deja începe să-mi placă.

– Oh, oh, semn rău.

Atunci vînzătoarea se întoarse cu pachetul în care se afla eşarfa cumpărată de Barbara, iar Eloise reveni lîngă Tom; hotărîse că poşeta din lezard de trei mii de dolari nu i se potrivea.

– Mi-a părut bine că te-am revăzut, Tom. Barbara îi întinse mîna. Dacă o vezi, salut-o te rog pe Sandy din partea mea.

– Aşa am să fac. O văd pe Alex de cîteva ori pe săptămînă şi atunci am să mă întîlnesc şi cu ea. Din nou în

Scanned by CamScanner

ochii lui licări durerea. Fusese înşelat de soţia lui cu un bărbat pe care îl crezuse prieten. Era o cicatrice care nu avea să se vindece. Am să-i transmit salutul tău. Ar trebui să o suni, dacă ai timp. Barbara ezită. Dacă era măritată cu Austin Weeks, de ce să vrea Sandy să o vadă?

– Spune-i că stau împreună cu Daphne la hotelul *Beverly Hills* şi că dacă îi face plăcere poate să mă sune. Eu nu vreau să o deranjez. El înclină aprobator din cap, iar după o clipă Barbara plecă, gîndindu-se cît de interesantă şi de ciudată era viaţa.

– Ei, ai cucerit Rodeo Drive? Cînd intră în casă Barbara, care arăta de parcă ar fi muncit din greu toată ziua, o găsi pe Daphne întinsă pe canapea, citind ceea ce scrisese în timpul zilei. Cum a fost?

– Extraordinar. După ce mai zăbovise încă două ore şi jumătate hoinărind prin *Jourdan, Van Cleef & Arples, Bijan* şi printr-o mulţime de alte magazine, se oprise la un restaurant şi-şi luase un sandviş. Fusese un adevărat spectacol şi era încîntată de după-amiaza ei. Îşi cumpărase un costum de baie, o pălărie şi două pulovere.

– Îmi place locul acesta, Daff.

Daphne surîse răutăcios.

– Întotdeauna am zis că eşti nebună. Ce ţi-ai cumpărat?

Îi arătă, după care îi aruncă în poală un mic pacheţel de la firma *Gucci.*

– Acesta este pentru tine, Doamnă şefă. Ţi-aş fi cumpărat halatul alb din blană de nurcă de la *Giorgio,* dar nu era măsura ta. Zîmbi apoi fericită către ea, dezvelindu-şi dinţii.

Scanned by CamScanner

– Oh, fir-ar să fie. Nu ai putut să comanzi unul?

Pufniră amîndouă în rîs, iar Daphne, bucuroasă şi impresionată, desfăcu pachetul. Roşu şi negru erau culorile ei preferate.

– Nu trebuia să faci asta, prostuţo. Ea îşi privi prietena cu căldură. Mă răsfeţi în atîtea feluri, Barb. Fără tine nu aş face nimic.

– Pe dracu, te-ai descurca şi fără mine.

– Sînt bucuroasă că nu trebuie să o fac.

– Apropo, cum merge?

– Destul de bine. Dar este o adevărată profesie nouă pe care trebuie să o învăţ. Mai tot timpul mă simt foarte stîngace.

– După un timp nu te vei mai simţi aşa şi pun pariu că lectura va fi la fel de plăcută ca şi la celelalte materiale ale tale.

– Sper că şi cei de la *Comstock* vor fi de aceeaşi părere.

– Vor fi.

Le întrerupse însă telefonul, iar Barbara se duse în camera ei pentru a răspunde. Cînd Barbara nu era acasă, Daphne conecta la telefon robotul, iar atunci cînd era prezentă, Barbara răspundea la apelurile interminabile ale agenţilor imobiliari, de la telefonul din camera ei, pentru a nu o deranja pe Daphne. Ridică receptorul şi se aşeză pe pat. Cel puţin petrecuse o zi fără să alerge după case. Voia să găsească repede ceva. Ştia că Daphne ar fi lucrat mai uşor dacă ambianţa ar fi fost mai apropiată de un cămin adevărat.

– Alo?

– Vă rog, aş putea să vorbesc cu Barbara Jarvis?

– La telefon. Conform obiceiului, apucă o foaie de hîrtie şi un creion.

– Sînt Tom Harrington. Era o surpriză şi inima îi tresări

Scanned by CamScanner

puţin. De ce o suna? Era o prostie să se emoţioneze. Era doar fostul soţ al unei prietene vechi şi voia să fie amabil.

– Îmi face plăcere să te aud, Tom. Voise să-l întrebe dacă îi putea fi de vreun folos. Poate, ca majoritatea celor care sunau, voia să ajungă la Daphne.

– Ai petrecut o după-amiază plăcută?

– Foarte. Nu mi-a scăpat nici un milimetru din Rodeo Drive.

– Este o manieră costisitoare de a te distra. El privi la carnetul de cec care se afla pe pat lîngă el. Eloise cheltuise enorm, dar nu se deosebea cu mult de celelalte. Existaseră o mulţime de Eloise în viaţa lui în ultimii cinci ani, dar niciodată una care să fie ca Barbara.

– Ce ţi-ai cumpărat?

Barbara era stînjenită şi se întreba unde voia să ajungă. De ce o sunase?

– Nişte fleacuri. Nimic din cele destinate celor din clasa voastră.

– Poşeta de la *Gucci* la care te uitai era frumoasă.

O observase. Ochilor lui nu le scăpaseră nimic, iar el o urmărise timp îndelungat, pînă să se apropie de ea.

– Mă tem că nu este de nasul meu. Este puţin cam scumpă pentru mine.

Şi pe deasupra ce să facă ea cu o geantă neagră din lezard, ca aceea? Să-şi care pixurile şi agenda de însemnări în ea?

– Spune-i şefei să-ţi mărească leafa.

Ea se abţinu. Nu trebuia să-i spună nimic de genul acesta lui Daphne. Şi aşa aceasta o răsfăţase prea mult.

– Sau caută un bărbat drăguţ care să ţi-o cumpere.

– Mă tem că nu este genul meu. Ea deveni dintr-odată distantă.

– M-am gîndit eu că nu este.

Glasul lui era profund şi blînd. Dacă ar fi gîndit aşa,

Scanned by CamScanner

atunci n- ar mai fi sunat. O avea pe Eloise pentru astfel de treburi. Dar Barbara era altfel.

– N-am avut prea mult timp să discutăm în după-amiaza asta. Ai fost căsătorită vreodată?

– Nu. Niciodată. Cînd am terminat şcoala, mama s-a îmbolnăvit şi am petrecut mult timp îngrijind-o. Rostise cuvintele fără părere de rău. Aşa fusese.

– Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

Exista însă admiraţie în glasul lui. Sandy nu ar fi făcut aşa ceva niciodată, iar în ceea ce-l privea nu credea că ar fi fost capabil de un astfel de sacrificiu. De fapt era sigur că nu ar fi fost în stare de un astfel de act.

– Cînd ai început să lucrezi pentru Daphne Fields?

– Acum vreo patru ani, cu lucrări ocazionale, iar pînă la urmă am sfîrşit cu o slujbă cu normă întreagă.

– Îţi place munca ta?

– O ador. Daphne este cea mai bună prietenă pe care o am şi este o minune să lucrezi pentru ea.

– Este neobişnuit pentru o femeie celebră. Avea experienţa partenerei lui, iar cu celelalte nu fusese deloc uşor.

– Nu este cazul lui Daphne. Este cea mai modestă femeie pe care am întîlnit-o vreodată. Nu-şi face decît munca, duce o viaţă liniştită, este într-adevăr o fiinţă incredibilă.

– Asta este bine pentru tine.

Nu părea foarte interesat de Daphne.

– Ascultă, nu prea am avut timp să vorbim. Ce-ai zice să bem ceva mai tîrziu? Trebuie să mă întîlnesc la o cină fugitivă cu unul din partenerii mei pentru a discuta nişte contracte. După ora nouă aş fi liber. Aş putea să te întîlnesc la *Polo Lounge,* dacă nu ai nimic împotrivă... Vocea i se stinse, simţindu-se o oarecare nervozitate în tonul lui. Îşi dăduse seama că Barbara este foarte

Scanned by CamScanner

precaută. Ce părere ai?

La capătul firului dinspre ea se aşternu o tăcere lungă. Nu ţinea cu tot dinadinsul să iasă şi bănuia că persoana cu care el urma să ia cina era tînăra roşcată. Pe de altă parte însă nu avea nimic de făcut, Daphne va lucra şi nu va avea nevoie de ea, iar el era un bărbat drăguţ. Fără să mai stea mult pe gînduri, ea înclină aprobator din cap.

– În regulă. De ce nu?

– Ne vedem atunci la nouă la *Lounge.* Dacă am să întîrzii am să sun. Vei rămîne în cameră pînă atunci? Într-un fel el bănuia că aşa va fi.

– Da, vreau să-i comand cina lui Daphne.

– Nu iese în oraş? El asocia scriitorilor imaginea de petrecăreţi şi cheflii.

– Foarte rar, şi niciodată atunci cînd lucrează. Acum scrie un scenariu de film şi de cînd am venit nu a ieşit din cameră.

– Nu pare a fi deloc distractiv.

– Nu este. Este muncă grea. Între toţi, pe care-i cunosc, ea munceşte cel mai mult.

– Se pare că se pregăteşte pentru sanctificare timpurie. El rostise cuvintele cu zîmbetul pe buze.

– Pe lista mea, da.

Era un avertisment adresat lui pentru a nu o vorbi de rău pe Daphne, acum sau altădată. Barbara o apăra ca o prietenă şi, indiferent dacă era sau nu drept, ea aşa simţea pentru Daphne.

– Ne vedem mai trîziu, Tom.

– Abia aştept.

Făcîndu-şi un duş şi bărbierindu-se înainte de întîlnirea pe care urma să o aibă în casa lui din Bel Air cu partenerul de afaceri, rămase uimit de cît de adevărat era totul. Barbara era atractivă, dar nu era extraordinar de frumoasă. Părea mai mult interesantă decît sexy, mult mai inteligentă

Scanned by CamScanner

decît drăguţă şi totuşi exista ceva foarte ispititor la ea, ceva solid, ceva real. Părea genul de femeie cu care puteai să stai de vorbă, pe care te puteai bizui şi alături de care puteai să rîzi. Tom Harrington nu cunoscuse niciodată o astfel de femeie, şi aceste însuşiri ale Barbarei, practic contrastante cu ale lui Sandy, le remarcase încă de acum douăzeci de ani. Sandy fusese o drăguţă domnişoară blondă din New York, cu ochi albaştri fermecători şi cu un surîs care îl cucerise. Fusese răsfăţată de părinţii ei, iar mai tîrziu de el, dar mereu îl dezamăgise, şi mai ales în final, cînd fugise cu Austin. Luase amîndoi copiii şi-l sunase două săptămîni mai tîrziu. După divorţ se gîndise o clipă să se lupte pentru a dobîndi custodia copiilor, dar ar fi însemnat să despartă copiii şi el nu avea sufletul să facă aşa ceva. De atunci nu mai existase cineva important în viaţa lui. Nu ştia de ce, dar deodată simţise o atracţie irezistibilă pentru Barbara. Din clipa în care o zărise în acea după-amiază ştia că va dori să o revadă, chiar şi numai pentru a discuta cu ea.

– Daff, ai mîncat? Barbara intră în camera ei şi privind spre tavă constată imediat că nu luase masa. Mişcîndu-şi degetele pe tastatură, Daphne se încruntă la maşina de scris şi abia o auzi. Daff... hei iubito, mîncarea. Daphne îşi ridică privirea cu un zîmbet vag.

– Huh? Oh. Da, bine. Vin repede. Vreau să termin scena asta. Aruncînd apoi o privire peste umăr zise: Ieşi cumva?

– Puţin. Pot să te ajut cu ceva înainte de a pleca?

– Nu, sînt bine. Îmi pare rău că nu sînt un partener de distracţie.

Scanned by CamScanner

– Mă descurc singură. Voia să-i spună despre Tom, dar Daphne începuse să bată din nou la maşină.

– Ne vedem mai tîrziu. Nu uita să mănînci. Daphne însă nu-i răspunse. Era cu gîndul departe, la scena la care lucra, iar Barbara închise uşor uşa în urma ei.

Scanned by CamScanner

Capitolul 22

Tom îi dădu Barbarei numele agentului lui imobiliar, iar în prima după-amiază în care ea ieşi cu acesta pentru a vedea casele din Bel Air şi Beverly Hills, găsi exact ce-i trebuia, în Bel Air. Situată pe Calea Cielo casa era frumoasă şi micuţă şi avea trei dormitoare cu vedere spre o grădină bine îngrijită. Clădirea şi împrejurimile erau înconjurate de un zid înalt din cărămidă. Dublat de gard viu şi năpădit de viţă de vie, acesta îşi pierdea aspectul de zid de închisoare şi conferea locului un caracter izolat. Reşedinţa dispunea de o întindere mare de pajişte, o piscină în formă simplă, dreptunghiulară, şi o saună. Casa în sine era foarte drăguţă. Podelele erau din marmură bej, peste tot se aflau canapele albe, imense, exista chiar şi o colecţie foarte valoroasă de artă modernă, iar bucătăria părea coborîtă direct din revista *House & Garden*. În toată casa domnea o atmosferă luminoasă şi paşnică. Biblioteca cu lambriuri din lemn de pin vopsit alb şi vedere spre piscină părea să fie locul ideal pentru activitatea lui Daphne. Casa avea tot ce le trebuia lor. Deşi preţul era destul de mare, nu reprezenta totuşi un motiv de tocmeală.

Scanned by CamScanner

pentru *Studiourile Comstock.* Vila aparţinea unui cuplu de actori foarte respectabili, care se aflau în Italia pentru filmări.

Sub ochii agentului imobiliar, Barbara privi în jur cu un zîmbet de încîntare. Deschise fiecare dulap, fiecare sertar şi verifică cu mare atenţie fiecare cameră pentru patroana ei.

– Ei bine, ce părere aveţi, domnişoara Jarvis?

– Cred că ne vom muta mîine, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Schimbară un zîmbet.

– Clienţii mei vor fi mulţumiţi. Sînt plecaţi de o lună. Era o minune că locul nu fusese închiriat, dar proprietarii puseseră nişte condiţii foarte drastice în privinţa chiriaşului. Nu sînteţi de părere ca patroana dumneavoastră să vadă mai întîi locuinţa?

– Nu cred că este necesar. După munca asiduă pe care o depunea, Daphne era într-o stare de ameţeală, că probabil nu ar fi băgat de seamă dacă Barbara ar fi închiriat o cocioabă cu acoperiş de paie. Este foarte ocupată.

– Atunci să ne întoarcem la mine la birou ca să semnăm actele.

O oră mai tîrziu Barbara semna contractul de închiriere pe un an, iar a doua zi ea şi Daphne se mutară.

În acea noapte Daphne umblă de colo-colo prin casă acomodîndu-se cu mediul. Uneori era greu să se apuce de treabă imediat, într-un loc nou, dar încercă să se obişnuiască. Îşi despachetase toate lucrurile, iar maşina de scris era gata pregătită în micul birou. Totul era gata

Scanned by CamScanner

şi aştepta. Barbara însă dispăruse şi dintr-odată Daphne îşi dădu seama că nu ştia unde se dusese. În ultima vreme se părea că devenise foarte independentă, aici, în Los Angeles. Parcă înflorise de cînd veniseră, iar pe Daphne o bucura acest lucru. Viaţa Barbarei nu fusese niciodată prea frumoasă, iar dacă ea era fericită în Los Angeles, atunci Daphne se bucura pentru ea. Aflată singură în bucătărie, mîncă două ouă jumări şi gîndindu-se la scenariu, se simţi dintr-odată mai singură ca oricînd. Nu se putea gîndi decît la Andrew, la mesele pe care le luaseră împreună în apartamentul lor, la clipele şi zilele petrecute înainte de a-l duce la şcoală. Şi-l imagina apoi în incinta şcolii *Howarth* şi simţi instantaneu dorinţa de a-l strînge la piept, de a-l atinge, de a-l vedea. Amintindu-şi toate aceste lucruri începu să suspine, împinse din faţă farfuria cu ouă şi, asemeni unui copil, puse capul pe masă şi începu să plîngă, bocind după Andrew.

În final, suflîndu-şi nasul, îşi promise, în semn de consolare, că în cel mai scurt timp posibil va trimite după el. Dar pînă atunci va trebui să reziste. Era însă şi mai groaznic să-şi închipuie ceea ce se petrecea în sufletul lui, iar gîndul c-ar plînge singur în camera lui îi aduse din nou lacrimi în ochi. Trăia o senzaţie de panică, de disperare, de teamă că-l dezamăgise, că făcuse poate cel mai rău lucru că venise în California. Dintr-odată simţi nevoia să o asigure cineva că fiului ei îi era bine, iar acest lucru nu-l putea face decît o singură persoană. Matthew. Fără să se mai uite la ceas ca să-şi dea seama de ora din Est, se avîntă spre telefonul din bucătărie. Cu degetele tremurînde formă numărul, rugîndu-se să-l găsească treaz. Trebuia să vorbească cu cineva. Acum.

Formase vechiul număr al doamnei Curtis şi după cîteva clipe răspunse o voce profundă, răguşită, care dintr-odată o făcu să nu se mai simtă singură.

Scanned by CamScanner

– Matt? Sînt Daphne Fields. Auzindu-i vocea, glasul ei se încordă, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Sper că nu te-am sunat prea tîrziu.

El rîse uşor în aparat.

– Glumeşti? Am în faţă materiale pentru încă două, trei ore de muncă. Este plăcut să te aud. Cum este în California?

– N-am de unde să ştiu. N-am văzut-o încă. N-am văzut decît camera de hotel şi casa în care locuiesc acum. Ne-am mutat astăzi în ea. Vreau să-ţi dau noul meu număr de telefon. I-l dădu, iar în timp ce el îl nota, ea îşi redobîndi stăpînirea de sine şi încercînd să pară mai puţin supărată decît era îl întrebă despre Andrew.

– Este bine. Astăzi a învăţat să meargă pe bicicletă, mămico. Abia aşteaptă să-ţi spună. În seara asta voia să-ţi scrie o scrisoare.

Totul părea atît de normal şi de sănătos încît deodată valul de vină pe care îl simţise mai devreme începu să se retragă. Răspunse însă cu o voce tristă.

– Cît aş fi vrut să fiu acolo!

După ce Matthew o ascultă, se aşternu o clipă de tăcere, în care el încercă să trăiască senzaţiile pe care le simţea ea.

– Vei fi. Între ei se lăsă din nou un moment de tăcere liniştitoare. Te simţi bine, Daff?

– Cred... că da. Apoi ea oftă. Numai că sînt foarte singură.

– Scrisul este o activitate singuratică.

– Aşa este şi atunci cînd te desparţi de propriul copil. Ea oftă atunci adînc, fără să mai plîngă. Cum merg treburile la *Howarth*?

– Pentru mine, febril, dar am început să mă acomodez. Înainte de a ajunge aici am crezut că sînt stăpîn pe situaţie, dar ca întotdeauna se mai iveşte cîte un vraf de

Scanned by CamScanner

dosare de citit, cîte un copil cu care trebuie să stai de vorbă. Am făcut cîteva schimbări minore, dar încă nimic zguduitor. Am să te ţin la curent.

– Mi-ar face plăcere, Matt. El simţi în receptor istoveala ei şi o asocie pe Daphne fetiţei trimisă departe de casă care suferea de dor.

Urmă apoi un moment de pauză, în care el încercă să şi-o imagineze pe Daphne acolo, departe, în California.

– Cum arată casa ta?

Ea îi povesti iar el păru impresionat, mai ales atunci cînd auzi cine îi erau proprietarii. Conversaţia lor o mai distrase din gînduri. El se pricepea la acest lucru. Era sensibil, înţelept şi puternic. Dar ei, totuşi, îi era dor de Andrew.

– Îmi lipsiţi cu toţii.

Pe el îl mişcă faptul că fusese inclus.

– Şi tu ne lipseşti, Daphne. Vocea lui îi sună cald la ureche, iar ea simţi o tresărire în suflet. Era ora opt seara şi, din bucătăria ei liniştită, ea se destăinuia acestui bărbat pe care îl cunoştea de foarte scurt timp, dar care totuşi, înainte de plecare, îi devenise prieten.

– Îmi lipsesc discuţiile cu tine, Matt.

– Ştiu... într-un fel mă aşteptam să te văd aici săptămîna trecută.

– Aş fi vrut să pot veni. Aici mi se pare că sînt la milioane de kilometri depărtare de casă, indiferent cît de frumos este.

– Vei fi în curînd acasă.

Dar brusc anul pe care trebuia să-l petreacă departe de casă i se păru o veşnicie. În timp ce el continua, ea încerca din răsputeri să-şi stăpînească lacrimile.

– Gîndeşte-te numai ce şansă mare ţi s-a oferit. Amîndoi mai avem multe de învăţat.

– Da, cred că da... cum îţi este la *Howarth*? Încet-încet

Scanned by CamScanner

ei redobîndeau degajarea pe care o descoperiseră în timpul conversațiilor de la școală, iar ea nu se mai simți atît de singură.

– Este ceea ce ți-ai imaginat?

– Pînă acum este. Dar trebuie să recunosc... că mă simt departe de New York la fel cum te simți tu de acolo, din California. El zîmbi și se rezemă de spătarul scaunului. New Hampshire este îngrozitor de liniștit.

Aflată lîngă bufetul de bucătărie, ea rîse ușor.

– Mie-mi spui! Cînd m-am mutat prima dată acolo, atunci cînd l-am adus pe Andrew la școală, mă enerva simpla ascultare a liniștii.

– Ce ai făcut ca să te obișnuiești cu aceasta? El zîmbi, amintindu-și privirea din ochii ei și simțind cum distanța dintre ei dispare.

– Am ținut un jurnal. Devenise un fel de prieten. Jurnalele s-au transformat în eseuri, am început să scriu scurte povestiri, după aceea a urmat prima carte, iar acum – ca privi în jur prin bucătărie – iar acum uite ce s-a întîmplat, am ajuns pe Coasta de Vest pentru a scrie, fără să știu cum, scenariul pentru un film. Ca sfat, poate ar fi mai bine să te obișnuiești cu liniștea.

Rîseră amîndoi.

– Domnișoară Fields, te plîngi?

– Nu. Ea rămase pe gînduri cu un zîmbet întipărit pe figură. Cred că de fapt mă vaiet. Cînd te-am sunat în seara aceasta mă simțeam foarte singură.

– Nu este nimic rușinos în asta. Seara trecută eu mi-am sunat sora și aproape că îmi venea să plîng. Mi-am spus toate păsurile uneia din nepoate, în speranța că voi dobîndi compasiunea Marthei.

– Și ea ce ți-a spus?

– Că sînt un ticălos nerecunoscător, că primesc un salariu dublu față de cel de la școala din New York și că

Scanned by CamScanner

ar trebui să tac şi să nu mai scot nici un cuvînt. El rîse amintindu-şi de cuvintele pe care nepoata lui i le transmisese la telefon. Aşa este sora mea. Avea dreptate, bineînţeles, dar eu oricum, am fost supărat. Voiam să găsesc înţelegere şi în loc de asta am primit un şut în fund. Cred că meritam. Astfel de chestii îi spuneam înainte de a fugi împreună în Mexic.

– Cum a fost? Ea nu mai avea chef să lucreze. Voia să stea în bucătărie şi să asculte vocea lui Matt.

– Oh, Doamne, Daphne, plecarea în Mexic a fost cel mai trăsnit lucru pe care l-am făcut vreodată, dar mi-a plăcut. O vreme am locuit în Mexico City. Am stat apoi trei luni în Puerto Vallarta, un orăşel liniştit, cu străzi pietruite, în care nimeni nu vorbea engleza. Martha nu numai că a învăţat să citească de pe buze, dar a învăţat să citească de pe buze spaniola. Amintindu-şi toate acestea, glasul lui se umplu din nou de admiraţie şi dragoste.

– Trebuie să fie o femeie uluitoare.

– Da – glasul lui era blînd – este. Să ştii că seamănă mult cu tine. Are curaj şi suflet în acelaşi timp, ceea ce se întîmplă foarte rar. Majoritatea celor care au supravieţuit în viaţă unor momente grele se înrăiesc. Cu ea însă nu s-a întîmplat aşa, cum de altfel nu s-a întîmplat nici cu tine. Cuvintele lui o făcură să se întrebe cît de mult ştia el în plus faţă de ce-i spusese ea. El însă hotărîse să-i mărturisească.

– Doamna Obermeier mi-a povestit despre prietenul tău de aici. Cel despre care ai pomenit ultima dată cînd am discutat. Matt se temea să-i pronunţe numele, de parcă nu ar fi avut dreptul. Probabil că a fost un om extraordinar.

– A fost, oftă ea încet, încercînd să nu o afecteze din nou durerea pierderii. Dar era greu să nu o simtă. În seara asta stăteam şi analizam cît de diferită ar fi fost viaţa mea acum, dacă el sau Jeff ar mai fi trăit. Cred că nu aş mai fi

Scanned by CamScanner

ajuns pînă aici, să-mi storc creierii pe mașina de scris.

– Nu ai fi fost nici pe jumătate persoana care ești acum, Daphne. Totul este acum parte din tine. Este parte din ceea ce te face atît de deosebită.

Ea se întreba dacă el avea dreptate.

– Nu știu, dacă ai fost chiar norocoasă, dar poate că privind lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, se poate spune că ai fost. În viață ți s-au întîmplat cîteva lucruri dure, dar le-ai depășit cu uneltele pe care știai să le mînuiești și cu părțile frumoase din tine. Aceasta este o victorie adevărată.

Ea nu se considerase niciodată victorioasă, ci doar supraviețuitoare, dar știa că în ochii altor oameni așa apărea. Cîștigase: era celebră. Dar în viață există mai mult decît atît, iar ea știa acest lucru foarte bine. Mult mai mult. Chiar dacă acum ea nu mai poseda acele lucruri. Indiferent însă de ceea ce avea sau nu avea acum, Matthew Dane o făcea să se gîndească altfel la viață și la ea, ori de cîte ori vorbea cu el.

– Ești un prieten nemaipomenit de bun, Matthew Dane. Mă faci să- mi doresc să ies afară și să încep să cuceresc lumea din nou.

– Acolo afară există o lume îngrozitor de frumoasă care așteaptă să fie cucerită.

– Cine l-a învățat pe Andrew să meargă pe bicicletă? Nu era nevoie să întrebe deoarece știa deja răspunsul.

– Eu. Am avut puțin timp liber în după-amiaza asta, iar el nu prea a avut multe de făcut. L-am văzut zilele trecute uitîndu-se la niște copii mai mari, i-am văzut dorința în ochi, așa că am ieșit afară, am făcut o încercare și s-a descurcat excelent.

Ea zîmbi imaginîndu-și scena.

– Mulțumesc, Matt. Este un băiat norocos.

– Nu, Daff. Stătea așezat pe scaun, iar privirea îi era

Scanned by CamScanner

blîndă şi înţeleaptă. Nu el este norocosul, eu sînt. Copii ca Andrew fac ca viaţa mea să merite să fie trăită.

Nu păreau să mai fie multe de spus.

– Cred că ar trebui să te las. Amîndoi avem de lucru. Dintr-un motiv anume, ea simţea o senzaţie plăcută la gîndul că se va aşeza la birou şi el va face la fel, amîndoi urmînd să lucreze în orele tîrzii care aveau să vină.

– Transmite-i lui Andrew dragostea mea şi sărută-l din partea mea.

– Aşa voi face. Şi, Daphne – el şovăi o clipă, întotdeauna nesigur de cît de mult să spună – îmi pare bine că m-ai sunat.

– Şi mie. O făcuse să simtă căldură şi bucurie ca şi cînd acolo ar fi avut un prieten. Am să te sun din nou.

După ce îşi luară la revedere unul de la celălalt, ea simţi încă prezenţa lui alături de ea în bucătărie. Se duse la birou, îşi coborî privirea pe materialul ei, după care intră în dormitor, îşi dezbrăcă hainele, îşi puse un costum de baie negru şi se îndreptă spre piscină. Percepţia pe piele a apei călduţe era minunată, iar puţinele mişcări de înot le făcu avîndu-l pe Matthew în minte. Cînd ieşi din apă se simţi mai înviorată, iar după ce-şi schimbă costumul de baie se întoarse în birou. O jumătate de oră mai tîrziu era din nou cu gîndurile departe, pierdute în scenariul ei. În New Hampshire însă Matthew Dane puse deoparte dosarele lui, stinse lumina şi se aşează în faţa focului gîndindu-se la Daphne.

Scanned by CamScanner

Capitolul 23

– Ce fel de femeie este ea, Barb?

Barbara şi Tom stăteau întinşi pe marginea piscinei. Trecuseră două săptămîni de cînd ele se mutaseră în noua casă şi Barbara abia dacă o vedea pe Daphne. Aceasta era cufundată în munca ei şi abia observa ce se întîmpla în jurul ei. După ce îşi termina treburile, Barbara se întîlnea în fiecare seară cu Tom. În cele două săptămîni, de cînd deveniseră amanţi, vieţile lor se schimbaseră radical. Privind împreună apusul de soare de pe marginea pisicinei lui, el o ţinea acum de mînă. Mereu îl fascinau povestirile despre Daphne.

– Este muncitoare, tandră, miloasă, tristă.

– Cred că este: I s-au întîmplat într-o singură viaţă suficiente necazuri cît să omoare zece oameni.

– Dar pe ea nu au au omorît-o. Acest lucru este uimitor în privinţa ei. Dintre toţi cunoscuţii mei ea este cea mai caldă, mai blîndă şi mai sinceră persoană.

– Nu cred. El scutură a negaţie capul şi o privi pe Barbara drept în ochi.

– De ce nu? Este adevărat.

Scanned by CamScanner

– Pentru că nici o persoană nu este mai caldă şi mai blîndă decît tine.

Ascultînd cuvintele lui ea îşi dădu seama cît era de norocoasă. La drept vorbind, era chiar mai norocoasă decît Daphne. Ea rămase tăcută şi, după ce Tom o privi o clipă, se aplecă spre ea şi o sărută tandru. Niciodată el nu fusese atît de fericit, iar în ultimele două săptămîni o păzise pe Barbara ca pe o floare de vară. Ea rîdea şi era fericită, iar ochii îi erau mult mai vii decît atunci cînd era studentă.

– Uită-te la tine, iubito. Şi tu ai fost rănită. Nimeni nu poate fi atît de singur şi totuşi fericit. Eu nici măcar nu eram singur şi mă simţeam distrus.

– Nu mi-ai părut deloc distrus, acolo la *Gucci*. Îi plăcea să-l necăjească amintindu-i acea zi. Cu două săptămîni înainte Eloise dispăruse şi circula deja zvonul că trăia cu un tînăr actor.

Barbara ştia că în timpul căsătoriei Tom fusese îngrozitor de singur. Povestindu-i acest lucru, inima Barbarei se deschisese, iar el căpătase încredere în ea. Fusese atît de grav rănit, mai mult decît o rănise pe ea avocatul care cu ani în urmă o lăsase însărcinată. Îi povesti şi ea drama ei, iar tot timpul cît plînsese, vărsîndu-şi amarul adunat în treisprezece ani, el o ţinu strîns în braţe. Recunoscu apoi că mîhnirea ei cea mare o constituia faptul că acum era prea bătrînă ca să mai aibă copii.

– Nu fi ridicolă, cîţi ani ai?

– Patruzeci. El avea patruzeci şi doi. Se uită spre ea cu o privire hotărîtă şi blîndă.

– Astăzi femeile au copii şi la patruzeci şi cinci, şi la patruzeci şi şapte şi la cincizeci de ani. A avea copii la patruzeci de ani nu mai reprezintă ceva senzaţional. Există vreun motiv medical care să împiedice acest lucru?

– Nici unul de care să ştiu.

Adevărul era că mereu se întrebase dacă nu cumva

Scanned by CamScanner

avortul îi provocase vreo leziune care să nu-i mai permită să aibă copii. De ani de zile însă nu își mai pusese această întrebare. Era evident că acest lucru era irelevant. Tom însă nu era de acord.

– Este mult prea tîrziu. Este ridicol ca la vîrsta mea să mai am copii.

– Dacă îi dorești, este ridicol să nu-i ai. Copiii au fost în viața mea cea mai mare bucurie. Să nu te privezi niciodată de acest lucru, Barbara.

O cunoscuse pe Alexandra și înțelegea de ce copiii îi dăduseră o asemenea bucurie. Era o tînără frumoasă, fericită, independentă, semănînd izbitor la fizic cu Sandy și avînd firea blîndă a tatălui său. Nu-l întîlnise încă pe fiul lui, Bob, dar, din cîte auzise, îi semăna mai mult tatălui lui și era sigură că avea să-l placă și pe el.

Timp de șase săptămîni Barbara își ținu secretă viața față de Daphne. Într-o dimineață însă, cînd aceasta ajunse acasă, o găsi pe Daphne în living, surîzînd răutăcios.

– Ce-i cu tine?

– Am făcut-o și pe asta!

– Ce anume?

– Am terminat scenariul! Deborda de energie și de mîndrie, iar ochii îi străluceau de bucurie. Dispunea de un talent neîntrecut, dar și de răsplata tainică care o asigura că, dacă își va termina munca mai repede, își va vedea fiul mai repede.

– Ura! Barbara o îmbrățișă și desfăcu o sticlă de șampanie. După cel de-al treilea pahar, Daphne aruncă spre ea o privire urîtă.

– Ei bine, nu ai de gînd să-mi spui?

– Ce să-ți spun? Pentru o clipă Barbarei i se șterse totul din minte.

– Unde te duci în fiecare seară cît eu nu-mi mișc fundul de pe scaun. Daphne zîmbi în silă, iar Barbara roși

Scanned by CamScanner

înfuriată. Să nu-mi spui că te duci să vezi filme.

– Am vrut să-ţi spun, dar... Ea îşi ridică privirea visătoare, în timp ce Daphne gemu.

– Oh, Doamne, am ştiut. Eşti îndrăgostită. O atenţionă cu degetul. Să nu-mi spui că te căsătoreşti. Cel puţin nu înainte de a-mi termina filmul.

Imima Barbarei tresări. În acea noapte Tom îi pomenise prima dată despre căsătorie, iar răspunsul ei fusese foarte asemănător cu avertismentul lui Daphne. Ea îl rănise cu loialitatea pe care o avea faţă de patroana ei, însă el hotărî să aştepte pînă la momentul propice.

– Nu mă mărit, Daff. Dar trebuie să recunosc... că sînt nebună după el. Ea zîmbi larg, părînd mai degrabă de paisprezece ani, decît de patruzeci.

– Am să-l cunosc şi eu? Este respectabil? Voi fi de acord?

– Da la toate întrebările. Este minunat şi îl iubesc la nebunie, şi... s-a căsătorit cu colega mea de cameră, din studenţie şi am dat peste el şi peste acea roşcată tîmpită şi incredibil de frumoasă şi... Povestea totul cu o asemenea viteză, încît Daphne începu să rîdă de ea.

– Doamne, am pierdut enorm, nu-i aşa? Cu ce se ocupă? Te rog să nu-mi spui că este actor. Dorea ce era mai bun pentru Barbara şi nu voia să o vadă din nou rănită. Deodată se încruntă, gîndindu-se la ceea ce Barbara îi spusese despre căsătoria lui cu colega ei de cameră.

– Mai este căsătorit?

– Bineînţeles că nu. Este divorţat şi este avocat. La *Baxter, Shagley, Harrington şi Row.*

Auzind acestea Daphne făcu o grimasă.

– Îi cunoşti?

– Îi ştii şi tu, bleguţo, sau ar trebui. Nu a trebuit să negociem cu ei, dar Iris, înainte de a pleca de la New York,

Scanned by CamScanner

ne-a spus ceva în legătură cu ei. Sînt avocaţii *Studiourilor Comstok* pentru filmul nostru. El nu ştia?

– A fost ocupat cu un client într-un caz de neplată a impozitului.

– Ce s-a întîmplat cu soţia lui?

– L-a părăsit pentru Austin Weeks.

– Actorul?

O clipă Daphne rămase înmărmurită, dar îşi dădu imediat seama, asemeni Barbarei cu două luni în urmă, că era o prostie să întrebe.

– Doamne, cred că a fost o lovitură pentru prietenul tău. Austin Weeks trebuie să aibă vreo două sute de ani.

– Pe puţin, dar este al nabii de bogat şi încă pe atît de arătos. Daphne înclină aprobator din cap.

– Apropo, cum îl cheamă?

– Tom Harrington.

Schimbară între ele cîte un surîs şters, iar Daphne păru mulţumită.

– Îmi pare bine pentru tine, Barb. Ridică paharul de şampanie în cinstea prietenei ei şi-i ură fericire împreună cu Tom.

– Sper să trăiţi fericiţi o veşnicie... Se strîmbă apoi. Dar nu înainte de a termina filmul. Ochii ei păstrau acelaşi licăr de emoţie pe care Barbara îl zărise din clipa în care ajunseseră în California. Tot ce voia era să muncească pe brînci, să termine şi să plece acasă. Dar acest lucru aproape că o înspăimînta pe Barbara acum. Ea nu era deloc grăbită să plece din California.

A doua zi îl prezentă pe Tom lui Daphne. Serviră băuturi pe marginea piscinei şi la sfîrşitul întîlnirii Barbara era sigură că Daphne îl plăcuse. Conversaţia fusese relaxantă, iar cînd cei doi plecară, Daphne îl sărută pe obraz şi îl sfătui să aibă mare grijă de Barbara. Îşi agită mîna în semn de la revedere atunci cînd aceştia se urcară

Scanned by CamScanner

în mașină, iar apoi se întoarse la piscină și începu să strîngă paharele. Era fericită pentru Barbara. Însă atunci cînd vedea prieteni dragi pregătindu-se pentru călătorii lungi, trăia un sentiment ciudat. Se simțea oarecum abandonată pe un tărîm singuratic.

În acea seară, în timp ce-și aranja un sandviș pentru cină, se hotărî să-l sune pe Matthew. Nu reușise să-și facă nici un fel de cunoștințe în Los Angeles, deoarece timp de două luni lucrase fără încetare, așa că din cînd în cînd îl mai suna pe Matt. Devenise un prieten foarte drag și singurul ei contact cu Andrew. În acea seară el ieșise, iar ea se întreba unde ar fi putut să fie. Nu se mai întîmplase niciodată să nu-l găsească acasă și fulgerător îi trecu prin minte ideea unei posibile întîlniri cu o femeie. În acea clipă i se păru că toată lumea, cu excepția ei, avea pe cineva, iar în viața ei nu exista decît un băiețel și acesta era la cinci mii de kilometri depărtare, într-o școală specială pentru persoanele fără auz. Trăia o senzație de singurătate disperată și nici măcar bucuria terminării scenariului nu-i atenuă durerea. Imediat după masă se întinse în pat încercînd din răsputeri să-și stăpînească lacrimile și dorind din tot sufletul să fie alături de Andrew.

Cei de la *Studiourile Comstock* fuseseră copleșiți de scenariul lui Daphne. Îi spuseseră că era mult mai impresionant decît cartea și că abia așteptau să înceapă lucrul. Actorii fuseseră deja selecționați, iar decorurile construite. În trei săptămîni urmau să înceapă și după ce primi o rundă de felicitări, Daphne se întoarse acasă, satisfăcută de sine și foarte bucuroasă. Pentru rolul principal fusese ales Justin Wakefield și deși ea considera că acesta era mult prea frumos, era totuși foarte impresionată de talentul lui.

– Ei, doamnă, cum ți se pare? spuse Barbara zîmbind spre Daphne, după ce ajunseră împreună acasă și

Scanned by CamScanner

începură să se învîrtă de colo-colo.

– Nu ştiu. Cred că sînt în stare de şoc. Sincer, mă aşteptam să-mi spună că nu le-a plăcut. Se aşeză pe canapeaua albă şi privi în jur, uşor dezorientată.

Barbara însă îi zîmbi prietenei sale.

– Eşti nebună, Daff. Întotdeauna ai crezut că cei de la *Harbor* nu-ţi vor aprecia cărţile, iar lor întotdeauna le-au plăcut.

– Ei da, sînt nebună. Ea ridică din umeri făcînd o grimasă. Poate că am tot dreptul.

– Ce ai de gînd să faci în următoarele trei săptămîni? Filmările abia atunci urmau să înceapă. Daphne cu greu reuşea să stea trei zile departe de birou, darmite trei săptămîni. Barbara bănuind intenţiile ei, zîmbi.

– Glumeşti? Am să-l sun pe Matt în seara asta şi am să-l rog să-l urce pe Andrew în avion. Nu vrei să mergi la New York?

Daphne scuturâ negativ capul şi privi spre piscină.

– Cred că i-ar plăcea aici şi poate că a sosit vremea să vadă mai mult din lumea exterioară, nu numai împrejurimile de la *Howarth*.

Barbara încuviinţă tăcută din cap, întrebîndu-se cum arăta Andrew, deoarece ea încă nu-l cunoscuse. Daphne o privi cu un surîs cald.

– Ai vrea să mergi cu noi în Disneyland?

– Mi-ar face plăcere. Tom urma să plece într-o călătorie de afaceri la New York, iar ea începea să se simtă singură numai imaginîndu-şi acele zile. Se îngrozea să se gîndească la ceea ce va simţi atunci, cînd la sfîrşitul anului va trebui să se întoarcă la New York. Nu acceptase încă cererea lui în căsătorie, pe motiv că nu putea să-şi părăsească patroana. Nu încă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Daphne se ridică, se îndreptă spre telefon şi îl sună pe Matthew Dane la

Scanned by CamScanner

Howarth.

– Bună, Matt. Ce faci?

– Bine. Cum merge cu scenariul?

– Grozav. L-am terminat, iar astăzi am aflat că le-a şi plăcut. Vom începe în trei săptămîni. Pur şi simplu au aşteptat ca eu să termin.

– Probabil că eşti foarte bucuroasă. El părea sincer mulţumit pentru ea.

– Sînt. Vreau să petrec următoarele două sau trei săptămîni cu Andrew. Cît de repede crezi că poţi să-l urci într-un avion?

La capătul celălalt al firului, Matt îşi privi agenda de lucru de pe birou, cu o expresie gînditoare.

– Aş putea să-l duc la Boston sîmbătă, dacă îţi convine. Este suficient de devreme?

Ea zîmbi în receptor.

– Nu, dar merge. Abia aştept să-l văd.

– Ştiu.

El ştia cît de singură fusese, mai bine decît îşi închipuia ea. Putea spune asta după cît de des îi telefonase. Mereu însă îl uimea faptul că o femeie cu fizicul ei, cu inteligenţa, cu celebritatea ei, era singură. Ar fi trebuit să fie cîrduri de oameni la uşa ei, în special bărbaţi, dar el mai ştia că ea nu-i dorea.

– Altfel ce mai faci, Daff?

– Cum altfel? De cînd am ajuns aici nu fac altceva decît să muncesc. Acum am terminat şi tot ce fac este să dorm. Astăzi pentru prima dată am ieşit afară, în lume, pentru a merge la *Comstock* şi parcă aş fi fost picată pe o altă planetă.

– Bun venit pe Pămînt, domnişoară Fields. Ce veţi face tu şi Andrew, cînd va veni la tine?

– Pentru început vom merge în Disneyland.

– Norocosul. Matthew zîmbi, ştiind cum se va lăuda

Scanned by CamScanner

Andrew faţă de ceilalţi, fără însă să fie obraznic, căci nu era un astfel de copil.

– Va trebui să mă gîndesc la ce vom face după aceea. Poate vom petrece cîteva zile în jurul piscinei, deşi ca să fiu sinceră, acest lucru mă omoară. Am tot timpul senzaţia că trebuie să muncesc în fiecare clipă, pentru a putea pleca de aici.

– Nu te opreşti niciodată ca să te bucuri de ceea ce este în jurul tău?

– Dacă pot să rezist, nu. Nu sînt aici ca să mă distrez. Sînt aici ca să muncesc. Uneori era atît dură, de parcă ar fi fost posedată de demoni, dar ştia ce înseamnă acest lucru. Întotdeauna ea exagera în privinţa ei, pentru a-l vedea pe Andrew.

– Matt... Glasul ei deveni deodată îngrijorat şi gînditor. Crezi cu adevărat că în timpul zborului va fi în siguranţă? Aş putea să vin eu acolo să-l iau. Trebuia să recunoască însă că după cele două luni de muncă neîncetată era ruptă de oboseală. Dar totuşi, ar fi făcut acest lucru, pentru Andrew.

– Îi va fi bine. Lasă-l să fie el, Daff. Lasă-l să-şi încerce propriile aripi. Acesta este un pas mare pentru el.

– Dar dacă se întîmplă ceva?

– Ai încredere în el. Şi în mine. Îi va fi bine. Puterea lui de convingere era atît de mare, încît ea îl credea.

El o sună în ziua următoare pentru a-i comunica ora de sosire a lui Andrew. A doua zi acesta urma să zboare fără escală de la Boston la Los Angeles şi urma să ajungă la destinaţie la trei după-amiază. Pentru o clipă ea îşi puse întrebarea cum avea să facă faţă emoţiei încă douăzeci şi patru de ore. Simţi deodată dorinţa de a-l îmbrăţişa din nou şi fiecare clipă i se părea prea lungă. Matthew zîmbi.

– Pari a fi la fel de nerăbdătoare ca şi el.

– Chiar sînt. Ea deveni din nou serioasă. Îi este cumva

Scanned by CamScanner

teamă să călătorească singur?

– Deloc. Crede că va fi palpitant.

Daphne oftă la telefon.

– Nu sînt sigură că sînt destul de pregătită pentru aşa ceva, chiar dacă el este.

Ani de zile el fusese atît de protejat, iar acum, sub impulsul lui Matthew, Andrew îşi va încerca propriile aripi în această călătorie cu avionul spre California, care chiar dacă era un lucru simplu, pe ea o speria.

– De ce îţi este teamă? Că va deveni independent? Pe un ton calm, el o atinse, iar ochii ei albaştri deveniră brusc furioşi.

– Cum poţi să vorbeşti aşa? Ştii doar că doresc acest lucru pentru el.

– Atunci lasă-l să-şi capete independenţa. Nu-l face să se simtă complexat toată viaţa. Nu va fi complexat decît dacă tu nu-l vei face să se simtă aşa.

– Bine, bine, am mai auzit placa asta. Am înţeles ideea.

Lungile conversaţii pe care le purtau la telefon îi împrieteniseră într-o manieră care îi îngăduia lui Daphne să se înfurie. Ea se mai supărase şi altă dată, însă nu pentru multă vreme. Iar de obicei, Matthew avea dreptate.

– Daphne, Andrew va fi mîndru de el şi la fel vei fi şi tu. Ea ştia că acesta era adevărul. Ştiu însă că acest lucru nu te încălzeşte prea mult pînă nu se va sfîrşi călătoria. Mîine pe vremea aceasta veţi radia amîndoi. Nu uita să mă suni cînd ajunge.

– Nu voi uita. Te vom suna din aeroport.

– La fel voi face şi eu mîine din Boston.

Din clipa în care el telefonase începură cele şase ore de veghe ale lui Daphne. Privea ceasul, stătea lîngă telefon îngrozită că ar putea să nu meargă bine ceva, că s-ar putea întîmpla ceva în avion, sau, şi mai grav, că acolo sus, în aer, Andrew va fi incapabil să intre în vorbă cu

Scanned by CamScanner

cineva, sau că vreun copil îl va chinui, aşa cum cu mult timp în urmă se întîmplase pe terenul de joacă. I se părea o mare greşeală ca el să înfrunte lumea din nou, singur. Dar poate că totuşi nu era un lucru chiar aşa de rău. Poate că Matthew avea într-adevăr dreptate, poate că era bătălia lui Andrew, pe care trebuia să o cîştige singur.

– Te simţi bine? Barbara îşi băgă capul pe uşa biroului şi văzu încordarea de pe chipul lui Daphne. Ceva veşti?

– Numai că s-a urcat în avion. De atunci nimic.

Barbara înclină din cap aprobator.

– Vrei să mănînci? Daphne însă scutură din cap negativ. Nu putea să mănînce şi nu se gîndea decît la Andrew care se îndrepta din Boston către ea. Avea să meargă să-l întîmpine singură la aeroport, iar Barbara urma să-i aştepte acasă. Aranjaseră o mică petrecere pentru ei, cu coifuri din hîrtie, tort, baloane şi o pancartă pe care stătea scris *„Te iubim, Andrew. Bun venit în California"*.

Cînd se apropie vremea să plece la aeroport, Daphne făcu un duş, îmbracă nişte pantaloni bej, o cămaşă albă din mătase, încălţă o pereche de sandale, iar pe deasupra îşi puse un blazer pe care Barbara i-l cumpărase de pe Rodeo Drive. Era măsura ei şi-i venea perfect. Luîndu-şi geanta pe umăr, ea se îndreptă spre uşă sub privirea Barbarei. Ajunsă în prag întoarse capul, ochii celor două femei se întîlniră o clipă, după care surîzînd, Daphne plecă, lăsînd-o pe Barbara să se minuneze de cele văzute. Ochii acelei femei revărsau o dragoste pe care Barbara o invidia, o dragoste pentru un copil care era parte din sufletul ei, pe care îl iubea din toată inima.

La aeroport Daphne îşi ridică privirea spre panoul mare al sosirilor şi respiră uşurată. Avionul nu avea întîrziere, iar ea se grăbi spre poarta de ieşire. Mai avea de aşteptat o jumătate de oră. Venise mai devreme „pentru orice

Scanned by CamScanner

eventualitate" şi, aşezîndu-se la fereastră urmări avioanele care decolau şi aterizau, minutele părîndu-i-se ani. Cînd mai erau zece minute pînă la aterizare, intră în cabina telefonică şi-l sună pe Matthew.

– A ajuns sănătos? Deşi tonul lui era relaxat, Daphne rămase încordată.

– Avionul trebuie să sosească abia peste zece minute. Dar eu nu mai suport. A trebuit să te sun.

– Ultima rezistenţă, eh? Îi va fi bine, Daphne. Îţi promit.

– Ştiu că-i va fi. Dar mi-am dat seama dintr-odată că au trecut două luni de cînd nu l-am văzut. Oare s-a schimbat? Oare mă urăşte pentru că am plecat?

Gîndul că avea să-şi revadă fiul o îngrozea, dar Mattew ştia că acest lucru era normal.

– Nu te urăşte, Daff. Te iubeşte. Abia aşteaptă să te vadă. În ultimele două zile numai despre asta a vorbit.

– Eşti sigur? Simţea că va ceda nervos.

– Absolut. Haide, iubito, închide. Aproape că a ajuns. Ea îşi privi ceasul, iar în aeroport lumea începuse să se adune în jurul porţilor. Mai sînt cinci minute.

Brusc ea zîmbi, simţindu-se ridicolă.

– Îmi pare rău că te-am sunat.

– Ascultă, şi eu aş simţi la fel. Linişteşte-te. Uite ce este, nu te mai deranja să mă suni pînă nu ajungi acasă. Dacă n-am să primesc nici un telefon de la tine, am să presupun că a ajuns sănătos. Să nu-ţi iroseşti primele clipe ale întîlnirii cu el, alergînd după un telefon.

– Bine. Deodată ea zări avionul, rulînd uşor pe pistă. Lacrimile îi umplură ochii şi nu mai putu să vorbească deloc. Oh, Matt... văd avionul! ... a ajuns... la revedere. Ea închise, iar Matt zîmbi, simţind parcă şi el emoţia întîlnirii.

Daphne rămase liniştită, aşteptînd ca avionul să tragă în faţa porţii şi apucă cu putere balustrada atunci cînd acesta se opri. O clipă mai tîrziu pasagerii începură să

Scanned by CamScanner

coboare, figuri obosite de afacerişti cu serviete diplomat, bunicuţe cu bastoane, manechine cu mape în mînă, dar nici urmă de Andrew. Stătea acolo nemişcată, numărînd cu ochii persoanele, cînd deodată îl zări. El zîmbea şi rîdea, ţinîndu-se de mîna stewardesei şi deodată arătă spre ea, spunînd aproape clar „Aceea este mama mea!" Cu lacrimi şiroindu-i pe obraz, Daphne alergă spre el, îl cuprinse în braţe, îşi strînse pleoapele şi-l ţinu aproape la piept, după care se trase uşor în spate pentru ca el să-i citească cuvintele de pe buze.

– Te iubesc atît de mult! El rîse încîntat, o îmbrăţişă din nou şi depărtîndu-se apoi puţin, îşi mişcă buzele şi rosti:

– Şi eu te iubesc, mamă.

Era fermecat de limuzina care îi aştepta la scară, de pancarta cu care îl întîmpinaseră acasă, de piscină şi de tort. Îi povesti Barbarei despre cum decursese zborul, mişcîndu-şi atent buzele. Vorbea cu stîngăcie, dar totuşi Barbara îl înţelese. După cină, făcură cu toţii o baie în piscină, iar cînd Andrew merse la culcare, Daphne îl înveli, îi mîngîie părul blond şi-l sărută uşor pe frunte, în timp ce el se cufundă în somn. În acea noapte, ea rămase lîngă el, privindu-l timp îndelungat. Andrew era acasă. Stînd acolo cu el, era singurul lucru la care se putea gîndi, iar tîrziu, cînd ieşi din camera lui, o găsi pe Barbara aducînd tortul în bucătărie.

– Ai un copil grozav, Daff.

– Ştiu. Nu erau prea multe de zis. În seara aceea orice lucru părea să-i stîrnească plînsul. Şi într-adevăr, zîmbindu-i Barbarei, ochii i se umplură de lacrimi. Se duse apoi în biroul ei, pentru a-l suna pe Matt, iar cînd acesta îi răspunse, ea începu să vorbească pe un ton tremurat.

– A reuşit, Matt... a reuşit! Ea încercă să-i descrie călătoria, dar plînsul o înecă. El înţelese, suspină de uşurare şi aşteptă.

Scanned by CamScanner

– Totul este în regulă, Daff... e-n ordine... e-n ordine. Vocea lui blîndă alina de la cinci mii de kilometri depărtare şi ea trăia senzaţia că era ţinută de braţele lui în timp ce suspinele i se potoleau. De acum înainte va reuşi. Vor exista urcuşuri şi coborîşuri în viaţa lui, dar îi va fi bine. I-ai dat ceea ce avea nevoie, iar acesta este cel mai frumos lucru pe care i l-ai putut oferi.

Ea ştia însă că şi Matthew şi toţi ceilalţi îi dăduseră cîte ceva, ceva ce ea nu ar fi putut să le ofere niciodată. Avusese doar înţelepciunea să-i lase pe ei să i le dăruiască.

– Mulţumesc. El înţelesese mesajul. Pentru prima dată, după ani de zile, el îşi simţi ochii plini de lacrimi şi numai cu mari eforturi reuşi să se abţină să nu-i spună lui Daphne cît de mult o iubea.

Scanned by CamScanner

Capitolul 24

Călătoria în Disneyland se bucură de un succes adevărat, iar Barbara şi Daphne se entuziasmară la fel de mult ca şi Andrew. O zi o petrecură la *Knotts Berry Farm,* într-o după-amiază merseră la *La Brea Tar Pits,* altă dată făcură un tur al *Studiourilor Comstock,* iar în fiecare după-amiază făceau cîte o baie în piscină. Cele două săptămîni ale vizitei lui zburară repede, iar acum, în ultima zi, cînd stăteau pe marginea piscinei, gesticulînd, acestea li se păreau doar clipe. Cu ochii serioşi el îi povestea ce-l impresionase şi cît de mult o plăcea pe Barbara. Zîmbind, Daphne îi spuse că şi aceasta, la rîndul ei, îl plăcea mult, însă a doua lui întrebare o sperie.

– Tu o să fii vreodată ca ea, mamă?

– Ce vrei să spui? Ea îşi gesticulă răspunsul rar. Nu-i trecuse niciodată prin minte să fie „ca" Barbara.

– Ştii tu, să ai pe cineva care să te iubească. Îl cunoscuse pe Tom şi-l plăcuse şi pe el. Aproape la fel de mult ca pe Matthew, îi gesticulase el, ceea ce la Andrew însemna cea mai înaltă laudă. Adusese însă în discuţie o problemă dură. Devenise clar şi pentru ea că în urmă cu

Scanned by CamScanner

puţin timp ei nu ar fi putut purta o astfel de conversaţie. Acum însă el era capabil să se exprime cu o extraordinară profunzime în limbajul semnelor şi citea perfect de pe buze aproape orice discuţie. Între ea şi copilul ei nu mai existau uşi închise, toate fuseseră descuiate de oamenii de la *Howarth*, care îl iubeau. Dar în timp ce gîndurile ei zburară o clipă la aceştia, Andrew repetă întrebarea.

– Nu ştiu, Andrew. Nu găseşti uşor pe cineva. Acest lucru este rar şi deosebit.

– Dar ţi s-a mai întîmplat o dată.

– Da, mi s-a întîmplat. În ochii ei licări o nostalgie pe care el nu o mai văzuse pînă atunci. Cu tatăl tău.

– Şi cu John. El încă era credincios memoriei prietenului lui, iar ea încuviinţă înclinînd din cap.

– Da.

– Mi-ar plăcea să am un tată ca Matthew.

– Zău? Ea zîmbi uşor, pe jumătate tristă, pe jumătate amuzată. Indiferent cît de mult se străduia, exista mereu ceva ce nu-i putea oferi, ceva ce nu putea să facă. Acum se punea problema tatălui. Nu crezi că ai putea fi fericit numai cu mine? Era o întrebare serioasă, iar ea îi urmări ochii şi mîinile atunci cînd el îi gesticulă răspunsul.

– Ba da. Dar uită-te cît de fericită este Barbara cu Tom. Ea chicoti atunci. Aproape că devenise sîcîitor, dar îşi exprimase punctul de vedere, care era unul destul de dur.

– Ceea ce se petrece între ei este ceva deosebit, Andrew. Nu te poţi îndrăgosti în fiecare zi. Uneori acest lucru nu se întîmplă decît o dată în viaţă.

– Tu munceşti prea mult. El părea plictisit. Tu niciodată nu ieşi afară.

Cum putea să fie atît de tînăr şi totuşi să ştie atît de multe lucruri?

– Asta pentru că vreau să-mi termin munca şi să vin acasă la tine.

Scanned by CamScanner

Această explicaţie îl linişti, iar atunci cînd intrară înăuntru să ia masa, Daphne se gîndea încă uluită la tot ce îi spusese. Începuse să o vadă aşa cum era ea de fapt, cu temeri şi defecte, dar şi cu virtuţi. Creştea şi se maturiza nu numai cît să fie în stare să călătorească singur cu avionul. Începuse să judece singur, iar acest lucru o făcea să se simtă şi mai mîndră de el.

– Poate că eu nu am nevoie de un bărbat, aşa cum are Barbara. După prînz, în încercarea ei de a-l convinge, ea readusese în discuţie subiectul.

– De ce nu?

– Pentru că te am pe tine.

– Asta-i o prostie. Eu nu sînt decît un băieţel. Se uită spre ea de parcă ar fi fost cu adevărat proastă, iar ea pufni în rîs.

– Grea tocmeală, nu-i aşa?

El privi încruntat la cuvintele gesticulate, dar Daphne continuă:

– N-are importanţă. Mai bine ne-am pregăti să nu pierdem avionul.

Nici de astă dată despărţirea nu fusese uşoară. Nici unul din ei nu ştia sigur cînd se vor mai revedea. El se agăţă de ea, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, în timp ce Daphne lupta din răsputeri să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

– Dragule, îţi promit că te vei întoarce curînd. Dacă am să pot, voi veni la New York cîteva zile.

– Dar vei fi prea ocupată cu filmul. Scîncise deformat. De cînd venise aici începuse să vorbească mai mult.

– Cu toate acestea am să mă străduiesc, sincer am să încerc. Şi tu să faci la fel... să nu fii trist şi să te distrezi cu prietenii la şcoală. Gîndeşte-te la lucrurile minunate pe care le-am făcut împreună.

Dar nici unul din ei nu se mai gîndi la aşa ceva atunci

Scanned by CamScanner

cînd stewardesa îl conduse la avion. Dintr-o dată el redevenise copilaşul de şapte ani şi jumătate care plîngea după mama lui, iar ea trăi senzaţia că-i fusese smulsă partea vitală a fiinţei, că inima îi fusese zdrobită încă o dată. De cîte ori nu cunoscuse această durere şi totuşi de cîte ori o simţea îi dădea senzaţia că i se întîmpla pentru prima dată.

Barbara rămase tăcută, în timp ce, plîngînd, Daphne privea fix la avion. Îşi puse braţul pe după umerii ei şi o ţinu strîns. Cînd avionul începu să ruleze, cele două femei îşi agitară frenetic mîinile, neştiind dacă el le vede. Drumul înapoi fusese tăcut şi sobru. Cînd ajunseră acasă, Daphne se retrase în camera ei. De astă dată ea nu-l mai sună pe Matthew, ci invers. După glasul ei el îşi dădu seama imediat de ceea ce se petrecea în sufletul ei. De fapt acesta fusese şi motivul pentru care telefonase.

– Pun pariu că te simţi groaznic, Daff.

Ea zîmbi printre lacrimi şi încuviinţă din cap.

– Aşa-i. De data asta a fost mai greu ca oricînd. A fost altfel decît despărţirea de la şcoală.

– Priveşte lucrurile altfel. Nu va fi la nesfîrşit aşa. Într-una din zile vei veni definitiv acasă.

Ea îşi suflă nasul şi respiră adînc.

– Este greu de imaginat că ziua aceea va veni.

– Va veni. Nu va mai dura mult. De altfel, în următoarele luni, vei fi foarte ocupată cu filmările.

– Mi-aş fi dorit să nu fi semnat niciodată acest contract blestemat. Aţ trebui să fiu la New York, lîngă Andrew. Amîndoi însă ştiau că ea nu credea tot ce spunea. Era urmarea plecării lui.

– Ei bine, atunci grăbeşte-te şi termină ce ai acolo de făcut pentru a te întoarce acasă. Nici pe mine nu m-ar deranja să vii mai repede. Drace, eşti singurul părinte căruia mă pot plînge. Ea rîse în receptor şi se lungi pe pat.

Scanned by CamScanner

– Isuse, Matt, uneori viaţa este atît de dură!

– Ai trecut şi prin situaţii mai grele.

– Mulţumesc că-mi aminteşti. Ea continuă să surîdă.

– Cu plăcere. Oricînd. Între ei exista un fel amuzant de a se tachina. Ea îi spunea toate problemele, fie că se centrau în jurul muncii, fie în jurul lui Andrew. De altfel nici nu avea ce altceva să-i povestească.

– Cînd începe turnarea filmului?

– Poimîine. În ultimele două săptămîni actorilor li s-au făcut costumele, „garderoba", cum se spune pe aici. Dar filmările nu vor începe decît peste două zile. Pînă atunci nu este nevoie să fiu pe platou. Va trebui probabil să rescriu scene sau, pur şi simplu, să privesc. De acum încolo regizorii şi actorii vor face totul, eu voi fi doar consultant.

– Ai cunoscut vreun actor?

– Da, pe toţi, în afară de Justin Wakefield. A fost plecat în America de Sud pentru filmări, şi cred că abia acum cîteva zile s-a întors.

– Să-mi spui şi mie cum arată. Ceva nou se simţi în vocea lui, ceva ce ea nu recunoscu.

– Ca un papiţoi, bănuiesc. Orice persoană care arată atît de bine, trebuie să fie groaznic de răsfăţată.

– Poate că nu este aşa. Poate că este un om drăguţ.

– Nu mă interesează decît să joace bine în filme.

Subiectul filmului urmărea povestea unui bărbat contemporan, stigmatizat de faptul că în venele lui curgea sînge de apaş şi prezenta responsabilităţile, problemele şi bucuriile trăite de acesta de-a lungul vieţii, începînd cu perioada cînd îşi negase originea şi terminînd cu zilele în care îşi acceptase condiţia. Era o poveste despre bărbăţie şi auto-acceptare, independenţă şi probleme rasiale. Era o poveste impresionantă şi surprinsese pe toată lumea că autorul era o femeie. Dacă însă Justin Wakefield avea să facă un joc bun, putea intra în posesia unui prémiu *Oscar,*

Scanned by CamScanner

iar Daphne bănuia că el ştia acest lucru. Era un personaj blond spectaculos, idolatrizat de aproape orice femeie din ţară şi prezenţa lui avea să aducă filmului acel ceva care trebuia să facă din *Apaşul* un adevărat succes.

– Dacă ai timp, sună-mă să-mi spui cum merge.

– Îţi voi telefona, şi voi vrea să ştiu cum îi este lui Andrew, indiferent cît de obosită voi fi. Voi avea un număr la studio unde mă vei putea găsi. Cînd îl voi afla te voi suna să ţi-l spun.

Urmau să meargă pentru filmări şi în Wyoming, însă nu prea curînd. Mai întîi trebuiau să filmeze scenele locale.

– Am să te sun mai tîrziu, cînd va sosi Andrew.

– Mulţumesc, Matt. Ca de obicei, cuvintele lui o alinaseră, iar acum se simţea mai puţin îndurerată de plecarea fiului ei. Matt?

– Da?

– Ţie cine îţi face asta?

– Ce anume? El nu înţelesese.

– Să te consoleze. Tu mereu faci acest lucru pentru mine, nu este prea corect. El era singura persoană pe care ea se sprijinise în ultima vreme, iar uneori se simţea vinovată.

– În viaţă, pentru cei pe care îi iubeşti plăteşti un preţ, Daff. Nu este nevoie să-ţi spun eu ţie asta. Ea încuviinţă din cap, tăcută. El avea dreptate, dar şi ea.

– Am să te mai sun mai tîrziu.

– Mulţumesc. Închiseră, iar ea se întrebă ce ar fi făcut dacă l-ar fi întîlnit pe Matthew mai înainte.

Scanned by CamScanner

Capitolul 25

Turnarea filmului *Apaşul* începu într-un decor de interior de pe platoul A al *Studiourilor Comstock,* la ora cinci şi un sfert, marţi-dimineaţa. Ar fi trebuit să înceapă de luni, dar se amînase din cauză că eroina principală, Maureen Adams, răcise. Conform calculelor directorului producţiei, întîrzierea avea să aducă pe de o parte pierderi în valoarea de mai multe mii de dolari studioului, care de altfel fuseseră prevăzute în buget, iar pe de alta avea să-i ofere lui Justin Wakefield o zi în plus pentru a studia scenariul şi pentru a discuta cu regizorul, care în acest caz era Howard Stern, un vechi profesionist al Hollywood-ului, rob al ţigărilor, cizmelor de cowboy şi crizelor de isterie pe care le făcea în faţa actorilor, şi în acelaşi timp geniu recunoscut prin măreţia şi talentul de a realiza filme extraordinare. Daphne fusese deosebit de încîntată să afle că el era regizorul filmului.

În acea dimineaţă, Daphne se trezi la trei şi jumătate, făcu un duş, pregăti pentru ea şi Barbara ouă şi jumări şi la cinci fără un sfert era gata de plecare. Limuzina aştepta, iar la ora fixată ele ajunseră pe platou, unde cea mai mare

Scanned by CamScanner

parte a echipei era adunată, regizorul avea deja ţigara în gură şi mînca gogoşi cu operatorii. Maureen Adams era la machiaj. Justin Wakefield nu se vedea pe nicăieri. Daphne salută regizorul de platou care o întîmpină pentru a se asigura că totul decurgea normal şi făcu apoi cunoştinţă cu regizorul, care îngrămădindu-şi gogoaşa în buzunarul de la cămaşă o privi pătrunzător cîteva clipe, înainte de a-i întinde mîna cu un zîmbet larg.

– Groaznic de mică, nu-i aşa? Dar frumoasă, a naibii de frumoasă. Se aplecă atunci spre ea şi îi şopti zîmbind: Ar trebui să fii în film.

– Oh, Doamne, nu! Rîzînd, ea ridică o mînă protestînd. Era un bărbat uimitor de atrăgător pentru cei şaizeci de ani ai săi, cu faţa plină de riduri, greu cîştigate, greu dobîndite, şi care într-un fel se pretau chipului lui. Nu era un bărbat frumos, şi nici în tinereţe nu fusese, dar Daphne îl plăcu imediat. De altfel simţi că şi el o plăcuse.

– Ai emoţii pentru primul dumitale film, domnişoară Fields? Se îndreptară spre două scaune şi se aşezară, statura lui enormă umplînd scaunul, iar a ei părînd aproape ca a unui copil, atunci cînd îl privi şi îi surîse din nou.

– Da, foarte mari, domnule Stern.

– Şi eu la fel. Mi-a plăcut cartea dumitale. De fapt, mi-a plăcut enorm. O să iasă un film grozav. Mi-a plăcut scenariul. O privi apoi fără vreun subînţeles şi continuă: De altfel şi lui Justin Wakefield i-a plăcut. L-ai cunoscut? Se uită spre Daphne, dar de fapt era preocupat de gîndurile lui.

– Nu, nu l-am cunoscut încă.

El înclină aprobator din cap.

– Un bărbat interesant. Inteligent pentru un actor. Dar să nu uiţi că de fapt asta este. El îi aruncă o privire apreciativă. Toţi sînt la fel. Ştiu asta din experienţa lucrului

Scanned by CamScanner

cu ei. La toți le lipsește ceva, dar în schimb au ceva în plus, ceva copilăresc, degajat și minunat. Este greu să le reziști. Sînt însă egoiști, răsfățați și egocentriști. Cei mai mulți nu dau doi bani pe sentimentele tale, nu îi interesează decît persoana lor. Cînd vei constata acest lucru pentru prima dată, vei fi șocată, iar dacă îi vei privi îndeaproape, vei observa similitudini de caracter. După o vreme totul devine foarte clar. Există și excepții, bineînțeles – enumeră cîteva persoane, nume pe care le văzuse pe ecran – dar acestea sînt cazuri rare. Restul toți sînt... El ezită și zîmbi, de parcă ar fi știut un secret pe care ea nu-l cunoștea, dar pe care avea să-l afle curînd. Ei bine... sînt actori. Să ții minte asta, domnișoară Fields, te va ajuta să nu-ți pierzi mințile în următoarele luni. Ne vor înnebuni, atît pe dumneata, cît și pe mine. În final însă vom avea o peliculă remarcabilă, care a meritat efortul, ne vom strînge toți mîinile, vom plînge și ne vom săruta de rămas-bun. Supărările, gelozia, vrajba, toate vor fi uitate. Ne vom aminti glumele, rîsetele, momentele extraordinare. Există un fel de vrajă care înconjoară toate acestea...

El ridică mîna și cu un gest maiestuos indică întregul platou. Se ridică apoi, se aplecă spre ea, și cu zîmbet în ochi se depărtă, pentru a discuta cu operatorii. Daphne mai mult decît uimită de prezența lui și de întreaga discuție, rămase tăcută privind la figuranții, costumierii, tehnicienii de sunet și inginerii de lumină, care alergau de colo-colo îndeplinind misiuni misterioase, pînă pe la șapte și jumătate, cînd agitația atinse apogeul, încordarea îi cuprinse pe toți, iar ea își dădu seama că erau pe punctul de a începe.

Chiar în clipa în care frenezia părea să fi atins punctul culminant, ea observă, ieșind dintr-o cabină, un bărbat îmbrăcat în tricou și hanorac, încălțat fără să poarte ciorapi

Scanned by CamScanner

într-o pereche de tenişi şi avînd pe frunte o şuviţă de păr care îi atîrna într-o manieră copilărească. Se îndreptă spre ea, nesigur şi timid, după care se aşeză pe scaunul pe care stătuse mai devreme Howard Stern. Se uită spre Daphne, apoi la decor, şi din nou la Daphne. Părea încordat şi nervos, iar ea îi zîmbi, ştiind exact starea lui şi întrebîndu-se cine era.

– Emoţionant, nu-i aşa? Fusese singurul lucru pe care se gîndise să-l spună, iar el păru amuzat, atunci cînd ea privi ochii lui verzi ca marea. I se părea ceva cunoscut la el, dar nu putea să-şi dea seama ce anume era.

– Da, cred că este. Întotdeauna mi se face rău de la stomac înainte de a începe. Riscurile meseriei, presupun. El ridică din umeri şi strecurîndu-şi mîna în buzunar, scoase o bomboană pe care o aruncă în gură. Jenîndu-se ca nu cumva să pară necivilizat, se scotoci din nou prin buzunar şi-i întinse şi ei una.

– Mulţumesc. Ochii lor se întîlniră din nou, iar privirea lui apreciativă o făcu să simtă în obraji un fior fierbinte.

– Sînteţi figurantă în film?

– Nu. Ea scutură din cap, nu prea sigură ce să-i spună. Nu voia să-i destăinuie că era autoarea scenariului, suna prea pompos, iar pe el nu-l interesa acest lucru. După ce păru să privească preocupat la pregătirile de pe platou, se ridică şi se depărtă.

Cînd reapăru, se uită spre ea cu un zîmbet copilăresc.

– Pot să vă aduc ceva de băut? Era mişcată. Barbara dispăruse de douăzeci de minute în căutarea unor ceşti de cafea. Toţi îşi ocupaseră locurile pe platou, iar ea se simţea inutilă stînd acolo. Daphne înclină aprobator din cap.

– Sigur. Mulţumesc. Mi-aş da mîna dreaptă pentru o ceaşcă de cafea. Platoul era rece şi expus curentului, iar

Scanned by CamScanner

ea obosise.

– Am să vă aduc eu una. Frişcă, zahăr? Ea încuviinţă din cap şi o clipă mai tîrziu el se întoarse cu două căni aburinde. Nimic parcă nu arătase niciodată atît de îmbietor. Ea îşi luă cana şi sorbi uşor din ea, întrebîndu-se cînd vor începe odată, iar cînd îşi ridică pleoapele spre binefăcătorul ei îl surprinse privind-o cu acei ochi verzi strălucitori.

– Ştiţi că sînteţi frumoasă?

Ea roşi din nou, iar el zîmbi.

– Şi timidă. Îmi plac femeile de acest gen. El îşi dădu apoi ochii peste cap şi rîse. Ce tîmpit sună, parcă ar fi nişte replici spuse de o sută de ori pe zi la probă.

– Nu aşa procedează toată lumea pe aici? De astă dată pufniră amîndoi în rîs, iar el deveni curios în privinţa ei. Citea în ochii ei că era deşteaptă, că nu era genul de femeie pe care puteai sau ai fi vrut să o păcăleşti. O plăcea şi se întrebă din nou, în sinea lui, cine era.

– Nu, nu toată lumea procedează aşa. Mai există şi oameni cuviincioşi în acest oraş, chiar şi în acest domeniu... poate. El zîmbi, luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte, după care puse cana jos. Sînt curios în privinţa dumneavoastră, domnişoară. Ce căutaţi pe acest platou?

Era cazul să-i spună adevărul.

– Am scris scenariul, dar este prima dată cînd fac aşa ceva, şi deci totul este foarte nou pentru mine.

În acel moment el păru şi mai intrigat.

– Atunci sînteţi Daphne Fields. Părea impresionat. V-am citit toate cărţile, dar dintre toate aceasta mi-a plăcut cel mai mult.

– Mulţumesc. Ea era satisfăcută. Iar acum eu am să vă pun aceeaşi întrebare. Dumneavoastră ce căutaţi aici?

Auzind acestea, el îşi dădu capul pe spate şi izbucni

Scanned by CamScanner

într-un hohot de rîs minunat. Se uită apoi din nou spre ea şi zîmbind îşi dădu la o parte şuviţa de pe frunte. Brusc ea îl recunoscu şi rămase înmărmurită. Era frumos la fel ca-n filme, dar totuşi aici părea atît de diferit, atît de nepotrivit, atît de modest în hanoracul vechi şi blugii purtaţi.

– Oh, Doamne...

– Ei, nu, nu chiar aşa. Atunci pufniră amîndoi în rîs. El ştia că ea ştia. El era Justin Wakefield. Îi întinse mîna, iar cît timp mîinile lor se întîlniră, privirile lor se ţintuiră. Exista un fel de vrajă în jurul acestui bărbat, o voioşie copilărească, un magnetism în ochi care permitea vrajei să nu se destrame. Voi juca în filmul dumneavoastră, doamnă. Sper din tot sufletul să vă placă interpretarea mea.

– Sînt sigură că-mi va plăcea. Ea îi zîmbi. Am fost atît de bucuroasă cînd aţi acceptat rolul.

– Şi eu la fel, recunoscu el sincer. Este cel mai bun rol pe care l-am avut în ultimii ani. Ea radia. Scrieţi ca un demon.

– Nici dumneavoastră nu sînteţi mai prejos. Privirea ei îl tachină, iar o voce lăuntrică îi şoptea că se juca cu idolul cinematografiei americane. Simţea o senzaţie tulburătoare în preajma lui. Dintr-un anume motiv căruia însă nu-i găsea explicaţie, pentru prima dată după mult timp se simţea ca o femeie, nu ca un cal de muncă sau ca o simplă scriitoare sau doar ca mama lui Andrew. Ea îi atrăsese atenţia şi simţise asta din felul în care el îi vorbise. Trecuse însă atîta vreme de cînd nu mai avusese nici o legătură cu un bărbat, exceptîndu-l pe Matthew cu care discuta despre Andrew, încît nu ştia ce să spună. Sesizînd încordarea, se concentră la munca ei. Se simţea mai în siguranţă. Prezenţa acestui bărbat nu-i oferea suficientă încredere. O privea prea îndeaproape iar ei îi era teamă să nu vorbească prea mult. Se temea să nu-i observe singurătatea pe care se străduia atît de bine să o camufleze sau locul

Scanned by CamScanner

gol pe care i-l lăsase în suflet John prin moartea lui.

– Ce părere aveţi despre scenariu?

– Mi-a plăcut, foarte mult chiar. Eu şi Howard am avut ieri o întîlnire pe tema asta. Pînă acum există o singură scenă care nu mi se potriveşte.

– Care anume? Brusc ea se nelinişti, însă cu blîndeţe în privire el se întinse spre scaunul ei şi ridică o copie din scenariul pe care Barbara îl lăsase acolo.

– Nimic îngrijorător. Este o scenă mică. El răsfoi paginile, evident ştiind bine textul, şi-i indică partea care nu-i plăcea. Ea privi, înclină din cap aprobator şi încruntîndu-se, îşi ridică ochii spre el.

– S-ar putea să aveţi dreptate. Nici eu n-am fost sigură de această parte.

– Mai bine să aşteptăm să vedem ce spune şi Howard. Pînă la sfîrşit amîndoi vom face multe schimbări şi ajustări. L-aţi văzut vreodată lucrînd? Ea scuturâ negativ din cap, iar el începu să rîdă. Aici sînteţi pentru discuţii. Să nu care cumva să-l lăsaţi pe ticălos să vă sperie. Are o inimă de aur – el zîmbi spre ea diabolic – şi o gură plină de ţepi. După un timp o să vă obişnuiţi. Toţi ne obişnuim. Şi merită, omul ăsta este un adevărat geniu. Veţi avea de învăţat de la el. Eu am mai lucrat cu el de două ori şi de fiecare dată mi-a oferit cu totul altceva. Aveţi noroc că este regizorul filmului *Apaşul.* Toţi sîntem de altfel norocoşi. Apoi, în timp ce ochii lui păreau să-i mîngîie chipul, el şopti: Dar sîntem şi mai norocoşi să vă avem pe dumneavoastră. Afişînd apoi un zîmbet care păru mai degrabă un sărut, el o părăsi şi se îndreptă spre cabina lui, pentru a se schimba. În acea clipă îşi făcu apariţia Barbara.

– Nu pot să găsesc nici un strop de cafea.

– Nu-i nimic. Mi-a adus altcineva.

Daphne părea cu gîndurile departe. Justin Wakefield era un bărbat deştept, extrem de glumeţ, al naibii de

Scanned by CamScanner

chipeş, amuzant uneori, dar ei îi era imposibil să decidă dacă era real. Cum ar putea cineva atît de frumos să fie real?

– Arăţi de parcă ai fi văzut o nălucă.

– Cred că am văzut. Am vorbit cu Justin Wakefield.

– Cum este? Barbara se aşează pe scaunul liber şi deşi era impresionată, încercă să nu arate. Ardea de nerăbdare să-l cunoască, dar pînă acum nu-l observase pe platou. Este la fel de fermecător ca pe ecran?

Daphne rîse.

– Nu ştiu sigur. Este îngrozitor de frumos, dar eu nici măcar nu l-am recunoscut atunci cînd s-a aşezat lîngă mine.

– Cum aşa?

– Pare un puştan. Cred că mă aşteptam la cu totul altceva. Daphne îi zîmbi secretarei şi prietenei ei.

– Vrei să-mi spui că voi fi dezamăgită? Ea părea distrusă.

– N-aş spune asta.

Era greu să dezamăgească avînd un astfel de fizic. Stînd acolo cu gîndurile îndreptate spre el, îl văzu ieşind din cabina lui, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maron, strîmţi, din velur şi cu un pulover alb pe gît, aşa cum cereau primele scene ale filmului. Arăta exact ca un Marlon Brando tînăr şi blond, iar Daphne o auzi pe Barbara pierzîndu-şi răsuflarea.

– Oh, Doamne, este splendid. Muşchii care i se încordau în timp ce se îndrepta spre ele, tăiau respiraţia, părul îi era acum netezit spre spate aşa cum Daphne îl văzuse în alte filme. Arăta la fel ca Justin Wakefield, actorul, nu ca băieţandrul demonic care mai devreme îi oferise o cană de cafea pe platou.

Se îndreptă direct spre Daphne şi se opri zîmbind lîngă scaunul ei.

Scanned by CamScanner

– Bună. Daphne surîse, încercînd să pară mai netulburată decît era. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu secretara mea, Barbara Javris. Barbara, ţi-l prezint pe Justin Wakefield. El scutură mîna Barbarei surîzînd călduros şi după ce o salută pe Daphne se alătură lui Howard Stern şi începură filmările. Barbara rămase cu gura căscată, iar Dahpne aplecîndu-se spre ea, îi zîmbi şi-i şopti printre dinţi.:

– Închide gura, Barb. Salivezi.

– Isuse! Arată incredibil. Nu-şi putea lua privirea de la el. Daphne se uită mai întîi la el, iar apoi la reacţia Barbarei. Cu siguranţă el avea un efect asupra femeilor. Era sigură de acest lucru şi trebuia să recunoască faptul că era valabil şi în cazul ei. Ar fi fost greu să nu fie aşa.

– Da, aşa este. Dar în viaţă nu este suficient să fii frumos. Vorbele acestea o făceau să pară bătrînă şi înţeleaptă, iar pe Barbara o făcură să rîdă.

– Oh, da. Şi cum ar trebui să mai fii?

– Ca Tom Harrington, sau este nevoie să-ţi mai amintesc? Barbara roşi în timp ce Daphne surîse, răutăcios.

– Bine, bine.

– Apropo, care mai este soarta voastră?

Barbara oftă şi rămase visătoare o clipă.

– Este cel mai minunat bărbat, Daff. Îl iubesc şi-i iubesc şi copiii. Se părea însă că există ceva mai mult decît spunea ea.

– Şi? Care-i problema?

– Nu este nici o problemă. Barbara îi zîmbi. N-am fost în viaţa mea atît de fericită şi mă întristez numai atunci cînd îmi aduc aminte că într-una din aceste zile ne vom întoarce la New York.

– Nu prea curînd, aşa că distrează-te cît mai poţi. Nu-ţi strica dispoziţia îngrijorîndu-te cu ce se va întîmpla peste

Scanned by CamScanner

şase luni. Ea îi zîmbi blînd. Barbarei nu i se mai întîmplase aşa ceva pînă acum. La patruzeci de ani, se îndrăgostise pentru prima dată în viaţa ei de bărbatul ideal.

– Exact asta a spus şi Tom încă de la început. Aşa ceva nu se întîmplă decît o dată în viaţă, aşa că să profităm cît putem.

Pentru o clipă Daphne păru distantă şi tristă.

– Şi Jeff mi-a spus acest lucru odată, exact după ce ne-am întîlnit prima dată... Gîndurile ei se îndreptară o clipă spre soţul ei, după care privirea îi reveni la Barbara. El avea dreptate. Alte şi alte lucruri se ivesc în cale şi fiecare moment, fiecare experienţă este diferită. Fiecare dintre acestea nu se întîmplă decît o singură dată. Dacă laşi clipa să treacă pe lîngă tine, atunci o pierzi definitiv. Era cît pe ce să i se întîmple acest lucru cu John, dar mereu era recunoscătoare că nu se întîmplase. Îşi forţă din nou gîndurile să revină la prezent. Chiar şi acest film nebunesc pe care îl facem. Pentru mine nu va mai exista niciodată un alt prim film, iar tu nu te vei mai afla pentru prima dată în California niciodată... s- ar putea să ne placă, pentru că este totul al naibii de deosebit. Nu ştii niciodată cine sau ce te aşteaptă după colţ. Spunînd aceste lucruri, ea se uită spre Justin Wakefield, care parcă simţindu-i privirea, se întoarse. El se opri din lucru, se uită drept în ochii ei, iar Daphne simţi o reacţie aproape involuntară străbătîndu-i şira spinării. Ochii lui o sfredeleau şi dintr-odată se simţi ţintuită de privirea lui magnetică.

Filmările începură la nouă şi un sfert, iar pînă la prînz pentru prima scenă se trăseseră două cadre. Howard Stern urlă la colaborator, pe Justin Wakefield îl făcu îngîmfat înfierbîntat, Maureen Adams izbucni în lacrimi susţinînd că nu era încă refăcută, iar în timp ce Daphne şi Barbara priveau fascinate producţia, personalul de pe platou se făcu nevăzut. Peruchierii le asigurară că toate

Scanned by CamScanner

acestea erau normale, iar atunci cînd se anunţă prînzul, toţi păreau să fi redevenit prieteni. Howard Stern îl luă pe după umeri pe Justin şi-i spuse că-l mulţumise jocul lui, iar cînd Maureen Adams trecu pe lîngă el, o ciupi uşor de fund. Pe ea nu părea să o deranjeze acest lucru. Îi trimise prin aer o sărutare lui Howard şi înainte de a se retrage în cabina ei pentru a se odihni, îi întinse lui Justin un pacheţel bine strîns. Daphne stătea singură. Barbara se dusese să-l sune pe Tom.

– Ei bine, ce părere ai despre prima ta dimineaţă?

Justin îmbrăcat în pantalonii strîmţi de velur veni direct spre ea şi rămase în faţa ei, în toată frumuseţea lui extravagantă. Ea încercă să nu se lase tulburată de atracţia pe care o simţea pentru el.

– Încep să cred din ce în ce mai mult că toţi sînteţi nişte nebuni. Ea îi zîmbi răutăcios, încercînd fără succes să pară rezervată. Exista ceva al naibii de frumos la acest bărbat.

– Aş fi putut să-ţi spun acest lucru mai demult. Cum ţi-a plăcut scena?

– Mie mi s-a părut bună de prima dată. Era sinceră. I se păruse bună.

– N-a fost. Howard a avut dreptate. Eu trebuia să mă înfurii şi nu am reuşit. La sfîrşitul zilei o vom relua, iar după prînz vom începe cu scena din apartamentul lui Maureen. Era o secvenţă în care protagoniştii urmau să apară goi, iar Daphne tresări, deşi ea fusese cea care o scrisese. Aceasta însă se întîmpla mult mai tîrziu în film şi i se părea că jucîndu-se imediat după prima scenă, cu care nu avea nici o legătură, va fi greu de realizat.

– Nu fi atît de şocată. Doar tu ai scris textul. El era amuzat.

– Ştiu. Dar cum o realizezi dacă nu are nici o legătură cu precedenta?

Scanned by CamScanner

– Turnarea întregului film nu respectă logica textului. Executăm scenă după scenă conform unui plan sublim demenţial din capul lui Howard. Mai tîrziu cadrele se taie precum spaghetele, se montează unele după altele şi se pare că totul merge. Este o meserie nebunească.

Acest lucru nu părea însă să-l deranjeze prea mult. Părea mai interesat de Daphne decît de munca lui.

– Ai făcut o treabă a naibii de bună, Daff.

Ochii lui o dezmierdară din nou.

– Mulţumesc.

– Pot să-ţi stîrnesc curiozitatea cu un prînz mizerabil la cantină?

Voia să-i spună că urma să ia prînzul cu secretara ei, dar deodată îşi dădu seama că Barbara ar fi dat orice pentru a sta la masă cu Justin Wakefield.

– Da, numai dacă pot să vin cu secretara mea.

– Sigur. Mă duc să mă schimb. Mă întorc într-un minut. El dispăru în cabină, ţinînd încă în mînă pachetul dat de Maureen.

– Tocmai am primit o invitaţie la masă.

– De la cine?

– De la Justin. Îţi convine?

Barbara gemu, iar Daphne pufni într-un hohot de rîs puternic.

– Glumeşti?

– Nu.

Justin îşi făcu apariţia din cabină, purtînd blugii lui albaştri şi tenişi. Era încă fardat, iar părul îi era dat peste cap. Faţă de prima lor întîlnire de dimineaţă, de data aceasta Daphne l-ar fi recunoscut. Era la fel de frumos ca atunci cînd purta puloverul alb şi pantalonii de velur.

– Gata, doamnelor?

Daphne încuviinţă din cap, iar Barbara îl privi pierdută. Îl urmară amîndouă în clădirea care adăpostea cantina şi

Scanned by CamScanner

pomeniră deodată înconjurate de cowboys, indieni, museţi sudiste, soldaţi germani şi de un cîrd de copii.

Barbara privi în jur şi începu să rîdă.

– Ştii ceva? Aici parcă am fi la circ!

Justin şi Daphne pufniră şi ei în rîs. Hamburgerii pe care îi mîncară avuseseră un gust aspru, iar ketchup-ul de deasupra arăta ca o vopsea roşie. Justin le aduse apoi amîndurora plăcinte cu mere şi cafea. Mai tîrziu cînd se întoarseră pe platou şi Justin dispăruse în cabina lui, toate acestea li se părură doar clipe.

Barbara îşi trase un scaun lîngă Daphne şi în timp ce aşteptau să înceapă filmările, se trezi gîndindu-se la Justin. Era uşor de observat că era atras de Daphne, dar în ciuda fizicului lui plăcut, Barbara nu era sigură că-l plăcea. Exista ceva copilăresc şi egoist la acest bărbat şi observase că ori de cîte ori trecea pe lîngă vreo oglindă sau fereastră în care se putea vedea, el îşi trecea mîna prin păr sau se privea direct în ochi. Acest lucru o deranja, dar în acelaşi timp era sigură că Daphne îl plăcea.

Înainte ca ea să-i poată spune ceva lui Daphne, Justin ieşi din cabina lui purtînd un halat alb cu glugă şi saboţi suedezi. Există ceva frumos şi misterios la acest bărbat. Ceva călugăresc se ascundea sub acel halat alb de prosop. După ce îşi dădu gluga jos cu o smucitură a capului, el zîmbi. O clipă mai tîrziu îşi dezbrăcă halatul în întregime şi începu să defileze pe platou etalîndu-şi statura înaltă şi musculatura frumoasă. Imediat în scenă îşi făcu apariţia şi Maureen Adams, care după ce îşi dezbrăcă halatul roz de mătase, se învîrti puţin în decor cu textul în mînă, trecîndu-şi degetele prin păr. Dar nu Maureen era cea care atrăgea atenţia tuturor. Ci Justin. În afară de frumuseţea lui fizică evidentă, acest bărbat poseda o atracţie şi o putere de tulburare extraordinară. Daphne încercă să nu pară impresionată, dar trecuse atît de mult

Scanned by CamScanner

timp de cînd nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat, încît se pomeni fermecată de frumuseţea lui naturală şi de statura lui atletică.

– Nu-mi place s-o spun, mărturisi în cele din urmă Barbara, dar arată de-a dreptul incredibil.

Cînd îşi privi însă patroana, constată că Daphne nu o auzise. Aceasta îl privea fix pe Justin, într-o manieră care o enerva pe Barbara. Dar cine putea să o învinovăţească? Doar el era ceea ce era. Justin Wakefield, regele ecranului.

Scena aşa cum o interpretase el era fermecătoare, iar după un timp atît Barbara cît şi Daphne uitară că el era dezbrăcat. Daphne stătea înmărmurită privind modul în care scena pe care o scrisese ea prinsese viaţă. El o răstălmăcise, îi conferise mişcare, se transpusese genial în ea, parcă s-ar fi învăluit într-un brocart scump, acoperindu-şi goliciunea cu genialitate. De cîteva ori chiar reuşise să-i aducă lui Daphne lacrimi în ochi. Scena îi fermecase pe toţi cei care priviseră. Bărbatul nu era numai frumos, era un artizan al meseriei lui. Îşi ridică apoi halatul, cu iuţeala cu care îl aruncase, îl îmbrăcă din nou, îşi acoperi capul cu gluga şi uşor se întoarse spre Daphne. Acum părea mai matur decît la prînz, părea foarte obosit, foarte deschis, iar ochii lui mari şi verzi o găsiră de parcă ar fi vrut să cunoască părerea ei, care conta mai mult decît a oricui altcuiva.

– Mi-a plăcut. Este exact ceea ce am vrut să exprim cînd am scris-o. Parcă mi-ai fi luat exact ce aveam în minte, mergînd însă mai departe şi mai în profunzime.

Justin era extraordinar de mulţumit că reuşise să o impresioneze.

– Asta se presupune că trebuie să fac, Daphne.

Rostea totul cu blîndeţe şi înţelepciune, iar ei îi plăcu tot ceea ce zărise acum în ochii lui.

Scanned by CamScanner

– La asta se reduce actoria.

Ea înclină aprobator din cap, impresionată încă de jocul lui. De fapt, el dăduse viaţă cărţii ei.

– Mulţumesc.

Avea să fie un film senzaţional. El era încă un bărbat senzaţional, iar ea simţi un fior puternic doar din faptul că îl urmărise.

Scanned by CamScanner

Capitolul 26

În săptămîna care urmă, Daphne, deplin fascinată, îl admiră cum îşi răspîndea vălul de vrajă asupra tuturor. În fiecare zi ea şi Barbara luau prînzul cu el la cantină, iar o dată sau de două ori îl însoţiră acolo şi alţi colegi de pe platou. Devenise însă clar pentru toată lumea că Justin Wakefield dorea să se apropie de Daphne. Discutau despre cărţile ei şi despre filmele lui, despre părerile ei privind unele personaje, despre filozofia intrigii. Vorbiseră mult despre filmul *Apaşul,* iar el susţinea că tot ceea ce-i spunea ea îl ajuta de fiecare dată pe platou, că ea era cea care sesiza diferenţa, cea care îl făcea să adauge ceva ce el nu ştia că posedă.

– Tu eşti motivul, Daff.

Stăteau pe platoul de filmare sorbind dintr-un pahar cu sirop de căpşuni şi sifon, un amestec groaznic, după cum constatară, dar era singurul lucru pe care automatul îi mai avea acum, cînd amîndoi mureau de sete. Era o zi călduroasă, iar ei petrecuseră timp îndelungat pe platou.

– N-aş fi reuşit să joc dacă n-ai fi fost aici. Este cea mai bună interpretare a mea. Întreabă-l pe Howard şi-ţi va

Scanned by CamScanner

spune. N-am reuşit niciodată să mă concentrez ca pînă acum, cel puţin nu atîtea zile la rînd.

O privi atunci cu acei ochi imenşi şi verzi.

– Vorbesc serios. Reuşeşti să faci ceva minunat din mine, Daphne. Ea nu ştia ce să spună.

– Tu reuşeşti să faci ceva minunat din cartea mea.

– Numai atît?

Părea dezamăgit, de parcă ar fi vrut ca ea să spună mai mult. Dar el nu o cunoştea pe Daphne, nu ştia cît de prevăzătoare era, cît de înalte erau zidurile pe care ea le construise în jurul ei. El continuă atunci, surprinzînd-o:

– Spune-mi ceva despre băieţelul tău! Parcă ar fi simţit că făcînd-o să vorbească despre fiul ei era posibil să-şi lase garda jos. Şi nu greşise. Ea zîmbi şi se gîndi la Andrew, care se afla la mare depărtare.

– Este minunat şi deştept şi foarte special. Este cam atît de înalt – ea ridică mîna pentru a-i sugera înălţimea, iar Justin zîmbi – şi acum cîteva săptămîni cînd a fost aici l-am dus în Disneyland.

– Unde îşi petrece restul timpului? Cu tatăl lui? El se gîndea că nu era în firea unei femei în genul lui Daphne să renunţe la custodia copilului ei, iar tonul lui arăta surprindere.

– Nu. Tatăl lui a murit înainte ca el să se nască. Ei îi era din ce în ce mai uşor să rostească aceste cuvinte. Este la o şcoală din New Hampshire.

Justin aprobă din cap în semn de înţelegere şi privi din nou în ochii lui Daphne.

– Ai fost singură cînd s-a născut?

– Da. Răspunzîndu-i, o amintire tristă, demult uitată, i se trezi în suflet.

– Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

– A fost şi... Nu ţinea cu tot dinadinsul să-i povestească despre cum descoperise că Andrew nu auzea şi despre

Scanned by CamScanner

anii aceia, ani teribili de pustii. A fost o vreme destul de grea.

– Scriai pe atunci? Era pentru prima dată cînd Justin îi punea întrebări personale. Toată săptămîna vorbiseră despre *Apaşul* şi despre celelalte cărţi ale ei, despre filmele lui.

– Nu, abia mai tîrziu am început. Abia atunci cînd Andrew a mers la şcoală.

– Da. Pun pariu că este greu să creezi cu copiii lîngă tine. Ai procedat bine că l-ai trimis la şcoală. Auzindu-i vorbele, Daphne simţi o durere în suflet. El nu putea să ştie ce simţea ea pentru copil sau ce însemna să stea departe de Andrew. Comentariul lui nu reflecta decît un egoism pe care ea îl detesta.

– L-am trimis la şcoală pentru că am fost nevoită.

– Pentru că erai singură?

– Din alte cauze.

Ceva îi spunea să nu-i împărtăşească lui motivele. Ea simţea încă o nevoie teribilă de a-l proteja pe Andrew. Dintr-odată însă îşi dădu seama că Justin nu ar înţelege. Poate că nici nu ar încerca, iar ea nici măcar nu era curioasă.

– Nu am avut de ales. Deodată ea se simţi foarte obosită şi bătrînă. Ce ştia acest bărbat despre o astfel de durere sufletească? Nu ai copii, Justin, nu-i aşa?

– Nu. Niciodată nu am simţit nevoia personală pentru o astfel de extindere. Cred că pentru cei mai mulţi oameni acest lucru reprezintă o călătorie a ego-ului.

– Copiii? Ea părea şocată.

– Da, nu fi aşa şocată. Majoritatea oamenilor vor să se vadă reproduşi şi perpetuaţi. Eu am filmele pentru aşa ceva. Nu am nevoie să fac copii.

Era un mod ciudat de a privi lucrurile, se gîndi ea, dar poate că pentru el avea sens. Ea încercă să înţeleagă

Scanned by CamScanner

punctul lui de vedere. În definitiv nu era un bărbat insensibil. Nu putea să fie, judecînd după modul cum se transfigurase în ultima săptămînă în *Apaşul.* Dacă însă avea puncte de vedere diferite de ale ei, ea era dispusă să le asculte. Măcar atît îi datora.

– Ai fost vreodată căsătorit? Era curioasă în privinţa lui. Cine era? Ce-l făcea să fie aşa cum era, capabil să interpreteze sentimentele altuia, cum erau de pildă sentimentele ei, descrise în carte?

El scutură negativ din cap.

– Cel puţin, nu legal. Am trăit cu două femei. Cu una timp de şapte ani, iar cu cealaltă cinci. Într-un fel, nu a fost prea diferit faţă de o căsătorie adevărată. Ne-au lipsit doar hîrtiile. Finalul este cam acelaşi. Cînd unul din parteneri vrea să plece, pleacă, cu sau fără acte. După ce au plecat, eu am sfîrşit prin a le întreţine pe amîndouă. Ea încuviinţă. În definitiv, acelaşi lucru se întîmplase şi între ea şi John. Ea sperase însă că pînă în final să se căsătorească. S-ar fi putut chiar să aibă şi copii, deşi John nu era nici el prea amator de copii. Nu o dorea decît pe ea. Şi pe Andrew, bineînţeles.

– Acum ai pe cineva?

Ea simţea că insistenţa ei era nepotrivită, dar acum deja ştiau destul de multe unul despre celălalt. În ultima săptămînă trăiseră împreună aproape cincisprezece ore pe zi. Parcă s-ar fi aflat părăsiţi pe o insulă pustie, aruncaţi împreună într-o postură intimă.

Din nou însă Justin scutură a negaţie capul.

– De cîtva timp nu mai am pe nimeni. În ultimul an cînd şi cînd exista cineva, însă nu înţelegea rigorile meseriei mele, deşi ar trebui. Este actriţă, o puştoaică de douăzeci şi doi de ani din Ohio, care pur şi simplu nu înţelege unde am ajuns.

– Şi unde ai ajuns? Sau sînt prea curioasă?

Scanned by CamScanner

Vocea lui Daphne era prevăzătoare, iar el zîmbi. Nu-l deranjau întrebările, ba chiar îi plăceau. Îi plăcea de ea şi voia ca ea să cunoască totul despre el.

– Nu eşti curioasă, Daff. Cînd vom termina filmul, ne vom cunoaşte unii la alţii sufletul. El ezită o clipă, gîndindu-se la întrebarea ei: Nu ştiu cum să-ţi explic, dar pur şi simplu nu vreau să mă leg de cineva care nu înţelege această meserie. Este obositor să te aperi tot timpul. Ea este în permanenţă geloasă, iar eu nu pot să fiu zi şi noapte la cheremul cuiva. Am nevoie de spaţiu. Am nevoie de timp să mă gîndesc la ceea ce fac, spre ceea ce mă îndrept, la ceea ce sînt, la ceea ce mă frămîntă şi la ceea ce simt. Prefer să fiu singur decît cu cineva care să mă înăbuşe. Spusele lui fiind uşor de înţeles, Daphne aprobă în tăcere, iar el rîse şi-şi scutură capul: În traducere liberă cred că s-ar spune că „ea nu mă înţelege". Ai mai auzit de aşa ceva pînă acum?

– Da. Luă o sorbitură din paharul comun de sirop cu sifon şi rîse. Am auzit. Cred că acesta s-ar putea să fie şi motivul pentru care şi eu stau singură. Este foarte greu să-i explici cuiva de ce lucrez optsprezece ore pe zi, iar apoi la şase dimineaţa mă strecor în pat de parcă aş fi bătută. Acest lucru mă întreţine, dar asta nu înseamnă că este valabil pentru toată lumea. Pentru mine altfel nu se poate. Şi totuşi nici un om zdravăn nu ar accepta aşa ceva.

– Mă îndoiesc. El zîmbi, simţind o oarecare asemănare cu ea. Exceptînd persoanele cu acelaşi obiceiuri. Uneori eu citesc toată noaptea, pînă la răsăritul soarelui. Este o senzaţie nemaipomenită.

– Da, aşa este. Ea surîse. Şi mie îmi place. Ştii, poate că la un moment dat se ajunge în viaţă la un punct cînd este mai bine să fii singur. Nu obişnuiam să gîndesc aşa, dar o fac acum. Oricum, mie îmi convine. Ea îi întinse paharul şi după ce-l termină, el îl puse jos.

Scanned by CamScanner

– Nu cred că sînt de acord cu asta. Eu nu vreau să fiu singur la infinit, dar nici nu vreau să fiu împreună cu o persoană nepotrivită. Cred că eu am ajuns în punctul în care prefer să fiu singur mai degrabă, decît cu o femeie care să nu mă înţeleagă. Eu mai cred încă, vreau să cred, că există totuşi cineva care mi-ar satisface dorinţele şi m-ar face fericit. Insă nu am găsit încă această persoană.

Daphne îl salută ridicînd paharul gol.

– Succes.

– Crezi că este imposibil de găsit? El era surprins. Scrierile ei nu sugerau aşa ceva. Se părea că ea credea în dragoste şi în legături fericite. Dar avea totuşi o înţelegere clară pentru nefericire şi pierdere.

– Nu cred că este imposibil, Justin. Eu am găsit astfel de persoane de două ori.

– Şi? Ce s-a întîmplat?

– Amîndouă au murit.

– Groaznic. Pe faţa lui se citea compătimirea.

– Da, este groaznic. Şi nu cred să ţi se ofere mai mult de două şanse ca acestea.

– Deci ai renunţat?

Erau dispuşi să fie sinceri unul cu altul, aşa că ea continuă:

– Mai mult sau mai puţin. Acum am tot ce-mi doresc, am munca mea şi îl am pe fiul meu. Îmi este suficient.

– Chiar îţi este?

– Pentru mine este. Deocamdată. Momentan nu doresc să fac nici o schimbare.

Dar acesta nu era adevărul-adevărat. Existau clipe în care ea ar fi dorit să o strîngă cineva în braţe, însă îi era prea teamă de o eventuală pierdere.

– Nu te cred. El îi sfredeli ochii cu privirea, dar nu găsi răspunsurile pe care le dorea.

– Ce nu crezi?

Scanned by CamScanner

– Că eşti fericită aşa.

– Sînt. Cea mai mare parte din timp. Nimeni nu este fericit tot timpul, nici chiar cînd este nebuneşte îndrăgostit.

– Nu poţi fi fericită singură la infinit, Daff. Nu este sănătos. Pierzi contactul cu viaţa.

– Da? Aşa ai citit tu în cărţile mele?

– În acele cărţi am găsit multă suferinţă, multă tristeţe, multă singurătate. O parte din tine plînge cu glas tare.

Ea rîse atunci uşor.

– Justin, vorbeşti exact ca un bărbat, incapabil să creadă că o femeie poate să supravieţuiască singură. Tu mi-ai spus că eşti fericit singur, eu de ce nu aş fi?

– Pentru mine este ceva temporar. Era sincer.

– Pentru mine, nu este.

– Eşti nebună. Întreaga idee îl enerva. Ea era o femeie frumoasă, plină de viaţă, inteligentă. Ce naiba făcea? De ce era hotărîtă să-şi petreacă tot restul vieţii singură? Totul e o nebunie. Dar şi provocare. El nu suporta să se gîndească la modul în care ea îşi trecea viaţa.

– Nu lăsa toate aceste lucruri să te supere. Eu sînt foarte fericită.

– Pur şi simplu mă enervează ideea că-ţi iroseşti viaţa. La naiba, Daphne, eşti frumoasă, tandră şi inteligentă. De ce te-ai închis în tine?

– Îmi pare rău că am discutat. Ea însă nu părea supărată cu adevărat şi nici nu era. Îşi acceptase viaţa şi era relativ fericită.

În acel moment, Howard Stern îi chemă din nou pe toţi pe platou pentru încă şase ore de muncă. Cînd totul se sfîrşi, Justin se grăbi la o întîlnire pe care o avea cu un prieten, iar Daphne făcu un duş, după care se duse să înoate în piscină, în aerul răcoros al nopţii, iar Barbara veni să o anunţe că ieşea să-l întîlnească pe Tom.

– S-ar putea să mă întorc tîrziu sau s-ar putea să nu

Scanned by CamScanner

mai vin deloc.

– Foarte bine. Daphne zîmbi înotînd în bazin: Salută-l pe Tom din partea mea.

– Îl voi saluta. Nu uita să mănînci.

– N-am să uit. Am să mănînc ceva înainte de culcare.

Voia să-l sune pe Matthew în acea seară înainte de a se face prea tîrziu. Cu programul lor ciudat de pe platou şi cu diferenţa de fus orar dintre California şi New Hampshire, îi era din ce în ce mai greu să telefoneze.

– Distracţie plăcută, Barb!

– Mulţumesc!

Depărtîndu-se, ea îi răspunse întorcînd capul peste umăr, iar Daphne, după ce mai înotă puţin, ieşi din apă, se înfăşură într-un prosop şi învîrtindu-se prin bucătărie, luă ceva de mîncare din frigider, înainte de a se aşeza la telefon. Puse prosopul pe bufet şi rămînînd într-un costum de baie sumar, de culoare roşie, lăsă pe podea stropi de apă. Tocmai cînd puse mîna pe telefon pentru a-l suna pe Matthew, auzi soneria de la intrare şi se întrebă cine putea să fie. Îşi zise că Barbara, care probabil îşi uitase cheile, se întorsese să ia ceva.

Daphne se îndreptă spre holul de la intrare şi aruncînd o privire prin fereastra laterală, încercă să observe cine era afară. Indiferent cine era, stătea întors cu spatele şi foarte aproape de uşă, astfel că ei îi era imposibil să recunoască persoana. Nevăzînd decît o parte dintr-un umăr, ea se apropie de uşă şi întrebă cine era.

– Eu sînt, Justin. Pot să intru?

Ea deschise uşa şi rămase pe loc privindu-l surprinsă. Purta o pereche de blugi albi, *Levi,* o cămaşă albă şi sandale, iar bronzul lui auriu părea mai întunecat, acum, noaptea. Stătea în pragul uşii, iar zîmbetul îi dădea aerul unui băieţandru.

– Bună. Cum m-ai găsit?

Scanned by CamScanner

– Cei de la studio mi-au dat adresa, te deranjează?

– Ce s-a întîmplat? Niciodată nu ţinuse legătura cu el după orele de program şi era mai mult decît surprinsă. În plus era obosită, flămîndă şi udă, iar acestea erau orele ei libere şi simţea nevoia unei anumite singurătăţi.

– Pot să intru?

– Sigur. Vrei să bei ceva? Aşteaptă o secundă, să pun ceva pe mine.

Brusc ea îşi dădu seama că era numai în costum de baie şi acest lucru o făcu să se jeneze.

– Să ştii că nu este neapărată nevoie. Tu m-ai văzut pe mine şi mai dezbrăcat. El îi rînji copilăreşte, iar ea rîse.

– Atunci a fost cu totul altceva. Eram la muncă. Acum nu sîntem.

– Ce mai muncă avem şi noi, îţi dai toate haniele jos şi te apuci de treabă.

– Lasă-mă să cred că unora le place.

Îi plăcea umorul ei.

– Vrei să insinuezi că arta dramatică este ca prostituţia?

– Cîteodată.

Răspunzîndu-i peste umăr, ea dispăru în dormitor, iar el îşi stăpîni cu greu impulsul de a nu se lua după ea.

– Întîmplător ai dreptate.

Se reîntoarse purtînd un capot albastru strălucitor, în nuanţa ochilor ei. Îşi pieptănase părul şi-şi pusese sandale. El se uită spre ea aprobator şi înclină din cap.

– Arăţi minunat, Daff.

– Mulţumesc. Cu ce te pot servi? Sînt moartă de oboseală. Mă pregăteam să mănînc şi să mă culc.

– Aşa mi-am închipuit şi eu şi mi s-a părut groaznic. Mă duceam la o petrecere şi m-am gîndit că poate ai vrea să mă însoţeşti. La Tony Tree. S-ar putea să-ţi placă.

Tony Tree cîştigase în cinci ani premiul *Grammy* şi cu

Scanned by CamScanner

uşurinţă putea fi considerat cel mai mare cîntăreţ al ţării. Cu orice altă ocazie ar fi fost curioasă să-l cunoască, dar nu şi în seara asta.

– Pare să fie distractiv, dar sincer, nu pot.

– De ce?

– Pentru că sînt epuizată. Isuse, ai muncit azi ca un catîr toată ziua. Tu nu eşti obosit deloc?

– Nu. Îmi place munca mea şi ca atare nu obosesc.

– Şi mie îmi place, dar totuşi mă doboară. Ea îi zîmbi, nevrînd să pară dură. Aş dormi în picioare.

– N-ar fi o problemă. Ei pur şi simplu ar crede că eşti o stană de piatră. Te-ai încadra perfect în peisaj.

Răspunsul lui prompt o făcu să rîdă şi cu greu se abţinu să nu se înfigă în părul lui şi să nu-i răvăşească şuviţele perfect pieptănate.

– Nu fi încăpăţînat. Sînt frîntă de oboseală. Vrei un sandviş înainte de a pleca? Eu îmi voi face unul. Nu am sirop de căpşuni cu sifon, dar cred că aş putea să găsesc o bere.

– Sună perfect. Unde este Barbara?

– A ieşit cu prietenul. Ea îi întinse o bere din frigider şi începu să-şi pregătească un sandviş. Uitîndu-se la ea, Justin se aşeză pe un scaun înalt din bucătărie. Îi vedea silueta prin capot şi- i plăcea ceea ce vedea. O plăcuse mai mult în costum de baie, dar trebuia să se mulţumească cu atît.

– Vrei să spui că Barbara iese în oraş?

– Da. Fie că îţi vine sau nu să crezi, să ştii că şi ea este om.

Cei doi îşi dăduseră seama de cîteva zile că nu se puteau suferi. Barbara credea că sub farmecul lui se ascundea un ticălos fără inimă, iar Justin o considera fată bătrînă.

– Eşti ca o învăţătoare bătrînă, îi spusese el la un

Scanned by CamScanner

moment dat, cînd ea se aşezase din nou între el şi Daphne. Ea simţise cît de vulnerabilă era Daphne la farmecul lui, deşi aceasta nega. Barbara vedea ceva urît în el, ceva ce Daphne nu sesiza.

– Barbara are prieten? Prefăcîndu-se surprins, Justin continuă pe acelaşi ton zeflemist pe care îl folosea mereu cu ea.

– Da, şi încă unul foarte drăguţ. Se aşează şi ea pe un scaun înalt, lîngă bufet, faţă în faţă cu el. În definitiv poate că nu era atît de rău că trecuse pe la ea. Era plăcut să ia masa în compania cuiva, chiar dacă atunci cînd va pleca va fi prea tîrziu pentru a-i mai telefona lui Matthew. Prietenul ei este avocat.

– Se explică. În domeniul impozitelor, probabil.

– În domeniul cinematografiei, cred.

– Oh, Isuse! Probabil că poartă costum de haine şi lanţuri de aur.

– Haide, Justin. Fii drăguţ.

– De ce? Eu cred că ea este o căţea încrezută. Nu-mi place deloc de ea.

– Este o femeie minunată, iar tu nici măcar nu o cunoşti.

– Nici nu vreau.

– Sentimentul este reciproc, ceea ce nu este un secret. Eu cred că amîndoi vă purtaţi ca nişte copii.

– Mă urăşte. Glasul lui era jalnic, iar Daphne rîse.

– Nu te urăşte. Nu este de acord cu tine, însă nici ea nu te cunoaşte cu adevărat. Cu mult timp în urmă a suferit foarte mult şi de atunci a devenit foarte suspicioasă în privinţa bărbaţilor.

– Asta era.

El simţise neîncrederea ei faţă de el şi acest lucru îl enerva. Daphne cunoştea totul şi-i spusese deja Barbarei s-o lase mai moale. Nu aveau nevoie de vrajbă pe platou.

Scanned by CamScanner

– Oricum, îmi pare bine că eşti singură. Ori de cîte ori sînt prin preajmă, te protejează ca garda de la Vatican.

– Este posesivă, atîta doar. Am trecut prin multe împreună.

– Se poartă de parcă ţi-ar fi mamă.

Daphne surîse.

– Uneori am nevoie de una. Dusese timp îndelungat singură, foarte multe pe umeri, iar Barbara fusese unica persoană care îi mai uşurase povara.

În timp ce ea vorbea, el se ridică de pe scaun şi ocoli bufetul. Se aşeză în faţa ei şi-i cuprinse faţa în palme.

– Daphne, eşti o femeie frumoasă şi atrăgătoare, iar eu te doresc. Ea simţi prin tot trupul un fior şi-n acelaşi timp o dorinţă uitată între coapse.

– Justin, nu te prosti. Glasul ei era calm şi speriat.

– Nu mă prostesc. El părea rănit. Am dărîmat pentru tine mii de cărămizi, iar tu practici acest joc tîmpit, ascunzîndu-te în spatele zidurilor tale. De ce? De ce nu mă laşi să te iubesc, Daff? Ochii lui aproape că se înceţoşaseră, iar ai ei se măriseră enorm.

– Justin, te rog... noi trebuie să lucrăm împreună... ar fi o mare greşeală să...

– Să ce? Să ne îndrăgostim? De acest lucru te temi? De ce? Sîntem doi oameni puternici, inteligenţi, talentaţi. Nu văd o combinaţie mai bună. N-am întîlnit niciodată pe cineva ca tine şi probabil că nici tu nu ai întîlnit pe cineva ca mine. De ce vrei să laşi toate acestea să treacă pe lîngă tine? Cine îţi ţine socoteala la cît de dură eşti cu tine însăţi? Te vei trezi într-o zi bătrînă şi totul va fi terminat şi atunci îţi vei putea spune că ai rămas credincioasă memoriei a doi bărbaţi morţi. De ce, Daphne... de ce? Se aplecă apoi spre ea şi o sărută, îi acoperi gura cu a lui, îi forţă buzele să se deschidă cu limba, pînă pătrunse în interior, iar ea îşi simţi respiraţia iuţindu-i-se atunci cînd o

Scanned by CamScanner

cuprinse în braţe. Pierzîndu-şi răsuflarea, ea se trase în spate şi se ridică de pe scaun. Era firavă în comparaţie cu el, dar îl privi cu nişte ochi rugători.

– Justin, te rog... nu...

– Te doresc, Daff. Şi nu am să te las să fugi. Nu pot să cred că nu simţi nimic pentru mine. Ne înţelegem prea bine amîndoi. Înţeleg fiecare cuvînt pe care îl scrii şi văd din felul în care mă priveşti pe platou că şi tu simţi arta mea în suflet.

– Ce importanţă are?

Era încă pe jumătate supărată, pe jumătate speriată. El apăruse la uşa ei, o sărutase şi acum încerca să-i întoarcă viaţa cu susul în jos. Nu-l va lăsa. Era periculos. Făceau un film împreună şi atîta tot. Ea nu voia să-şi lase garda jos.

– Ce vrei de la mine, pentru Dumnezeu? O legătură de şase luni? Sînt zece milioane de starlete în oraşul ăsta, Justin. Du-te şi culcă-te cu oricare din ele. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Daphne se întoarse cu spatele la el. Şi lasă-mă în pace.

– Asta vrei?

Întoarsă încă cu spatele, ea aprobă din cap.

– Bine. Dar gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Nu vreau o legătură de o noapte cu vreo tîmpită, Daff. Aşa ceva pot obţine oricînd şi oriunde. Pe o femeie ca tine însă nu o pot avea oricînd. Nu există nimeni ca tine. Ştiu. Am căutat.

Ea se întoarse spre el.

– Atunci mai caută. Ai să găseşti una.

– Nu, n-am să găsesc.

Ochii lui erau trişti. Găsise în final ceea ce dorea, numai că ea nu-l voia. Nu era ceva corect, dar el o dorea chiar acolo în bucătărie, însă nu voia să profite de ea. Ştia că astfel era posibil să o piardă pentru totdeauna.

– Vreau să te gîndeşti la ce ţi-am spus în seara asta, Daphne. Vom mai vorbi şi altă dată.

Scanned by CamScanner

– Nu, nu vom mai vorbi. Se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi o deschise larg. Noapte bună, Justin. Ne vedem mîine pe platou şi nu vreau să mai discutăm despre asta. Niciodată. E clar?

– Nu faci tu toate regulile, Daff. Nu şi pentru mine. Ochii lui o fulgerară o clipă, după care o clipire copilărească străluci prin supărarea lui.

Daphne nu avea de gînd să cedeze.

– Eu îmi fac propriile reguli. Poţi să le respecţi sau poţi să stai departe de mine. Dacă tu nu vei ţine seama de ceea ce simt eu, atunci nu voi mai sta de vorbă cu tine.

– Ceea ce simţi tu este greşit.

– Nu-mi spune mie aşa ceva. Mi-am făcut propriile alegeri în viaţă şi mă conduc după ele. Am hotărît totul cu mult timp în urmă.

– Şi ai greşit. El o sărută în treacăt din nou pe buze şi plecă, iar ea, după ce trînti uşa în urma lui, se sprijini, tremurînd, de aceasta. Lucrul cel mai îngrozitor era că ea credea în spusele lui, de ani de zile credea, iar trupul ei strigase după el la fiecare cuvînt. Nu voia însă să sufere din nou, să iubească din nou, să piardă din nou. N-o va face, indiferent de ce-i va spune el. Întorcîndu-se în bucătărie şi uitîndu-se la locul în care stătuseră mai devreme, simţi cum trupul începe să-i tremure la amintirea sărutărilor lui. Cu un geamăt de durere apucă sticla de bere goală din care băuse el şi o aruncă în perete.

Scanned by CamScanner

Capitolul 27

– Cum a fost petrecerea aseară? zise Daphne încercînd să pară nepăsătoare în timp ce se aşezau la o masă liberă din cantină. Toţi din jur terminaseră prînzul şi se întorseseră pe platou, iar ei se treziseră deodată singuri. Ochii lui Justin păreau chinuiţi, atunci cînd întîlniră privirea ei.

– Nu cine ştie ce.

– Oh. Păcat. Ea încercă să schimbe subiectul. Mi s-a părut că scena de astăzi a mers destul de bine.

– N-a mers. El împinse la o parte farfuria şi se uită la Daphne. N-am putut să mă concentrez. M-ai scos din minţi aseară.

Daphne nu spusese că şi ea stătuse trează mai toată noaptea. Încontinuu fusese năpădită de gînduri despre el, iar vehemenţa lor era cea care o deranja cel mai mult. Nu voia să simtă nimic din ceea ce simţea. Nu mai voia să simtă nimic de acest fel niciodată.

– Cum poţi să ne faci nouă aşa ceva? zise el avînd alura unui băieţel deposedat de sărbătoarea de Crăciun. Daphne însă lăsă jos sandvişul şi se uită la el.

– Nu fac nimic împotriva noastră, Justin. Nu există nici un „noi", pentru numele lui Dumnezeu. Nu crea ceva care

Scanned by CamScanner

în final ar face viaţa pentru amîndoi şi mai complicată.

– Despre ce naiba tot vorbeşti? Ce este atît de complicat? Tu eşti disponibilă, iar eu sînt în căutare. Deci care-i problema ta, doamnă? Îţi spun eu care este. El îi vorbea în şopată, pe un ton răguşit, iar ea spera ca nimeni să nu audă. În jurul lor era însă multă forfotă şi nimeni nu părea s-o privească, spre uşurarea ei. Problema ta este că eşti al naibii de speriată şi nu vrei să te mai implici emoţional. Ţi-ai pierdut entuziasmul. Trebuie să fi avut odată, pentru că îmi dau seama de acest lucru din cărţile tale. Acum însă, dintr-odată, nu mai ai curajul să ieşi de după zidurile tale şi să fii femeie. Şi ştii ce? Mai devreme sau mai tîrziu acest lucru se va reflecta în scrierile tale, dacă nu eşti atentă. Nu poţi să ai viaţa pe care o duci şi să îţi închipui că vei rămîne fiinţă umană. Nu vei rămîne. Poate că deja nici nu mai eşti. Poate că pur şi simplu m-am îndrăgostit de o iluzie... o himeră... un vis.

– Nici măcar nu mă cunoşti. Cum poţi să fii îndrăgostit de mine?

– Crezi că nu te văd? Crezi că nu te aud prin cărţile tale? Crezi că nu am înţeles *Apaşul?* Ce crezi că fac acolo sus, pe scenă, în fiecare zi? Dau viaţă şoaptelor tale. Iubito, te cunosc. Oh, da, te cunosc. Tu eşti cea care nu te cunoşti. Tu nu vrei să-ţi aduci aminte cine eşti, sau ce eşti, că eşti femeie, încă a naibii de frumoasă, cu nevoi adevărate, cu inimă şi suflet, şi chiar cu trup, care tînjeşte după al meu, la fel cum al meu tînjeşte după al tău. Cel puţin eu sînt sincer. Ştiu ce vreau şi cine sînt, şi nu îmi este teamă să caut. Slavă Cerului pentru asta.

Zicînd acestea, el se ridică de pe scaun, se depărtă de masă, trînti uşa cantinei şi se întoarse pe platou. Cîteva minute mai tîrziu Daphne îl urmă, rîzînd în sinea ei. Nu multe femei aveau curajul să-l refuze pe Justin Wakefield. Era amuzant şi trist în acelaşi timp.

Scanned by CamScanner

Ea îl privi pe Justin cum repetă toată după-amiaza, seara şi chiar noaptea o singură scenă. Howard Stern urlă la toată lumea; chiar şi pe ea o solicitase să facă nişte modificări în scenariu în ideea că se va schimba ceva. Dar nu textul era problema, ci dispoziţia lui Justin. Daphne îşi dădea seama că el era foarte nefericit şi se comporta de parcă ar fi vrut ca toată lumea să ştie acest lucru.

În sfîrşit, la ora zece noaptea, după şaptesprezece ore de stat pe platou, Howard Stern îşi aruncă dezgustat pălăria.

– Nu ştiu ce aţi avut azi nenorociţilor, dar toată ziua a fost un eşec. Iar tu, Wakefield, să isprăveşti cu smiorcăiala şi cu mutra asta amărîtă. Vreau ca toţi să fiţi aici mîine dimineaţă la ora cinci şi oricare v-ar fi problemele, să faceţi bine să le rezolvaţi.

Fuseseră ultimele lui cuvinte înainte de a pleca, iar Justin, fără să se mai uite la Daphne, intră în cabină sa trîntind uşa. Trecuse însă pe lîngă ea în mod intenţionat, pentru ca ea să vadă cît de groaznic se simte.

Daphne se urcă tăcută în limuzină, împreună cu Barbara şi oftînd obosită, se lăsă în spătarul scaunului.

– Frumoasă zi, eh? zise Barbara zîmbind, în timp ce se îndreptau spre casă. Daphne însă nu avea chef de vorbă. Se gîndea la Justin şi se întreba dacă nu cumva greşise.

A doua zi se scurse nu tocmai bine, căci de astă dată ea şi Justin nu-şi adresară nici un cuvînt. În acea seară Howard le dădu drumul de pe platou la şapte şi jumătate. Le spuse că se săturase de toţi cît pentru un an.

În ziua următoare însă, vraja parcă plutea în aer. Cînd Justin ajunse pe platou, ceva lacom, mînios şi emoţionant ardea în ochii lui, iar interpretarea lui impresionă pe toată lumea. La sfîrşitul a patru ore încordate de reluări şi repetări, Howard se năpusti asupra lui şi-l sărută pe amîndoi obrajii, iar întreaga echipă îl ovaţionă. Oricare ar fi

Scanned by CamScanner

fost motivul, Justin îşi revenise, iar Daphne, care se îndrepta cu paşi mari spre cantină pentru a lua prînzul, se simţea mai puţin vinovată. Rămase surprinsă cînd observă că el se aşează la masa ei şi privindu-l, ea îi zîmbi timid.

– Astăzi ai realizat ceva măreţ, Justin. Ea nu întrebă ce anume îi schimbase dispoziţia, dar indiferent ce era, o bucură că se întîmplase.

– Trebuia. Simţeam că i-o datorez lui Howard. Plăteau toţi pentru ceea ce simţeam eu.

Ea încuviinţă înclinînd din cap, iar după ce se uită mai întîi în farfurie şi apoi la el, zise:

– Îmi pare rău că te-am supărat.

– Şi mie. Dar, de fapt, cred că meriţi supărarea. Cînd îl auzi, lui Daphne îi veni să urle. Sperase că va renunţa. Dar dacă asta este calea pe care o vrei, Daff, bănuiesc că va trebui să o accept. Pot să fiu prietenul tău?

Rosti cuvintele cu o umilinţă şi o tandreţe care umplură ochii lui Daphne de lacrimi şi o făcură să-i cuprindă mîna în palmele ei.

– Tu eşti deja prietenul meu, Justin. Ştiu că nu sînt prea uşor de înţeles, dar multe lucruri dureroase mi s-au întîmplat. Nu pot să ignor acest fapt. Pur şi simplu acceptă-mă aşa cum sînt. Va fi mai uşor pentru amîndoi.

– Îmi ceri un lucru greu, dar voi încerca.

– Mulţumesc.

– Cu toate acestea nu pot să-mi împiedic sentimentele.

Ea încă simţea că el nu o cunoştea şi o supără faptul că era atît de insistent. Dar poate că aşa era felul lui şi dacă într-adevăr aveau să fie prieteni, atunci va trebui şi ea să-l accepte.

– Voi încerca să respect acest lucru.

– Şi eu te voi respecta pe tine.

– Îţi dai seama că sînt probabil singura femeie din America care nu te va primi în patul ei?

Scanned by CamScanner

– Vrei o decoraţie prezidenţială pentru acest lucru? El era amuzat, iar Daphne rîse.

– Îmi dai tu una?

– Drace, de ce nu, dacă asta te face fericită?

Conversaţia lor reveni apoi la film, însă în acea noapte el apăru în pragul uşii ei cu o placă pe care i-o confecţionaseră băieţii de la decoruri. Era o placă de bronz, bine montată şi frumos gravată. Era o decoraţie prezidenţială pentru domnişoara Daphne Fields, acordată pentru curajul dovedit în a-l ţine departe de patul ei pe Justin Wakefield. Cînd văzu placa, ea izbucni în rîs, îl sărută pe obraz şi-l invită la o bere.

– Ai vrut o placă, aşa că te-am luat în serios.

Sprijini recompensa sus pe bufetul din bucătărie şi îi întinse lui Justin un pahar şi o bere.

– Ai mîncat?

– Un hamburger, după filmări. Ce-ai zice de o baie în piscina ta? Era aproape opt, dar era o noapte frumoasă şi Daphne era tentată.

– Pot să am încredere în tine?

– Ce? Că n-am să fac pipi în bazin? Pentru vîrsta lui se purta mai degrabă ca un băieţandru decît ca un om matur, dar ei îi plăcea acest lucru. Uneori era reconfortant, alteori însă o scotea din minţi.

– Ştii la ce m-am referit, Wakefield. Ea îl privi cu severitate.

– Da, ştiu, Fields. El îi înfruntă privirea cu o sfidare îndîrjită, după care rîse: Da, poţi să ai încredere în mine. Isuse, eşti groaznică, Daff. Faci eforturi înfiorătoare să-ţi înăbuşi sentimentele. Merită oare?

– Da. Ea îi surîse. Cred că da.

– Ei bine, nimeni nu poate spune că este uşor cu tine. Cel puţin eu nu pot spune acest lucru. Continuă apoi avînd pe chip o expresie tristă şi îngîndurată: Sau numai

Scanned by CamScanner

cu mine eşti aşa?

– Oh, Justin – ea nu voia ca el să creadă aşa ceva – sigur că nu, prostuţule. Am trăit aşa vreme îndelungată şi sînt fericită. Nu vreau să schimb această stare de lucruri.

– Am recepţionat mesajul.

– Am recepţionat placa. Ea îi zîmbi tandru şi se îndreptă spre dormitor. Mă duc să-mi pun costumul de baie.

Îmbrăcă un costum albastru, iar cînd ieşi afară, Justin era deja în bazin.

– Apa este minunată.

El se scufundă adînc în piscină, iar Daphne avu impresia că el purta un costum de baie alb. Plonjă şi ea graţios în apă şi-l întîlni pe Justin pe fundul bazinului. Ceea ce părea a fi costumul alb de baie nu era decît dunga de piele de pe fund rămasă nebronzată, îşi dădu ea seama brusc. Revenind la suprafaţă, ea îl privi dezaprobator.

– Justin, în legătură cu costumul tău...

– Nu-mi place să port. Te deranjează?

– Am de ales?

– Nu. El rînji fericit şi plonjă din nou, gîdilînd în cădere picioarele lui Daphne. Se ridică apoi la suprafaţă ca un delfin, o prinse şi o trase cu el. Ea se zbătu şi îl împinse, iar el se retrase vesel. Timp de zece minute se jucară aşa, pînă ce Justin se mai domoli.

– Mereu ai atîta energie după muncă?

– Numai atunci cînd sînt fericit.

– Ştii, pentru vîrsta pe care o ai, te comporţi ca un copil.

– Mulţumesc. Nimeni n-ar fi bănuit că el avea peste patruzeci de ani, iar Daphne recunoştea că în compania lui şi ea se simţea tînără. Ştii, arăţi nemaipomenit în costum de baie, Daff. Dar ai arăta şi mai bine fără.

– Nu fi obraznic. Ea înotă puţin, după care urcă uşor scara şi ieşi din bazin. Se înfăşură într-un prosop şi ob-

Scanned by CamScanner

servînd că iese şi el, se întoarse cu spatele. Ai un prosop pe scaun.

– Mulţumesc.

El însă nu-l folosi şi se aşeză în faţa ei cu toată splendoarea nudului lui plin de apă, deasupra lor strălucind razele lunii şi un cer plin de stele. O clipă care părea să nu se mai sfîrşească rămaseră tăcuţi, după care el făcu un pas în faţă şi o cuprinse în braţe. O sărută cu toată tandreţea sufletului lui de copil şi o strînse la piept, iar ea îi simţi tremurul la fel ca pe al ei, neputînd spune dacă aceasta se datora dorinţei sau frigului. Din motive pe care însă nu şi le putea explica, ea îl lăsă să o ţină în braţe şi-şi simţi gura răspunzînd sărutărilor lui. Trecuseră parcă ore pînă ce el se retrase şi se înfăşură strîns în prosopul pe care ea i-l pregătise, în speranţa că-şi va înăbuşi ardoarea care îl cuprinsese.

– Îmi pare rău, Daff. Stînd cu spatele la ea, rostise cuvintele cu vocea unui băieţel. Ea nu ştia ce să spună. O clipă îl dorise foarte mult şi-i atinsese spatele uşor cu mîna.

– Justin... este în ordine... eu...

El se întoarse atunci cu faţa spre ea, iar ochii lor se întîlniră.

– Te doresc, Daphne. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar te iubesc.

– Eşti nebun. Eşti un băiat sălbatic şi nebunatic în trupul unui bărbat.

Din nou ea îşi aminti atenţionarea lui Howard... să ţii minte că toţi actorii sînt copii. Şi Justin era. Oare? Acum însă cînd se apropie de ea şi-i cuprinse faţa în palme, nu mai părea deloc copil.

– Te iubesc. Poţi crede asta?

– Nu vreau să cred.

– De ce?

– Pentru că dacă am să cred – ea şovăi, trupul tremu-

Scanned by CamScanner

rîndu-i în aerul cald – şi am să-mi îngădui să te iubesc şi eu... într-o zi vom suferi, iar eu nu vreau să se întîmple aşa ceva.

– N-am să te facă să suferi. Niciodată. Îţi jur.

Ea oftă şi-şi sprijini capul de pieptul lui gol, atunci cînd el o cuprinse în braţe.

– Aşa ceva nu poate să promită nimeni.

– Nu am să mor precum cei doi, Daff. Nu va trebui să te temi de acest lucru niciodată.

– Nu mă tem. Mă tem numai că s-ar putea să pierd ceea ce iubesc... să rănesc sau să fiu rănită...

El o împinse uşor deoparte şi o privi drept în ochi, aproape la fel cum făcea ea cu Andrew, cînd voia ca el să-i citească buzele.

– Nu vei suferi, Daff. Ai încredere în mine.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar nu mai putea să-i opună rezistenţă, cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Nici măcar pentru ea. Se lăsă sărutată şi îmbrăţişată de el şi cîteva clipe mai tîrziu el o duse în dormitor, se aşezară pe pat şi făcură dragoste pînă la ivirea zorilor. A doua zi se treziră împreună, iar el îi pregăti cafeaua şi pîinea prăjită. Tot împreună făcură un duş, se sărutară şi rîseră, iar Daphne nu putea să-şi dea seama de ce se luptase atît de mult să fie singură.

Cînd Barbara sosi de la Tom la ora cinci pentru a merge cu Daphne la studio, rămase uimită să-l găsească pe Justin desculţ în bucătărie şi purtînd o pereche de blugi albi.

– Ai avut o noapte bună, Barb? Privirea lui se fixă în ochii ei. Barbara avea un instinct nebunesc de a o proteja

Scanned by CamScanner

pe Daphne de el, dar îşi dădu seama că acum era totul prea tîrziu.

– Da, foarte, mulţumesc. Ochii ei însă îi trădau gîndurile, iar el o înţelegea.

La cinci şi cincisprezece minute toţi trei se urcară în limuzina lui Daphne şi se îndreptară spre studio. Justin realiză o interpretare magnifică, iar cînd toţi plecară acasă, cei doi se furişară în cabina lui şi făcură dragoste pînă la două după-amiaza, cînd toată lumea reveni pe platou pentru a relua filmările

Scanned by CamScanner

Capitolul 28

A lucra pe un platou de filmare este ca şi cînd ai rămîne blocat într-un lift o vară întreagă şi nu mai poţi avea secrete faţă de cei din jur. Într-o săptămînă toată lumea ştia că Daphne şi Justin erau amanţi şi numai Howard îndrăzni, într-o dimineaţă cînd gusta cafea şi gogoşi, să comenteze acest fapt.

– Să nu-mi spui că nu te-am prevenit. Toţi sînt copii. Copii răsfăţaţi. Daphne însă se afla deja sub vraja lui Justin.

El îi trimitea flori pe platou, îi cocea prăjiturele la miezul nopţii, îi aducea nenumărate daruri micuţe, pline de semnificaţie şi făcea dragoste cu ea ori de cîte ori puteau şi pe oriunde apucau. Seara se aşezau pe marginea piscinei ei, unde el îi recita poezii de dragoste, pe care le învăţase în copilărie şi îi povestea întîmplări amuzante din timpul turnării altor filme care pe ea o făceau să rîdă în hohote.

Filmul în sine mergea splendid, devansînd programarea, spre încîntarea lui Howard. Pe platou nu apăruseră prea multe probleme. În trei săptămîni Daphne ştia mai

Scanned by CamScanner

multe despre realizarea unui film, decît sperase că va învăţa într-un an întreg.

– Cînd îl vom termina pe acesta, iubito, vom începe altul, şi apoi încă unul... şi încă unul... Sîntem o echipă de neînvins. Iar ea era înclinată să-l creadă. Singura problemă în legătura lor era că Barbara nu-l plăcea şi acest fapt provoca o tensiune permanentă între ei. Barbara încerca să nu se mai exprime, însă atitudinea ei era evidentă chiar dacă nu vorbea. Noaptea, acasă la Tom, ea comentă aceste lucruri, iar el încerca fără succes să o tempereze.

– Este o femeie în toată firea, Barb. Care ştie să discearnă. Chiar tu ai spus-o. De ce nu stai deoparte? Noi aveam viaţa noastră, las-o şi pe ea să o aibă pe a ei.

– Numai că deocamdată discernămîntul ei a început să se altereze. Tipul se va folosi de ea, Tom, ştiu asta.

– Nu, nu ştii, bănuieşti doar. Nu ai nici un fel de dovadă.

– Încetează să mai vorbeşti ca un avocat.

– Iar tu încetează să te mai comporţi ca o mamă. El încercă să o sărute pentru a o face să tacă, însă nu reuşi să-i potolească temerile. O îngrozea faptul că Justin se folosea de Daphne. Exista ceva care o făcea să nu aibă încredere în el, dar nu reuşise să-şi dea seama ce anume era. El făcuse tot, chiar: se mutase la Daphne şi era în permanenţă cu ea, pe platou, acasă, în oraş la masă, la petreceri. Pentru Daphne era o viaţă nouă, care părea să-i placă, însă în ochii ei nu exista acea fericire deplină. Anii din trecut îşi lăsaseră semnul lor. Faptul că nu avea un contact mai mare cu Andrew o făcea să fie nefericită. Îi scria în fiecare zi, însă se părea că nu fuseseră programate întreruperi pe parcrusul filmărilor care să-i permită să se ducă să-l vadă sau care să-i permită să-l aducă la ea. Se măriseră şi intervalele între convorbirile cu Matthew. Ea părea acum să nu mai aibă suficient timp să sune. Ori de

Scanned by CamScanner

cîte ori îi spunea lui Justin că trebuie să dea un telefon, el reuşea să o distragă cu o sărutare, o mîngîiere sau o problemă.

În cele din urmă, într-o seară, Matthew o găsi acasă.

– Domnişoară Fileds, te-a cucerit Hollywood-ul sau eşti pur şi simplu prea ocupată ca să mai dai un telefon? Ea se simţi vinovată atunci cînd recunoscu glasul lui şi pentru o clipă crezu că i se întîmplase ceva fiului ei.

– Andrew este bine? Inima îi bătea puternic, însă el o linişti.

– Da, este. Trebuie însă să recunosc că devenisem cam singur. Cum merge cu filmul?

– Bine. De fapt, grozav. El însă simţi în vocea ei ceva ce nu reuşi să definească. Era o distanţă între ei care pînă atunci nu mai existase, iar dintr-odată el se pomeni dornic să cunoască motivul. Poate era de vină numai filmul, dar nu prea credea. Cînd o sună însă a doua oară, la telefon răspunse Justin.

– De la ce şcoală? Justin nu fusese prea atent. Citea replicile pentru ziua următoare, iar Daphne era în baie. Ho – şi mai cum?

– *Howarth.* Ştie ea. Îi părea groznic de rău că sunase.

– Oh, Justin îşi aminti imediat. Copilul ei. Da, nu poate veni la telefon. Este în baie. Lui Matthew i se strînse inima. Deci acesta era motivul distanţării şi al tăcerii ei. Exista un bărbat în viaţa ei. Acest fapt îl întristă, dar spera să fie un bărbat drăguţ. Merita pe cineva minunat pentru că şi ea era minunată. Să-i transmit un mesaj?

– Vă rog să-i spune-ţi că fiul ei este sănătos.

– Îi voi comunica. Închise şi-şi privi ceasul. În New Hapmshire era ora unsprezece şi jumătate. Era un moment al naibii de ciudat pentru a da telefoane. Se îndreptă spre baie şi îi spuse lui Daphne că sunase cineva de la şcoala fiului ei. Mi-a spus să-ţi comunic că este sănătos. O privi

Scanned by CamScanner

apoi straniu. Este foarte tîrziu pentru a da telefon. Cine e?

– Matthew Dane. Directorul. În ochii ei apăru o umbră de regret, de parcă i-ar fi părut rău că Justin răspunsese la telefon. Brusc, el izbucni în rîs şi se aşeză pe marginea căzii.

– Să nu-mi spui că fecioara mea a avut o relaţie cu directorul şcolii fiului ei. Ideea părea să-l amuze pe Justin, însă pe Daphne o enervă.

– Nu, n-am să-ţi spun aşa ceva, Justin, pentru că nu este adevărat. Întîmplător, sîntem prieteni.

– Ce fel de prieteni?

– Prieteni de conversaţie. Aşa cum am fi fost şi noi doi, dacă tu ai fi avut vreun pic de minte. Vocea ei se îmblînzi. Este un bărbat drăguţ şi l-a ajutat foarte mult pe Andrew.

– Oh, Isuse, toţi tipii ăştia de la şcolile cu internat sînt nişte perverşi, Daff. Nu ştiai asta? Probabil că s-a îndrăgostit de fundul copilului tău.

Ea îl fulgeră instantaneu cu o privire mînioasă.

– Spui ceva atît de dezgustător, fără ca măcar să ştii despre ce este vorba. Aceasta este o şcoală specială, iar oamenii de acolo sînt minunaţi cu acei copii.

– Nu mă îndoiesc. El nu părea convins şi uitîndu-se spre ea o întrebă din ochi. Ce vrei să spui printr-o şcoală „specială"? Copilul are vreo problemă? Deodată el îşi aminti că la un moment dat ea spusese că fusese nevoită să-l lase acolo, că nu avusese altă soluţie. Un fior de groază îl străbătu la gîndul că fiul ei putea să fie handicapat, iar ea îl privi de parcă ar fi cîntărit cît de mult putea să se încreadă în el. După o pauză lungă ea îşi înclină capul afirmativ.

– Da, are. Andrew s-a născut surd. Este la o şcoală din New Hapshire, pentru persoane fără auz.

– Isuse! Nu mi-ai spus niciodată.

– De obicei nu vorbesc despre acest lucru. Tristă, ea

Scanned by CamScanner

se ridică din cadă.

– De ce, Daff?

– Pentru că este treaba mea şi a nimănui altcuiva. Ea rostise cuvintele oarecum sfidător.

– Trebuie să fie îngrozitor să ai un copil care nu aude.

– Nu este, şi privindu-i ochii, ea îşi dădu seama că el nu înţelegea, dar dacă într-adevăr ţinea la ea, atunci va învăţa să înţeleagă. Este un copil minunat şi învaţă tot ce trebuie să ştie pentru a putea supravieţui în lumea normală.

– Asta-i bine. Părea însă că el nu voia să ştie mai mult de atît. Se aplecă să o sărute, iar apoi se întoarse în dormitor pentru a continua lectura rolului.

Daphne ieşi din cadă, se şterse şi se duse în birou ca să-l sune pe Matthew. Cînd îi auzi vocea, el se scuză insistent pentru că o deranjase cu telefonul.

– Nu te prosti, Matt. Aş fi sunat eu, dar am fost îngrozitor de ocupată. Ea nu îi explică prezenţa lui Justin şi nici nu ştia cum să o facă, însă era jenant ca el să deducă că acesta fusese acolo. Aflase că Justin îi spusese lui Matthew că ea era în baie şi nu consideră răspunsul lui o formă corespunzătoare de rezolvare a apelurilor ei telefonice. Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi sunat presa? Justin nu părea să-şi facă prea mari probleme din această cauză. Era mult mai obişnuit cu hărţuiala decît ea, iar reputaţia îl îngrijora şi mai puţin. În decursul anilor, aceasta se bătătorise. Ce face Andrew?

– Este bine. Matthew îi aduse la cunoştinţă ultimele noutăţi, iar între ei se simţea o stîngăcie ciudată, care nu-i oferea nici unuia relaxarea de dinainte. Ea se întrebă dacă lungile lor convorbiri nu se datoraseră cumva singurătăţii ei şi deodată se simţi vinovată că se folosise de el pentru a-şi umple nopţile pustii de pe Coasta de Vest. Acum însă exista Justin şi lucrurile erau altfel însă, atunci cînd închise,

Scanned by CamScanner

avu sentimentul unei pierderi.

– Ţi-ai sunat prietenul? o necăji Justin, atunci cînd ea se întoarse în dormitor.

– Da. Andrew este bine. Ochii ei îi spuneau să nu insiste asupra subiectului, iar el, foarte abil, se supuse. Desfăşură, în schimb, tandru, prosopul pe care ea îl ţinea în jurul ei şi îşi rătăci uşor degetele pe picioarele ei, spre acel loc tainic dintre coapse. O trase apoi spre el şi amîndoi uitară de telefonul ei, atunci cînd aşezînd-o pe trupul lui lacom se contopiră într-o singură fiinţă. Însă după ce făcură dragoste şi după ce el adormi, sforăind uşor lîngă ea, gîndurile lui Daphne se îndreptară spre Matthew.

Scanned by CamScanner

Capitolul 29

După două luni de muncă neobosită la *Apaşul,* Howard hotărî să întrerupă filmările şi să le ofere tuturor o vacanţă de patru zile pentru odihnă.

– Aleluia, iubito! Justin era entuziasmat. Haide să mergem cîteva zile în Mexic. Daphne însă avea alte planuri.

– Nu pot. Trebuie să-l văd pe Andrew. Nu l-am văzut de aproape trei luni.

– Andrew? Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Copilul mai poate aştepta? Nu-i aşa?

Daphne era şocată.

– Nu, nu poate. Am vrut să vină el aici. Glasul ei era îndurerat şi dur în acelaşi timp. Nimic nu avea să se interpună între ea şi Andrew. Nici măcar Justin. Ea se aştepta ca el să prezinte un oarecare interes pentru fiul ei, dar nu era aşa. Existau anumite lucruri care pentru el nu contau deloc, iar copiii se numărau printre acestea. Nu-l interesau copiii nimănui, nici măcar al ei. Cu toate acestea, dragostea lor era generoasă, existau clipe cînd stăteau treji şi discutau pînă la primele ore ale dimineţii, iar ea se simţea cu adevărat îndrăgostită. Uneori, însă, Daphne

Scanned by CamScanner

avea senzaţia că el era îndrăgostit numai de o anumită parte din ea şi că existau altele pe care el nu le cunoştea deloc. Mai ales pe Andrew, care era cea mai importantă parte din viaţa ei.

– Justin, tu ce părere ai? Ai vrea să-l cunoşti? Poate dacă l-ar integra în planurile ei, el se va sensibiliza.

– Poate. Dar ca să-ţi spun adevărul, iubito, am nevoie de odihnă şi după experienţa mea, copiii nu sînt prea odihnitori. Tonul lui nu era nici apologetic, nici entuziast. Nici măcar ea nu era sigură dacă era destul de înţelept să-l aducă pe Andrew la ea. Trebuia să călătorească mult prea mult pentru a petrece o vacanţă de numai patru zile. În cele din urmă îl sună pe Matt pentru a-i cere părerea.

– Sincer, Daff. Cred că pentru un copil de vîrsta lui drumul pe care trebuie să-l facă este mult prea lung pentru a petrece numai patru zile. Daphne se gîndise şi ea la fel. Voise doar să-l cunoască pe Justin, dar poate că totuşi era prea devreme. Poate că nici el, nici Justin nu erau încă pregătiţi pentru aşa ceva. Poate că era mai bine să-l lase pe Justin să-şi facă propria vacanţă în aceste zile. Puteau să trăiască unul fără celălalt patru zile, iar ea îl va avea pe Andrew numai pentru ea. Perspectiva o încînta pe Daphne, însă era încă dezamăgită de Justin.

– Cred că ai dreptate, Matt. Am să iau avionul pînă la New York şi de acolo am să vin cu maşina.

– Asta este o prostie. Ea rămase înmărmurită. Nu-şi văzuse copilul de aproape trei luni. Instantaneu el pufni în rîs, înţelegînd motivul tăcerii ei.

– Nu m-am gîndit să nu vii în Est. M-am gîndit că este o prostie să zbori pînă la New York şi de acolo să vii cu maşina. la mai bine avionul pînă la Boston şi acolo te voi aştepta eu.

– Nu pot să fac asta. Ai şi aşa destule pe cap, darămite să mai faci şi pe şoferul.

Scanned by CamScanner

– Tu în schimb ai lucrat aproape nonstop în ultimele cinci luni. Nu pot şi eu să fac o favoare unui prieten? Ea trebuia să recunoască că aşa îi era mult mai comod, însă nu-i părea corect. Matthew mereu se gîndea la ea. Vorbesc serios. Nu este nici un deranj. Ea ştia că era, dar propunerea o emoţiona.

– Atunci accept. Ea cercetă orarul pe care îl primise de la agenţie, îi spuse numărul zborului cu care avea să vină a doua zi şi după ce închise telefonul se îndreptă spre dormitor pentru a începe să împacheteze. Dintr-odată deveni foarte nerăbdătoare să-i întîlnească pe cei doi şi abia aştepta să-l strîngă în braţe pe Andrew. Cu un surîs larg, ea intră în dormitor, unde Justin o aştepta cu un zîmbet sexy, copilăresc.

– Eşti de-a dreptul înnebunită după acel copil, nu-i aşa, Daff?

– Da, sînt. Ea se aşeză pe marginea patului, lîngă el şi după ce coborî o uşoară sărutare în palma lui, îşi ridică privirea spre el. Aş vrea să-l cunoşti şi tu.

– Într-una din zilele acestea, şi după ce făcu o pauză continuă. Poate să vorbească?

Ea încuviinţă.

– Da. Nu întotdeauna foarte clar, dar se străduieşte. Ochii lui Justin aveau o expresie care o îngrijora şi din acest motiv, ea trebuia să întrebe. Îţi este teamă? Vreau să spun, te temi să vii în contact cu un copil care nu aude?

– Nu mă tem. Cred că nu prea mă pricep la copii, fie ei normali sau anormali.

– El nu este anormal. Nu aude.

– Tot aia este. Ea ar fi vrut să-l pocnească, însă se abţinu.

– Am să-l aduc aici la toamnă, cînd vom termina filmul. Ai să-l cunoşti atunci.

– Perfect. De ce, pentru că mai erau încă trei luni? Ei

Scanned by CamScanner

nu-i plăceau reacţiile lui faţă de copil, însă el avea alte părţi care o încîntau. Bănuia însă că odată ce-l va cunoaşte pe Andrew repulsia lui va dispărea. Andrew era irezistibil, fie că era surd sau nu.

– Ce vei face cît voi fi plecată? Toţi aveau nevoie de odihnă, el mai mult decît oricine. Rostind cuvintele ea îl privi cu un zîmbet cald.

– Nu ştiu. Vroiam să merg în Mexic cu tine. El atinse locul tainic dintre coapsele ei. Eşti sigură că nu te pot face să te răzgîndeşti? Ea surîse. El chiar nu înţelegea, iar ea scutură negativ din cap.

– Nu, n-ai nici o şansă. Nici măcar cu asta.

– Înseamnă că este un copil grozav.

– Este.

– Ei bine, să-i spui atunci că sînt nebun după mama lui.

– Îi voi spune. Ştia însă că nu avea să-i spună încă nimic despre Justin. El nu ar înţelege. În ochii lui Andrew, ea era numai a lui, mereu îi aparţinuse şi întotdeauna avea să-i aparţină. Vei rămîne aici, iubitule?

– Nu ştiu. Poate am să merg la San Francisco să stau cîteva zile la nişte prieteni.

– Să mă anunţi unde eşti, ca să te pot suna. În ultimele trei luni nu stătuseră despărţiţi nici măcar o zi, nici măcar o oră, iar acum gîndul că va trebui să stea departe de el o întrista. O să-mi lipseşti, domnule.

– Şi tu o să-mi lipseşti, Daff. O cuprinse atunci în braţele lui şi făcu dragoste cu ea pînă aproape de ivirea zorilor, cînd ea se culcă pentru a prinde cîteva ore de somn, înainte de plecare.

Daphne se duse la aeroport, singură în limuzină. Barbara era la Tom şi nu avea nici un sens să meargă şi ea pînă acolo, iar Justin îi spusese că avea treabă. Toţi actorii şi membrii echipei de filmare profitau din plin de toate orele celor patru zile. Ea se urcă în avion la ora zece

Scanned by CamScanner

şi urma să aterizeze la Boston la şapte seara, conform fusului orar al Coastei de Est.

Avionul sosi la timp, iar Daphne, coborînd printre primii, începu să-l caute în jur pe Matthew. Nu-l văzu de prima dată, însă cînd îl zări, acesta se afla cam la un metru şi jumătate de ea, cercetînd mulţimea cu ochii lui căprui. Deodată privirile lor se întîlniră şi se ţintuiră, iar ea simţi o ciudată zvîcnire în inimă, pe care însă nu reuşi să o înţeleagă. În şase luni el devenise prietenul ei, mai mult la telefon, însă brusc, ea îşi dădu seama cît de fericită era că-l vedea. Un zîmbet călduros îi lumină ochii în timp ce se îndrepta încet spre ea.

– Bună, Daff. Cum a fost călătoria?

– Prea lungă. Atunci, fără să ştie de ce, ea se întinse spre el şi-l îmbrăţişă. Mulţumesc că ai venit, Matt. Între ei se ivi un moment de stîngăcie.

– Arăţi nemaipomenit. Observă de asemenea că ea slăbise. Lucrase prea mult şi acest lucru îşi spusese cuvîntul. Părea însă foarte fericită. Exista un surîs în ochii ei şi nu numai atît. Exista ceva care îl îngrijora. Avea ceva cu totul diferit de pînă acum, poate ceva mai feminin, mai sexy. Gîndurile lui zburară imediat spre vocea masculină care răspunsese la telefon. Îndreptîndu-se spre locul de unde se luau bagajele, el încercă, fără succes însă, să şi-l scoată din minte.

– Ce-ai mai făcut pe acolo, altceva decît să lucrezi? Daphne era mai frumoasă ca oricînd şi ceva din interiorul lui voia să afle de ce, deşi ştia că nu avea nici un drept. Privindu-l, ea îi zîmbi, dîndu-şi seama cît de izolat era el aici, în New Hampshir şi cît de prins era în munca lui. Apăruseră în ziare o serie de articole despre ea şi Justin, dar se părea că la el nu ajunsese nici unul din ele. Cunoscîndu-l pe Matthew atît de bine, îşi dădea seama că întrebarea lui era serioasă.

Scanned by CamScanner

Ea îi zîmbi din nou atunci cînd el îi ridică bagajele. Ochii ei îl tachinau blînd, iar el se opri şi o privi direct în faţă.

– Pari îngrozitor de grav, Matt. Ea nu voia să-i explice despre Justin.

– Sînt pur şi simplu fericit că te văd, Daphne... Nici nu ştiu ce să spun...

Ea atinse uşor cu privirea chipul lui, după care înclină din cap.

– Povesteşte-mi despre Andrew. Daphne simţea întrebările din ochii lui, însă nu voia să le răspundă. Viaţa ei din California era total separată de ceea ce era aici. Aceasta era o viaţă cu totul diferită pentru ea. Era viaţa pe care o împărţea cu fiul ei. Lumea lui Justin Wakefield era la cincisprezece mii de kilometri distanţă, iar într-un fel i se părea că acum venea acasă. Venise acasă singură şi voia să trăiască bucuria reîntoarcerii.

Părăsind aeroportul şi îndreptîndu-se spre nord, Matthew îi povesti despre schimbările de la şcoală, despre noile persoane pe care le angajaseră, despre excursiile pe care le făcuseră şi despre tabăra în care aveau să meargă cu toţii în iulie. Ea îşi dori cu disperare să-i poată însoţi.

Aşezată pe locul de lîngă el, Daphne oftă.

– Mă simt, de parcă toată viaţa aş fi trăit-o acolo, Matt. El ar fi vrut să-i spună că şi el simţea acelaşi lucru, însă nu i se părea drept.

– Cît crezi că va mai dura?

– Aş vrea să pot spune. Încă trei luni, poate şase. Pînă acum a mers destul de lin. Dar toată lumea spune că va trebui să ne aşteptăm la un ritm alert. Howard nu ar vrea să se întîmple aşa ceva, nimeni de fapt nu doreşte acest lucru, însă nu poate fi evitat şi cred că mai devreme sau mai tîrziu vor apărea şi problemele. De Crăciun voi fi cu siguranţă acasă.

Scanned by CamScanner

El înclină din cap aprobator, dezamăgirea citindu-i-se în privire.

– Atunci, eu mă voi pregăti de plecare. Noul director de la Londra urmează să preia postul pe data de 1 ianuarie.

– Nu crezi că vei mai rămîne, Matt? Întrebîndu-l, ea se întristă.

– Nu. *Howarth* este un loc minunat, dar vreau să mă întorc la şcoala din New York. El îi surîse. Nu sînt sigur că sînt făcut pentru viaţa la ţară. Uneori mi se pare c-am să înnebunesc aici.

Ea rîse şi-i privi faţa. Chipul lui era puternic, frumos, atît de diferit de frumuseţea blondă a lui Justin. Matthew avea o frumuseţe proprie, necizelată şi solidă care îl făcea să fie mai mult un bărbat decît un idol.

– Ştiu ce vrei să spui. Cînd am stat aici aproape un an, existau clipe cînd îmi lipsea pînă şi praful şi zgomotul din New York... Îşi aminti atunci de John şi ochii i se înceţoşară.

– Vezi, exact ce-ţi spuneam. El surîse spre ea. Îmi lipsesc condiţiile pe care New York-ul le oferă copiilor. Muzeele, baletul... Vocea lui se stinse. Sora mea nebună.

– Ce mai face?

– Martha? Este bine. Gemenele au împlinit cincisprezece ani săptămîna trecută şi amîndouă au primit cadou cîte un casetofon stereo. Ea susţine că în sfîrşit este cu adevărat recunoscătoare că este surdă. Cînd sînt puse în funcţiune cele două aparate, ea simte mobila vibrînd, iar Jack spune că în curînd va înnebuni.

Daphne zîmbi, dorindu-şi ca aceasta să fi fost o problemă pe care într-o zi să o aibă şi ea cu Andrew.

– Eu tot mai vreau să faci cunoştinţă cu ea cînd vei avea timp. Amîndoi se întrebară în tăcere cînd avea să vină acea zi. Deocamdată se părea că niciodată.

El îi spuse că uneori doamna Curtins trecea pe la

Scanned by CamScanner

şcoală, că era bine şi că mereu îl ruga ca numele ei să-i fie amintit lui Daphne.

– Aş vrea să-mi găsesc timp să o vizitez şi pe ea acum, deşi nu am decît patru zile libere. El simţi din nou durere în inimă.

Discutînd, timpul trecuse pe lîngă ei în zbor şi puţin după ora nouă ajunseră la şcoală. Ea ştia că Andrew era în pat la acea oră, dar totuşi voia să-l vadă, numai ca să-şi arunce o privire pe chipul lui, numai ca să-l sărute pe gît, numai ca să-i atingă părul. Se grăbi înăuntru şi urcă treptele alergînd. El dormea dus, iar Daphne stătu vreme îndelungată în camera lui, privindu-l. Trecu mult timp pînă ca ea să-şi dea seama că Matthew se afla în pragul uşii. Ea zîmbi şi aplecîndu-se, îl sărută pe obraz pe Andrew. El se mişcă, dar nu se trezi, iar ea coborî scările, urmată de Matthew.

– Arată atît de bine. Cred că a mai crescut.

– Aşa este. Ştă-l vezi cum merge pe bicicleta pe care i-ai trimis- o. Ea surîse şi-şi ridică ochii spre Matt.

– Simt că am pierdut atîta.

– Nu va mai dura mult, Daff... Ochii lor se întîlniră şi se ţintuiră, şi dintr-odată Justin Wakefield părea să nu mai existe. Părea să facă parte dintr-un vis îndepărtat. Matthew, care stătea acum în faţa ei, părea să fie cel care era adevărat.

Pe neaşteptate, în ciuda tuturor promisiunilor pe care şi le făcuse, Matthew o privi cercetător şi întrebă:

– Există cineva important în viaţa ta acolo, Daphne, nu-i aşa? După ce şovăi o clipă, timp în care el îşi simţi inima sărind din piept, ea înclină uşor, aprobator, din cap.

– Da. Există.

Copilul din el voia să plîngă, dar ochii lui nu trădară nimic altceva decît grijă pentru ea.

– Îmi pare bine pentru tine. Aveai nevoie de aşa ceva.

Scanned by CamScanner

– Cred că da. Ar fi vrut să-i împărtăşească atunci temerile ei legate de Justin şi de Andrew. Dacă Justin nu avea să accepte un copil care nu auzea? Dar îi era teamă să întrebe. Într-un fel i se părea nepotrivit să-i pună o astfel de întrebare. Se uită din nou în ochii lui Matthew. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce este aici, Matt. El se întrebă ce voia să spună cu asta şi încuviinţînd din cap, deschise larg uşa salonaşului pe care îl moştenise de la doamna Curtis.

– Ai timp pentru o ceaşcă de cafea, sau vrei să te conduc acum la han?

– Nu. Sînt încă trează. Ea îşi privi ceasul zîmbind. Pentru mine este abia ora şapte. În New Hampshire era ora zece, iar şcoala era cufundată în tăcere, deoarece toţi se culcaseră. Mi-ar plăcea să beau o cafea cu tine. Este plăcut să discut cu tine şi altfel decît la telefon.

Zîmbindu-i, el îi turnă cafea din ibricul în permanenţă fierbinte şi se întrebă în sine cît de serioasă era legătura ei din California şi dacă bărbatul de acolo era un om bun. Spera să fie aşa, spera din tot sufletul, mai mult decît va şti ea vreodată. Îi întinse ceaşca de cafea şi se aşezară jos. El continuă să-i cerceteze faţa pentru aflarea răspunsurilor nerostite.

Daphne începu atunci să-i povestească despre modul în care se făcea filmul, despre scenele care fuseseră deja turnate, despre părţile pe care urmau să le realizeze la întoarcere.

– Cred că luna viitoare vom merge în Wyoming. Locul pe care îl aleseseră era Grota lui Jackson, o zonă pe care Matthew dorise întotdeauna să o vadă.

– Te invidiez. El rostise cuvintele zîmbind uşor şi întinzîndu-şi picioarele spre cămin. Am auzit că este un loc superb.

– Aşa mi-au spus şi mie. Însă, în timp ce discutau, ea nu se gîndea la film, nici măcar la Justin. Se întrebă dacă

Scanned by CamScanner

nu cumva acest lucru se datora faptului că era atît de aproape de Andrew. Era o uşurare să nu mai fie la cinci mii de kilometri depărtare, ci să stea chiar sub dormitorul lui. Dar poate că în definitiv nu Andrew era motivul. Era straniu cum Matthew reuşise să o facă să şi-l scoată din minte. Nu înţelegea prea bine, însă acest om avea puterea de a o învălui cu senzaţii de siguranţă, bunăstare, confort şi căldură, care o linişteau. Nu se mai simţea încordată, obosită sau surmenată, ci stînd acolo lîngă foc se simţea împăcată şi fericită. Poate că acesta era motivul pentru care se simţea atît de mulţumită şi de fericită.

– Dar tu, Matt, ce faci? Vei pleca în vara asta?

– Mă îndoiesc. S-ar ptuea să-i însoţesc pe Martha, pe Jack şi pe fete cîteva zile la Lacul George. Însă nu sînt sigur că voi putea scăpa de aici. El zîmbi trist spre ea, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr. Nici măcar nu sînt sigur că vreau. Întotdeauna îmi fac griji cînd las copiii singuri. Doamna Curtis mi-a promis că mă va suplini, dacă vreau să plec cîteva zile, însă nu doresc să profit de ea.

– Ar trebui să mergi undeva. Şi tu ai nevoie de odihnă. Daphne observă că ochii lui erau mult mai obosiţi decît înainte de plecarea ei, iar pe obraz îi apăruseră riduri noi. Era încă tînăr, demn de încredere şi maturizat. Exista ceva la el care îi plăcea. El nu avea frumuseţea rafinată şi perfectă a lui Justin şi uneori devenea obositor să tot priveşti acel chip splendid. Era tulburător să observi cît de grozav arăta acel bărbat pe zi ce trecea. Prezenţa lui fizică era ca un ţinut fără ploaie sau zăpadă, luminat tot timpul de un soare strălucitor.

– Este greu de crezut că eşti aici de şase luni, Matt. Dar şi mai greu de crezut erau lucrurile care se întîmplaseră în acest răstimp în viaţa ei.

Matthew rîse încet.

– Uneori mi se pare că au trecut mai mult de şase ani.

Scanned by CamScanner

– Barbara ce mai face? Ei nu se întîlniseră, însă el simţea că o cunoştea numai din ceea ce-i povestise Daphne. Ea îi relată atunci despre legătura ei cu Tom.

– Există posibilitatea să se căsătorească şi să rămînă acolo? Asta ar fi groaznic pentru tine? Ştia cît de mult se bizuia Daphne pe Barbara şi cît de mult o făcuse în trecut.

– Nu ştiu dacă relaţia asta este atît de serioasă. Era însă o posibilitate pe care va trebui să o ia în calcul.

Pe neaşteptate el o întrebă:

– Dar în ceea ce te priveşte?

Întrebarea o lăsă perplexă pe Daphne însă înţelegînd-o, ea nu ştiu ce să răspundă. Se uită spre Matthew gînditoare.

– Nu ştiu, Matt. Inima lui bătea puternic în aşteptarea cuvintelor ei. Eu... este greu de explicat. Ea nu ştiuse niciodată exact care îi erau sentimentele pentru Justin. Îl iubea, pînă la un anumit punct, însă existau multe în legătură cu el pe care nu le cunoştea. Cu toate acestea, erau împreună în fiecare clipă a zilei. Simţea însă că existau porţi nedeschise, pe care trebuia să le descopere şi în plus se adăuga şi lipsa lui de interes faţă de Andrew. Ea se hotărî să-i spună lui Matt, sperînd ca el să o ajute să rezolve problema mai bine.

– Nu sînt sigură în privinţa lui, Matt. Nu este prea dornic să-l cunoască pe Andrew.

– Lasă-i timp. Ştie că nu aude? Ea încuviinţă înclinîndu-şi capul şi continuă să rămînă gînditoare. Şi care a fost reacţia lui?

– El nu vrea să recunoască, dar eu cred că s-a cam speriat şi ca atare consideră pur şi simplu că Andrew nu există, îi uită numele, încearcă să se convingă că nu există... Vocea ei se stinse, iar Matthew scutură capul reprobativ.

– Aşa nu va merge, Daff. Andrew este prea important

Scanned by CamScanner

pentru tine pentru ca bărbatul care este în viaţa ta să facă abstracţie de el. El voia să fie cinstit cu ea, să-i dea cel mai bun sfat posibil. Acesta este motivul pentru care nu l-ai luat pe Andrew acolo şi ai preferat să vii tu aici?

– Parţial, şi în plus m-am gîndit că Andrew ar trebui să călătorească prea mult, numai ca să petreacă acolo trei sau patru zile. Matt fusese şi el de aceeaşi părere atunci, la telefon. Însă şi Justin este o parte din motiv. Matthew înmărmuri. Nu se putea să fie adevărat. Dar sigur, avea un oarecare sens. Simţindu-şi inima sărindu-i din piept, el o întrebă.

– Justin?

Ea roşi, era jenată să recunoască că era încurcată cu un actor distribuit în filmul ei. Părea atît de tipic pentru Hollywood, atît de ireal, însă ea îşi dădu seama că era mai mult decît atît. Se întîmplase pur şi simplu ca ei să se întîlnească acolo, să aibă şansa să se cunoască din cauza filmului şi povestea de dragoste fusese rezultatul...

– Justin Wakefield. Vocea ei era calmă, iar ochii îi străluceau în lumina focului.

– Înţeleg. O adevărată cucerire, Daff. El trase adînc şi încet aer în piept. Nici măcar nu se gîndise la aşa ceva. Bănuise că era vreun muritor de rînd, nu zeul blond din visul fiecărei femei. Cum arată?

Ea privea fix în văpaia focului, văzînd faţa lui Justin, de parcă s-ar fi aflat în cameră cu el.

– Frumos, bineînţeles. Foarte frumos, şi inteligent, şi vesel, şi uneori foarte bun. Atunci ea îşi întoarse privirea spre Matthew. Trebuia să-i spună adevărul. Foarte preocupat de el şi uneori foarte egoist şi dezinteresat de cei din jur. Are patruzeci şi doi de ani şi de multe ori se poartă de parcă ar avea cincisprezece. Nu ştiu, Matt, este un om drăguţ şi uneori mă face foarte fericită... însă alteori este ca şi cînd aş vorbi cu cineva care nu mă aude. Atunci

Scanned by CamScanner

cînd, de exemplu, îi vorbesc despre Andrew, pur şi simplu mintea lui nu mai este acolo. Acesta era motivul pentru care ea îl suna din cînd în cînd pe Matthew. Simţea nevoia de mîngîiere, voia să vorbească cu cineva despre fiul ei sau despre alte lucruri. Era ceva la care ea se gîndise de multe ori, existau lucruri în viaţa ei pe care Justin nu voia să le cunoască. Este foarte înţelegător cînd este vorba de munca mea, care pentru mine este importantă, îi pasă de aceasta, însă în alte privinţe – ea scutură din cap – pur şi simplu nu mă aude. Mă întreb deseori dacă va mai ţine. Ea oftă uşor. Trebuie să recunosc că sînt momente cînd sînt dezorientată. Este interesant, el şi Barbara aproape că se urăsc. Ea vede în el o parte care pentru mine nu există. Insistă că există în el o parte rece, seacă, precaută. Însă eu cred că ea totuşi se înşeală. Nu-l cunoaşte la fel de bine ca mine. Nu este precaut, este doar nechibzuit uneori. Nu poţi să urăşti pe cineva numai pentru atît.

– Nu, însă s-ar putea să fie cam greu să trăieşti cu el.

– Da, s-ar putea, recunoscu ea, după care zîmbi visătoare, privind spre foc. Însă uneori mă face atît de fericită. Îmi alungă toate acele amintiri groaznice, toată durerea şi singurătatea cu care am trăit.

– Atunci poate că merită efortul.

– În clipa de faţă cred că merită.

El încuviinţă din cap şi oftă din nou.

– Mi-am închipuit că este cineva, atunci cînd mi-a răspuns el la telefon. Nu se întîmplase decît o singură dată, însă el avusese o presimţire. Ea nu era genul de femeie care să se mulţumească cu o legătură de o noapte. Dacă el răspunsese la telefon, însemna că stătea acolo, iar ea nu se temea că lumea ar putea să afle. Nu mi-am imaginat că ar putea fi el.

– Justin? El înclină capul aprobator, iar ea zîmbi. Din fericire, presa nu ne-a acordat prea mare atenţie. Au fost

Scanned by CamScanner

cîteva articole pe ici pe colo, dar nu cine ştie ce. N-am ieşit pe nicăieri pentru că am avut foarte mult de lucru, însă într-una din aceste zile îşi vor da seama că trăim împreună şi atunci va fi totul pe prima pagină. Pe ea nu o încînta perspectiva.

– Şi tu ce părere ai despre asta?

– Nu mă bucură prea tare, iar cititorii mei vor fi şocaţi. Cred însă că mai devreme sau mai tîrziu va trebui să mă confrunt cu acest lucru. Amîndoi se gîndiră la *The Conroy Show* la care ea participase cu cîteva luni în urmă, iar ochii li se întîlniră. Nu vreau să fiu obligată să mă explic, cel puţin nu pînă n-am să fiu sigură. Sigură de ce? Răspunsul la această întrebare îl înspăimîntă pe Matthew. Poate că se va căsători cu Justin şi va hotărî să rămînă în California. El însă va trebui să-i spună ce ştia, pentru binele lui Andrew. În definitiv acesta era rolul lui, în ciuda prieteniei care se înfiripase între ei în ultimele şase luni.

– Dacă te hotărăşti să rămîi acolo, să ştii că există o şcoală extraordinară pentru Andrew în Los Angeles. Îi povesti despre aceasta, iar ea îl ascultă, însă după un timp i se făcu somn şi se ridică.

– N-am ajuns încă la punctul acesta, dar dacă voi ajunge, am să vorbesc cu tine despre şcoala aceea. Într-un fel, ideea o întrista foarte tare. Nu era pregătită să se gîndească la perspectiva unui mariaj cu Justin şi în plus el nici măcar nu făcuse aluzie la aşa ceva, însă mai devreme sau mai tîrziu problema se va pune. Va trebui atunci să decidă dacă se va întoarce la New York, sau dacă va rămîne la Los Angeles. Deocamdată, tot ce trebuie să fac este să termin filmul. Apoi am să mă gîndesc şi la viaţa mea proprie.

– Să faci ce este mai bine pentru tine, Daff. Şi pentru Andrew. Vocea lui era atît de tristă, de blîndă, încît ea deodată se gîndi la el. O dată sau de două ori sunase şi

Scanned by CamScanner

nu-l găsise acasă şi atunci se întrebase dacă nu cumva întîlnise vreo femeie care îi plăcea. Însă acum nu părea momentul cel mai indicat ca să întrebe. Se urcară în maşină şi el o conduse pînă la han. Proprietarii îi lăsaseră cheia pe tejghea alături de un bileţel de bun venit, iar Matthew, zîmbind gînditor, se pregăti să iasă.

– Sînt bucuros că ai venit să-l vezi pe Andrew.

– Şi eu, Matt. Îşi urară noapte bună, iar el plecă. În timp ce urca scările spre camera ei, ea îşi aminti conversaţia lor şi dintr-odată îşi puse întrebarea de ce se simţea atît de nefericită cînd se gîndea la Justin. De ce nu putea şi el să fie aşa cum era Matt? De ce nu putea să o asculte atunci cînd îi vorbea despre Andrew? Dar poate că cu timpul se va transforma. În definitiv, aceasta era meseria lui Matt, să aibă grijă de copii ca Andrew. Însă ea ştia că el nu se limita numai la atît. Făcea mult mai mult.

Scanned by CamScanner

Capitolul 30

Vizita la Andrew trecu foarte repede, el fusese extaziat să o aibă lîngă el, călărise bicicleta pentru ea, îi arătase grădina lui, o prezentă cîtorva prieteni şi se lăudă cu filmul ei. Făcură împreună lungi plimbări prin soare, iar după cină ieşeau din nou afară. Erau nişte zile de iunie superbe şi ea se simţea revigorată numai pentru faptul că se afla în preajma lui. Era ca şi cum spiritele sufletului ei s-ar fi scurs în ultimele trei luni şi fără ca ea să fi observat. În California fusese foarte ocupată cu Justin şi cu filmul. Acum însă, încă o dată, îşi dădea seama ce nevoie avea de fiul ei şi cît de importantă era ea pentru el. Andrew o întrebă de nenumărate ori cînd îl va mai lua în California, cînd se va întoarce ea acasă, cînd vor putea să fie împreună.

Cînd Matthew o găsi privind asfinţitul soarelui dintr-un confortabil şi demodat balansoar, Andrew tocmai intrase înăuntru pentru a-şi face baia de seară.

– Pot să stau cu tine, Daff? Ea era foarte liniştită şi melancolică şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i disturbe gîndurile. Văzînd-o, însă, fusese involuntar atras de ea.

– Sigur, Matt. Zîmbind, Daphne bătu uşor cu palma

Scanned by CamScanner

locul de lîngă ea. Andrew tocmai a plecat să facă baie.

– Ştiu. M-am întîlnit cu el pe scări şi mi-a spus că eşti aici. Schimbară cîte un surîs, lung şi uşor, în timp ce soarele dispărea în spatele dealurilor lăsînd în urmă o văpaie. Revederea cu tine i-a făcut mult bine. Are din nou nevoie de tine în aceste zile. Îşi îndreaptă atenţia spre lumea exterioară, iar pentru el tu eşti o parte importantă a acesteia.

– Şi mie mi-a făcut mult bine. Sesizase şi el acest lucru acum. Îngrijorarea dispăruse din ochii ei, iar chipul îi era liniştit şi fericit. Arăta ca o fetiţă, aşa cum stătea acolo în balansoar, îmbrăcată cu blugi albaştri şi cu o cămaşă veche, avînd părul blond lăsat pe spate şi purtînd deasupra o panglică albastră de culoarea ochilor, pentru a-i împiedica şuviţele să-i vină în faţă. Şi totuşi el văzu nelinişte în ochii ei, nelinişte pentru Andrew. Simt că ar trebui să fiu aici cu el, Matt.

– Deocamdată nu poţi. El înţelege asta.

– Oare? Eu sînt sigură că eu nu înţeleg întotdeauna. Ea rămase tăcută iar el o privi.

– Astăzi pari ca o copilă. Ochii lui erau blînzi. Nimeni nu ar bănui că eşti o scriitoare celebră. Sau amanta unei stele de cinema care se află în visele oricărei femei.

Ea se uită bucuroasă la Matthew.

– Aici nu sînt decît eu însămi. Şi mama lui Andrew. Era o faţetă importantă a vieţii ei şi amîndoi ştiau acest lucru. Am să încerc să mă reîntorc curînd.

– Cît de curînd?

– Fie înainte, fie imediat după călătoria în Wyoming, depinde de cum spune Howard.

– Sper să fie înainte. Trebuia să fie sincer cu ea, cum de altfel mereu fusese. Nu atît pentru binele lui Andrew, cît mai mult pentru mine. Ea îl privi atunci în ochi şi simţi cum ceva se trezi în adîncul sufletului ei. Niciodată nu fusese

Scanned by CamScanner

prea sigură de sentimentele ei pentru Matt, sau dacă trebuia să se gîndească la ele. Era însă curios cît de important devenise el pentru ea, cît de mult avea nevoie să ştie că el se află pe undeva prin preajmă, că putea să vorbească cu el dacă ar fi trebuit. Acum nu-şi putea imagina viaţa fără el, mai ales pentru binele lui Andrew, dar şi pentru al ei.

– Însemni foarte mult pentru mine, Daphne. În lumina crepusculară vocea lui era răguşită, iar ea, încuviinţînd din cap, îl privi drept în ochii blînzi şi căprui.

– Şi tu însemni foarte mult pentru mine.

– Nu prea are sens, nu-i aşa? Niciodată n-am petrecut prea mult timp împreună. Cîteva conversaţii în jurul focului, noaptea, aici la şcoală şi nenumărate ore la telefon... Vocea lui pluti în aer.

– Poate că a fost suficient. Eu simt că te cunosc mai bine decît pe oricine altcineva. Acest lucru era foarte uluitor în privinţa lui. Ea îl cunoştea într-adevăr. Şi mai ştia că şi el o cunoştea pe ea, aşa cum era cu adevărat, cu toate cicatricile, temerile şi spaimele ascunse, cu toate reuşitele şi forţele ei. Îl lăsase să vadă din ea mai mult decît lăsase pe oricine altcineva, inclusiv decît îl lăsase pe Justin. Justin văzuse numai faţa veselă, faţa strălucitoare, partea puternică şi solidă a fiinţei sale, însă el nu ştia ceea ce ştia Matthew, iar ea nu era sigură dacă să aibă încredere în el. Ştia că lui Matthew putea să-i încredinţeze toate secretele sufletului ei. Şi totuşi Justin era cel cu care trăia, cel care ocupa jumătatea cealaltă a gigantului pat din Bel Air.

– Poate că într-o zi, Daff... Matthew începuse să spună ceva, însă Daphne îl privi speriată şi înfricoşată. Se răzgîndi atunci. Nu era momentul. Vom petrece mai mult timp împreună. Cuvintele rostite nu erau primejdioase, deşi acum nimic nu mai era sigur. Amîndoi mergeau pe nisipuri

Scanned by CamScanner

mișcătoare și ea simțea acest lucru. Îl urmări cu privirea, iar el se aplecă și o sărută pe obraz.

– Fii dreaptă cu tine acolo în California, Daff. Fii fericită. Sper ca problemele să se rezolve între tine și prietenul tău. Și dacă vei avea nevoie de mine, eu voi fi mereu aici.

– Nici nu știi cît de bine este, Matt. Vorbea serios. Totdeauna am știut că dacă am nevoie de tine, te pot suna. Ea zîmbi atunci. Dacă ai nevoie, și tu mă poți suna.

– Ce va crede prietenul tău? Ochii lui erau oarecum îngrijorați.

– De pe acum mă tachinează. Ea rîse, părîndu-i-se acum o prostie. Ne acuză c-am fi fost amanți, dar acest lucru nu pare să-l deranjeze. A dus o viață cam... căută cele mai potrivite cuvinte pentru că nu voia să fie nedreaptă cu Justin... libertină, să-i spun, pînă m-a întîlnit pe mine. Nu cred că este prea preocupat de trecut. Matthew simți o durere foarte asemănătoare dezamăgirii. Să nu te temi vreodată să mă suni, Matt.

– Nu mă voi teme. El zîmbi, simțindu-se de parcă inima i-ar fi fost smulsă din piept. Intrară înăuntru, iar ea se urcă la Andrew. Cînd o oră mai tîrziu coborî, Matthew îi observă lacrimile din ochi.

– Vai, despărțirea este iarăși grea. Ea îi zîmbi curajos, iar el o cuprinse cu brațul pe după umeri. Am să mă întorc curînd.

– Contăm pe asta. Și să știi că lui Andrew îi va fi bine. Ea înclină din cap și cîteva clipe mai tîrziu, după ce el o duse la han pentru a se schimba și a-și lua bagajele, plecară spre aeroport. Ea insistase să ia un taxi pînă la Boston, însă Matthew nici nu voise să audă. O duse înapoi, la fel cum o adusese în New Hapshire, în urmă cu cîteva zile. Stătură o clipă îndelungată la poarta de îmbarcare, ochii ei ținîndu-l, iar privirea lui sfredelindu-i puternic chipul.

Scanned by CamScanner

– Ai grijă de copilul meu, pentru mine, Matt. Fusese o şoaptă tristă, rostită în încercarea ei de a nu plînge şi atunci, lăsînd la o parte toate precauţiile, Mattehw o trase spre el şi o ţinu strîns mult timp, de parcă ea s-ar fi alimentat cu puterea şi prietenia lui. Plecînd, ea nu-i mai adresă nici un cuvînt. Rămase în schimb în uşa avionului de unde îi gesticulă în limbajul semnelor. „Te iubesc." El surîse larg şi după ce-i răspunse tot prin gesturi, ea dispăru, înapoi la Los Angeles şi la Justin. Întorcîndu-se la maşina lui, Matthew îşi zise în sinea lui că era nebun. Viaţa ei era foarte diferită de a lui şi mereu avea să fie. El nu era decît un biet profesor pentru copiii care nu auzeau, în timp ce ea era Daphne Fields. Pentru o clipă îl urî pe Justin Wakefield pentru tot ceea ce era, pentru tot ceea ce el, Matthew, nu era. Apoi, oftînd, se strecură în spatele volanului şi plecă acasă, gîndindu-se tot drumul la Daphne.

Scanned by CamScanner

Capitolul 31

Avionul atinse pămîntul din Los Angeles la 1:30 dimineaţa, după fusul orar de acolo, iar Daphne se trezi tresărind. Pentru ea era 4:30 a.m. Se deşteptă cu un sentiment apăsător, de singurătate. Visase că se juca cu Matthew şi cu Andrew în grădina de la *Howarth* şi acum îşi dădea seama cît de departe se afla de aceştia. Pentru o clipă simţi aceeaşi durere îngrozitoare pe care o cunoscuse cînd se despărţise prima dată de Andrew. Dar aterizînd, ea îşi îndreptă gîndurile înapoi, la Justin. Trebuia să-şi forţeze gîndurile să revină înapoi la prezent, la ceea ce avea să urmeze, deoarece altfel nu ar fi reuşit să reziste. Amintirile despre Andrew şi Matthew păreau să nu o părăsească. Erau încă prea proaspete în mintea ei, iar ea nu era încă dispusă să le lase deoparte. Nu dorea cu adevărat să se întoarcă. Totuşi, îşi aminti ea, venise înapoi la Justin şi la fiorii pe care îmbrăţişările lui i le provocau. Deşi era ciudat, ea avea senzaţia că nu plecase doar de trei zile, ci de trei luni. Cele două vieţi ale sale erau atît de diferite, încît i se părea imposibil să le ducă pe amîndouă în aceeaşi săptămînă. Deodată se gîndi la Justin ca la un

Scanned by CamScanner

străin.

Nu-i spusese şoferului să o aştepte la aeroport, iar Barbarei îi zisese să nu se îngrijoreze, că va ajunge ea într-un fel acasă. În cele trei zile cît fusese plecată nu reuşise să ia legătura cu Justin, deoarece ea nu cunoştea persoanele la care acesta stătea în San Francisco. Însă, în timp ce se întorcea acasă cu taxiul, ea se gîndi că peste cîteva ore aveau să fie din nou împreună. Se făcuse 2:00 a.m. şi la 5:30 trebuia să fie cu toţii pe platou. Trecînd pragul casei îşi dădu seama nu avea nici un rost să încerce să doarmă în cele două ore care îi mai rămăseseră. Va trebui să se mulţumească cu aţipeala din avion. Casa era cufundată în întuneric, luminată doar de becurile care se aprindeau automat în fiecare seară pentru a da impresia că reşedinţa era locuită chiar şi atunci cînd nu era nimeni înăuntru. Intrînd în casă totul i se păru ciudat. I se părea că era casa altcuiva, nu a ei, şi abia atunci îşi dădu din nou seama cît de departe fusese plecată. Păşi în living şi se aşeză jos, privind fix la piscina luminată în întuneric şi se întrebă cînd avea să sosească Justin. Ieşi apoi afară cu gîndul de a înota puţin. Privi în jos şi zări partea de sus a unui costum de baie de damă, într-o combinaţie de culori alb şi albastru, două pahare goale şi o sticlă de şampanie. Se întrebă cine ar fi putut să le lase acolo. Poate că Barbara şi Tom folosiseră piscina cît fusese ea plecată, deşi era greu de crezut pentru că şi casa lui avea aşa ceva. Ridicînd însă sutienul, Daphne observă că nu era măsura Barbarei. Îl ţinu o clipă în mînă, timp în care inima începu să-i bată puternic şi apoi scutură din cap. Nu putea să fie adevărat. El nu putea să facă aşa ceva chiar aici. Lăsă sutienul pe un scaun, încercînd să-şi alunge gîndurile şi luă paharele şi sticla de şampanie şi le duse în bucătărie. Acolo însă găsi aruncată pe unul din scaune o bluză albă din dantelă. Ea zîmbi ironic în sinea ei, simţindu-se ca-n

Scanned by CamScanner

Povestea celor trei ursuleţi. „Cine mi-a folosit piscina?... Cine a dormit în patul meu?...“ Se îndreptă spre dormitor cu o bănuială în minte şi-l găsi acolo pe zeul blond, întins în goliciunea lui superbă în patul lor. Părea să aibă jumătate din vîrsta pe care o avea, iar ea îl privi minunîndu-se încă o dată de alura lui. El însă nu se trezi. Poate că dăduse o petrecere înainte de sosirea ei şi fusese prea obosit pentru a strînge ultimele resturi. Se simţi deodată vinovată pentru bănuiala ei, şi-şi puse întrebarea dacă nu cumva sentimentele neclare care le avea pentru Matthew o făcuseră să gîndească rău despre Justin. Dar ceva nu mergea. Era îndrăgostită de Justin, zeul blond. Dezbrăcîndu-şi cu un oftat hainele cu care fusese pe drum, ea simţi o dorinţă copleşitoare pentru el. Se aşeză în pat lîngă el, dar nu reuşi să adoarmă. Nevrînd să-l trezească cu foiala ei, se ridică, puse de cafea la ora patru şi, o jumătate de oră mai tîrziu, Barbara îşi făcu apariţia.

– Bun venit acasă. O îmbrăţişă pe Daphne cu un zîmbet larg. Ce face băiatul nostru?

– Minunat. Să-l vezi cum merge pe bicicletă, a crescut din nou şi-ţi transmite toată dragostea lui. Aşezîndu-se pe scaunul decorat cu bluza de dantelă, ea se întristă o clipă. A fost atît de dureroasă despărţirea, Barb. Aş vrea să nu lucrăm aşa de mult pentru ca el să poată veni să ne viziteze. Ştiu totuşi că dacă am să-mi pun fundul la bătaie, am să mă pot întoarce la New York mai devreme. N-am dreptate?

– Ce mai face Matt? Barbara îi cercetă ochii, însă nu zări nimic în afară de ceea ce mai văzuse şi înainte – căldură, afecţiune, interes, dar nimic mai mult. Era încă îndrăgostită de zeitatea grecească, spre supărarea ei.

– Este bine. Şi la fel de drăguţ ca întotdeauna. Nu zise nimic în plus. Barbara turnă cafele pentru amîndouă şi ridicîndu-se în picioare Daphne privi spre scaun.

Scanned by CamScanner

– Asta este a ta? Ochii ei deveniră deodată necruţători.

– Nu. Probabil că Justin a invitat prieteni la piscină. Liniştea care se aşternuse între ele părea să umple camera.

– Tu şi Tom aţi fost pe aici?

Barbara scuturã din cap.

– Am venit în fiecare zi să-ţi ridic corespondenţa. Ai primit ieri două cecuri de la Iris, nişte facturi şi alte prostii.

– Noul contract nu a venit? Urma să semneze cu *Harbor* un nou contract pentru o carte.

– Nu. Au spus să nu-l aşteptăm decît săptămîna viitoare.

– Nici o grabă, oricum nu mă pot apuca de lucru pînă nu terminăm cu filmul. Barbara încuviinţă din nou din cap şi luptă cu ea pentru a suta oară. Tom îi zisese să-şi ţină gura faţă de Daphne, dar, ori de cîte ori se gîndea la Justin, stomacul i se întorcea pe dos şi-i spusese lui Tom că ea nu-i datora nimic ticălosului.

– De ce mă întrebi dacă am fost pe aici? Barbara îi evită privirea şi umplu din nou ceaşca lui Daphne cu cafea.

– Din curiozitate. Cineva a folosit piscina. Am găsit nişte pahare şi o sticlă goală de şampanie. Nu menţionase nimic despre sutien.

– Poate că ar trebui să-l întrebi pe Justin despre acest lucru. Vocea ei era neobişnuit de calmă, iar Daphne îşi ridică privirea spre ea. Era prea obosită ca să aibă chef de glumă.

– Este ceva ce ar trebui să aflu? Inima ei începu să bată din nou puternic. Nu era vorba acum de buclatul blond. Barbara însă, neluîndu-şi ochii de la prietena ei, rămase tăcută.

– Nu ştiu.

– A fost aici? Am crezut că va pleca.

– Cred că a rămas. Barbara era însă prea incertă. Din

Scanned by CamScanner

moment ce îi ridicase corespondenţa în fiecare zi, probabil că ştia dacă rămăsese sau nu în Los Angeles.

– Barb... Ea îşi ridică o mînă, stăpînindu-şi încă o dată valul de furie care o înăbuşea.

– Nu mă întreba pe mine, Daff. Apoi printre dinţi: Întreabă-l pe el.

– Ce anume să-l întreb?

Barbara nu mai suportă. Ea ridică bluza.

– Despre asta... şi despre sutienul de lîngă piscină – deci Barbara văzuse şi ea – şi despre chiloţii din holul de la intrare... Era pregătită să continue, dar Daphne se ridică, simţindu-şi genunchii înmuindu-i-se.

– Ajunge!

– Oare? Cît o să-i mai îngădui să-şi bată joc, Daff? Nu voiam să-ţi spun nimic. Tom mi-a zis că nu este treaba mea, dar este – ochii ei se umplură de lacrimi – pentru că te iubesc. Eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o. Se întoarse cu spatele la Daphne pentru o clipă, iar cînd îi privi chipul din nou, văzu că ochii ei erau trişti. Daphne, a fost aici cu o femeie. În timp ce Daphne îşi asculta bătăile puternice ale inimii şi ticăitul ceasului, în cameră se aşternu o tăcere interminabilă. Ochii ei întîlniră privirea Barbarei cu o expresie pe care aceasta din urmă nu o mai văzuse pînă atunci.

– Mă voi ocupa eu de acest lucru, dar vreau să înţelegi ceva. Ai făcut bine că mi-ai spus, Barb. Şi apreciez sentimentele tale. Dar ceea ce se întîmplă, se petrece între mine şi Justin. Am să mă ocup de această treabă. Indiferent de ceea ce se va întîmpla, nu vreau să mai discutăm vreodată problema. Înţelegi?

– Da. Îmi pare rău, Daff... Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar Daphne apropiindu-se de ea, o îmbrăţişă.

– Este în ordine, Barb. Ce-ar fi să te duci la studio cu maşina ta? Era aproape ora cinci, iar Tom o lăsase să-i

Scanned by CamScanner

folosească maşina. Ne vom întîlni acolo în scurt timp. Dacă întîrzii, spuse-le că tocmai am aterizat de pe Coasta de Est.

– Îţi va fi bine? Speriată de calmul lui Daphne, ea îşi şterse lacrimile.

– Da. Plini de subînţeles, ochii ei îi ţintuiră pe ai Barbarei, după care ieşi din bucătărie şi închise uşa de la dormitor în urma ei. Se îndreptă spre partea de pat în care dormea Justin şi-l atinse uşor cu mîna pe umăr. El tresări puternic, clipi, privi ceasul şi abia apoi îşi dădu seama că ea se afla în cameră.

– Bună, iubito. Te-ai întors.

– Da. Se uită în jos spre el, vocea şi chipul ei nefiind deloc prietenoase. Se aşeză pe un scaun opus patului, pentru că nu mai putea să stea în picioare şi-l privi fix. Ce anume s-a întîmplat aici cît am fost eu plecată? Ea intrase direct în subiect, iar el se ridică în şezut, ciufulit după somn şi avînd o privire inocentă şi curioasă.

– Ce vrei să spui? Apropo, ce-ţi face copilul?

– Este bine. Dar acum sînt mult mai interesată de persoana ta. Ce-ai făcut pe aici?

– Nimic. De ce? El se întinse şi căscă şi zîmbind cuceritor, atinse piciorul ei dezvelit. Mi-a fost dor de tine, iubito.

– Chiar aşa? Dar de femeia care a stat aici cît am fost eu plecată ce ai de spus? Un lucru este sigur, că are sîni mari. Sutienul ei mi s-ar potrivi pe cap. Deşi spunea totul pe un ton vesel, ea nu era deloc amuzată, privirea îi era dură şi-i dădu la o parte mîna de pe picior.

– Am avut cîţiva prieteni, atîta doar. Care este problema? Brusc se întrebă dacă nu cumva Barbara se înşelase. Se va simţi ca o tîmpită dacă el spunea adevărul şi ea îl acuzase pe nedrept. Ochii ei şovăiră o clipă, însă deodată zări sub pat unul din prezervativele sale. Se

Scanned by CamScanner

aplecă, şi-l luă ca pe un trofeu în domeniu.

– Asta ce este?

– Habar n-am. Poate s-a culcat cineva aici.

– Vrei să-mi spui că ăsta nu este al tău? Ochii ei nu-l părăsiră o clipă.

– Pentru numele lui Dumnezeu. El se ridică în picioare în toată splendoarea lui şi-şi trecu mîinile prin părul blond. Ce-i cu tine? Am stat singur aici patru zile şi mi-am invitat nişte prieteni. Ce s-a întîmplat, Daff – ochii lui străluceau neastîmpărat – nu pot să mă servesc de piscină decît dacă eşti tu aici?

Nu exista altă cale de a afla.

– Barbara mi-a spus că cineva a stat aici cu tine. Cuvintele ei îl făcură să tresară, nu ştiuse că ea fusese acolo.

– Căţeaua! De unde dracu să ştie ea? Doar nu a fost de faţă.

– Mi-a ridicat corespondenţa în fiecare zi.

– Da? El se îngălbeni la faţă. Oh, Isuse! Se aşeză din nou pe pat şi-şi luă capul în mîini. Rămase tăcut cîteva clipe, după care se uită drept în ochii ei. Bine, bine. Am făcut o mică nebunie. Mi se mai întîmplă uneori, după ce muncesc mult. Pentru mine nu are nici o importanţă, Daff... pentru Dumnezeu. Ai multe de învăţat despre această meserie... după un timp te înnebuneşte. Dar cuvintele erau nesatisfăcătoare şi el ştia acest lucru. Nu avea prea multe de spus.

– Se pare că aşa este. Te înnebuneşte într-atît încît vii şi te culci în casa mea, în patul meu, cu altcineva. Lacrimile îi umplură ochii. Ţie ţi se pare corect? Se simţea trădată şi rănită. Suferise pierderi în trecut, dar niciodată nu cunoscuse aşa ceva... sutiene lăsate pe marginea pisinei... lucruri pe canapea... prezervative sub pat... şi totul numai în trei zile. Ce dracu se întîmplă cu tine? Ea se ridică

Scanned by CamScanner

în picioare şi începu să măsoare cu pasul camera. N-ai putut să ţi-o ţii în pantaloni trei zile? Asta este tot ce însemn eu pentru tine? O tîmpită convenabilă? Iar atunci cînd nu sînt prin preajmă te culci cu altcineva? Stătea în faţa lui, fulgerîndu-l cu privirea, iar el era trist.

– Îmi pare rău, Daff... N-am vrut să...

– Cum ai putut? Ea începu să plîngă. Cum ai putut?... Suspinînd, ea îşi îngropă atunci faţa în pat, iar el o mîngîie tandru pe spate şi pe păr. Ar fi vrut să-i spună să se ducă dracului, dar nu avea forţa necesară. Nu putea să creadă că el făcuse aşa ceva, şi nenorocirea era că o făcuse în casa ei şi pe deasupra o mai şi lăsase să descopere. Nu fusese o escapadă de o noapte, cu o tipă agăţată în vreun bar, fusese o fată cu care se mutase în casa ei, în patul ei. Situaţia era atît de umilitoare, încît abia putea să o suporte. Iar ceea ce-i dezvăluia despre el era foarte dureros.

– Oh, Daphne, iubito... te rog... am fost beat, am prizat şi nişte cocaină. Pur şi simplu m-am pierdut cu firea. Ţi-am spus că nu vreau să pleci. Am vrut să merg în Mexic cu tine, în schimb tu ai plecat în Est la fiul tău. Pur şi simplu nu am suportat. Eu... El începu să plîngă şi o răsuci uşor cu faţa spre el. Ea se simţi de parcă oasele i s-ar fi topit în pat. Nu avea forţa să i se opună. Aproape că-şi dorea moartea. Te iubesc atît de mult. Ceea ce s-a întîmplat nu are nici o însemnătate pentru mine. El îşi şterse lacrimile. Am fost nebun. Nu se va mai întîmpla niciodată. Îţi jur. În timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji, ochii ei trădau că ea nu credea nimic. Nu-i adresă nici un cuvînt. Daphne... El îşi coborî capul pe coapsele ei zvelte. Oh, Doamne, iubito... te rog... nu vreau să te pierd...

– Trebuia să te fi gîndit la asta înainte ca prietena ta să-şi fi lăsat sutienul pe marginea piscinei mele. Glasul ei era distrus şi ridicîndu-se încet din pat se simţi de parcă ar fi avut o mie de ani. Nu-l ura încă. Era atît de rănită, încît

Scanned by CamScanner

nici măcar mînie nu simţea. Nu simţea decît durere. Aşa te comporţi mereu în timpul filmărilor? Sau aşa se purta în viaţa adevărată? Ea începuse să-şi pună întrebări, care o făceau să se simtă groaznic.

– De data asta filmările au fost dure. Nu ştii cît suflet am pus în ele, Daff... cît de mult doream să-ţi placă... să transform acest film al tău într-un adevărat succes... Oh, Daff... Ochii lui erau ca ai unui copil, erau atît de trişti, iar el arăta de parcă cel mai bun prieten i-ar fi murit. Deşi era trist, faptul că o distrusese nu părea să-i afecteze gîndurile. Iubito, nu putem să o luăm de la început?

– Nu ştiu. Ochii ei alunecară pe prezervativul azvîrlit pe pat şi atunci el îl luă şi-l aruncă în WC. Cînd se întoarse, se uită la ea.

– Poate nu mă vei ierta niciodată. Dar îţi jur că nu se va mai întîmpla niciodată.

– De unde să ştiu eu asta? Nu pot să stau să te urmăresc toată viaţa. Tonul ei era obosit şi trist, iar el zîmbi pentru prima dată de la intrarea ei în cameră.

– Aş vrea să poţi.

– Voi dori să mă duc să-mi văd fiul. Ce se va întîmpla atunci? Cele trei zile cît voi fi plecată voi sta cu sufletul la gură, gîndindu-mă că poate tu te destrăbălezi din nou? Brusc se simţi învăluită de un sentiment absurd, mut, nesfîrşit, de singurătate. Cine dracu era el? Şi ce însemna ea pentru el? I-a păsat vreodată de ea? Era greu de crezut că-i păsa acum.

– Dacă vrei, voi veni cu tine. Dintr-odată însă nu mai era sigură dacă într-adevăr asta era ceea ce voia. Voise să-l cunoască pe Andrew, însă în New Hapshire nu era numai el. Era şi Matt. Deodată, nu mai dorea ca Justin să facă parte din acea viaţă, în special acum. Brusc, nu mai avea încredere în el. Nu suficientă, pentru a i-l prezenta lui Andrew.

Scanned by CamScanner

– Nu ştiu. Acum nu mai ştiu ce vreau. Cred că voi vrea să te muţi. Ea ştia însă că dacă se va muta, totul între ei se va termina. El scutură încet din cap şi-i luă în palme mîinile.

– Hai, să nu facem asta încă. Te rog, Daff. Acordă-mi o şansă. Parcă ar fi fost un copil care implora să-şi recapete înapoi favorurile, însă aici era vorba de lucruri mai importante. Am nevoie de tine.

– De ce? Era ciudat să-l audă pe el rostind acele cuvinte, deoarece crezuse că ea era cea care avea nevoie de el. De ce de mine şi nu de prietena ta cu sînii mari?

– Ştii cine este? O chelneriţă de douăzeci şi doi de ani din Ohio, Daff. Atîta este. Nu este ca tine. Nimeni nu este ca tine. Daphne îşi îngustă privirea. Îi căzuse fisa.

– Nu este fata cu care te întîlneai înainte? El ezită o clipă şi apoi înclinînd din cap aprobator, îşi lăsă din nou capul în mîini.

– Da. A auzit că luăm o pauză şi a sunat.

– Aici? Cum de ştia unde eşti? Întrebarea îi strecură lui Justin frica în piept. Îl prinsese. Nu existau decît două alternative, fie îi spusese dinainte unde se afla, fie o sunase el acum.

– Ei bine, la dracu, dacă eşti atît de deşteaptă, am sunat-o eu.

– Cînd? Înainte sau după ce am plecat? Ea se dădu jos din pat şi se aşeză în faţa lui înfruntîndu-l. Exact, ce se petrece cu tine?

– Nimic, la naiba! Am fost cu tine zi şi noapte în ultimele trei luni. Ştii că nu m-am întîlnit cu nimeni altcineva. Cum aş fi putut? Cînd? Era adevărat.

– Mi-ai spus că este actriţă. Era un amănunt fără importanţă, dar acum totul conta.

– Este. Dar acum nu are de lucru, aşa că serveşte la mese. La naiba, Daphne, este un nimeni, este un copil. Tu valorezi cît cincizeci de mii ca ea sau ca oricare altă femeie

Scanned by CamScanner

din acest oraş. Ştiu asta. Dar sînt şi eu om. Uneori fac nebunii. Am făcut-o, recunosc. Îmi pare nespus de rău şi nu se va mai repeta. Ce să-ţi spun? Ce vrei să fac ca să-mi spăl păcatele? Să-mi tai sexul?

– Ar fi o idee. Ea se aşează din nou pe scaun şi privi în jur. Dintr-o dată începu să urască încăperea aceea, toată casa. Cît fusese plecată, el otrăvise totul. Atunci ea îşi ridică privirea spre el. Nu ştiu dacă voi mai putea să am vreodată încredere în tine.

El se aşează pe pat faţă în faţă cu ea şi încercă să-şi menţină tonul vocii calm.

– Daphne, toate cuplurile trec prin astfel de probleme. La un moment dat toţi greşesc. Poate că într-o zi ţi se va întîmpla şi ţie. Toţi sîntem oameni şi cu timpul căpătăm slăbiciuni. Poate că este mai bine că s-a întîmplat acum. Vom avea inimile zdrobite, dar ni le vom reface şi vor deveni mai puternice. Dacă vom reuşi să trecem peste acest punct ne va fi mai bine. Şi vom putea trece dacă tu vei îngădui asta. Acordă-mi o şansă. Îţi spun că nu se va mai întîmpla niciodată.

– De unde să ştiu?

– Pentru că îţi voi dovedi. Cu timpul vei căpăta din nou încredere în mine. Ştiu ce simţi. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se sfîrşească totul. El îi atinse uşor obrazul cu degetele. Ea ezită o clipă şi simţind acest lucru el acţionă repede şi o strînse la piept. Te iubesc, Daff, mai mult decît vei şti vreodată. Într-o zi vreau să ne căsătorim. Pentru el aceasta era declaraţia esenţială – începutul şi sfîrşitul – însă Daphne era tot tristă.

– Halal început. Nu i se întîmplase niciodată cu Jeff sau cu John. Poate că avusese dreptate să se ascundă în spatele zidurilor. Justin îşi dădu seama de gîndurile ei.

– Nu poţi să trăieşti pe jumătate vie, Daff. Trebuie să fii alături de noi toţi, să suferi, să greşeşti, să te refaci, să

Scanned by CamScanner

greşeşti din nou. Altfel nu eşti decît pe jumătate om şi aşa ceva nu este în firea ta. Eşti mult mai mult decît atît. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău că nu vei şti niciodată.

– Şi mie îmi pare rău. Nu mai era atît de vehementă ca înainte.

– Vei încerca să uiţi o vreme? Îţi jur că nu îţi va părea rău. Ea nu răspunse. Te iubesc. Ce pot să spun mai mult? Nici nu era prea mult de spus. În ultima oră şi jumătate el zisese tot, că o iubea, că fusese un prost, că într-o zi voia să se căsătorească cu ea. Era pentru prima dată cînd îl auzise rostind astfel de lucruri şi privindu-l, mii de întrebări sălăşluiau în ochii ei.

– Ai fost serios în privinţa căsătoriei?

– Da. N-am mai spus-o nimănui pînă acum. Dar nici n-am întîlnit pe nimeni ca tine. Ochii lui erau atît de blînzi, iar ea încă îşi simţea inima de parcă ar fi fost ruptă în două.

– Nu mi-ai cunoscut fiul. Era în afara subiectului, deşi nu chiar.

– Îl voi cunoaşte. Poate data viitoare voi zbura cu tine în Est. Ea nu răspunse, iar el continuă să o privească. Nu voia să-i amintească lui Daphne că întîrziaseră la lucru o oră. Se ştia ce ticălos nenorocit era şi înainte de toate voia să pună lucrurile la punct între ei doi. Nu voia să i mai lase ei timp de gîndire. Avem o viaţă întreagă înainte, draga mea. Era un gînd sublim. Îmi mai acorzi o altă şansă?

Ochii ei îi cercetau pe ai lui, dar ea nu scoase nici un cuvînt. El se aplecă atunci şi o sărută tandru pe gură, aşa cum făcuse cu mult timp în urmă, cînd se îndrăgostiseră unul de celălalt.

– Te iubesc, Daff. Din tot sufletul.

Atunci lacrimile începură să-i curgă din nou şi strîngîndu-l puternic, încercă să-şi alunge suferinţa pricinuită de ceea ce făcuse el cît ea lipsise. Justin o ţinu în braţe cît suspină, îi mîngîie părul, o linişti şi o alină. Cînd în cele din

Scanned by CamScanner

urmă ea încetă să mai plîngă el ştiu că o recîştigase. Ea nu putea să descrie în cuvinte ceea ce simţea, dar el ştia că cu timpul îl va ierta. Oftînd uşor în sine, el se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea să părăsească patul.

– Nu-mi face plăcere să-ţi spun, iubito, dar trebuie să plecăm la lucru. Ea gemu amintindu-şi, era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit. Dar ştia că el avea dreptate.

– Cît este ceasul?

– Şase şi un sfert.

Ea tresări.

– Howard va face o criză.

– Da. Justin zîmbi. Din moment ce tot o va face, haide barem să merite osteneala. Fără să mai rostească un alt cuvînt, el o aşează din nou pe pat şi începu să facă dragoste cu ea.

Ea ar fi vrut să se opună, nu asta fusese intenţia ei după tot ceea ce făcuse el... nu atît de curînd... nu încă... dar talentul lui era mai mare decît hotărîrea ei şi o clipă mai tîrziu cînd el o pătrunse, ea scăpă un geamăt de durere şi de bucurie, ştiind în sinea ei că-i aparţinea din nou. Poate că el avea dreptate, îşi zise ea după aceea, poate că toţi oamenii trec prin asemenea suferinţe. Poate că aşa se întăresc în faţa durerii.

Scanned by CamScanner

Capitolul 32

Cînd Justin şi Daphne apărură pe platou la ora opt şi cincisprezece minute, Howard era în pragul apoplexiei. În timp ce intrau, el se întoarse şi-i privi cu uimire.

– Nu pot să cred... nu pot să cred! Pe măsură ce tonul lui devenea tot mai puternic, Daphne se făcea tot mai mică. Justin nu părea deloc impresionat. Ce s-a întîmplat cu voi? N-aţi putut să vă ridicaţi fundurile din pat ca să veniţi la muncă? Chiar nimeni nu dă doi bani pe ce-i aici? Aţi întîrziat trei ore şi intraţi pe platou de parcă aţi veni la un ceai dansant? Să vă ia naiba! Apucă o copie din scenariu şi-o aruncă de pămînt, în timp ce Justin se îndreptă spre cabină ca să se schimbe, iar Daphne o căuta frenetic pe Barbara.

– Te simţi bine? Barbara se aşează lîngă ea, urmărindu-i faţa mică, obosită şi ochii pustiiţi. Daphne însă îi evită privirea şi încuviinţă din cap. Chiar şi acum se lupta să-şi stăpînească lacrimile. Emoţiile şi oboseala o epuizaseră şi o extenuaseră.

– Da. Îşi ridică ochii spre prietena ei şi-i afişă un zîmbet obosit. Totul este în ordine. Sau cel puţin avea să fie.

Scanned by CamScanner

Barbara îşi dădu seama că Justin reuşise să o păcălească.

– Vrei o ceaşcă de cafea?

– Da, numai dacă eşti sigură că Howard nu a pus arsenic în ea.

Barbara surîse ndezlipindu-şi ochii de la ea. Nu-i plăcea amărăciunea pe care o vedea în ochii ei şi-l urî pe Justin pentru că i-o provocase.

– Nu te supăra prea tare, Daff. Jumătate din echipă a venit tîrziu, de aceea este atît de enervat. Se pare că mereu sînt necesare vreo cîteva zile pentru reacomodare după pauză.

– Acesta este adevărul anului spus doar pe jumătate. Pentru prima dată de cînd venise acasă, Daphne zîmbi forţat. Era singura menţiune referitoare la prăpădul pe care îl găsise acasă. Barbara îi aduse cafeaua şi încet-încet începu să-şi revină, însă călătoria lungă pe care o făcuse noaptea trecută, nesomnul, şocul provocat de Justin înainte de începerea lucrului, o făcură să fie apatică toată ziua. Activitatea pe platou se sfîrşi în acea zi la ora şase, iar Justin o duse acasă şi o puse direct în pat. Imedait îi aduse o ceaşcă de ceai şi-i servi cina pe tavă. Se simţea de parcă ar fi fost invalidă şi ştia de ce el făcea toate acestea, însă trebuia să admită că nu o deranja. Mai tîrziu, cînd Justin era în bucătărie rînduind lucrurile acolo, sună Matthew, iar Daphne se cufundă între perne oftînd. Era o uşurare să-i audă vocea.

– Bună, Matt. Glasul ei era stins şi era fericită că uşa dormitorului era închisă.

– Probabil că ai avut o zi plină. Pari a fi frîntă.

– Sînt. El însă simţi imediat că era ceva mai mult.

– Te simţi bine?

– Mai mult sau mai puţin. Ea luptă din răsputeri să se abţină şi să nu spună ceea ce se întîmplase. Nu voia ca el

Scanned by CamScanner

să ştie. Nu avea nimic de a face cu el. Şi totuşi ea simţea nevoia să i se destăinuie, simţea nevoia să ştie că undeva mai exista încă ceva solid, chiar dacă se afla la cinci mii de kilometri depărtare. Nu căpătase încă încredere în Justin, indiferent cît de mult se pocăia acesta. Ceea ce ştia sigur era că Matthew era prietenul ei. Cum a fost Andrew astăzi?

– Nu prea rău, dacă avem în vedere că abia ieri ai plecat. Cum ai călătorit?

– Bine. Am dormit. O clipă îşi aminti de telefoanele pe care Jeff i le dădea cînd era plecat în călătorii de afaceri. Exista alinare pentru nimicurile vieţii cotidiene. Totul era la o scară mult mai mică decît ceea ce i se întîmpla ei, iar acest lucru era o uşurare. Ceea ce se întîmplase în California era însă prea mult. Ea rămase tăcută, iar la celălalt capăt al firului, Matthew se încruntă. Îşi dăduse seama imediat după vocea ei că se întîmplase ceva rău.

– Daff? Ce s-a întîmplat, micuţo? De la John nimeni nu-i mai spusese aşa, şi încercînd să lupte cu emoţia ultimelor optsprezece ore îşi simţi ochii plini de lacrimi. Pot să te ajut?

– Aş vrea să poţi. El îi auzea acum plînsul. S-a întîmplat ceva aici... cît am fost plecată...

– Prietenul tău?

Ea confirmă şi-şi stăvili lacrimile. Era o prostie să plîngă acum, îşi zise ea. Se împăcaseră doar. Dar încă o durea. O durea atît de tare! Voia să-i spună totul lui Matthew de parcă îmbrăţişarea lui consolatoare ar mai putea schimba ceva acum.

– Cît am fost plecată a adus o femeie aici. Era dezgustător să-i povestească lui toate acestea, dar totuşi ea nu se simţea deloc şocată. Era doar tristă. Este o poveste lungă, iar lui îi pare nespus de rău acum. A fost

Scanned by CamScanner

însă o întîmpinare înfiorătoare. Ea îşi suflă nasul şi ceva în el începu să ardă.

– L-ai dat afară pe ticălos?

– Nu. Aveam de gînd, dar... nu ştiu, Matt. Cred că regretă. Cred că s-a cam pierdut cu firea din cauza stresului din ultimele luni.

– Dar tu? Tu ai lucrat mai asiduu decît el, ai scris mai întîi scenariul. Ţie ţi se pare asta o scuză rezonabilă? El era foarte furios. Şi-l enerva şi mai mult faptul că ea nu era supărată şi că era dispusă să-i mai acorde individului o şansă.

– Nu. Nimic nu pare o scuză rezonabilă, dar s-a întîmplat. Pur şi simplu am să stau şi am să aştept să văd ce mai urmează. El ar fi vrut să o scuture puţin, dar ştia că nu avea dreptul. Nu voia ca ea să sufere. Însă nu avea ce face. Ea iubea pe altcineva, iar el nu era decît prietenul ei.

– Crezi că merită, Daff?

– Acum ştiu că da. Azi de dimineaţă nu era sigură. Matthew regretă că nu sunase mai devreme, însă nu ar fi avut prea mare importanţă. Ea nu era pregătită să renunţe la Justin Wakefield, iar Wakefield era un rival neîntrecut. Orice persoană zdravănă l-ar fi considerat nebun dacă ar fi crezut că ea va renunţa la el. Pur şi simplu nu ştiu... Părea atît de fragilă şi de tristă, încît îi zdrobea inima. ...eu... eu am pierdut atît de mult în trecut, Matt... El o auzea plîngînd.

– Atunci nu umbri ce-ai avut acceptînd asta.

Reacţia lui o lăsă perplexă.

– Nu înţelegi. Poate că el are dreptate, poate că oamenii fac greşeli. Poate că actorii sînt diferiţi. Acum începuse să plîngă puternic. La naiba, de cîte ori crezi că pot să o iau de la început?

– De cîte ori va trebui, pentru că ai curaj, doamnă. Să

Scanned by CamScanner

nu uiţi asta.

– Poate că m-am săturat să tot am curaj. Poate că s-a epuizat şi acesta.

– Nu cred.

– Şi în plus noi avem un legămînt unul faţă ce celălalt. Aşa a spus el.

– Legămînt? S-a gîndit la acest legămînt cît ai fost plecată?

– Ştiu, Matt, ştiu. Nu pot să-i găsesc scuze. Dintr-o dată ei îi păru rău că-i povestise tot. Ea nu voia să-l apere pe Justin în faţa nimănui şi totuşi simţea că trebuie. Ştiu că nu are sens, dar o vreme am de gînd să mai încerc. Ea oftă şi-şi şterse ochii.

– În regulă, Daff, înţeleg. Trebuie să faci ceea ce este bine pentru tine. Numai, te rog, să nu suferi. Dar ea deja suferea şi după ce închise telefonul începu din nou să plîngă. Justin o găsi întinsă în pat, suspinînd între perne, neştiind sigur de ce. Era încă supărată de ceea ce se întîmplase, dar nu era numai atît. Dintr-odată i se făcu dor de Andrew şi de Matthew şi dori cu disperare să plece acasă.

– Oh, iubito, nu... totul va fi bine... Dar nu era, iar ea fusese păcălită. Stătea în braţele lui şi suspina, iar cînd în cele din urmă adormi pe pieptul lui, el închise lumina. Se întinse lîngă ea, veghindu-i somnul şi se întrebă dacă procedase corect. Ţinea la această femeie mai mult decît ţinuse vreodată la altcineva, însă nu era sigur că va putea trăi aşa cum se aştepta ea. Ar fi vrut, sincer ar fi vrut, dar simţea un fior de teamă atunci cînd îşi privea trecutul. Ea era atît de serioasă şi de corectă şi trecuse prin atîtea. Viaţa lui era clădită pe altceva, pe senzaţie şi cunoştinţe noi, pe teatru şi pe distracţie. Şi mai ştia că nici nu avea încrederea ei.

În New Hampshire, Matthew rămas în întuneric, privea

Scanned by CamScanner

pierdut la foc, considerîndu-se un prost şi, urîndu-l pe Justin Wakefield pentru curajul lui, se întreba dacă exista o speranţă cît de mică pentru el şi Daphne.

Scanned by CamScanner

Capitolul 33

În luna următoare filmările la *Apaşul* decurseseră lin, iar plecarea în Wyoming fusese programată pe 14 iulie. Howard hotărî ca la revenirea la Los Angeles să facă pauză abia după ce se vor realiza ultimele scene ale filmului. Pentru Daphne, acest lucru însemna că nu va mai avea timp să meargă să-l vadă pe Andrew, însă Matt o asigură că totul avea să fie bine, că Andrew pleca în tabăra pe care o aştepta nerăbdător şi că ea, de îndată ce se va întoarce de la Grota lui Jackson, va putea să-l viziteze. Era prea ocupată pentru a acorda atenţie senzaţiei de vinovăţie pe care o simţea. Trebuia refăcut mare parte din materialul pentru Grota lui Jackson şi aproape tot timpul, pînă noaptea tîrziu, şi-l petrecea între platou şi maşina de scris. Justin fusese un sprijin extraordinar, citise tot ceea ce scrisese ea, îi spusese că ea că va putea afla despre scrierea unui scenariu şi despre modul în care acesta era interpretat de personajele implicate. Stătea în fiecare seară cu ea, îi aducea cafea şi sandvişuri, îi masa gîtul, iar atunci cînd se prăbuşeau în pat, făcea dragoste cu ea. Trăiau aproape fără somn, iar

Scanned by CamScanner

ea nu mai fusese niciciînd atît de fericită. Avea o relaţie de colaborare cu el, aşa cum nu crezuse niciodată că va fi posibil, iar acum ştia că făcuse bine că nu se despărţise de el după incidentul din iunie. Cu toate că recunoscu comportamentul lui ireproşabil, Barbara, după cum foarte des i-o spunea lui Tom cînd erau singuri, încă nu avea încredere în el.

– Ţie nu ţi-a plăcut de la început, Barb. Dar dacă cu ea este bun, care este necazul?

– Dacă i-a făcut o astfel de figură, i-o va mai face şi a doua oară.

– Poate că nu. Poate că a fost doar o reminescenţă a vieţii de odinioară, dinainte de a o cunoaşte pe ea. Poate că a învăţat o lecţie.

Tom nu văzuse nimic rău la el atunci cînd îl cunoscuse, însă Barbara era atît de înverşunată împotriva lui Justin, încît el deseori bănuia că ea era geloasă că altcineva avea o influenţă atît de mare asupra lui Daphne. Cele două femei fuseseră la un moment dat atît de apropiate în decursul vieţilor lor solitare, încît probabil că pentru Barbara era foarte greu să renunţe, chiar dacă acum îl avea pe Tom. El nu înţelegea cu adevărat şi întotdeauna o sfătuia să-şi ţină gura dacă îşi preţuia slujba.

– Dacă relaţia lor este serioasă, Barb, mai bine te laşi păgubaşă.

El presupunea, cum de altfel făcea şi presa hollywoodiană, că Justin şi Daphne se vor căsători.

– Dacă se vor căsători, am să arunc cu pietre în loc de grîu, mormăi printre dinţi Barbara. Omul acesta o va răni. Ştiu asta.

– Bine, bunicuţo, linişteşte-te. Drace, sper, să se căsătorească cu ea, pentru că aşa ea va fi obligată să rămînă aici.

Acum intervenea un subiect frecvent între ei. El voia ca

Scanned by CamScanner

Barbara să rămînă în Los Angeles şi să se căsătorească cu el, dar ea refuza să se hotărască pînă nu se vor încheia filmările la *Apaşul.*

– După aceasta, draga mea, nu vor mai exista scuze. Eu nu întineresc şi nici tu şi dacă îţi închipui că sînt dispus să mai aştept douăzeci de ani ca să te văd din nou, eşti nebună. Vreau să ne căsătorim şi să rămîi gravidă, iar în următorii cincizeci de ani vreau să te privesc stînd pe marginea piscinei şi cheltuindu-mi banii. Ce părere ai, domnişoară Jarvis?

– Prea frumos ca să fie adevărat. Dar totul în legătură cu el fusese frumos din clipa în care îl întîlnise la *Gucci.* Fusese o poveste de dragoste ca-n romane încă de la început. Trecuse mult de cînd Tom îi făcuse surpriza dăruindu-i frumoasa geantă neagră de lezard pe care ea şi-o dorise cu înfocare în ziua întîlnirii lor. Existaseră şi alte daruri, un ceas de aur *Piaget,* un superb sacou bej din velur şi nenumărate alte nimicuri care o încîntaseră. Ei încă nu-i venea să creadă cît de mult o iubea. Şi ea îl iubea la fel de mult. Cînd ea trebui să plece la Grota lui Jackson şi se despărţiră, pe Barbara o podidi plînsul, deşi el urma să vină în fiecare weekend în vizită.

Daphne şi Justin zburară pînă acolo cu un avion închiriat, restul echipei merse cu autocare, iar filmările fuseseră învăluite de aura unei poveşti de dragoste de vară odată ce ajunseră acolo. Cupluri aflate în locuri romantice, oameni care stăteau noaptea afară, privind munţii şi fredonînd cîntece pe care le ştiau din copilărie, de prin tabere. Pînă şi Howard se îmblînzise. Dragostea dintre Justin şi Daphne înflorea. În pauzele dintre filmări făceau plimbări lungi, culegeau flori sălbatice şi făceau dragoste în iarba înaltă. Totul era ca într-un vis frumos, iar cînd terminară şi trebuiră să se întoarcă la Los Angeles toată lumea se întristă. Singură Daphne regreta cel mai puţin

Scanned by CamScanner

dintre toţi, deoarece ştia că peste cîteva zile urma să plece la Boston pentru a-l întîlni pe Andrew. Justin nu se hotărîse dacă să meargă sau nu cu ea. Cu o zi înainte de plecarea ei, el apăru în uşa dormitorului şi cu o expresie agitată pe chip se aşeză pe colţul patului.

– Nu pot, Daff.

– Ce nu poţi?

– Nu pot să merg la Boston cu tine. El arăta groaznic, iar ea imediat deveni suspicioasă.

– De ce? A sunat domnişoara Ohio? Era pentru prima dată în acea vară cînd ea amintea de acel lucru, iar el păru şocat.

– Nu fi aşa. Ţi-am spus. Nu se va mai repeta.

– Şi atunci de ce nu vii?

El oftă, avînd un aer îngrozitor de nefericit.

– Nu ştiu cum să-ţi explic fără să par ca un tîmpit. Sau poate că ar trebui pur şi simplu să accept faptul că sînt, dar.... Daff... o şcoală întreagă de copii surzi... eu... eu am o chestie cu handicapaţii, orbii, surzii, schilozii... Nu ştiu cum să mă comport cu ei. Îmi fac rău fizic.

Cuvintele lui îi zdrobiră inima. Dacă acest lucru era adevărat, atunci avea o problemă foarte serioasă. Andrew era surd. Şi acest fapt trebuia recunoscut.

– Justin, Andrew nu este schilod.

– Ştiu asta. Probabil că dacă ar fi singur nu m-ar deranja... dar toţi...

El deveni dintr-odată palid şi Daphne observă că începu să tremure.

– Ştiu că este o nebunie ca un om matur să simtă aşa ceva, dar eu mereu aşa am fost. Daphne, îmi pare rău.

Ochii lui se umplură de lacrimi şi îşi lăsă capul în jos. Acum ce naiba avea să facă ea? Îi veni însă o idee. Trebuiau să se întîlnească unul cu celălalt. Era important. Relaţia cu Justin părea să dureze şi deci el trebuia să-l

Scanned by CamScanner

cunoască pe Andrew.

– În regulă, iubitule, uite... o să-l aducem pe el aici.

– Crezi că vei putea? Culoarea începu să-i revină în obraji şi uşurarea i se aşternu pe faţă. Zile întregi se temuse să-i spună, însă el ştia că pur şi simplu nu putea să facă acest lucru.

– Sigur. Am să-l sun pe Matthew şi am să-l rog să-l urce în avion. L-a mai urcat şi-n primăvară, iar lui Andrew i-a plăcut tare mult călătoria.

– Grozav.

Cînd Daphne îl sună pe Matt, acesta îi spuse ca Andrew făcuse cu o săptămînă în urmă o uşoară infecţie la ureche şi că nu putea să vină să o vadă. Ea nu avu de ales. Trebuia să meargă în Est şi să-l lase pe Justin în California. Anunţîndu-i vestea, ea se întristă, iar în ochi îi apăru o umbră de suspiciune. Deodată se întrebă dacă nu cumva el inventase toată povestea cu teama pentru ca să poată rămîne în Los Angeles şi să-şi facă de cap, aşa cum făcuse ultima oară. Numai gîndul că aşa ceva era posibil o scotea din minţi.

– Daff, nu fi aşa. De data asta nu se va întîmpla nimic. Ea însă nu răspunse. Îţi jur. Am să te sun de cinci ori pe zi.

– Şi ce va dovedi asta? Că domnişoara Ohio îţi va forma numărul? Ea era întristată, iar el de-a dreptul jignit.

– Nu este corect.

– N-a fost corect nici atunci cînd ai făcut dragoste cu ea în patul meu.

– Ce naiba, nu putem uita?

– Nu ştiu, Justin. Tu ai uitat?

– Da, la drept vorbind, am uitat. Am petrecut de atunci trei luni frumoase. Nu ştiu cum ai fost tu, doamnă, dar eu nu am fost niciodată mai fericit. De ce trebuie să-mi arunci mereu în faţă rahatul acela? Amîndoi însă ştiau răspunsul. Ea încă nu avea încredere în el şi plecarea în Est era o

Scanned by CamScanner

amintire dureroasă a ceea ce se întîmplase în iunie, cînd lipsise.

Oftînd, ea se cufundă într-un scaun şi-l privi aspru.

– Îmi pare rău, Justin. Mi-ar fi plăcut să vii cu mine. Asta ar fi rezolvat toate problemele. Oare? Pentru ea totul se rezuma la a-l ţine sub urmărire, nu la a avea încredere în el.

– Nu pot să vin cu tine, Daff. Pur şi simplu nu pot.

– Atunci se pare că nu-mi rămîne decît să mă încred în tine, nu-i aşa? Toată fericirea ultimelor trei luni păru însă să pălească.

– N-o să-ţi pară rău, Daff. Ai să vezi. Tot timpul cît îşi făcu bagajul şi apoi cînd o conduse la aeroport ea fusese sceptică.

În New Hampshire venise un aer rece, iar frunzele îşi schimbaseră culoarea devreme. Daphne nu mai văzuse pînă atunci un peisaj mai frumos. O vreme, ea şi Matthew parcurseră drumul tăcuţi şi, gîndindu-se la Justin, ea se întrebă ce face el în acel moment şi dacă avea să se ţină de cuvînt. Matt observă că ea era mai tăcută ca de obicei şi o dată sau de două ori o privi, mereu ea întorcîndu-se şi zîmbindu-i. Arăta mult mai liniştită decît înainte, dar părea încă obosită. Chiar şi în Wyoming filmările fuseseră groaznice. Howard Stern muncea mai dur decît oricare alt regizor din oraş.

– Care este situaţia cu filmul meu preferat? Se temea să o întrebe de Justin. În ultima vreme ea îi vorbea tot mai rar despre prietenul ei, iar el nu era sigur ce însemna asta. Ştia că atunci cînd ea va dori îi va spune tot şi aştepta. Acum el avea şi alte gînduri în minte.

Scanned by CamScanner

– Filmul merge bine. Aproape că l-am terminat. Howard crede că mai este nevoie de încă şase săptămîni de lucru în platou şi apoi totul se va termina, îl vom rula.

În ultimele nouă luni ea deja se familiarizase cu jargonul, însă el încerca să se convingă că nu era cu nimic schimbată faţă de atunci cînd se cunoscuseră. El însă ştia că pe undeva, ea se schimbase. Daphne era într-o stare de agitaţie, de încordare, cum nu mai fusese pînă atunci, de parcă pîndea şi aştepta ceva, ceva ce el nu putea să identifice. Matt se întrebă atunci dacă transformarea se datora faptului că trăia cu Justin sau era numai din cauza filmului sau a faptului că stătea departe de Andrew. Ea era însă schimbată faţă de atunci cînd viaţa solitară îi răzbătea prin cărţi. Chiar şi aici se părea că îi era greu să se debaraseze de tulburare, însă el trebui să-şi amintească că ea abia coborîse din avion.

– Am să-l iau pe Andrew la mine de Ziua Recunoştinţei. Ea plănuise deja totul. Avea să facă o masă tradiţională de această sărbătoare, la reşedinţa din Bel-Air şi-i va invita pe Barbara, pe Tom şi pe copiii acestuia. Nu mai făcuse aşa ceva de zece ani, de cînd se căsătorise cu Jeffrey. Însă simţea că acum era momentul să înceapă din nou. De bine, de rău, anii ei de singurătate dispăruseră şi voia să aibă o viaţă adevărată cu Justin. Iar pentru el sosise timpul să-l cunoască pe Andrew. Îi părea rău că nu venise nici de data aceasta. Însă atunci cînd îl privi pe Matthew se simţi străbătută de un mic fior de regret.

– Ce se va întîmpla după Ziua Recunoştinţei, Daff? În timp ce înaintau prin New England, el o privi, iar Daphne deveni gînditoare.

– Nu sînt sigură. Nu era încă, însă presupunea că ea şi Justin se vor căsători, dacă bineînţeles ceva urît nu se va întîmpla între timp. Într-un fel călătoria aceasta era ca un test.

Scanned by CamScanner

– Vei rămîne acolo? Ochii lui îi cercetau fața. El avea nevoie de un răspuns. Şi pentru el însemna timp.

– Poate. Voi şti mai mult în următoarele luni.

Ea îl privi atunci blînd, îi era datoare cu o oarecare explicație. Îi povestise nenorocirea din urmă cu trei luni, acum îi datora şi restul. Era ciudată această prietenie a lor, era platonică, şi totuşi întotdeauna exista o vagă senzație că era ceva mai mult. În vara aceasta lucrurile între mine şi Justin s-au aranjat mult. Cred că am greşit că ți-am spus ceea ce s-a întîmplat atunci cînd am fost plecată. Într-un fel, nu i se părea prea corect. Justin nu va mai repeta prostia, însă Daphne ştia că Matthew îşi făcuse deja impresia despre el.

– N-a fost făcut nici un rău. În timp ce conducea maşina, el zîmbi. N-am să mă duc să spun la ziar.

Ea îi zîmbi drept răspuns.

– Cred că a fost o aberație. Închise ochii şi oftă. Doamne, dar a fost îngrozitor. Cînd am vorbit cu tine atunci, credeam că am să mor. El îşi aminti, dar nu comentă nimic.

– Da... ştiu. Ai căutat vreo şcoală pentru Andrew?

– Nu încă. Cred că ar trebui să caut, imediat ce vom termina filmul. Sincer, nu prea am avut timp să fac nimic. Mă simt de parcă aş trăi de luni de zile pe altă lume.

– Da. El zîmbi din nou. Cunosc senzația. Şi eu la fel.

Era straniu să-şi dea seama că peste trei luni va pleca de la *Howarth* şi se va întoarce la şcoala din New York. Îi era greu să-şi amintească vremurile cînd nu era la *Howarth*, cînd nu primea telefoanele ei, cînd nu era prietenul ei.

De astă dată, atunci cînd îl vizită pe Andrew, între ei era ceva trist, ceva ce Daphne nu reuşea să înțeleagă. Îl văzu pe Matthew urmărind-o de la fereastra biroului şi întorcîndu-se apoi repede cu spatele. Abia cînd se

Scanned by CamScanner

îndreptau spre aeroport ea îndrăzni să-l întrebe.

– Matthew, s-a întîmplat ceva?

– Nu, micuţo, absolut nimic. Tocmai a fost ziua mea de naştere. Cred că mă simt puţin cam îmbătrînit.

– Trebuie să te întorci la New York.

Sora lui îi spusese acelaşi lucru, însă ea ştia mai mult decît Daphne, pentru că ştia că fratele ei era îndrăgostit.

– Poate. Era groaznic de indiferent.

– Eşti prea singur la *Howarth*. Pentru Helen Curtis era cu totul altfel. Era o femeie în vîrstă şi nu o deranja că era izolată aici.

– Nici pe tine nu te-a deranjat cînd ai stat aici şi aveai pe jumătate vîrsta ei.

– Cît am stat aici nu am fost tot timpul singură. Ca întotdeauna, vocea i se sugrumă atunci cînd îşi aminti de John.

– Nici eu nu sînt, tot timpul. Era pentru prima dată cînd el rostea aşa ceva. Daphne îl privi surprinsă. El ştia atît de multe despre viaţa ei încît ea nu ezită cu întrebările.

– Te întîlneşti cu cineva de aici, Matt? Întotdeauna bănuise că el era singur. Deodată însă rămase perplexă să constate că de fapt nu ştia nimic. De ce oare nu-i spusese?

– Din cînd în cînd.

– Ceva serios? Nu ştia de ce, dar acest lucru o deranja, ceea ce era ridicol, îşi zise ea în sine. Ea se gîndea să se căsătorească cu Justin. De ce nu ar fi avut şi Matt o femeie în viaţa lui? În devinitiv era doar prietenul ei.

El rămase gînditor.

– Ar putea fi serioasă, dacă eu aş vrea. Dar nu am dorit acest lucru.

– De ce nu? Ochii ei erau plini de inocenţă, iar el, întorcîndu-se spre ea, se întrebă cum de putea să fie atît de oarbă.

Scanned by CamScanner

– Pentru o groază de motive prosteşti, Daphne. Foarte prosteşti.

– Să nu-ţi fie teamă, Matt. Mie mi-a fost. Şi am greşit.

– Oare? Şi acum eşti fericită? Vocea lui părea tristă.

– Nu mereu, dar o parte din timp sînt. Poate că atît este suficient. Cel puţin supravieţuiesc.

– De unde ştii că aşa este cel mai bine? Este suficient doar să supravieţuieşti?

– Nu poţi avea perfecţiunea, Matt. Eu am renunţat după ce a murit John, pentru că am ştiut că nu voi mai găsi aşa ceva, însă cine ne putea garanta că am fi fost mereu atît de fericiţi? Poate chiar şi cu Jeffrey aş fi avut după un timp probleme. Carierea mea este greu de suportat de către orice bărbat. la de pildă anul acesta. Cum m-aş fi descurcat dacă aş fi fost căsătorită, în toată regula, vreau să spun. Era o întrebare pe care şi-o pusese de multe ori.

– Ai fi putut să-ţi schimbi meseria dacă ai fi vrut cu adevărat şi dacă soţul tău ar fi fost înţelegător. De asemenea nu te obliga nimeni să scrii scenariul. Nu exista reproş în vocea lui, pur şi simplu gîndea cu glas tare.

– Şi totuşi îmi pare bine că am acceptat.

– De ce? Din cauza lui Justin?

– În parte. Dar, în principal, pentru că lucrînd la aşa ceva am învăţat foarte mult. M-a ţinut multă vreme departe de cărţile mele, dar a fost o experienţă extraordinară. Ai avut dreptate să mă încurajezi să accept.

– Am făcut eu asta? El era mirat.

– Da. Ea zîmbi. În prima seară în care te-am întîlnit şi la fel a făcut şi doamna Curtis.

Matt se uită la ea într-un fel foarte ciudat.

– Poate că amîndoi am fost proşti.

– Ce te face să zici asta? Ea nu înţelegea ce voia el să spună. Poate pentru că nici nu voia.

– Nimic. Martha susţine că m-am tîmpit. Poate că are

Scanned by CamScanner

dreptate. Schimbînd cîte un surîs, îşi continuară drumul.

– Povesteşte-mi despre prietena ta. Cine este?

Îi putea spune. Acum nu mai avea ce pierde.

– Este profesoară în oraş. Este din Texas, este foarte drăguţă şi foarte tînără. El zîmbi prosteşte spre Daphne, gîndindu-se la cît de stranie era prietenia dintre ei. Are douăzeci şi cinci de ani şi, sincer, mă simt ca un babalîc.

– Rahat. E bine pentru tine. Doamne, aici în afară de citit nu mai poţi face nimic. Nu este de mirare că toată lumea din zonă îmi adoră cărţile.

– Şi ea la fel. Le-a citit pe toate.

Daphne era amuzată.

– Cum o cheamă?

– Harriet. Harriet Bateau.

– Sună exotic.

– N-aş spune chiar aşa. Este o fată drăguţă, deşteaptă, cu principii de viaţă valoroase.

Daphne îl privi cu curiozitate.

– Crezi că te vei căsători, Matt? Îl venea greu să-şi imagineze că el nu va mai fi acolo pentru a răspunde la telefoanele ei, însă el nu putea să rămînă aici la infinit. Ceea ce existase între ei fusese o atracţie a două vieţi singuratice şi a două suflete înrudite. Sfîrşitul era mereu acelaşi, viaţa ei deja se schimbase, iar a lui urma să se schimbe. Convorbirile nu aveau să dureze la nesfîrşit. Amîndoi ştiau acest lucru. Iar acum trebuiau să-i facă faţă.

El însă scutură din cap. Nu era pregătit să se gîndească la căsătorie.

– Nici măcar nu mi-a trecut încă prin cap. Am ieşit doar de cîteva ori împreună. Era mai mult decît atît, însă, în mintea lui nu era, deşi ştia cît de îndrăgostită era Harriet de el. Nu voia să se joace cu inima ei şi bănuia că ea intuia ce-l făcea să ţină o oarecare distanţă. Uneori el se întreba de ce toată lumea îşi dădea seama şi Daphne nu.

Scanned by CamScanner

Ea îi zîmbi.

– Să mă anunţi şi pe mine.

– Am să te anunţ. Şi tu să faci la fel.

– Cînd mă voi căsători cu Justin?

El înclină afirmativ din cap.

– Aşa voi face.

Înainte ca ea să urce în avion, el îşi coborî privirea o clipă asupra ei.

– Ai grijă de tine, micuţo. Mai mult decît altădată, cuvintele lui aveau rezonanţa unui bun rămas. Ea se întinse şi-l îmbărţişă, iar el, la rîndu-i, o cuprinse în braţe, încercînd să nu o strîngă prea tare şi urîndu-i în gînd noroc.

– Am să-l trimit pe Andrew de Ziua Recunoştinţei la tine.

– Mai vorbim pînă atunci.

El însă nu era atît de sigur, iar atunci cînd pentru ultima dată îşi agită mîna în semn de la revedere, trebui să se întoarcă cu spatele pentru ca ea să nu-i vadă ochii plini de lacrimi.

Scanned by CamScanner

Capitolul 34

Cînd Daphne coborî din avion îl găsi pe Justin pe aeroport, iar acesta o strînse în braţe cu un licăr flămînd în privire. Patru persoane îl recunoscuseră înainte de a se urca în limuzină, dar ca de obicei el îşi negă identitatea şi se aşeză alături de Daphne pe locul din spate al maşinii. Părea extaziat să o vadă. Cînd ajunseră acasă, totul era curat şi pus în ordine, iar Justin părea foarte mîndru de el.

– Vezi! Ţi-am spus că m-am schimbat.

– Îmi cer scuze pentru toate gîndurile mele rele. Ea radia. Poate că într-adevăr se transformase. Se simţi învăluită de uşurare, de parcă ar fi fost scăldată de un val de apă rece şi proaspătă. Acum putea să aibă din nou încredere în el. Îl adora, totul era în regulă, însă el o privi cu ochi gravi.

– Nu, Daphne. Eu mă scuz pentru trecutul meu urît.

– Nu spune asta, dragule... e-n regulă. Ea îl sărută tandru pe gură, iar el luînd-o în braţe o aşeză pe pat, unde făcură dragoste pînă a doua zi, fără ca măcar să se deranjeze să scoată bagajele din portbagaj sau să stingă luminile din living, care la fel ca ardoarea lor arseră

Scanned by CamScanner

strălucitor pînă dimineaţa.

A doua zi filmările începură cu aceleaşi frămîntări, iar următoarele nouă săptămîni trecură în zbor ca o vrajă. Daphne abia avea timp să-l mai sune pe Matthew, iar în ultima vreme îşi pierduse orice dorinţă de a-i telefona. Simţea că descărcîndu-şi sufletul faţă de el îl trăda pe Justin. Pe el nu-l deranja acest lucru şi întotdeauna părea să nu observe telefoanele ei. Totuşi nu era corect, însă de multe ori cînd telefona, Matt nu era acasă. Ea bănui, fără să greşească, că era cu Harriet.

Trăseseră ultima secvenţă din *Apaşul* în prima săptămînă din noiembrie, iar atunci cînd Justin coborî pentru ultima oară de pe platou, ochii tuturor erau scăldaţi de lacrimi. Se sărutară şi se îmbrăţişară cu toţii, iar Howard o apucă pe Daphne şi o strînse tare la piept. Şampania curse peste tot, iar ei toţi plecară cu regret, simţindu-se ca nişte suflete pustii. Era imposibil de imaginat ce aveau să facă acum fără filmările la *Apaşul*. Trecuseră şapte luni în care deveniseră fraţi, surori şi iubiţi. Dar acum se terminase şi senzaţia de pierdere era copleşitoare. Howard şi cei de la serviciul tehnic mai aveau încă mult de lucru. Urmau să petreacă luni editînd, tăind, montînd, iar la muzică şi sunet avea să se mai lucreze multă vreme. Daphne şi actorii îşi terminaseră misiunea, pentru ei visul, care uneori păruse ca un coşmar, luase sfîrşit, iar acum toate durerile erau uitate. Ca naşterea unui copil, acum totul părea palid, cu excepţia exploziei de bucurie din final. La petrecerea de adio de a doua zi, toţi se îmbătară criţă şi se destrăbălară. Nu mai trebuiau să-şi facă griji că a doua zi urmau să fie pe platou la ora cinci dimineaţa sau că Howard va urla la ei. Se sfîrşise totul. *Finito*. Se terminase. Daphne, cu un pahar de şampanie ridicat în mînă, radia spre Justin, iar, în timp ce Howard îşi ţinea discursul de adio, ochii ei se umplură de lacrimi.

Scanned by CamScanner

– Este un film minunat, Daff. O să-ţi placă. Ea văzuse deja cîteva secvenţe importante, însă trebuia să admită că avea să trăiască o mare emoţie atunci cînd va viziona filmul întreg. Fericită, îşi ridică atunci privirea spre Justin.

– Ai făcut un rol mare.

Peste tot, în toate colţurile, erau oameni care se felicitau şi se sărutau. La trei dimineaţa plecară acasă.

A doua zi Daphne stătea în biroul ei împreună cu Barbara şi, simţindu-se pierdută şi puţin tristă, se încruntă.

– Doamne, ştii, sînt la fel de rea ca Justin. Nu ştiu ce să fac în continuare.

– Vei găsi tu ceva. Barbara surîse. Nu mai pun la socoteală cartea. Îi mai rămăseseră trei luni pentru a o scrie, iar după Ziua Recunoştinţei, trebuia să se aşeze la masa de lucru. Cînd va veni Andrew?

– În ajun de Ziua Recunoştinţei. Rămîne valabil. Ea îi întinse Barbarei o listă. Tu, Tom şi copiii veniţi, nu-i aşa? Deodată ea se nelinişti. Ştia că Barbara nu se împăcase niciodată cu Justin şi îi era teamă ca nu cumva în ultimul minut să se răzgîndească.

– N-o să pierdem ocazia.

– Bine.

În săptămîna care urmă ea şi Justin făcură genul de lucruri pe care oamenii de film le făceau atunci cînd nu lucrau. O dată sau de două ori jucară tenis, merseră la cîteva petreceri, luaseră masa la *Ma Maison*, la *The Bistro* şi la *Morton's*. Ziarele scriseseră despre ei de nenumărate ori, povestea lor de dragoste nu mai constituia un secret, iar Daphne se simţea fericită şi liniştită. Justin întinerea parcă cu fiecare oră şi patru zile înainte de sosirea lui Andrew, citind ziarul de dimineaţă, el zîmbi spre Daphne.

– Ia ghici? A nins în Sierra.

– Ar trebui să mă bucure acest lucru? Era amuzată. Ceva din el amintea încă de un băieţel.

Scanned by CamScanner

– Drace, da, iubito. Este prima ninsoare din acest an. Ce-ai zice să mergem la schi săptămîna asta?

– Justin, în astfel de momente tonul ei era ca al unei mame răbdătoare, îmi pare rău că trebuie să-ţi reamintesc, dragule, dar joia viitoare este Ziua Recunoştinţei şi îi avem invitaţi aici la masă pe Barbara, pe Tom, pe copiii acestuia şi pe Andrew.

– Spune-le că nu mai putem.

– Nu pot să fac asta.

– De ce nu?

– Pentru că în primul rînd, Andrew soseşte miercuri, iar această întîlnire este deosebită pentru el. Haide, iubitule, este important pentru mine. Nu am mai sărbătorit tradiţional Ziua Recunoştinţei de zece ani.

– O vom sărbători la anul. Rostind cuvintele, el deveni irascibil.

– Justin, te rog... Ochii ei îl implorau, însă el se ridică aruncînd ziarul.

– La naiba! Cui îi pasă de Ziua Recunoştinţei? Asta este pentru preoţi şi soţiile lor. Este cea mai frumoasă zăpadă care a căzut în Tahoe în ultimii treizeci de ani şi tu vrei să stai aici cu o droaie de copii să mănînci curcan. Doamne!

– Ţi se pare totul atît de îngrozitor? Cuvintele lui o dureau.

Îşi coborî privirea spre ea.

– Este extrem de burghez.

Rîzînd de expresia folosită de el, Daphne îi luă mîna între palme.

– Iartă-mă pentru că sînt atît de plictisitoare. Dar acest lucru este foarte important pentru noi toţi. Mai ales pentru Andrew şi pentru mine.

– Bine, bine. Renunţ. Evident sînt în minoritate, comparativ cu voi, oamenii cinstiţi. El o sărută şi nu mai reluă

Scanned by CamScanner

subiectul. Ea îi promise că de îndată ce Andrew se va întoarce la şcoală, se vor duce la schi, chiar dacă aceasta avea să însemne amînarea cărţii ei. Justin nu începea prea curînd filmările, aşa că avea destul timp să meargă la schi. În plus, Andrew nu stătea decît o săptămînă.

Marţi seara însă, cînd se culcară, Justin se răsuci cu faţa spre ea şi o sărută, iar Daphne văzu că îl frămîntă ceva. Era clar că avea ceva de spus.

– Ce s-a întîmplat, iubitule? Ea bănuia că voia s-o întrebe despre Andrew. Ştia că el era încă agitat datorită surzeniei copilului şi încercase să-l liniştească spunîndu-i că acum cu Andrew era uşor de comunicat şi în plus ea va fi acolo pentru ajutor. Ce te frămîntă?

El se ridică şi-şi coborî privirea spre ea, zîmbindu-i prosteşte.

– Mă cunoşti foarte bine, Daff.

– Încerc. Însă nu era aşa. Ea urma să aibă o mare surpriză. Şi?

– Mîine dimineaţă plec la Tahoe. Nu pot să rezist, Daff. Şi ca să-ţi spun adevărul, simt nevoia să evadez.

– Acum? Ea rămase cu privirea pironită pe chipul lui, după care se ridică. Glumea. Nu putea să creadă că era adevărat. Vorbeşti serios?

– Da. Mi-am închipuit că o să înţelegi.

– Ce te face să crezi asta?

– Ei bine... uite... trebuie să fiu sincer. Mesele de familie cu curcani nu sînt tocmai stilul meu. N-am mai participat la astfel de prostii de cînd eram în liceu, iar acum este prea tîrziu ca să mă apuc din nou.

– Dar cu Andrew cum rămîne? Nu pot să cred că faci asta. Ea se dădu jos din pat şi începu să se învîrtească prin cameră, zbătîndu-se între neîncredere şi furie.

– Ce mare scofală? Am să-l întîlnesc de Crăciun.

– Oare? Sau vei pleca şi atunci la schi?

Scanned by CamScanner

– Depinde de cîtă zăpadă va fi.

Ea îl privi atunci perplexă. Omul care în ultimele opt luni pretinsese că o iubeşte şi care reuşise să o convingă de acest lucru, în ciuda unei aberaţii, pleca la schi, în loc să rămînă acasă de Ziua Recunoştinţei pentru a-l cunoaşte pe fiul ei. Ce naiba era de capul sau în inima lui? Ea se pomeni din nou întrebîndu-se: „Cine este el, de fapt?"

– Ştii cît de important este acest lucru pentru mine?

– Cred că este o prostie. El nici măcar nu părea să regrete. Era încîntat de ceea ce avea să facă, iar ei îi răsună din nou în minte avertismentul lui Howard, cum că actorii erau nişte copii egoişti. El avusese dreptate în toate, pînă şi în lacrimile de la încheierea filmărilor. Poate că avusese dreptate şi în legătură cu acest lucru.

– Nu este nici o prostie, la naiba. Vrei să te căsătoreşti într-una din zilele acestea şi nici măcar nu faci efortul să-mi cunoşti copilul. Nu te-ai deranjat să vii cu mine în septembrie în Est, iar acum asta. Ea îl privea cu o stupefacţie furioasă, dar în spatele mîniei se ascundea o durere nesfîrşită. El nu-şi dorea de la viaţă ceea ce-şi dorea ea, dar şi mai important decît asta era că el nu-l dorea pe Andrew. Acum era sigură, iar acest lucru schimba totul între ei.

– Trebuie să mă gîndesc, Daff. El deveni brusc foarte tăcut.

– La ce? Era speriată. Era prima dată cînd auzea aşa ceva.

– La noi.

– Ceva nu este în regulă?

– Nu. Dar este un angajament imens. Eu nu am mai fost căsătorit şi înainte de a mă lega pentru totdeauna, am nevoie să-mi petrec un timp singur. Aproape că părea corect, însă nu în totalitate, aşa că ea nu-l crezu.

– Cronometrul tău abia a pornit. Nu puteai să mai

Scanned by CamScanner

aştepţi pînă săptămîna viitoare?

– Nu cred.

– De ce?

– Pentru că nu sînt sigur că sînt pregătit să-l întîlnesc pe fiul tău. Era îndurerat, dar sincer. Nu ştiu ce să-i spun unui copil surd.

– Începi printr-un salut. Ochii ei erau reci, răniţi şi seci. Îi era silă şi era obosită de teatrul lui nevrotic în legătură cu Andrew. Dar poate că Andrew era numai o scuză. Poate că pe ea nu o mai voia. Poate că nu îşi mai dorea în viaţă decît chelneriţe şi starlete. Poate că el într-adevăr nu urmărea decît atît. Dintr-odată el scăzu în ochii ei pînă la un nivel înfricoşător, ca un balon cu o gaură în el, de mărimea unui pumn.

– Pur şi simplu nu ştiu cum să-i vorbesc copilului tău. Am mai văzut astfel de oameni şi mă emoţionează teribil.

– Citeşte de pe buze şi chiar vorbeşte.

– Dar nu ca o fiinţă normală. Dintr-odată ea îl urî pentru cuvintele rostite şi întorcîndu-i spatele privi pe fereastră. Nu se putea gîndi decît la Andrew. Nu avea nevoie de acest bărbat. Avea nevoie de fiul ei şi de nimeni altcineva. Se întoarse cu faţa spre el.

– În regulă, n-are importanţă, du-te.

– Ştiam că vei înţelege. Părea extraordinar de fericit, iar ea îşi scutură capul uluită. El nu înţelegea nimic din simţămintele ei. Nimic din dezamăgirea, din ura sau din durerea pe care el i le inoculase.

Deodată, ceva o fulgeră.

– De cînd ai început să-ţi faci aceste planuri?

În fine el deveni oarecum jenat, dar nu foarte.

– În urmă cu cîteva zile.

Ea îl privi fix mai mult timp.

– Şi nu mi-ai spus? El scutură din cap negativ. Nenorocitule! Daphne trînti uşa dormitorului şi în acea noapte

Scanned by CamScanner

dormi în camera Barbarei, pe care aceasta nu o mai folosea. Se mutase la Tom şi venea la ea în fiecare zi, aşa cum făcea la New York.

A doua zi, Daphne se trezi cînd îl auzi pe Justin pregătind micul dejun şi intrînd în bucătărie, îl găsi gata îmbrăcat. Îl privi fix cum turna cafea pentru amîndoi. Părea relaxat şi fericit, iar ea îl urmări cu totală neîncredere.

– Ştii, nu-mi vine să cred că faci asta.

– Nu transforma totul într-o criză, Daff. Nu este cine ştie ce.

– Pentru mine este. Ştia că şi pentru ceilalţi va fi la fel. Cum avea să le explice dispariţia lui? Ziua Recunoştinţei îl plictiseşte, aşa că s-a dus la schi? Era foarte mulţumită că nu apucase să-i spună lui Andrew nimic. Intenţionase să aibă cu el o mică discuţie la întoarcerea de la aeroport. Dar acum nu mai era nevoie. Întîlnirea lor avea să aştepte pînă la Crăciun, dacă bineînţeles Justin nu va juca din nou rolul dispărutului. Începuse să aibă îndoieli în legătură cu el şi privindu-l mîncînd ouăle şi pîinea prăjită, un gînd supărător o fulgeră.

– Te duci singur?

– Ce întrebare straniel El nu-şi ridică privirea din farfurie.

– Este normală, Justin. Şi tu eşti un om straniu. El îşi ridică privirea spre ea şi zări în ochii ei ceva neplăcut. Nu era numai supărată pe el, devenise chiar lividă. Căuta să găsească motive împotriva lui. Acest lucru îl sperie. Nu-şi dăduse seama cît de tare o făcuse să sufere. Respingîndu-l pe Andrew, o respinsese pe ea. De fapt era şi mai rău, însă el nu înţelegea.

– Da, mă duc singur. Ţi-am spus, am nevoie de timp ca să mă decid, acolo, între munţi.

– Şi eu am nevoie de timp ca să mă gîndesc.

– La ce? El rămase surprins.

Scanned by CamScanner

– La tine. Ea oftă atunci. Dacă nu vei face un efort ca să-l cunoşti pe Andrew, atunci între noi nu are ce să meargă. Fără să mai menţioneze faptul că nu-i convenea deloc ca el să plece şi să facă exact ce-i trecea prin minte, cînd şi unde poftea. Nu avusese ocazia pînă acum să-i cunoască şi această latură. Fuseseră prea ocupaţi cu filmările, însă acum noile lui faţete ieşeau la iveală. Faţete pe care le bănuise, dar pe care nu le putea tolera. Uneori dispărea cu orele, nu se întorcea atunci cînd spunea şi avea un fel pripit şi indolent, care, susţinea el, era singura modalitate de echilibrare a disciplinei şi tensiunii pe care le resimţea atunci cînd lucra. Ea găsise fel de fel de scuze, însă dintr-odată nu mai era dispusă să le accepte.

El încercă să o sărute cînd plecă, însă ea se întoarse cu spatele şi intră în casă. Cînd Barbara veni, o găsi pe Daphne în birou, pierdută în gînduri. Era undeva la mare distanţă, iar Barbara trebui să-i vorbească de două ori pentru ca ea să o audă.

– Tocmai am cumpărat curcanul. N-ai văzut unul mai mare. Ea zîmbi. În primele clipe nu răspunse deloc, însă treptat Daphne încercă să revină cu mintea la prezent.

– Bună, Barb.

– Păreai dusă departe cu gîndurile. Te gîndeşti deja la noua carte?

– Cam aşa ceva. Pînă atunci Barbara nu o mai văzuse atît de evazivă, parcă s-ar fi aflat vreme îndelungată în transă.

– Unde este Justin?

– Afară. Inima nu o lăsă încă să-i spună, dar înainte de a pleca la aeroport după Andrew, se hotărî totuşi să o facă. Ea nu putea să continue jocul la infinit, şi în fond de ce ar face-o? Nu era datoare să-i îmbunătăţească imaginea. Barb, Justine nu vine la masa de Ziua Recunoştinţei. Figura lui Daphne se înăspri.

Scanned by CamScanner

– Nu vine? Barbara arăta de parcă nu ar fi înţeles. Voi doi v-aţi certat cumva?

– Cam aşa ceva. Dar nu înainte de a-mi spune că va pleca la schi o săptămînă în loc să rămînă să sărbătorească Ziua Recunoştinţei.

– Glumeşti?

– Nu. Şi nu vreau să mai discut despre acest lucru. Expresia de pe chipul ei îi confirmă Barbarei că vorbise foarte serios. Se încuie apoi în biroul ei pînă sosi vremea să plece după Andrew.

Daphne merse singură la aeroport, faţa ei avînd încă o expresie severă. Îşi parcă maşina în garaj, şi se îndreptă spre poarta sosirilor în timp ce în minte i se învîrtea încă tot comportamentul lui Justin. El pur şi simplu pleca, văzîndu-şi de treburile lui, fără a da două parale pe ceea ce pentru ea era important. Aşteptînd gararea avionului în care se afla Andrew, ea rememoră schimbul de replici avut cu Justin. Odată terminată manevra, toate gîndurile despre Justin dispărură. Dintr-odată el încetă să mai conteze şi totul era privit în perspectivă. Andrew era singurul care conta.

Îşi simţi inima bătînd cu putere pe măsură ce pasagerii coborau şi deodată îl văzu, în mijlocul mulţimii, ţinînd de mînă o stewardesă şi căutînd-o neobosit cu privirea. Pentru o clipă însă emoţia o încremeni. Acesta era copilul pe care Justin îl respingea. Acesta era copilul pe care ea îşi clădise întreaga existenţă. Începu să se îndrepte spre el, nici un obstacol nu-i va sta în cale.

El o văzu apropiindu-se şi, eliberîndu-se din încleştarea însoţitoarei de bord, se aruncă în braţele ei cu un zgomot pe care îl făcea atunci cînd era foarte încîntat. Viaţa ei toată părea să debordeze şi să i se reverse în privire. El era tot ce-i mai rămăsese după o existenţă de pierderi şi, pentru a spune adevărul, era singura fiinţă care o iubea cu

Scanned by CamScanner

adevărat. Se agăţă de el şi atunci cînd Andrew îşi ridică ochii spre ea, Daphne îi zîmbi printre lacrimile care îi scăldau faţa.

– Este aşa de bine să fii din nou aici. Ea rosti cuvintele cu mare atenţie, iar el îi zîmbi drept răspuns.

– Va fi şi mai bine cînd vei veni tu acasă.

– Mult mai bine, confirmă ea. De altfel bănuia că se va întoarce mai devreme decît plănuise. Merseră mînă în mînă după bagaje şi nu concepea să-i dea drumul nici măcar o clipă.

În drum spre casă, el îi povesti multe, aminti în treacăt chiar şi despre noua prietenă a lui Matthew, ceea ce, dintr-un motiv anume, o făcu să sufere. Nu voia să audă despre acest lucru acum.

– Vine să-l vadă la şcoală în fiecare duminică. Este drăguţă şi rîde mult. Are părul roşu şi ne aduce la toţi bomboane.

Daphne voia să fie bucuroasă pentru Matthew, dar nu era. Ea nu mai puse nici un fel de întrebare, iar conversaţia alunecă spre alte subiecte. Acasă îi aşteptau o grozăvie de lucruri, înotară, discutară, jucară cărţi, iar Daphne simţi că revenise din nou pe tărîmul celor vii. Făcură pui la frigare afară în curtea din spate, iar la sfîrşitul zilei îl urcă în pat. Căsca şi abia se mai ţinea pe picioare, însă, înainte ca ea să-i stingă lumina, el o privi întrebător.

– Mamă, mai locuieşte cineva aici?

– Nu. De ce? Barbara a stat un timp.

– Mă refeream la un bărbat.

– Ce te-a făcut să întrebi aşa ceva? Ea îşi simţi inima tresărind.

– Am găsit hainele unui bărbat în dulapul tău.

– Aparţin proprietarilor acestei case.

El încuviinţă satisfăcut, după care continuă:

– Eşti supărată pe Matt?

Scanned by CamScanner

– Bineînţeles că nu. Era surprinsă. Cum de ţi-a trecut prin minte aşa ceva?

Ochii lui îi cercetau faţa. Andrew era un copil foarte receptiv. Acum avea opt ani, nu mai era un bebeluş.

– Mi s-a părut că te-ai înfuriat cînd ţi-am vorbit despre prietena lui.

– Nu fi prostuţ. Este un bărbat drăguţ şi merită o doamnă drăguţă.

– Eu cred că te place.

– Sîntem prieteni buni. Murea de curiozitate să-l întrebe ce-l făcea să creadă acest lucru.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, el îi răspunse prin gesturi somnoroase.

– Vorbeşte despre tine foarte mult şi este foarte fericit ori de cîte ori suni. Mai fericit decît atunci cînd îl vizitează Harriet.

– Este o prostie. Ea surîse, alungîndu-şi gîndurile, însă undeva într-un loc tainic din inima ei ea era fericită. Acum culcă-te, iubitule. Mîine va fi o zi mare. El înclină din cap şi închise ochii înainte ca ea să apuce să stingă lumina şi să plece în camera ei gîndindu-se la Matthew. Îşi aduse aminte atunci că trebuia să-i telefoneze pentru a-i spune că Andrew ajunsese cu bine. Ca de obicei el răspunse pe telefonul direct, după cel de al doilea apel.

– Ce face prietenul nostru? A ajuns bine?

– Foarte bine. Şi plin de răutăţi.

– Nimic nou. Matthew zîmbi. Seamănă cu mama lui. Tu ce faci?

– Bine. Mă pregătesc pentru Ziua Recunoştinţei. Convorbirile erau mult mai impersonale acum. Lucrurile se schimbaseră de cînd apăruse Justin şi mai de curînd, Harriet Bateau.

– Vei sărbători acasă cu curcan?

– Da. O clipă vocea ei ezită, însă decise să nu-i spună.

Scanned by CamScanner

Nu era treaba lui că Justin o întinsese şi poate nici nu conta că acesta refuza să-l cunoască pe Andrew. Nu voia să-l implice pe Matthew în hotărîrea ei, aşa că începu să se gîndească la întoarcerea acasă. Dar tu, Matt?

– Voi sta aici.

– Nu vei merge la sora ta?

– N-am vrut să-i las singuri pe copii. Şi pe Harriet? Ea însă nu îndrăzni să-l întrebe acest lucru. Dacă el ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus. Însă nu-i spusese.

– Vei veni curînd la New York, Daff? Rostind aceste cuvinte, vechiul Matt îşi făcu din nou apariţia. În vocea lui exista ceva singuratic şi cald. Daphne oftă.

– Nu ştiu. M-am gîndit mult la acest lucru. Era timpul să se hotărască şi ea ştia asta. Am să-l duc mîine pe Andrew să viziteze şcoala din Los Angeles. Cel puţin aceasta fusese intenţia ei, înainte ca Justin să-şi dezvăluie caracterul şi să plece în Tahoe.

– Îţi va plăcea. Este un loc extraordinar. Cuvintele lui însă răsunau trist. Toată lumea de pe aici îi va duce dorul lui Andrew.

– Oricum, şi tu vei pleca, nu-i aşa Matt?

Dintr-odată el deveni evaziv.

– Nu sînt sigur. Va rămîne în New Hampshire? Legătura cu Harriet Bateau era într-adevăr serioasă? Simţi o durere în inimă, dîndu-şi seama că acesta era probabil motivul. Ce ştia oare Andrew? Era doar un băieţel de opt ani. Poate că Matthew intenţiona să se căsătorească.

– Să mă anunţi ce ai de gînd să faci.

– Şi tu la fel.

Daphne îi ură o Zi a Recunoştinţei fericită şi forţîndu-se să nu se gîndească la Justin, se urcă în pat. Telefonul sună la miezul nopţii şi o trezi. Era Justin, care, după cum îi spuse, se ascunsese în Squaw Valley, într-un loc în care nu exista telefon. Începuse să-i povestească despre

Scanned by CamScanner

zăpada de acolo, despre cît de mult îi ducea dorul, cînd dintr-o dată, în mijlocul discuţiei, îi spuse că îngheţase în cabina telefonică şi că trebuia să închidă. Daphne se ridică în pat şi privind fix la receptor, rămase perplexă. De ce o sunase aşa? Şi dacă îngheţa, de ce fusese atît de vorbăreţ la început? Concluzionă că nu înţelegea nimic din ceea ce era în legătură cu el şi, forţîndu-se încă o dată să şi-l scoată din minte, se culcă din nou şi-l visă neobişnuit de mult pe Matthew.

Scanned by CamScanner

Capitolul 35

Mulţumită Barbarei şi lui Alex, fiica lui Tom, masa de Ziua Recunoştinţei ieşi mai bine decît se aşteptase Daphne. Cele trei femei trebăluiseră prin bucătărie discutînd şi rîzînd, în timp ce Tom şi cei doi băieţi învîrtiră mingiile de golf de colo-colo pe pajişte. Tom era uimit de cît de inteligent şi plăcut era Andrew, chiar dacă exprimarea lui era anevoioasă şi descoperise la el un extraordinar simţ al umorului. Cînd Daphne rosti rugăciunea înainte de masă, ea se simţi recunoscătoarte cum nu mai fusese de ani de zile. Toţi mîncară enorm, iar după ce terminară se aşezară în faţa focului. Trupa Harrington regretă mult cînd sosi timpul de plecare. Cei doi adolescenţi o sărutară pe Daphne şi îl îmbrăţişară pe Andrew, iar acesta promise să-i viziteze la piscina lor a doua zi, ceea ce şi făcu. Era un weekend plăcut şi relaxat şi în afară de faptul că-i era dor de Justin, Daphne era foarte fericită. Cu o seară înainte de plecarea lui Andrew, Justin telefonă din nou şi la fel ca şi prima dată convorbirea se întrerupse brusc, ceea ce o enervă pe Daphne. Nu înţelegea de ce suna, numai ca să închidă după cîteva minute. Pentru ea

Scanned by CamScanner

nu avea nici un sens, însă în toiul nopţii, după ce Andrew se culcă, ea se gîndi din nou la incident şi brusc se lumină. Era ca şi cum cineva s-ar fi apropiat de el, iar el închidea înainte de a fi descoperit. Deodată îşi dădu seama şi se ridică în pat lividă. Trecură ore pînă reuşi să adoarmă din nou. A doua zi dimineaţă se ocupă de Andrew. Îl urcă în avion şi-l sună pe Matt, după care se întoarse acasă. În următoarele trei zile încercă să lucreze la carte, dar nu-i veni nici o idee. Nu se gîndea decît la Justin.

Pe la două noaptea ajunse şi el. Descuie uşa din faţă cu cheile lui, îşi lăsă schiurile în hol şi intră în dormitor. Se aşteptase ca Daphne să doarmă şi rămase surprins să o găsească citind în pat. Ea îşi ridică ochii şi fără să spună un cuvînt îl privi.

– Bună, iubito, ce făceai?

– Te aşteptam. Dar nu exista căldură în vocea ei.

– Ce drăguţ! Copilul tău a decolat fără probleme?

– Da, mulţumesc. Iar numele lui este Andrew.

– Oh, Isuse. El o cunoştea deja. Urma un nou discurs despre Ziua Recunoştinţei, însă se înşela. Ea avea altceva în minte.

– Cu cine ai fost în Squaw Valley?

– Cu un munte plin de oameni pe care nu-i cunosc. El se aşeză şi-şi scoase ghetele. După douăsprezece ore de şofat nu avea chef de interogatoriu. N-am putea să lăsăm discuţia pe mîine?

– Nu, nu cred că putem.

– Ei bine, eu mă culc.

– Zău? Unde?

– Aici. Din cîte îmi amintesc ultima dată aici locuiam. El o privi fix din colţul celălalt al camerei. Sau mi s-a schimbat adresa?

– Încă nu, dar cred că o să ţi se schimbe, dacă nu vei răspunde la nişte întrebări. Sincer, însă.

Scanned by CamScanner

– Uite, Daff, ţi-am spus... am avut nevoie să mă gîndesc... telefonul însă sună şi-l întrerupse, iar Daphne ridică receptorul. Se sperie că i s-ar fi întîmplat ceva rău lui Andrew. De ce ar suna cineva la două şi jumătate noaptea? Dar la celălalt capăt al firului nu era Matt, ci o femeie, care ceru să vorbească cu Justin. Fără să mai spună nimic, Daphne îi întinse receptorul.

– Este pentru tine.

Trîntind uşa, ea ieşi din dormitor şi cîteva minute mai tîrziu el o regăsi în biroul ei.

– Uite, Daff, te rog, ştiu cum ţi se pare...

Atunci însă, în timp ce stătea acolo, epuizat după drum, el îşi dădu seama că scuzele nu-şi mai aveau rostul. Era prea obosit ca să mintă din nou. Aşezîndu-se, vocea lui deveni stinsă.

– În regulă, Daff. Ai dreptate. Am fost la schi cu Alice.

– Cine dracu este asta?

– Fata din Ohio. Tonul lui era îngrozitor de obosit. Nu înseamnă absolut nimic, ei îi place să schieze şi mie la fel. N-am vrut să stau aici pentru mica ta sărbătoare familială, aşa că am luat-o o săptămînă acolo. Asta a fost tot. Lui i se părea ceva normal.

Nu mai avea rost să mai discute. Nu avea să meargă. Totul se terminase. Ea îl privi cu lacrimi în ochi şi se simţi atît de deziluzionată, de parcă i-ar fi fost smulsă o parte din ea – partea care îl iubea.

– Justin, eu nu mai pot continua.

– Ştiu. Şi nu te pot obliga. Nu sînt făcut pentru aşa ceva, Daff.

– Ştiu. Daphne începu să plîngă, iar el veni lîngă ea.

– Nu că nu te-aş iubi. Te iubesc, dar în felul meu, care este diferit de al tău. Mult prea diferit. Nu cred că voi putea să fiu vreodată aşa cum vrei tu. Vrei un soţ credincios. Eu nu sînt aşa. Ea înclină din cap şi îşi întoarse privirea.

Scanned by CamScanner

– E-n regulă. Înțeleg. Nu trebuie să-mi explici.

– Îți va fi bine?

E încuviință din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji și ridicîndu-și privirea spre el, constată că bronzul montan îl făcea și mai frumos. Dar el doar atît era și doar atît fusese, frumos la înfățișare. Howard Stern avusese dreptate, era un copil frumos și răsfățat, care făcea exact ceea ce voia, indiferent că-i rănea pe alții, indiferent de preț.

Cînd îl văzu că se pregătește de plecare, trecînd printr-o clipă de nebunie, ea ar fi vrut să-l implore să rămînă, să încerce să rezolve totul împreună, însă știa că așa ceva nu era posibil.

– Justin? Toată întrebarea se rezumase la un singur cuvînt.

El înclină aprobator din cap.

– Da. Cred că voi pleca.

– Acum? Vocea ei tremura. Se simțea singură și înspăimîntată. Ea adusese totul în situația aceasta, însă nu avea de ales și știa acest lucru.

– Este mai bine așa. Am să vin să-mi iau lucrurile mîine.

Trebuia să se termine odată și odată, iar acum era momentul. El își coborî privirea spre ea și-i zîmbi trist.

– Te iubesc, Daff.

– Mulțumesc.

Era cuvinte seci venite din partea lui, iar el era un om sec. Ușa se închise apoi și el dispăru, iar Daphne rămase singură în birou, plîngînd. Pentru a treia oară în viață pierduse, dar de astă dată din motive foarte diferite. Pierduse pe cineva care nu o iubea. El nu putea iubi pe nimeni altcineva decît pe el însuși. Nu o iubise niciodată pe ea. Zbuciumîndu-se însă în timpul nopții, ea se întrebă dacă acest lucru era rău sau bine.

A doua zi, cînd sosi Barbara, ea arăta distrusă. Avea

Scanned by CamScanner

cearcăne întunecate în jurul ochilor şi stătea la birou, lucrînd.

– Te simţi bine?

– Aşa şi aşa. Făcu o pauză lungă, timp în care Barbara o sfredeli cu privirea. Justin a plecat azi-noapte.

Ea nu ştia ce să spună.

– Să te întreb de ce sau să-mi văd de treaba mea?

Daphne îi zîmbi obosită.

– Nu are importanţă. Trebuia să fie aşa. Ea însă nu părea destul de convinsă. Ştia că-i va simţi lipsa. Timp de nouă luni el însemnase ceva pentru ea, dar acum totul se sfîrşise. Daphne ştia asta. Mai trăise cu durere şi înainte. Va supravieţui şi de astă dată.

Barbara înclină din cap şi se aşeză.

– Mă doare sufletul pentru tine, Daff, dar nu pot să spun că îmi pare rău. Te-ar fi stors în următorii o sută de ani. Aşa este el.

Daphne încuviinţă. Nu putea să nu fie de acord.

– Cred că nici măcar nu-şi dă seama de ceea ce face.

– Nu ştiu dacă acest lucru este bine sau rău. Era un adevăr înfiorător despre acest om.

– În ambele cazuri, doare.

– Ştiu. Barbara se apropie de ea şi o bătu uşor pe umăr. Ce ai de gînd să faci acum?

– Să mă duc acasă. Lui Andrew oricum nu i-a plăcut şcoala din Los Angeles, iar locul meu nu este aici. Locul meu este la New York, în casa mea, printre cărţile mele şi-aproape de Andrew. Dar totul de acum încolo avea să fie altfel. De cînd plecase, în ea se deschiseseră porţi noi. Porţi care vor fi greu de închis şi nu era sigură că-şi mai aducea aminte cum să le încuie. Dusese o viaţă retrasă în New York şi avusese multă bucurie cît fusese cu Justin.

– Cît de repede vrei să pleci?

– Îmi vor trebui cîteva săptămîni ca să închei totul. Am

Scanned by CamScanner

şi nişte întîlniri cu cei de la *Comstock*. Ea zîmbi atunci tristă. Vor să discutăm despre intenţia lor de a cumpăra dreptul de a ecraniza o altă carte a mea.

Barbara îşi ţinu respiraţia.

– Vei scrie scenariul?

– Niciodată, prietenă dragă. O dată mi-a ajuns. Am învăţat ce voiam să învăţ. De acum încolo eu voi scrie cărţile, iar ei vor face filmele.

Barbara era abătută. Îşi imaginase totul. Chiar dacă Daphne ar fi rămas cu Justin pe Coasta de Vest, era puţin probabil că ar fi scris din nou scenarii. Nu scrisese o carte de un an şi mereu se plîngea de acest lucru.

– Aşa că mergem acasă.

Era o presupunere pe care Barbara nu îndrăznea să o ia în calcul, iar în acea noapte, lăsîndu-se, plîngînd, în braţele lui Tom, îi anunţă vestea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Barb. Nu trebuie să pleci cu ea. Aproape că-i venea şi lui să plîngă.

Ea însă îşi scutură capul.

– Ba da, trebuie. Nu pot să o părăsesc acum. A rupt legătura cu Justin.

– Va supravieţui. Eu am mai multă nevoie de tine.

– Nu are pe nimeni în afară de mine şi de Andrew.

– Şi a cui este vina? A ei. Ai de gînd să-ţi sacrifici viaţa pentru ea?

– Nu. Ea începu să plîngă şi mai tare în braţele lui. După un timp, reuşi să se liniştească. Însă nu pot să o las acum. Într-un fel era ca atunci cînd stătea cu mama ei şi Daphne nu era acolo ca să o ajute să-şi cîştige libertatea. Mama ei murise în urmă cu un an la cămin şi acum Barbara era legată de Daphne.

Tom privi nefericit la femeia pe care o iubea.

– Atunci cît de curînd poţi să te desparţi de ea?

– Nu ştiu.

Scanned by CamScanner

– Nu este suficient, Barb. Nu pot să trăiesc cu asta. Cu o expresie de totală disperare, el îşi turnă băutură într-un pahar. Nu- mi vine să cred că faci aşa ceva. După cîte s-au petrecut între noi în ultimul an, tu pleci la New York cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, asta-i nebunie! ţipă la ea, iar Barbara începu să plîngă din nou.

– Ştiu că este, dar a făcut atîtea pentru mine şi se apropie şi Crăciunul şi... Ea ştia cît de greu era în fiecare an Crăciunul pentru Daphne. Şi mai ştia că Tom nu înţelegea. Nu exista nici un motiv pentru care el să înţeleagă; însă ea nu voia să-l piardă. Acesta era un preţ prea mare pe care trebuia să-l plătească, chiar şi pentru Daphne. Uite, promit, să mă întorc. Lasă-mă să o instalez din nou în New York şi apoi îi spun.

– Cînd? Cuvîntul o izbi ca un glonţ. Spune-mi o zi ca să ştiu că mă bazez pe ceva.

– Am să-i spun în săptămîna de după Crăciun.-Promit.

– Cît de mare va fi preavizul? El nu renunţa deloc.

Ar fi vrut să-i spună o lună, însă văzîndu-i privirea, o cuprinse frica. Părea ca un animal rănit, iar ei îi displăcea să se despartă de el mai mult de cît îi displăcea să o părăsească pe Daphne.

– Două săptămîni.

– În regulă. Deci te vei întoarce după şase săptămîni de la plecare?

– Da.

– Te vei căsători cu mine atunci? Expresia lui feroce nu se schimbase o clipă.

– Da.

El zîmbi uşor.

– În regulă, la naiba. Am să te las atunci să te duci cu ea, la New York, însă să nu mai îmi faci vreodată aşa ceva. N-am să pot să suport.

– Nici eu. Se lăsă cuprinsă în braţele lui.

Scanned by CamScanner

– Am să vin la New York în wekeend-uri.

– Da? Ea îşi ridică ochii mari şi fericiţi spre el, părînd de douăzeci de ani.

– Am să vin. Şi, cu puţin noroc, am să te las însărcinată înainte de a te întoarce şi aşa voi şti sigur că îţi vei ţine promisiunea.

Ea rîse de propunerea lui radicală, însă ideea nu-i displăcea. Reuşise să o convingă că nu era prea bătrînă ca să aibă unul sau doi copii.

– Nu trebuie să faci asta, Tom.

– De ce nu? Îmi place.

Petrecură fiecare clipă împreună, iar Tom veni la aeroport cînd ele plecară. Daphne avea o alură foarte newyorkeză în costumul negru şi în haina şi căciula de nurcă, iar Barbara purta noua scurtă de nurcă pe care i-o cumpărase el.

– Amîndouă arătaţi foarte şic. Nu exista nici urmă de Los Angeles în ele, iar cînd o sărută pe Barbara, el îi şopti: Ne vedem vineri.

Ea zîmbi şi-l strînse puternic. Cele două femei se urcară apoi la bordul avionului şi după ce-şi ocupară locurile, Daphne o privi pe Barbara.

– Nu pari prea supărată. Mi se pare mie sau miroase a complot? Barbara roşi, iar Daphne rîse dîndu-şi seama de adevăr. Cînd va veni la New York? Cu zborul următor?

– Vineri.

– Foarte bine. Dacă aş fi atît de bună, te-aş face pachet chiar acum şi te-aş arunca din avion.

Barbara îi privi chipul şi-şi dădu seama că nu vorbea serios. Dincolo de pălăria neagră de blană, Daphne era foarte palidă, iar Barbara ştia că noaptea trecută ea se văzuse cu Justin. Bănuia că nu fusese o întîlnire uşoară. După prînz, Daphne îi povestise.

– Deja s-a mutat cu fata aceea.

Scanned by CamScanner

– Cea din Ohio? Daphne încuviinţa din cap. Poate se va căsători cu ea. Imediat îi păru rău de ceea ce spusese. Îmi pare rău, Daff.

– Nu trebuie. S-ar putea să ai dreptate, deşi mă îndoiesc. Nu cred că bărbaţi ca Justin se căsătoresc vreodată. Eu nu am fost destul de deşteaptă să văd acest lucru. Discutară apoi despre Andrew, iar Daphne spuse că intenţiona să-l vadă în weekend-ul acesta. Voiam să te rog să vii şi tu, dar acum că ştiu că ai planuri mai frumoase... Schimbară cîte un surîs între ele, iar Barbara hotărî să abordeze un subiect care o frămînta de mult timp.

– Dar Mattew? Ochii lui Daphne deveniră instantaneu precauţi.

– Ştii ce vreau să spun. Erau de prea mult timp împreună, ca să se mai ascundă după degete.

– Da, ştiu. Dar el este doar un prieten, Barb. Aşa este mai bine. Ea zîmbi atunci. În plus, Andrew spune că el are o prietenă. Şi întîmplător ştiu că este adevărat. Matt mi-a spus despre ea în septembrie.

– Am senzaţia că dacă ar şti că eşti liberă ar renunţa la ea în zece minute.

– Mă îndoiesc, dar oricum nu are importanţă. Andrew şi cu mine avem multe de recuperat şi vreau să mă apuc şi de carte înainte de Crăciun.

Barbara voise să-i spună că asta nu era suficient, dar ştia că Daphne nu voia să discute despre acest subiect. Amîndouă rămaseră pierdute în gîndurile lor. Pe Barbara tăcerea o relaxa. Nu se simţea bine minţind-o pe Daphne în legătură cu Tom şi nici nu era pregătită să-i spună că urma să se căsătorească cu el.

Ajunseră la New York şi în timp ce traversau oraşul, Daphne zîmbi forţat.

– Bine ai venit acasă.

Barbara însă nu simţea acelaşi lucru. Deja îi era dor de

Scanned by CamScanner

Tom. Daphne nu se gîndea decît la Andrew. În următoarele zile nu vorbi decît despre el, iar la sfîrşitul săptămînii îşi scoase maşina din garaj şi plecă să-l viziteze. Abia aştepta să-l vadă şi parcurse tot drumul cîntînd şi zîmbind. Zăpada se aşternuse aproape peste tot şi-i îngreuna deplasarea, însă pe ea nu o deranja. Trebui să se oprească pentru a-şi pune lanţuri la cauciucuri însă nici o clipă nu tînji după razele mîngîietoare ale soarelui din California. Tot ce voia era să fie lîngă Andrew. Ajunse cu bine în orăşel, după ora nouă. Se duse direct la han şi-l sună pe Matt pentru a-i spune că sosise şi că va trece pe la şcoală a doua zi dimineaţă. Însă la telefon răspunse unul din profesori şi-i spuse că el era plecat. Asta este, îşi zise ea în sine, privind pe fereastră. Nu se mai putea gîndi la el, acum el avea viaţa lui, iar ea îl avea pe Andrew. Dimineaţa următoare cînd ea merse la şcoală,întîlnirea dintre ei a fost măreaţă.

– De acum încolo nimic nu ne va mai despărţi. Era uluitor să te gîndeşti că trecuse un an. În două săptămîni am să vin să te iau şi vom petrece vacanţa de Crăciun împreună, în apartamentul meu. Vizitele în California dovediseră în ciuda oricăror îndoieli, că el era pregătit să părăsească şcoala perioade lungi de timp. Andrew însă o privi şi scutură din cap.

– Nu pot, mamă.

– Nu poţi? Ea rămase perplexă. De ce?

– Plec în tabără. Barbara avusese dreptate, chiar şi acum el avea viaţa lui.

– Unde? Daphne simţi o durere în inimă. Urmă să petreacă Crăciunul singură.

– Mă duc la schi. El surîse apoi larg. Dar mă întorc înainte de Anul Nou. Aş putea să vin atunci?

– Sigur că poţi. Ea rîse uşor. Cum se schimbase viaţa într-un an!

– Şi o să sunăm din goarne în noaptea Anului Nou?

Scanned by CamScanner

– Da. O înmărmuri însă dorinţa lui ciudată, deoarece el nu va putea să le audă.

– Îmi place senzaţia pe care o simt în gură, iar toţi ceilalţi vor auzi zgomotul. Fără doar şi poate, în ciuda noii lui independenţe, el nu era decît un copil de opt ani.

Atunci se apropie zîmbind Mattew.

– Bună, Matt. Aud că-l iei pe Andrew la schi.

– Nu-l iau. Eu rămîn aici să închei treburile. Dar foarte mulţi dintre ei pleacă la Vermont cu alţi profesori.

– O să fie frumos. El însă sesiză tristeţea din ochii ei.

– Voiai să-l iei în California de Crăciun? Ea încă nu-i spusese că se întorsese acasă. O pusese numai pe Barbara să anunţe la şcoală că pentru moment se afla în New York.

– Nu. M-am gîndit să rămîn în New York. Ea îi cercetă atentă ochii, însă nu zări nimic în ei. Andrew mi-a spus că va veni de Anul Nou.

– Pare extraordinar. Ochii lor se întîlniră pe deasupra capului băiatului şi odată cu ei o mie de gînduri nerostite se revărsară.

– Cînd pleci, Matt?

– Pe 29. O clipă m-am gîndit să rămîn aici, dar au prea multă nevoie de mine la New York. El zîmbi. Nu sună a prea multă modestie, însă Martha spune că-şi va da demisia dacă nu mă întorc. Ei nu-şi pot permite să ne piardă pe amîndoi. Ea este cea de care au într-adevăr nevoie.

– Nu fi modest. O să-ţi ducă lipsa la nebunie cei de aici.

– Nu, nu cred. Noua directoare va sosi de la Londra săptămîna viitoare şi judecînd după corespondenţa ei este o femeie extraordinară. Eu oricum am să vin destul de des pe aici şi-am să-mi vizitez trupa. Acestea fiind zise, Daphne înţelese că Harriet Bateau era încă în prim- plan. Pentru

Scanned by CamScanner

următoarele mişcări tacul era în mîna ei şi trebuia să fie atentă la ele. Un moment se întrebă dacă Barbara nu avusese dreptate. Poate ar fi trebuit să-i spună că era liberă. Nu avea însă nici un drept să-i facă aşa ceva acum, iar adevărul era că nu exista nici un motiv să creadă că acest lucru ar schimba ceva.

– De ce nu mergi la schi cu copiii? Ea bănuia răspunsul.

– Vreau să stau cu cei care nu pot merge.

Ea încuviinţă, înţelegînd însă motivul adevărat. El se întoarse atunci la munca lui, iar în cursul vizitei, ea nu-l mai văzu decît în treacăt. Era foarte ocupat să lase totul în ordine pentru noul director. Pe cît se întîmplase de des înainte, de astă dată abia în ultima seară a şederii ei îşi găsiră timp să stea de vorbă, după ce Andrew merse la culcare. Ea hotărî să plece pentru a ajunge acasă duminică noaptea. Pentru prima dată după mult timp, şederea la New Hampshire o deprima.

– Şi cum mai este California în aceste zile, Daff? El îi oferi o ceaşcă de cafea şi se aşeză în scaunul lui obişnuit.

– Ultima dată cînd am văzut-o era bine. Sînt în New York de luni.

– Este bine pentru Andrew că vei fi aici de Crăciun. Presupun că prietenul nu este prea nerăbdător să-l cunoască. Sau este şi el cu tine? Era ocazia cea mai nimerită să-i spună, însă nu o făcu.

– Nu, nu este. Trebuie să mă apuc de noua mea carte.

– Nu te relaxezi niciodată? Zîmbetul lui era blînd, dar era puţin distant.

– Nu mai mult decît tine. Din cît am văzut în ultimele două zile, ai tot dreptul să cedezi nervos.

– Da. Însă nu am timp pentru aşa ceva.

– Cunosc senzaţia. Ultimele săptămîni de filmare la *Apaşul* au fost înnebunitoare, dar finalul a fost măreţ. Îi

Scanned by CamScanner

povesti despre ultima zi şi despre petrecerea de adio, iar el zîmbi ascultînd-o. Avea un talent extraordinar să povestească şi controla discuţia pentru a nu deveni prea intimă. Era încă prea rănită pentru a se destăinui, chiar şi lui. Nu îi simţea atît lipsa lui Justin, cît se simţea înfrîntă. De Justin şi de tînăra de douăzeci şi doi de ani din Ohio. Nu i se mai întîmplase aşa ceva niciodată. Şi nici nu i se va mai întîmpla, îşi promise ea.

– Ce vei face de Crăciun, acum, că Andrew va fi plecat? Ochii lui erau îngrijoraţi, poate că Justin va veni să stea cu ea. Ultima dată cînd vorbise cu ea despre el, îi spusese că era posibil să se căsătorească.

– Am multe de făcut.

Părea un răspuns adecvat, iar el înclină aprobator din cap. Urmă o pauză lungă, timp în care amîndoi rămaseră pierduţi în gîndurile lor, iar Matt se pomeni cu Harriet în minte. Era o fată drăguţă, dar nu era pentru el şi amîndoi ştiau acest lucru. De cîteva săptămîni ea începuse să se întîlnească cu altcineva şi el bănuia că foarte curînd va auzi de logodna ei. Avea vîrsta căsătoriei şi mulţi n-ar fi ratat ocazia. El însă nu era unul dintre aceştia. Nu o iubea. Ea merita mai mult decît atît, iar el îi spusese acest lucru ultima oară cînd se întîlniseră.

– Pari îngrozitor de grav, Matt.

El privi mai întîi la foc, iar apoi spre ea.

– Mă gîndeam cum s-au schimbat lucrurile.

Daphne se întrebă cît de strînsă era relaţia lui cu acea fată. Poate că se pregătea să se căsătorească. Însă nu voia să-l întrebe acest lucru acum. Trecea şi aşa prin destule probleme şi cînd el va voi, îi va spune.

– Aşa este. Nu-mi vine să cred cum a trecut anul acesta.

– Ţi-am spus că n-o să dureze o veşnicie.

Rămase tăcut, păstrînd pe chip o expresie de

Scanned by CamScanner

înțelepciune, iar ea observă că față de anul trecut firele lui de păr alb se înmulțiseră.

– Andrew se descurcă bine.

El îi zîmbi.

– Nici tu nu o duci prea rău.

– Andrew se descurcă bine, datorită ție, Matt.

– Nu este adevărat. Andrew se descurcă bine datorită lui.

Ea încuviință atunci din cap și se ridică.

– E timpul să mă duc, dacă vreau să plec în seara asta.

– Ești sigură că faci bine? El era îngrijorat, iar Daphne îi zîmbi. În ultimul an Mattew îi oferise atîta alinare, încît acum îi era greu să nu-și descarce sufletul în fața lui. Știa însă că n-ar fi fost corect față de el. Părea mulțumit și, așa cum zisese, timpurile se schimbaseră. Mai bine să rămînă totul așa.

– Îmi va fi bine. Sînt indestructibilă, doar știi.

– Poate, dar este multă zăpadă pe șosea, Daff. Conducînd-o apoi la ușă, el continuă: Ce-ar fi să mă suni cînd ajungi acasă?

– Nu te prosti, Matt. Va fi ora trei sau patru dimineața. Astea sînt orele mele, nu și ale altei ființe normale.

– Lasă asta, pur și simplu dă un telefon. După aceea mă voi culca la loc. Vreau să știu că ai ajuns bine. Dacă nu telefonezi, am să stau treaz și o să te sun. Era o propunere care nu intra în atribuțiile lui, era o reminescență a prieteniei lor vechi.

– Bine, am să te sun. Dar îmi displace să te trezesc.

În timp ce rula încet spre sud pe drumurile alunecoase, îi reveni în minte propunerea lui. Drumul dura mai mult decît își închipuise ea și ajunse acasă abia la cinci dimineața. I se părea o crimă să sune, însă trebuia să admită că voia să o facă. Formă numărul lui de telefon și o clipă mai tîrziu el ridică receptorul și auzi o voce

Scanned by CamScanner

somnoroasă.

– Matt? Am ajuns. Vorbea în şoaptă.

– Eşti bine? El îşi privi ceasul. Era cinci şi un sfert dimineaţa.

– Da. Acum culcă-te din nou.

– În regulă. El se răsuci în pat, zîmbind somnoros. Asta îmi aminteşte de vremurile cînd obişnuiai să suni din California. Zîmbi şi ea, era o oră stranie şi era mai uşor să laşi garda jos. Mi-a fost dor de tine, ştii. Cîteodată mi se pare ciudat să te văd apărînd aici. Sînt ocupat şi în jurul meu sînt zece mii de oameni.

– Ştiu. Şi eu mă simt stîngace. Rămaseră o clipă tăcuţi, iar ea se gîndi că era timpul să-l lase să se culce. Eşti fericit, Matt? Ar fi vrut să-l întrebe despre Harriet, dar nu îndrăznea.

– Destul. Sînt atît de ocupat, încît nu prea mai am timp să-mi pun astfel de întrebări. Dar tu?

Ea şovăi un moment, însă ridică din nou garda.

– Sînt bine.

– Te căsătoreşti? Trebuia să întrebe.

– Nu. Nu îi mai oferi însă şi alte amănunte. Cred însă că o va face Barbara.

– Cu tipul din Los Angeles?

– Da. Este extraordinar. Merita pe cineva ca el.

– Şi tu la fel... Cuvintele îi scăpaseră şi brusc regretă că le spusese. Îmi pare rău, Daff. Nu este treaba mea. De ce n-ar fi?

– Nu-i nimic. Am plîns destul pe umărul tău în ultimul an.

– Nu mai plîngi, nu-i aşa Daff? Tonul lui era trist, iar Daphne ştia că el întreba de Justin.

– În ultima vreme, nu.

– Mă bucur. Merjţi să ai în viaţă numai lucruri bune.

– Şi tu la fel. Ochii ei se umplură atunci de lacrimi şi se

Scanned by CamScanner

simţi ca o proastă. El avea dreptul să fie fericit cu acea fată, însă ea ştia că-i va simţi lipsa. Odată ce el va pleca de la *Howarth* ea nu va mai avea nici un motiv să-l caute. S-ar putea să se mai întîlnească din cînd în cînd, să ia prînzul împreună, dar asta va fi tot şi poate nici atît, dacă el se va căsători.

– Culcă-te la loc, Matt. Este tîrziu.

El căscă şi privi din nou ceasul. Era aproape şase şi trebuia să se dea jos din pat.

– Culcă-te şi tu puţin. Trebuie să te fi terminat drumul.

– Puţin.

– Noapte bună, Daff. Vom vorbi curînd.

Ea sunase să lase un mesaj pentru Andrew, cînd acesta era plecat la schi, însă Matt ieşise. Plănuise să-l sune de Crăciun, dar nu mai apucă. O maşină o lovi pe bulevardul Madison, în Ajunul Crăciunului şi în loc să-i telefoneze lui Matt, zăcea într-un pat al spitalului *Lenox Hill,* sub privirea împăienjenită de lacrimi a Barbarei. Ea nu credea că aşa ceva i se întîmplase lui Daphne. Ce-i va spune ea lui Andrew? Daphne o făcuse să promită că nu-l va suna, însă nici măcar nu putea să se gîndească la acel lucru. Liz Watkins o anunţă că era timpul să se întoarcă în sala de aşteptare, iar cînd îi verifică pulsul, sora constată că Daphne făcuse temperatură.

– Cum îi este acum?

Liz Watkins privi ochii Barbarei, întrebîndu-se dacă va suporta adevărul şi ieşi în hol.

– Ca să fiu sinceră, nu prea bine. Febra poate însemna mult. Barbara înclină din cap, ochii umplîndu-i-se din nou de lacrimi. Se duse să-l sune pe Tom, care aşteptase toată ziua în apartamentul ei. Era un fel groaznic de a-ţi petrece Crăciunul, dar trebuia să fie cu ea.

– Oh, iubito... El se gîndi că nu se putea întîmpla ceva rău, dar Barbara îl încurajă repede. Era a zecea oară cînd

Scanned by CamScanner

suna, iar el se neliniştea cînd o auzea plîngînd.

– A făcut febră şi sora pare îngrijorată.

El stătea tăcut la celălalt capăt al firului.

– Este cineva pe care ar trebui să-l suni, Barb? Era o responsabilitate enormă pentru ca ea să o preia singură pe umeri.

– Singura rudă pe care o are e Andrew. Ea începu atunci să plîngă încet, gîndindu-se la el. Pierderea mamei l-ar putea omorî. Ştia că îl va lua cu ea în California să trăiască cu Tom, dar nu va fi acelaşi lucru. El avea nevoie de Daphne. Toţi aveau nevoie de ea. Şi nu pot să-l sun pentru că este la schi. În plus nu are decît opt ani. Nu trebuie să vadă aşa ceva.

– Arată chiar aşa de rău?

– Nu, dar... Barbara se înăbuşi şi nu putu să mai continue. S-ar putea să nu mai reziste.

Atunci lui îi veni o idee.

– Dar tipul de la şcoală, directorul de la şcoala lui Andrew, care îi este prieten?

– Ce-i cu el?

– Nu ştiu, Barb, poate că pentru el înseamnă ceva. Totdeauna am avut senzaţia, din cele cîte mi-ai povestit, că între ei era ceva mai mult decît voia ea să recunoască. Un singur lucru era sigur, ea nu s-ar fi deranjat să-l sune pe Justin.

– Nu cred să fi fost. Ea se gîndi o clipă. Dar poate ar trebui să-l sun. Nici măcar Barbara nu-şi dăduse seama cît de apropiaţi deveniseră şi poate că se vă sfătui cu el dacă să-l contacteze pe Andrew în tabără sau nu. Am să te sun din nou.

– Vrei să vin şi eu? Era pe punctul de a spune nu, însă deodată nu se mai putu stăpîni. Nu mai suporta. Avea nevoie de el acolo. Lasă. Vin în zece minute. Ea îi comunică etajul, iar el îi spuse că-i va aduce ceva de

Scanned by CamScanner

mîncare. Nu-i era foame, însă el ştia că ea trebuia să se hrănească pentru a trece noaptea. Îi va aduce mîncare şi multă cafea. Tom avea senzaţia că lucrurile nu se vor sfîrşi bine pentru Daphne, iar Barbara avea să suporte foarte greu pierderea ei.

Barbara rămase mult timp în cabina telefonică încercînd să se decidă dacă să-l sune sau nu. Într-unul din puţinele momente de luciditate, Daphne îi spusese să nu-i telefoneze lui Matthew. Dar ceva mai puternic îi spunea să o facă. Avea poşeta lui Daphne şi se uită prin agenda micuţă care era înăuntru. Numărul direct era trecut în dreptul numelui Matthew Dane.

Tonul lui păru absent, de parcă l-ar fi deranjat din lucru.

– Domnule Dane, sînt Barbara Jarvis, din New York. Ea îşi simţi inima bătînd cu putere şi palmele transpirînd. Nu avea să fie uşor.

– Da? Era surprins. Apelurile oficiale ale lui Daphne nu veneau de obicei noaptea, şi mai ales în ziua de Crăciun. El recunoscu imediat numele secretarei. Poate că sunase doar ca să lase un mesaj pentru Andrew.

– Eu...domnule Dane, este o situaţie dificilă. Domnişoara Fields a avut un accident. Acum sînt la spital cu ea...

– Te-a rugat să suni? Era şocat, iar Barbara scutură din cap încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

– Nu. El îi auzea plînsul. A fost lovită de o maşină, noaptea trecută şi... domnule Dane, este la reanimare şi... Hohote de plîns o înecară.

– Oh, Doamne! Cît de grav este? Ea îi spuse tot ce ştia şi simţi vocea lui tremurînd atunci cînd vorbea.

– Nu am vrut să vă spun nici dumneavoastră, nici lui Andrew, însă m-am gîndit...

– Este conştientă? Părea liniştit.

– A fost o vreme, dar acum nu mai este. Barbara oftă

Scanned by CamScanner

adînc şi-i spuse şi lui ce-i zisese lui Tom. Tocmai a făcut temperatură. Îi spuse de asemenea ce însemna acest lucru, iar el trebui să-şi controleze vocea cînd îi puse următoarea întrebare. Deodată înţelese, aşa cum nu mai înţelesese pînă atunci, ce simţise ea cînd îi pierduse pe Jeffrey şi pe John. Şi nu voia să ştie mai mult decît simţea acum. N-ar fi suportat.

– Mai este cineva cu ea, Barbara, altcineva în afară de tine? Nu ştia cum să o întrebe.

– Nu, dar... logodnicul meu urmează să sosească dintr-o clipă într-alta. A venit din Los Angeles... Ea îşi dădu atunci seama că nu-i spusese ceea ce voia el să ştie şi hotărî să apuce taurul de coarne.

– Domnule Dane, a rupt relaţia cu Justin în urmă cu o lună.

– Şi de ce nu mi-a spus? Părea şi mai şocat decît înainte.

– Credea că sînteţi îndrăgostit de fata de acolo şi nu considera că era corect să vă spună despre Justin.

– Oh, Doamne! Iar el stătuse lîngă foc şi-i spusese cum se schimbaseră timpurile. Aproape că gemu amintindu-şi cuvintele acelei conversaţii. Presupusese că ea şi Justin erau ca şi căsătoriţi.

– Credeţi că ar trebui să-i spunem lui Andrew?

– Nu, nu cred. Oricum el nu poate să facă nimic. Este şi prea mic ca să se confrunte cu aşa ceva, dacă nu este neapărat nevoie. Îşi privi ceasul şi ridicîndu-se începu să se plimbe prin cameră cu telefonul în mînă. Am să ajung acolo pe la şase.

– Veniţi aici? Era uimită. Nu ştia la ce să se aştepte.

– Nu crezi că ar trebui? El păru ofensat.

– Nu ştiu. Nu ştiu ce-am crezut. Ştiu doar că a trebuit să vă sun.

– Ai avut dreptate. Nu ştiu dacă acum mai are

Scanned by CamScanner

importanţă, dar m-am îndrăgostit de ea, din ziua în care am întîlnit-o. Am fost însă prea tîmpit ca să i-o spun. El îşi simţi cuvintele înecîndu-i-se în gît şi o auzi din nou pe Barbara plîngînd uşor. Nu am de gînd să o pierd acum, Barb.

Ea încuviinţă.

– Sper să nu o pierdeţi niciodată.

Scanned by CamScanner

Capitolul 36

Matthew goni spre New York cu toată viteza, gîndindu-se tot drumul la Daphne. Fiecare telefon, fiecare întîlnire avusese un loc bine stabilit în mintea lui, însă acum totul i se derula în cap ca un film. Din cînd în cînd zîmbea amintindu-şi anumite replici, dar cea mai mare parte din timp era încruntat. Nu-i venea să creadă că aşa ceva se întîmplase. Nu ei. Nu lui Daphne. Se întîmplaseră deja destule în viaţa ei, existase destulă durere, se produseseră destule evenimente care necesitaseră un curaj neţărmurit. Nu i se putea întîmpla şi asta. Nu se putea sfîrşi aşa, însă el ştia că era posibil, iar gîndul că ea ar putea să moară înainte ca el să ajungă la spital, îl făcea să conducă şi mai repede.

După ce rulase spre New York cu toată viteza pe drumul înzăpezit, Matthew ajunse la *Lenox Hill* pe la două şi jumătate dimineaţa. În hol majoritatea luminilor erau închise, iar în sala de aşteptare nu găsi pe nimeni. Se îndreptă spre camera de reanimare, cînd Barbara îl zări. Aceasta îl trimisese de mult pe Tom acasă, iar ea insistă

Scanned by CamScanner

ca să rămînă. Sora le spusese cu puţin timp în urmă că această noapte era decisivă. Daphne nu mai putea să rămînă mult timp în starea în care era, fie se va ameliora, fie nu-şi mai revenea.

– Matt? El se întoarse auzind glasul Barbarei şi dorindu-şi să fie a lui Daphne. Ei nu-i venea să creadă că el reuşise să ajungă atît de repede. Probabil că zburase peste drumurile îngheţate. Fusese norocos că nu sfîrşise ca Daphne.

– Cum îi este?

– La fel. Se luptă între viaţă şi moarte.

El încuviinţă încruntîndu-se, iar sub ochi îi apărură cearcăne adînci. Lucrase mult timp fără odihnă, iar acum apăruse asta. Purta aceiaşi pantaloni vechi şi puloverul gros cu care fusese îmbrăcat cînd îl sunase Barbara. Lăsase un bilet pentru personalul de noapte şi fugind pe uşă apucase în grabă haina, cheile şi portofelul.

– Pot să o văd?

Barbara cercetă cu privirea ochii sorei de acum cunoscută, iar aceasta îşi privi ceasul.

– Să mai aşteptăm cîteva minute.

– Soră, el se întoarse spre ea şi apucă biroul cu mîinile puternice, am venit din New Hampshire în şapte ore, numai ca să o văd.

– Bine.

Acum nici nu mai conta şi poate peste o oră putea să fie prea tîrziu. Liz Watkins îl conduse prin hol spre uşa deschisă. Într-o lumină puternică, Daphne stătea nemişcată, înfăşurată în ghips şi înbandaje, conectată la toate aparatele. Văzînd-o, Matthew se află la un pas de un şoc fizic. Nu trecuseră decît două săptămîni de cînd ea venise la *Howarth* şi acum arăta atît de diferit. Intră încet în cameră şi aşezîndu-se pe scaunul liber de lîngă pat,

Scanned by CamScanner

începu să mîngîie, sub privirea Barbarei, şuviţele de păr blond. Aceasta se întoarse şi părăsi camera în urma lui Liz. Nu voia să deranjeze, iar sora îi cercetă atentă privirea. Se simţea mai bine acum că ştia că există şi un bărbat. Nu era corect ca o femeie ca Daphne să fie singură. Iar bărbatul cu ochi căprui părea foarte potrivit pentru ea.

– Bună, micuţo. El îi atinse obrazul delicat cu mîna, apoi o privi îndelung, întrebîndu-se de ce nu-i spusese despre Justin. Poate că era o prostie să spere acum, poate că ei nu-i păsase niciodată de el şi niciodată nu-i va păsa. Dar dacă se va trezi vreodată, îi va spune că o iubeşte. Stătea acolo de aproape o oră privindu-i chipul, cînd intră Liz pentru a o verifica.

– Vreo schimbare? El scutură din cap. Febra îi crescuse uşor. El însă nu părăsi camera şi nici ea nu-i ceru. Rămase acolo pînă la ora şapte cînd se schimbă tura, iar Liz îi povesti colegei din schimbul de dimineaţă cele petrecute.

– De ce nu-l laşi acolo, Anne? Nu-i face nici un rău şi în definitiv nu putem şti nimic. Poate că are o oarecare influenţă. Ea luptă pentru viaţă.

Cealaltă soră încuviinţă. Amîndouă ştiau că uneori supravieţuiau oameni care iniţial dădeau senzaţia că nu vor reuşi să scape, iar dacă prezenţa cuiva cunoscut în cameră ar fi ajutat, ele nu se împotriveau. Liz se opri să-şi ia la revedere şi-i aruncă o ultimă privire lui Daphne. I se păru că nu mai era aşa de palidă, dar era greu de spus. El arăta groaznic, barba îi crescuse, iar cearcănele din jurul ochilor i se întunecaseră şi mai mult.

– Pot să vă aduc ceva? îi şopti ea. Era împotriva regulamentului, însă putea să-i aducă o ceaşcă de cafea. El însă scutură din cap. Cînd plecă, ea o văzu pe Barbara dormind pe canapea. Mergînd spre casă se întrebă dacă

Scanned by CamScanner

Daphne va fi tot acolo cînd va intra din nou în schimb. Spera să o găsească. Se gîndi la ea toată ziua, se pomeni chiar citind fragmente din *Apașul*, care era cartea ei preferată. Cînd reveni la spital la ora unsprezece, îi era teamă să întrebe. Sora de gardă îi spuse că el era tot acolo și la fel și Daphne. Barbara plecase în acea după-amiază ca să se odihnească. Iar Daphne se agăța încă de viață.

Pășind ușor în hol, Liz ajunse în dreptul ușii și privind înăuntru, îl zări pe Matthew stînd aplecat asupra lui Daphne, privindu-i fața, implorînd-o parcă din privire să nu renunțe.

– Doriți o cafea, domnule Dane? Ea șopti numele care îi fusese spus. Era clar că el nu mîncase nimic toată ziua, în schimb părea că secase un izvor de cafea.

– Nu, mulțumesc. El zîmbi spre ușă, barba i se îndesise, ochii îi erau puternici și vii, iar zîmbetul blînd. Cred că îi este mai bine. Febra dispăruse, dar nu se trezise deloc. Rămase acolo, mîngîind-o pe păr, la fel cum făcea acum, cînd Liz îl privea.

Ea se apropie ușor de pat.

– Este uluitor, știți. Uneori oameni ca dumneavoastră fac minuni.

– Sper.

Schimbară cîte un zîmbet și ea plecă. După un timp, el se așeză din nou, supraveghind fața lui Daphne și abia cînd soarele se ridică deasupra New York-ului, ea se mișcă. El rămase încordat pe scaun și privi. Nu știa sigur ce fel de semn era acesta, însă ea deschise ochii și privi prin cameră. Păru dezorientată cînd îl văzu și pentru scurt timp pluti din nou pe alte tărîmuri. Deschise însă ochii iarăși și îl privi lung și pătrunzător.

– Matt? Vocea ei era ceva mai mult decît o șoaptă.

Scanned by CamScanner

– Bună dimineaţa.

– Eşti aici? Glasul îi era slab şi nesigur şi ea părea să nu înţeleagă nimic. Zîmbi, iar el o luă de mînă.

– Da, sînt. Ai dormit mult.

– Ce face Andrew?

– Este bine. El îi vorbea în şoaptă. Şi tu te vei face bine. Ştii asta?

Ea zîmbi uşor spre el.

– Nu mă simt prea fierbinte. Afirmaţia ei cu dublu sens îl făcu să chicotească. Stătuse de veghe douăzeci şi opt de ore temîndu-se pentru viaţa ei. „Nu se simţea prea fierbinte", era o declaraţie neîndoielnică.

– Daphne... Aşteptă ca ochii ei să se deschidă din nou. Trebuie să-ţi spun ceva. El simţi un nod în gît şi în timp ce-i mîngîia braţul, ea îl privi încuviinţînd uşor din cap.

– Ştiu deja.

– Ştii? Era dezamăgit. Ştiuse tot timpul şi nu mai voia să audă?

– Te... căsătoreşti... Ochii ei mari, albaştri şi trişti îl priveau, în timp ce el rămăsese uimit.

– Chiar crezi că aş fi stat aici şi aş fi aşteptat să te trezeşti, ca să-ţi spun că mă căsătoresc?

Un zîmbet mic se răsfrînse pe faţa ei.

– Întotdeauna ai fost foarte politicos.

– Nu într-atît de politicos, prostuţo. Zîmbetul mic se lărgi, iar ea închise ochii pentru a se odihni o clipă. Cînd îi deschise, el o privi atent.

– Te iubesc, Daff. Te-am iubit şi te voi iubi mereu. Asta voiam să-ţi spun.

– Nu, nu este adevărat. Ea încercă să-şi scuture capul, însă se crispă. O iubeşti pe Harriet...Boat... sau cum o cheamă...

– Harriet Boat, cum îi spui tu, nu însemna nimic pentru

Scanned by CamScanner

mine. Am încetat să mă mai văd cu ea după ce i-am spus că te iubesc. Ea cunoştea adevărul. Singura care nu l-a ştiut niciodată, ai fost tu.

Ea îl privi cîteva clipe lungi, încercînd să asimileze tot.

– Începusem să mă simt vinovată pentru ceea ce simţeam pentru tine, Matt.

– De ce?

– Nu ştiu... Credeam că nu este corect... faţă de tine... sau faţă de Justin. Îl privi apoi un timp îndelungat. L-am părăsit.

– De ce nu mi-ai spus?

– Credeam că iubeşti pe altcineva, amîndoi vorbeau în şoaptă, şi mi-ai spus...

– Ştiu ce am spus. Credeam că tu şi zeul grec vă veţi căsători.

Ea îi zîmbi atunci, viaţa toată oglindindu-i-se în ochi.

– Este un tîmpit.

– La fel am fost şi noi. Sînt îndrăgostit de tine, Daff. Te căsătoreşti cu mine?

Două lacrimi imense se rostogoliră pe obrajii ei şi tuşind, ea începu să plîngă. El îi sărută atunci ochii şi-şi lipi faţa de a ei.

– Nu plînge, Daff... te rog... totul este bine... n-am vrut să te supăr... Deci ea nu-l iubea deloc. Aproape că-i venea şi lui să plîngă, însă îi mîngîie doar părul, încercînd să o facă să-şi revină.

– Îmi pare rău... Însă cînd auzi din nou glasul ei, îngheţă pe loc.

– Şi eu te iubesc... cred că m-am îndrăgostit de tine din ziua în care te-am întîlnit... Privirea ei se cufundă în ochii lui, iar lacrimile începură să curgă uşor pe obrajii lui Matthew.

Scanned by CamScanner

– Te iubesc şi mai mult decît pot să-ţi spun.

Liz Watkins intră atunci în cameră, pentru a-şi lua la revedere de la el înainte de a pleca şi oprindu-se, încremeni în pragul uşii. Auzi vocea lui Daphne şi văzu capetele lor apropiate. Ciocăni uşor şi intră în cameră. Voia să întrebe cum se simte Daphne, însă putea să vadă singură pe măsură ce se apropia de pat. Amîndoi plîngeau, iar Daphne zîmbea.

– Păreţi un cuplu fericit.

– Este. El răspunse în locul viitoarei lui soţii. Tocmai ne-am logodit.

– Pot să văd inelul? Ochii ei străluceau. Putea să spună după privirea lui Daphe că aceasta va scăpa. Crizele trecuseră, iar ce fusese mai rău se terminase. Unde este inelul? îi tachină ea cu o voce blîndă.

– L-a înghiţit. De asta se află alci. Liz rîse şi-i lăsă din nou singuri. Matthew îşi coborî privirea zîmbind.

– Săptămîna viitoare este prea devreme?

– Pînă atunci voi mai avea durerea asta de cap? Era foarte obosită şi părea incredibil de fericită.

– Sper că nu.

– Atunci săptămîna viitoare este bine. Andrew va fi acasă?

– Da, şi acesta este un alt subiect pe care vreau să-l discut. Ce-ai zice să-l aducem la şcoala din New York?

– Şi să stea acasă?

– Cred că este pregătit.

Ea încă mai zîmbea cînd sora din tura de dimineaţă intră cu un pat pliant pe care îl întinse lîngă al ei.

– Domnule Dane, ordinul doctorului. A spus că dacă nu vă culcaţi o să vă administreze un anestezic general.

Cînd sora părăsi camera, el se întinse pe pat şi-i apucă mîna lui Daphne. Ea adormise din nou, dar acesta nu mai

Scanned by CamScanner

era un semn nefast. Ştia că se va face bine şi cufundîndu-se în somn, el zîmbi în sinea lui. Ce proşti fuseseră! Ar fi trebuit să-i spună în urmă cu un an, însă acum nu mai conta... nimic nu mai conta... în afară de Daphne.

SFÎRŞIT

ADINA MOCAN

Scanned by CamScanner

Steel

„Steel este cea mai bună..."
Los Angeles Times

„Subiectele romanelor lui Danielle Steel se țes în povești incredibile, dezvăluite spre tulburarea și încîntarea marelui ei public cititor"
United Press International

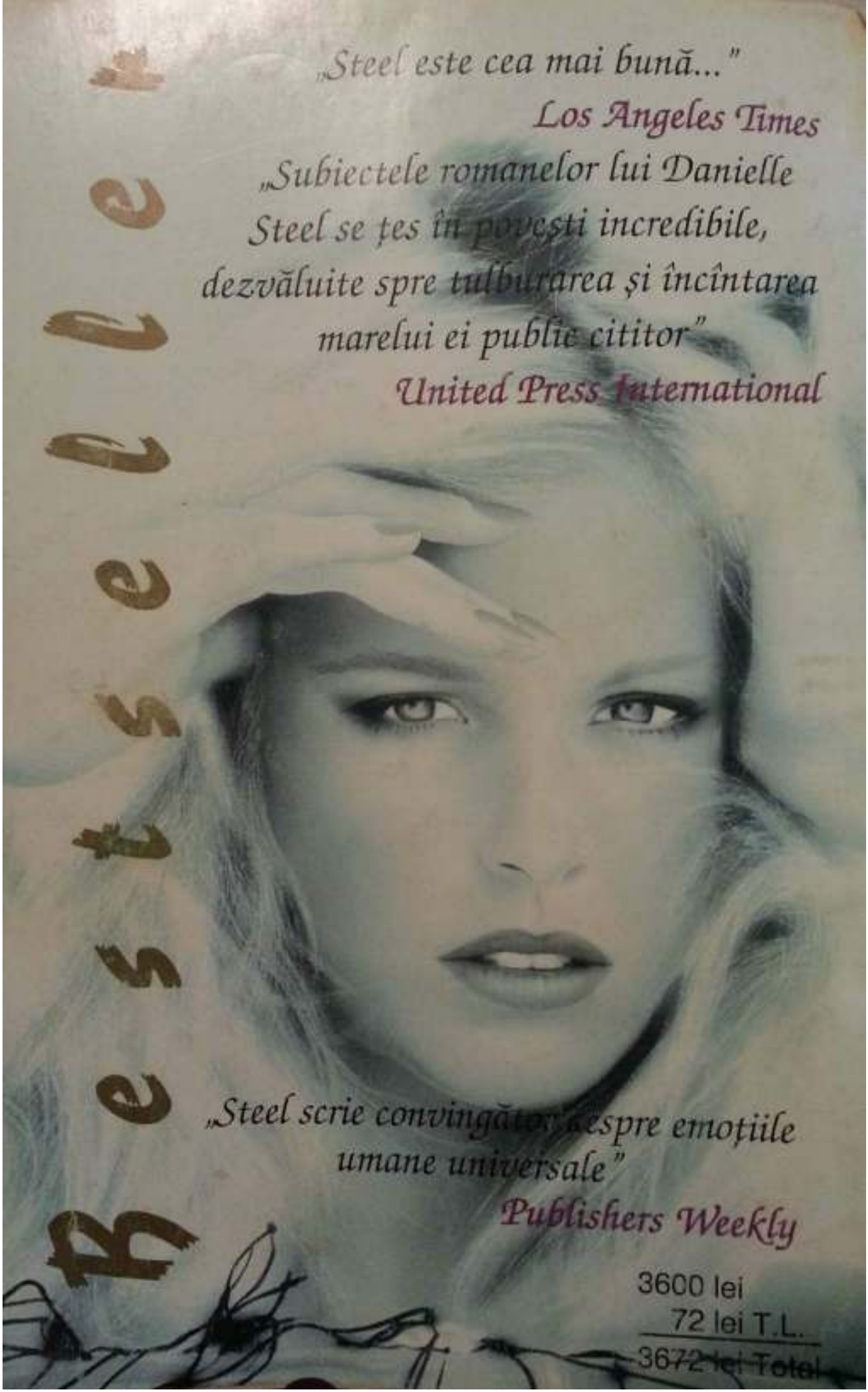

„Steel scrie convingător despre emoțiile umane universale"
Publishers Weekly

3600 lei
72 lei T.L.
3672 lei Total

Scanned by CamScanner